

Keyifli Okumalar Dileriz

Binlerce kategoride milyonlarca PDF e-kitap, ders kitapları, dergiler ve romanlara platformumuz üzerinden ücretsiz ulaşabilirsiniz.

RESMİ WEB SİTEMİZ

<https://rantey.org>

Yedek ve Duyuru Kanallarımız

Sitemize erişim engeli gelmesi veya adres değişikliği durumunda aşağıdaki kanallardan güncel giriş adresine erişebilirsiniz:

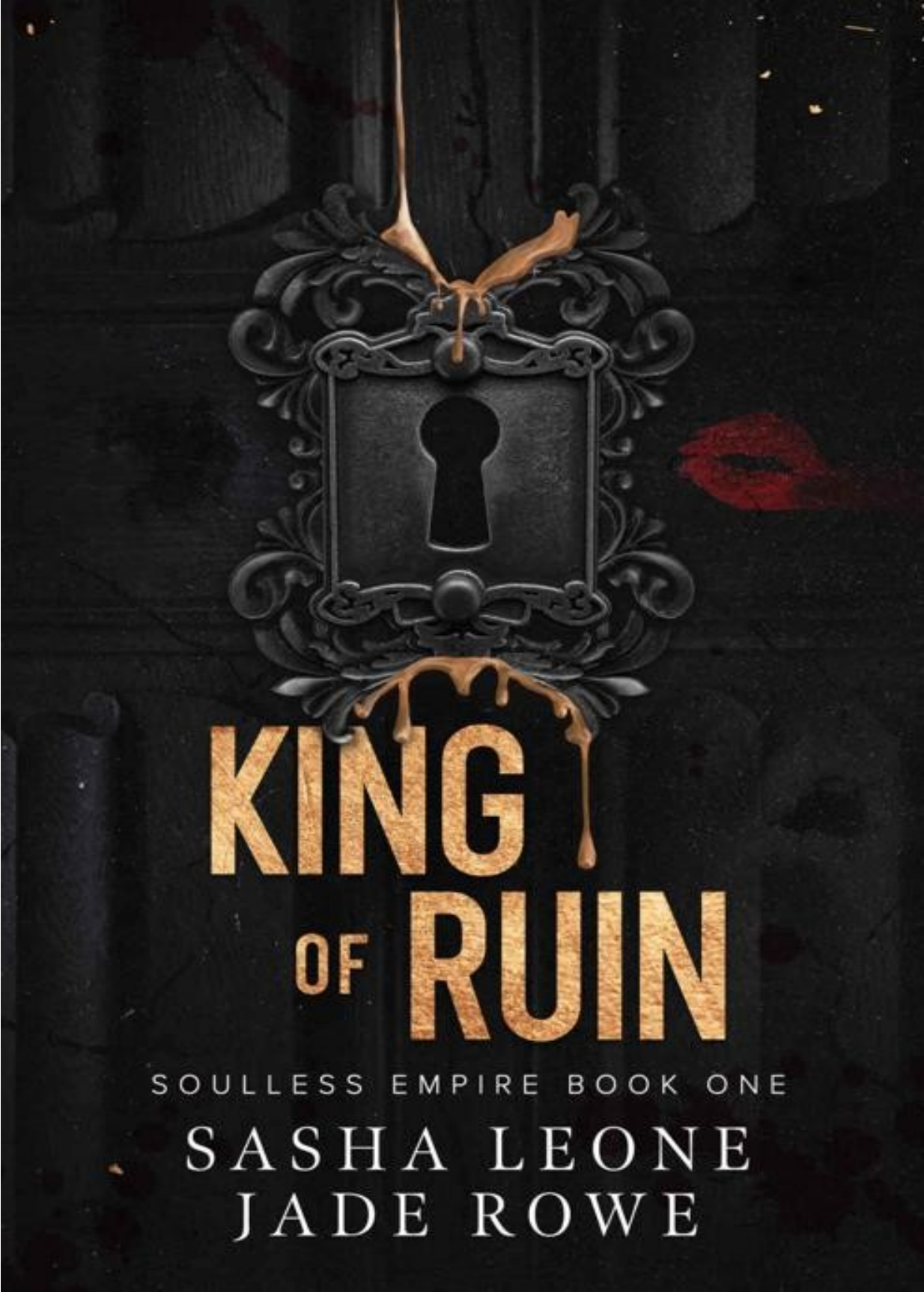
- Telegram: <https://t.me/birkitapbir>
- WhatsApp Kanalımız : <https://whatsapp.com/channel/0029VbDHv8uE50Us4lvMoc0Y>

KING OF RUIN

SOULLESS EMPIRE BOOK ONE

SASHA LEONE
JADE ROWE

KING OF RUIN

SOULLESS EMPIRE BOOK ONE

SASHA LEONE
JADE ROWE

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

HARABENİN KRALI

RUHSUZ İMPARATORLUK KİTAP 1

SASHA LEONE

JADE ROWE

Copyright © 2022 by Sasha Leone & Jade Rowe

Tüm hakları saklıdır.

Bu kitabın hiçbir bölümü, bilgi depolama ve geri alma sistemleri de dahil olmak üzere, herhangi bir biçimde veya herhangi bir elektronik veya mekanik yolla çoğaltılamaz. Bir kitap incelemesinde kısa alıntılarının kullanılması dışında, yazardan yazılı izin alınmalıdır.

İÇİNDEKİLER

[Bölüm 1](#)

[Bölüm 2](#)

[Bölüm 3](#)

[Bölüm 4](#)

[Bölüm 5](#)

[Bölüm 6](#)

[Bölüm 7](#)

[Bölüm 8](#)

[Bölüm 9](#)

[Bölüm 10](#)

[Bölüm 11](#)

[Bölüm 12](#)

[Bölüm 13](#)

[Bölüm 14](#)

[Bölüm 15](#)

[Bölüm 16](#)

[Bölüm 17](#)

[Bölüm 18](#)

[Bölüm 19](#)

[Bölüm 20](#)

[Bölüm 21](#)

[Bölüm 22](#)

[Bölüm 23](#)

[Bölüm 24](#)

[Bölüm 25](#)

[Bölüm 26](#)

[Bölüm 27](#)

[Bölüm 28](#)

[Bölüm 29](#)

[Bölüm 30](#)

[Bölüm 31](#)

[Bölüm 32](#)

Bölüm 33

Bölüm 34

Bölüm 35

Bölüm 36

Bölüm 37

Bölüm 38

Bölüm 39

Bölüm 40

Sonsöz

1

NATALYA

"Bu kötü bir fikir," diye mırıldanıyorum, sanki yeterince açık gibi.
"Sadece evde kalmalıydım..."

Yine de , köhne bir ara sokakta durmuş, başka bir yerde olmam gerekirken adını hiç duymadığım bir kulübe alınmayı bekliyorum.

İleride, arkadaşlarım fedainin etrafında toplanıp kıkırdıyorlar. Ben bir batma hissi. Bu gece beni davet ederek iyi niyetli olduklarını gösterdiler. -Bunun felaket bir haftanın ardından gevşememe yardımcı olması gerekiyor ama tüm gerçeği bilmiyorlar.

Nasıl ?

"Nat, neşelen biraz!"

"Ah!" En iyi arkadaşım Yelena beni kolumdan tutup öne doğru çekince tökezleyerek bağıyorum. "Oraya girmeyeceğim!"

"Evet, ," diye karşılık veriyor. "Bu, haftalarca birlikte son gece. Hatta belki aylarca. O yüzden sineye çek, düğün çiçeği. Çok uzun zamandır köpek gibi çalışıyorsun. O güzel saçlarını bırakıp parti yapmanın zamanı geldi."

Diğer arkadaşım Emily, "Bir gece izin yapmayalı ne kadar oldu Natalya?" diye soruyor.

"Evet," diye katılıyor arkadaşımız Julia. "Haftalar mı?

Aylar mı?" "Yeterince uzun değil."

"Oh, sus."

Kızmış gibi yaparak gözlerimi devirmeye çalışıyorum ama Yelena hayır cevabını kabul etmiyor. Beni kulübün kapısında duran dev fedainin yanına çekiyor.

"Burası çöplüğe benziyor," diye mırıldanıyorum, pis sokağa burnumu kırıştırarak. "Dinle, yarın çalışmak zorundayım. Sadece-"

"Hayır, öyle yapamayız," diye araya giriyor Yelena. "Şimdi şikayet etmeyi bırak ve görünüşün seni aldatmasına izin verme. Club Silo247 şehirdeki en büyük, en seçkin kulüp."

"Bundan şüpheliyim." Önümüzdeki bina her şeyden çok yanmış bir evsizler barınağına benziyor - ve , daha önce Barınaklardan payıma düşeni gördüm.

Kahretsin, sessizce iç çekiyorum, boynumu kranklıyorum.

Tepede, göz alıcı Chicago silueti parıldıyor; uzun, karanlık, şık binaları siyah gökyüzüne uzanıyor. Sadece bir kez olsun, en üst katlardaki odalardan birinde olmak ve tüm bu pisliğe yukarıdan de aşağıdan bakmak isterdim.

". "

Yanımda Yelena, tasarımcı çantasının dibinden çıkardığı buruşuk bir kâğıt parçasını fedaiye uzatıyor. Başını sallıyor, sonra çeşitli ağır hizmet kilitlerini çevirmeye başlıyor.

Her tıklama bağırsağa hafif bir yumruk gibi. Artık geri dönüş yok. Dönüp kaçmazsam tabii. Ama topuklarıma , bunun gerçekten bir seçenek olmadığını hatırlıyorum. Bu eski şeyler bir saniye içinde. Bu gece kaçmak yok. Kapana kısıldım.

"Kahretsin," diye mırıldanarak arkadaşlarıma bakıyorum. Onların kıyafetleri benimkileri utandırıyor. Bahse girerim Julia'nın kilometrelerce koşabilirim.

Yelena'dan bahsetmeme gerek yok, her zamanki gibi çok şık giyinmiş. kendi kreasyonlarından birine sarınmış. Ona rağmen

Parlayan zarafetiyle, pis ara sokaktan pek rahatsız olmuşa benzemiyor.

Bu arada Emily, aslında her şeyden heyecanlanmış görünüyor. Küçük bir gülümsemeyle omuzlarını silkiyor ve kapıya doğru başını sallıyor.

Dudaklarımı büzüyorum.

O haklıydı. Hiç boş gecem olmuyor. Teoride, bu hepimiz için eğlenceli olmalı. Ama ben şimdiden rahatsızım ve bunun nedeni sadece pis ara sokak ya da kaba görünümlü fedai değil.

Başlangıç olarak, tamamen yetersiz giyinmişim - çok fazla seçeneğim olduğundan değil. Sahip olduğum tek şey bu sade siyah mini elbise ve bu eski siyah ayakkabılar. Eğer burası gerçekten abartıldığı gibi bir yerse, o zaman göze çarpacağım.
bir başparmak gibi.

Yelena'nın yanında durmak bile kendimi patates çuvalı içindeki bir dilenci gibi hissetmeme neden oluyor. Gerçi, adil olmak gerekirse, içerideki herhangi birinin, sadece zar zor görünen şeffaf payetli elbiseye bir mum tutabileceğini hayal edemiyorum.
zarif omuzlarından sarkıyor. Elbette Emily ve Julia'ya yakın durabilirim ama onlar bile beni rüküş gösteriyor.

Ve bu sorunlarımın sadece başlangıcı. Bir de her şeyi nasıl karşılayacağım meselesi var. Böyle yerler bedava içki dağıtmaz. Ve eğer içmiyorsam, ne yapıyorum?

Okuyor ya da çalışıyor olmalıydın, diye küçük bir ses aklımın bir köşesinden azarlıyor. Sahip olmadığın parayı harcamamalısın.

Bu doğru. Başımı sokacak bir çatı bulmakta ve iş yerinde açlıktan bayılmamakta yeterince zorlanıyorum. O yüzden kendime bir kez daha soracağım. Neden yine buradayım?

Nedenini çok iyi biliyorsun, aynı ses cevap veriyor. Aynı ses. arkadaşlarının seni buraya getirme sebebi. Ve tüm içkilerinizin parasını bu alacaksınız. Sadece bunu itiraf etmek istemiyorsun.

Çünkü çok bağımsız olduğunuzu düşünöyörsünüz... ama bu sizin için nasıl işliöör?

Küstah bilinaltımı ısırmaya fırsat bulamadan, fedai kapıyı kenara itiyor. Ağır bir gümbürtü ara sokakta ve karnımın derinliklerinde yankılanıyor. Yelena hiç umursamadan kaslı herife film yıldızı gülümsemelerinden birini atıyor ve içeri süzölüyor. Emily ve Julia hemen arkamdan geliyor. Omzumun üzerinden boş dükkâna bakıyorum. ve teslim ol.

"Bu kötü bir fikir," diye tekrarlıyorum, hepsinin ardından koşarak içeri giriyorum.

Bir an sonra başımızın üzerinde hareketle aktive olan LED ışıklar yanıp sönüyor ve bizi minik flaş ışıklarının sağanağı altında yıkıyor. Julia'nın sırtına yapışmış, yarı kör bir halde dar bir beton yolu tırmanmaya başladık. merdiven boşluğu. "Aynı fikirde olan var mı?" Alaycı bir şekilde soruyorum. Ama gümbür gümbür bir bas sesi duvarları çoktan sarmış. Kimse beni duymuyor. "... Sanırım hayır."

Gözlerimi kapatarak "Mimarlığı Anlamak" ders kitabımdan bir sayfayı hayal etmeye çalışıyorum. Boş ıkıyorum ve içimde bir düğüm sıkılaşıöör.

Göğüs. Geçtiğimiz altı ay boyunca yaptığım tüm çalışmalara rağmen, hiçbir şey hatırlayamayacak kadar bitkin hissediyorum. Ve bu yaz giriş sınavıyla birlikte, bu sorun anlamına geliyor... ve daha fazla huzursuz gece.

Düğüm derinleşir. "Hadi

gidelim!"

Yelena'nın ralli çığlığı gümbürdeyen bası delip geçerken gözlerimi tekrar açıyorum. Emily'nin elleri gökyüzüne doğru uçuyor. Julia dönüyor. Merdivenlerin başında onlarla karşılaşıyorum ve duruyorum.

Pekala, belki de Yelena yalan söylemiyordu.

Kulüp sarsılıyor.

"Haydi," diöör Julia, elimi tutmak için arkasından körlemesine uzanıyor. İskalıyor, ama avucunun arkasına dokunup onu teşvik ediyorum

İleri.

"Devam et," diye ısrar ediyorum, sahnenin büyüüne kapılmış bir halde. "Ben ."

Beni duyup duymadığını söylemek zor. Her iki durumda da Julia hızla kalabalığın arasına karışıyor. Emily de hemen arkasından.

İçimde bir enerji parıltısı beliriyor.

İleride, yüksek sesli tekno müzik duvarları sallıyor ve zemini titreştiriyor. Dans pistinin her yerinde renkli spot ışıkları dönüyor. Diğer tarafta Yan tarafta, dev bir meydanın etrafında beş kişilik bir insan kalabalığı duruyor. şekilli bir bar. Tezgâhın arkasında dönen barmenler herkese aynı anda hizmet vermeye çalışıyor.

Müzik içimi kavıyor ve damarlarımda bir adrenalin şimşegi çıkıyor. Göğsümdeki düğüm gevşiyor.

Belki de dışarı çıkmak o kadar da kötü bir fikir değildi. Tam da ihtiyacım olan şey bu olabilir. Müzik ve dans edip eğlenen bu kadar çok insanın görüntüsü bana ani bir umut dalgası veriyor.

Ben de oraya gidip eğlenmek istiyorum. Bu kadarını hak ediyorum, değil mi?

Aniden, Julia dönen ceset yığınının içinden çıkıyor. Çoktan dans etmeye başlamıştı ve tekrar gözden kaybolmadan önce sadece kısa bir süre göz göze geldik. Yine de eli puslu havanın içinden uzanıyor ve beni ileri çağırıyor.

Kalbim heyecanla çarpıyor. Tekrar canlı hissetmek için yalvarıyor.

"Siktir et."

Daha ilk adımımı atamadan omzumda bir el hissediyorum. Bu beni kadar şaşırtıcı, ama kafamı çevirdiğimde Yelena'nın başını salladığını görüyorum.

"O kadar endişelenme!" diye bağıyor, duyurmak için kulağıma eğiliyor. "Senin için ödeyeceğim."

Çenem düştü. "Gerçekten mi?"

Bana vahşi bir sırıtış fırlattı. "Evet! Biraz rahatlamalısın, kızım. Son birkaç aydır işlerin senin için çok kolay olmadığını biliyorum ama Yarın herkes şehirden ayrılıyor ve ben Milano'dan dönene kadar böyle parti yapamayacağız. Umarım eve hayal edebileceğimden çok daha zengin dönerim. O zaman seni gerçekten şımartabilirim." Yüzüm kızarıyor ama o sadece elimi tutup beni ileri götürüyor. "Şimdi bakalım! Burası şimdilik idare eder. Eğlenmek için resmi iznim var. kendin."

İçgüdülerim beni gardımı indirmekte tereddüt ettiriyor ama sonunda kendimi tutamayıp gülüyorum ve Yelena'nın beni yere çekmesine izin veriyorum. "Evet, efendim, Albay Talim Çavuşu, efendim!"

Sahte bir asker selamı veriyorum ve o da gülüyor. "Şimdi yere yat ve bana 20 dolar ver, asker!"

Kalabalığın içine girdikçe müzik daha da yükseliyor. Ritmin beni taşımasına izin veriyorum. Yelena'nın gülümsemesi kulaktan kulağa yayılıyor. Benimkinin de gerildiğini hissedebiliyorum.

Ne olduğunu anlamadan bardaydık. Nasıl olduysa, Julia ve Emily çoktan oradaydı. Emily barmene bağırarak emirler yağıdırıyor. Tezgâha bir tepsi koyuyor ve bir düzine shot'a votka doldurmaya başlıyor. Gözlükler.

Hepsinin kimin için olduğunu sormadan Emily tepsiyi Julia, Yelena ve bana doğru kaydırıldı.

"Bunu düşünme!" diye bağıyor. "Sadece iç."

Bana iki kez söylemesine gerek yok. Artık söylemiyor. Eski profesyoneller gibi, bardaklarımızı yere vurup geri fırlatıyoruz. Çabucak ikinci bir atış

takip eder. Sonra dikkatimizi dans pistine çeviriyoruz.

İşte o zaman Yelena dirseğini boynuma doluyor. "Ne düşünüyorsun?" Sesi bulaşıcı bir vızıltıyla dolu. Dans pistinin yukarısını işaret ederken onu takip etmemek zor. "Tavandan sarkan dev gaz maskesine bak. Nükleer sığınak temasını gerçekten bir üst seviyeye taşımışlar, değil mi?"

"Harika," diye itiraf ediyorum, bakışlarım gaz maskesinden arkasındaki تنها asma kata kayıyor. "Hoşuma gitti."

İçimde bir şey seğiriyor. Karanlık balkonun görüntüsünün ardından tuhaf bir his geliyor. Kulübün geri kalanıyla karşılaştırıldığında, çok . Çok sessiz. Bir parçam orada olmayı diliyor.

Öne doğru eğilerek daha iyi bakmaya mecbur hissediyorum. Ama gaz maskesi devasa bir cisim gibi ileri geri sallanırken bir şey görmek zor. Sarkaç.

Yine de, bir anlığına, geniş bir siluet tanıdığımı yemin edebilirim. gölgelerin içinde duruyor. Ben ona odaklanamadan Yelena beni etrafında döndürüyor

"Belki buradayken kendine zengin bir para babası bulursun," diye takılıyor Emily.

Başımı sallıyorum ve ana dönüyorum. "Sanki,"

diye homurdanıyorum.

"Bir tane kullanabilirsin." Julia kalemle çizilmiş kaşlarından birini düz siyah elbiseme doğru kaldırıyor ve bana muzip bir sırıtış fırlatıyor. "Belki sana da yeni kıyafetler alır."

"Kızımın üzerine fazla gitme," diye gülüyor Yelena. "Aylardır onu tasarımlarımdan biriyle buluşturmaya çalışıyorum ama çok inatçı. Buna hayırseverlik diyor. Ben buna moda diyorum, bebeğim."

Yelena dönüyor ve ben ona hayran olmaktan kendimi alamıyorum. O haklı. Onun elbiselerinden birini almayacağım, ta ki kendi elbisemi alabilecek duruma gelene kadar. Eğer yapsaydım, o zaman artık ben olmazdım. Sadece cosplay yapıyor olurdum.

Başka biri. Yine de bir gün.

"Milan onu bizden kapmadan önce teklifini kabul etsen iyi olur," diyor Emily. "O zaman onu bir daha asla göremeyiz."

"Hiçbir yere gitmiyorum," diye gülümsüyor Yelena. "Ve eğer gidersem, hepimiz benimle geliyorsunuz, capeesh?"

"Buna içerim," diyor Julia, bara geri dönerek. "Bizim için bir tur daha!"

Dördümüz de gülüyoruz. Yine de dans pistine doğru baktığımda, kendimi diğer herkesle kıyaslamadan edemiyorum. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, buradaki her kız en nefes kesici kıyafetlerle süslenmiştir. Cehennem gibi, Hatta bazıları Yelena'nın orijinal tasarımına rakip olma tehdidinde bulunuyor.

Öte yandan erkekler çok daha sade ama yine de kalabalığın içinde birkaç tane pırlanta kaplı saat görüyorum. Bu takım elbiselerin çoğunun benim aylık kiramdan daha pahalı olduğuna bahse girerim.

Beklenildiği gibi, buradaki en sade insan benim.

Bakışlarım bazı erkeklerde takılı kaldığında güvensizliğim geri dönüyor. Şeker bir babayla ilgilenmiyorum - sahip olmak güzel olsa bile Arada sırada biraz fazladan harcama parası... ya da maaş çeklerimi ihtiyaçlar için tükettikten sonra geriye kalan herhangi bir para - ama buradaki diğer tüm seçenekler varken neden herhangi biri beni seçsin ki?

Yapmazlar ve bu gerçek beni hem üzüyor hem de rahatlatıyor.

Yanımda sohbet edip kıkırdayan arkadaşlarımdan iç çatışmalarımı saklamaya çalışıyorum. İyi olduğum bir şey var. Sır saklamak. Finansal sıkıntılarımın tam boyutunu bile bilmiyorlar ve ben de utanç verici küçük sırrımı onlara açıklayacak değilim.

Onlara bozuk dizüstü bilgisayarımın bahsetmek yeterliydi. Tamir ettirmek için birikimlerime el zorunda kaldığımı biliyorlar. Sadece birikimin şu anda var olmadığını bilmiyorlar. Ve asla da bilmeyecekler.

Bara doğru dönüp bir shot daha alıyorum ve içiyorum. Sonra gülümsemeye zorluyorum ve arkadaşlarımla konuşmalarını dinlemeye çalışıyorum. Müziğin sesi yüksek, ama ufak tefek şeyler duyabiliyorum. parçalar.

"O..."

"... Hayır, bekle... o!"

Tanrımşimdiden bana birini ayarlamaya mı çalışıyorlar? Hazır değilim. Bir atış daha yapmak özgüven sorunumu çözmiyor ama acı beni biraz daha uyandırmaya yardımcı oluyor.

İşte o zaman hissediyorum. Telefonum. Çantamın içinde şiddetle çalışıyor. "Kahretsin," diye inleyerek telefonu çıkarıyorum. "Yine mi!"

"Ne oldu?" Yelena yanıma kayarak soruyor.

"Telefonumun şarjı bitmek üzere," diye somurtuyorum.

"Gelmeden önce neden şarj etmedin?" Emily soruyor.

Duymamış gibi yapıyorum. Evde elektrik kullanmak zorunda kalmamak için telefonumu ve dizüstü bilgisayarımı işte şarj etme alışkanlığını nasıl edindiğimi bilmelerine gerek .

Telefonu Yelena'ya uzattım. "Çantanda taşınabilir bir şarj aletin var, değil mi? Fişe takabilir misin?"

Kararlı bir şekilde başını sallayarak ince bir güç bankası çıkardı ve telefonumu ona taktı. Sonra her şeyi çantasına geri koyuyor.

"Her şey mi?" diye soruyor.

"Evet, teşekkür ."

"Benim için zevk. Şimdi uslu dur. Küçük kızın odasını ziyaret etmem gerekiyor."

"Ben de!" Emily de . "Ben de seninle geleceğim."

Julia bir barmene el sallamaya çalışırken o ikisi ortadan kayboldu. Tam ona katılmak üzereydim ki arkamdan biri bana çarptı. I Kendimi tezgahın üzerinde yakalamadan önce

tökezliyorum. "Hey, et," diye mırıldanarak

arkamı döndüm.

Küçük bir grup tarafından karşılandım. Bana çok yakın durdular. rahatlık. En yakınimdaki bana sırtıyor ve çenesini imalı bir hareketle dışarı çıkarırken şaşkınlıkla göz kırpyorum. "Merhaba... Dans etmek ister misin?"

Cevap vermemi beklemiyor. Ben daha ağzımı açamadan elimi tutuyor ve beni dans pistine doğru çekmeye çalışıyor. Göz ucuyla arkadaşlarının ve onu dürttüğünü fark ediyorum. Birkaçı bana da aynı sinsi sırtışı yapıyor. Bu beni hemen köşeye yatırıyor.

"Hayır, teşekkür , " diye karşılık veriyorum. "Özür dilerim."

Şaşırtıcı bir şekilde, adam beni zorlamıyor. "Peki," diye omuz silkiyor ve elimi bırakıp arkadaşlarına dönerken gülüyor. "Nasıl istersen öyle olsun."

Rahatlananın tadını çıkaracak zamanım bile olmadı. Bir saniye sonra, arkadaşlarından biri gruptan ayrılıp bana doğru sendeleyerek geliyor. "Hey, o adamın bir ezik olduğunu biliyorum. Ama ben değilim," dedi sarhoşça. "Onun yerine benimle dans etmeye ne dersin? Dışarıda bir Lamborghini'm var. Sonra seni gezdiririm. Adil bir gibi mi?"

Kendimi toparlamadan önce yüzüm kızardı. "Ticaretle ilgilenmiyorum," diyorum, biraz şakalaşmaya hazırım. Ama o konuşmakla ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Dudaklarını bükmeden önce özensiz bakışları vücudumda bir aşağı bir yukarı geziniyor.

"Sen kaybedersin." Bununla birlikte, döndü ve paytak paytak grubuna geri döndü. Onlar gittiler ve ben arkamı döndüm, kafam daha da karışmıştı. Hiçbir şey.

"Bu da neydi böyle?" Özel olarak kimseye sormuyorum. Aklımın bir köşesinden tek bir cevap geliyor: senin kolay görünüyordu.

Kahretsin.

Aynen , güvensizliğim bir intikamla geri döndü. Gittikçe daha klostrofobik hissederek bara doğru geri çekiliyorum.

Sonra, aniden, bir şeyler değişir.

Sıcak bir çizgi ağır havayı delip geçiyor gibi. Göğsüm küt küt atıyor. Tenim çakıl taşları gibi. Kaynağını bulmak için arkamı dönüyorum.

Ama bunu , başka bir şey beni yakaladı. Dikkat. İleride bir kargaşa var. Sarhoş bir adam barda tökezleyerek yürürken insanlar kenara çekiliyor, sadece karşısına çıkan her kıza asılmak için duruyor.

Sıcaklık kayboluyor. Gerçeğe geri dönüyorum. Derim ürperiyor ve destek için etrafıma bakıyorum. Ama Julia ortadan kaybolmuştu. Hangi cehenneme gitti?

Önemli değil. Ben tek başımayım.

Tam kaçmak üzereydim ki adam kafasını kaldırıp beni fark etti. Gözlerimiz buluşuyor ve bir taş düşüyor. O olmalı Korkumu hissetti, çünkü yerime doğru bir hamle yaptı. "Kahretsin."

Dans pistinin göreceli güvenliğine doğru hamle yaparken topuklarım sallanıyor. Adam önüme fırlamadan önce fazla uzaklaşmamıştım, yolumu kapatıyor.

"Selam bebeğim," diye kekeliyor, omzunun üzerinden kısa bir bakış atıyor. "Nereye gidiyorsun? Dans pistine mi? Dans edebilirim. Mikey ile dans etmek istemiyor musun? Yoksa sen de diğer sürtükler gibi misin?"

Sarı dişleri bu son kelimeyle kapanıyor ve omurgamdan aşağı bir ürperti kayıyor. Yine de böyle pisliklerle daha önce de uğraştım ve tüm numaraları biliyorum. Sadece onunla arama biraz mesafe koymam gerekiyor. Ne yazık ki, bardan uzaklaşmaya çalıştıkça kulüp daha da kalabalıklaşıyor.

"Üzgünüm ama benim zaten bir dans partnerim var," diyorum ve arkadaşlarımı bulmak için çaresizce kulübü tarıyorum. Ama onları hiçbir yerde bulamadım.

Onun yerine Mikey'den kaçmaya çalışıyorum ama ikinci kez önümü kesiyor. "Dur bakalım, bebeğim. Beni duymadın mı? Bu kadar hızlı kaçma. Sadece birbirimizi tanımaya çalışıyorduk."

"Özür dilerim," diyorum ona, sakinliğimi korumaya çalışarak. "Benim bir erkek arkadaşım var. Alınma ama...."

"Bir erkek arkadaş," diye alay ediyor. "Ben erkek arkadaş falan görmüyorum." "O değil-"

"O ne değil?" Mike . Elindeki içki bileğinden aşağı dökülsün diye iki kolunu da kaldırarak sağa sola bakıyor. "Seni yalnız bıraktığına göre pek de erkek arkadaşın sayılmaz... yoksa yalan mı söylüyorsun?" Cevap vermem için bana meydan okurcasına bakıyor. Cevap bir adım daha yaklaşıyor, sesi alçalıyor. "Gel. Dans et. Sana gerçek bir erkeğin nasıl olduğunu göstereceğim."

İçki kokuyor. Gömleği lekeli. Kolları yırtık. Tüylerim diken olmaya başladı. Bu sik tam bir bela. Ben bela aramıyorum. ve kesinlikle bir savaşçı değilim, ama hayatta kalmak için her zaman yapmam ...

Mikey hiç uyardan önce atılıp beni yakaladı. Bir kolunu sırtımın arkasına geçirdi ve beni vücuduna yapıştırdı. Sonra aletini kasıklarımına soktu ve elbisemin içinden beni gıcırdattı.

"Bundan biraz istersin, değil mi?" diye hırlıyor. "ama. Senin erkek arkadaşın yok, sürtük. Sadece biraz gevşemen lazım."

"Bırak beni!" Bağıríyorum, tüm gücümle onu itiyorum. Ama zar zor .

"Peki beni kim yapacak?" diyor, tekrar kişisel alanıma doğru sallanarak. "Sahte erkek arkadaşın mı?"

"O sahte değil," diye tıslıyorum, dişlerimin arasından yalan söyleyerek.

Piç kurusu bir adım geri çekilir ve iğrenç sırıtışı kaybolur. "Nerede o zaman? Kim o?"

Sağlıklı düşünmeden dans pistine panikle bakıyorum, umutsuzca bir erkek arıyorum, var olmayan erkek arkadaşım olarak gösterebileceğim herhangi bir erkek. Ama görünürdeki tüm erkekler dans etmekle meşguldü, içiyorlar, arkadaşlarıyla şakalaşıyorlar ya da diğer kızlarla yakınlaşıyorlar. Kimse bize bakmıyor. Başımın belada olması kimsenin umurunda değil.

Kahretsin. İhtiyacım olduğunda arkadaşlarım nerede?

Durum çaresiz hissettirmeye başlamıştı ki, birdenbire o tuhaf his eskisinden daha güçlü bir şekilde geri döndü. Sıcak çizgi ağır havayı delip geçiyor.

Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Bakışlarım hemen yukarı fırlıyor ve dans pistinin üzerinde asılı duran asma kata inene kadar panik içinde koşuyor. Renkli ışıklar üzerinde parlamaya başladı. Korkulukta duran kocaman, yalnız bir figürün üzerine doğru parlıyorlar.

Adam diğer herkesin üzerinde yükseliyor. Geniş silüetinden karanlık bir enerji yayılıyor. Sonra, aniden, renkli ışıklar kayboluyor, Onu arkamda bırakarak. Ama gölgelerde bile onun muazzam varlığını hissedebiliyorum.

Bir an sonra ışıklar geri geliyor ve yüzünü bir anlığına görebiliyorum. Bu mesafeden bile güçlü yeşil gözlerindeki çarpıcı parıltıyı görebiliyorum. Bana bakıyor.

Bir anlığına ondan başka her şeyi unutuyorum. Kulübü sessizlik kaplıyor. İnsanlar kayboluyor. Gözlerimi tekrar yabancıya dikiyorum, onun cazibesine kapılıyorum.

Kalbim güm güm atıyor. Midem sıkışıyor.

Sonra, hiçbir uyarıda bulunmadan elini kaldırıyor ve parmaklarını bana doğru kıvrıyor.

Jest çok açık.

Ona gelmemi istiyor.

Göğsümde bir adrenalin patlaması yaşıyorum.

"Seni aptal yalancı sürtük! Senin erkek arkadaşın falan yok."

Aynen böyle, transımdan irkilerek çıktım. Eski Mikey'i hatırladım. Sorunlarımı hatırlıyorum. Yalnızlığımı.

Bir hırıltı dudaklarımı büküyor.

"Tam orada!" Asma kattaki adamı işaret ederek bağıriyorum. "Ve beni çağırıyor. Gitmem gerek."

Bir enerji patlamasıyla Mikey'nin uzanmış kolunun altından sıyrılıp kalabalığın arasına daldım. Bana doğru uzandı, ama ben ona tokat atmayı başardım.

elini çek ve devam et.

"Seni kaltak!" diye bağılıyor, sesi hızla azalıyor. "İçkimi döktürdün bana! Yemin ederim..."

Ama o pislik çoktan geçmişte kaldı. Aklımdaki tek şey o delici yeşil gözler... ve o ince ama karşı konulmaz komut.

Gel.

Gerçekten dinleyecek miyim?

ANDREI

Temperli camın arkasından hepsi şekli bozulmuş canavarlar gibi görünüyor. Bükülmüş, bozulmuş, şekilsiz.

Elimdeki sürahiyi döndürüyorum ve viski yana doğru kayarak kaynaşan iblisleri boğuyor. Eğer bu adamları öldürmek isteseydim, bu kadar kolay olurdu. Elimin eğimi. Çenemin sıkılması. Zar zor söylenen bir düşünce.

Bazen neden hepsini silip atmadığımı merak ediyorum.

Sonra hatırladım.

Bu çok kolay olurdu.

Ve lanet olası bir meydan okumaya ihtiyacım var.

"Lanet olsun," diye homurdanarak sandalyemde geriye yaslanıyorum. Sürahi masaya çarpıyor. Yerine yeniden doldurduğum Glencairn bardağımı koyuyorum, yemek salonunda akıp giden konuşmaları dinlerken parmaklarımın ucunda döndürüyorum.

Büyük masanın başındaki tahtımdan, her şey düşüncesiz bir gevezelik gibi geliyor. Dans pistinde de olabilirdik. Aşağıda, Silo247'ye akılsızca iyi vakit geçirmek için gelen tüm kulüp müdavimlerinin arasında konuşmaya çalışıyorum.

Ama bu hiçbir zaman benim tarzım olmadı. Ve bu özel salon ve arkasındaki ofisim dışında, kulüp benim için işe yaramaz.

Neredeyse bu adamların çoğu kadar işe yaramaz.

Kadehi dudaklarıma götürerek bakışlarımın masanın üzerinde gezinmesine izin veriyorum. Seçkin konuklarım odanın diğer kadar uzanıyor, benim yemeğimi yiyor, benim içkimi içiyor, benim havamı soluyor.

Çoğunlukla, içimi kaynayan bir iğrenme duygusuyla dolduruyorlar. Sülükler. Ama bu odada saygı duyduğum iki kişi var. Ve şu anda aklımı başımda tutan tek şey onlar.

Bunlardan ilki tam arkamda oturuyor ve sonsuz bir sadakatle arkamı kolluyor.

Arkamı dönmeden, onun sempatik öfkesini hissedebiliyorum. Valentin Constanov, ikinci komutanım. Omzumun üzerinden ateş püskürüyor, her nefesi alçak bir hırıltı gibi.

Odada katliam yapmaya karar verseydim, ilk atlayan o olurdu. Ama bunu en çok kimin öldürebileceğini görmek için bir yarışma haline getirdikten sonra.

Sonra, Ilya Rykov var. Onur konuğum. Bu Bratva'da yeni olabilir, ama Chicago'ya geldiğinden beri benim için neredeyse buradaki herkes. Adam sapkın bir dahi. Bir siber güvenlik uzmanı. Ve karanlık bir orospu çocuğu.

Ayaklarının üzerinde durduğu sürece iyi uyum sağlayacaktır. Ama bu diğer piçler.

Sadece yalakalıkla idare edebileceklerini sanıyorlar. Bana yan gözle baktıklarını, sessizce onayımı istediklerini görüyorum. Bunu bir akşam yemeği partisinde elde edemezler ve elde edebileceklerini düşünmeleri bile acınası.

Buradaki herkes daha iyi bilmeli. Benimle aynı vahşi dünyadan geliyorlar. Ama benim kadarı boğazlamak için yükseldiğim yerde, onlar hala bekliyorlar.

Acınası bir durum. Hükümdarlığım onlar için çok iyi oldu. Rahatladılar.

Sıkıldım.

"Affedersin Pakhan, ama gitmeliyim-"

Güney Bronx şubemdeki adamlardan biri oturduğu yerden kalkarken neredeyse irkilmiyorum bile - sanırım adı Ivan'dı. Aptal olmalı. sarhoştı çünkü hemen bana doğru gelmeye başladı.

Ama o tahtıma yaklaşmadan Valentin harekete geçiyor.

"Ne halt ettiğini sanıyorsun sen?" diye bağılıyor ikinci komutanım, aptal omuzlarından yakalayarak.

Oda sessizleşiyor, ama duvarlardan sızan bas sesleri konuşmanın geri kalanını boğuyor. Valentin adamın kulağına bağılıyor. Uygun protokol hakkında bir şeyler duyuyorum.

Adam geri adım atmayınca, Dima-Valentin'in kişisel infazcı da kalkıyor. İki adam onun yolunu kesiyor. Bardağımı yavaşça masaya koyup ayağa kalkıyorum.

"Buradaki sorun nedir?" diye soruyorum, iki korumamın arasına girerek.

"Sorun değil Pakhan," dedi Ivan inekler, neredeyse eğilerek. "Sadece vedalaşmak istedim ve biraz heveslendim. Bunun için, ben Özür dilerim. Saygısızlık etmek istememiştim."

Valentin buhar yapıyor. Bunu bir fırsat olarak kullanmak istediğini söyleyebilirim. Birkaç kafatası kırmak için bahane ama ben daha iyisini biliyorum. Ne kadar sıkılmış olursam olayım, bir müttefikten düşman yaratmanın bir anlamı yok.

"Özrün kabul edildi," diye başımı sallıyorum. Elimi kaldırarak Ivan'ın elimi izin veriyorum. Titreyen parmaklarıyla bana tutunuyor ve dizleri neredeyse yere degecek kadar alçalıyor. "Şimdi git."

Elimi geri çektiğim anda Valentin aramıza giriyor. Dima'nın kulağına bir şeyler fısıldıyor ve infazcı sertleşiyor. Tekrar oturuyorum ve Ivan' sonunda korku ve utançtan bacakları titreyerek götürülmesine izin vermesini izliyorum. Hala gergin bir sessizlikle odayı kavrayan Dima, onu kapıdan dışarı çıkarır.

Valentin yanıma dönüp sert ve uyarıcı bir bakış attı masanın etrafında. Dima dönene kadar kimse kıpırdamıyor. Ben viskimden uzun bir yudum alana kadar gerginlik devam ediyor.

Ancak o zaman masa rahatlar. Sohbet geri döner. Böyle şeyler olur. Buradaki herkes benim bu kadar itidalli olmamdan memnun. Son Pakhan'da yoktu ve bu yüzden onu devirmek zorunda kaldım.

Bir yudum daha viski beni koltuğuma daha da gömüyor. Artık Valentin bile çok sıkıldığını anlayabiliyor. Ayağa kalkıyorum. Oturduğu yerden, masanın kenarında bekleyen iki servise şıklatıyor.

Başlarını sallıyorlar ve hevesle salonun önüne doğru ilerleyerek iki açılır kapının ardında kayboluyorlar. Bir saniye sonra, aynı kapılar tekrar açılıyor ve bir sürü cilveli model içeri giriyor.

Boyalı gülümsemelerle masanın etrafına yayıldılar. Açgözlü misafirlerim . Böylece tüm dikkatler üzerimden çekiliyor. Buradaki tek bir adam bile bu tür ikramlara karşı koyamaz. Sohbet artıyor. Kızlara el sallanıyor, bağırılıyor, kucaklara çekiliyor. Öpücükler paylaşıyor. Odadaki hava iyiye doğru değişiyor.

Ama bu ilgilendiğim anlamına gelmiyor.

Cesur kızlardan birkaçı doğrudan tahtıma yöneldiğinde bile. Buradaki herkes kim olduğumu biliyor, onlar da dahil. aslında gölgeme dokunacak kadar yaklaşıp kadar kalabalığın arasından sıyrılmayı başarıyorlar. Şaşırtıcı olmayan bir şekilde, Valentin onları durdurmaya çalışmıyor. Pislik herif.

Valentin kulağıma eğilerek, "Polina ve Yana," diye fısıldıyor.

"Daha önce tanışmıştık," diye hatırlatıyorum ona. "İsimlerini biliyorum." "Benim hatam, Pakhan."

İki kız sandalyemin yanında. "Seni tekrar görmek çok güzel Pakhan..." Yana gülümsüyor. Ama ellerini ceketimin içine soktuğu anda ayağa kalkıp kenara çekiliyorum.

"Bu gece benimle ilgili değil," diye uyarıyorum onları. "İşinizi yapın. Misafirleri eğlendirin."

Şimdiye kadar daha iyi bilmeleri gerekirdi. Kolay kızlara doydum. Sorun şu ki, benim dünyam ağzına kadar kolay kızlarla dolu. Diğer koyunlar gibi onlar da bana akın . Bıktım bundan. Tıpkı benim gibi. Bu odadaki herkesten bıktım.

"Sizi eğlendirmeyi tercih ederiz," diye kirpiklerini kırıştırıyor

Polina. "Yap. İşinizi. İşini yap," diye homurdanıyorum, belki biraz fazla yüksek sesle.

Gitmek için döndüğümde salona sessizlik çöktü, ama Kapıdan çıktığım anda sohbet yeniden başlıyor. O salakların hiçbirisi güzel bir kıza karşı koyamaz.

Ben de yapamazdım... Ta ki koleksiyon yapılacak başka bir şey haline gelene kadar. Zirveye ulaştığınızda olan budur. Artık gidecek hiçbir yer yoktur... Aşağıdan başka hiçbir yer...

Boğa gibi bir hışımla koridordan aşağı dönüyorum. Benim neyim var böyle? Eskiden partiler için açlık çekerdim. Seks için. Ama şimdi dünyadaki tüm paraya ve isteyebileceğim her kıza erişimim var, hepsi çok önemsiz görünüyor. Çok gereksiz. Çok sinir bozucu.

Daha fazlasını istiyorum. Daha fazlasına ihtiyacım var. Ve bu sadece evlenecek yaşa geldiğim için ya da mirasımı ve fethettiğim bu imparatorluğu nasıl devredeceğimi düşünmeye başladığım için değil

Aşağı. İzolasyon yüzünden. Eskiden uğruna öldüreceğim, savaşacağım, öleceğim bir grup kardeşim vardı.

Şimdi, sahip olduğum tek şey bir krallık ve bunun için ölmeyeceğimden eminim. Kahretsin, bunun için evlenmeyi bile göze alamayabilirim. Ve bu üzücü olmaktan çok sinir bozucu, çünkü tüm bunların kaçınılmazlığı beni kapana kısırmış durumda.

Sonunda, sıkı çalışmamın karşılığını almamın tek yolu, her şeyi devam ettirecek bir mirasçım olması ve evlenmeden bir mirasçım olamaz.

Bu, içinden çıkamadığım bir sorun. Belki de tüm bu öfke buradan . Zevk alamayacak kadar zenginim. ve hiçbir şeyin merhametine kalmayacak kadar güçlü; ama işte , geleneğin ağırlığı altında yavaş yavaş eziliyorum.

Düşüncelerimde kaybolmuş bir halde merdiven boşluğuna doğru ilerliyorum. Bir parçam neredeyse kulüp katına inip kontrol ediyormuş gibi yapmak istiyor - beni meşgul edecek herhangi bir şey. Ama ben zaten biliyorum ki Her şey yoluna girecek. Her zaman öyledir. İmparatorluğum sorunsuz işliyor. Ben böyle tasarladım.

Şimdi buna pişman olmaya başladım.

Belki de pervasızca bir şey yapmamın zamanı gelmiştir.

Dans pistine bakan asma kata çıktığımda bu fikir kafamın içinde dönüp duruyor. Aşağıda, gençler ve zenginler akılsızca eğleniyorlar. Neredeyse kıskanılacak bir şey. Ama ne kadar uzun süre bakarsam, onlarla bir şey yapmayı o kadar az istiyorum.

Tüm parlak kıyafetlerinin ve ışıltılı mücevherlerinin ardında beni rahatsız eden aynı boşluk var. Onlara küçümseyerek bakıyorum. Her biri aynı...

Sonra, bakışlarım tam olarak uymayan bir şeye takılıyor. Odağım daralıyor. Tüm tasarımcı takımları ve yüksek moda elbiseler arasında

küçük siyah bir elbise. Mütevazı elbise minyon bir bedenin etrafına sarılmış ve altın rengi saçlarla ikiye bölünmüştür.

Göğsümde bir şey tekmeliyor. Kaşlarım kalkıyor. Dudaklarım kıvrılıyor.

İçimdeki suçlu hemen şüphelendi. Kızın cesedi Dili diğerlerinininkiyle tam bir tezat oluşturuyor. O kaygısız değil. Akılsız değil. O parlayan mavi gözler, milyonlarca çelişkili düşünceyle dolu bir ileri bir geri gidip geliyor.

Casus mu?

Düşünmeden öne eğildim, daha yakından bakmak için sabırsızlanıyordum. Rahatsız görünüyor... ve şaşırtıcı derecede masum. Kuşkularım eriyor. Entrika tüm vücudumu sarıyor.

Şaşkınlıkla, küçük bir gülümsemenin kıvrılmış dudaklarımı gevşettiğini hissediyorum. "Sen buraya ait değilsin, küçük geyik..."

Dirseğimi korkuluklara dayayarak onun hareketlerini izliyorum.

Yalnız olmadığı kısa sürede anlaşılır. Etrafını bir grup arkadaşı sarar, ama onun aksine, onlar açıkça böyle bir yere aittir. Tasarımcı markalarına bürünmüş, tanıdık, gösterişli bir umursamazlıkla sallanıyorlar.

Birer içki sipariş edip, birkaç kadeh içtikten sonra dağıldıklarını gözlemliyorum.

Ama benim küçük geyiğim yerinde duruyor. Ve onu incelemekten edemiyorum.

Bu bir Rus kızı, diyorum kendi kendime. Keskin elmacık kemikleri ve yumuşak soluk teni bunu inkar edilemez kılıyor. Ama o kadar da ince değil. Buradaki herkesle aynı sebepten. Açlıktan ölüyor. O bakışı iyi bilirim... ve o hissi.

En son ne zaman bu kadar acıkmıştım?

Boş göğsüm guruldamaya başlıyor. Başımı yana eğiyorum ve bu meraklı küçük yabancıda bulduğum garip hayranlığa gömülüyorum. Bana daha mutlu, daha umutsuz bir zamanı hatırlatıyor.

Ama bana ilham verdiği tek şey bu değil. Daha yakından baktığımda çok daha az saf bir şey kanıma dokunuyor. Bu sadece onun rahatsız olması ya da Sayısız çelişkili düşünceyle dolu olması, bu düşüncelerin bu yerle ilgili görünmemesidir; uyum sağlamaya çalışmakla ilgili.

Diğer kızlar kadar çabalamıyor. Aslında, hiç çabalamıyor. O kristal mavisi gözleri sanki bir kaçış kapısı arıyormuş gibi etrafta dolaşıyor. Burada olmak istemiyor. Burada olmak istemiyor. bu dünyanın bir parçası olmak.

Beni istemeyebilir bile. Düşüncesi

bile heyecan verici.

"Hmmm," diye gürlüyorum. "Bir meydan okuma..."

Uzun zamandır ilk kez, o insan kalabalığının içine girip birini çekip çıkarmak istiyorum. Kısa bir an için, tüm bu güçten önceki adamım.

Ben açım. Açlıktan ölüyorum.

O küçücük çerçeveye neler yapardım, diye düşünüyorum, dudaklarımı yalayarak. Ama bana izin verir miydi?

Bu sorunun cevabını bilmemeyi seviyorum. "Yoluma

bak, küçük geyik," diye fısıldıyorum. "Bana gel."

Sessiz emrimi yerine , ona doğru gelen bir sorun fark ettim.

"Sakın buna cüret etme," diye tıslayarak kendimi dirseklerimin üzerinden itiyorum.

Tanıdık bir serseri bara doğru ilerlemeye başladığında parmaklarım yumruk haline geliyor.

Mike Spolanski.

Sarhoşun bu kulüpte küçük çaplı sorun çıkarma geçmişi var. Onu tekrar içeri almamızın tek sebebi kolay şantaj yapabilmemiz. Babası şehir merkezindeki binaların yarısının sahibi ve şimdiye kadar bu binalara ödenen kiranın yaklaşık yarısını biz aldık.

Ama benim gizemli küçük geyiğime bir şey yaparsa, başına açtığım beladan kendini kurtaramaz.

Parmaklıklara tutunarak eklemlerim bembeyaz olana kadar sıkıyorum. Mike tökezleyerek Rus güzelliğime yaklaştığında aşağı koşturamaz hazırdım bile. Tabii ki öyle. Sudaki kanın kokusunu alabiliyor. Onun zayıf olduğunu düşünüyor.

"Peki, sen?"

Bir şekilde kendimi aşağıya koşturaktan alıkoyuyorum. Bunun yerine, koruma dürtümü bastırıyorum ve gözlemlemek için korkuluklara yaslanıyorum.

İçimden bir ses bu kızın görüldüğünden daha güçlü olduğunu söylüyor. Görüldüğünden daha güçlü olmasını istiyorum. Bu yüzden ona bunu kanıtlaması için bir şans veriyorum.

Yine de Mike onunla konuşmaya çalışırken dişlerim ileri geri gıcırıyor. Başını ne kadar şiddetle sallarsa sallasın, o salak laftan . Sonra onu yakalıyor. ama kendimi zorluyorum.

Memnuniyetle, onu itiyor ve çılgınca etrafına bakıyor. Birden o güzel mavi gözleri benimkileri buldu.

Aynen böyle, kulübün geri kalanı yok oluyor. İçim daralıyor. Kendine ait bir spot ışığında parlıyor.

Bir yanımda onun da başka bir kız gibi sırıltmasını, gülümsemesini ya da flört etmesini bekliyor. Ama benim kim olduğumu bildiğine dair bir işaret yok.

Ne kadar da lezzetli.

Bu düşünce kalbimi heyecanlandırıyor. Yutkunuyorum ve dudakımı ısırıyorum. O benim kim olduğumu bilmiyor.

... Bunu değiştirmem gerekecek.

Kulüp yavaşça etrafımda başlıyor ama ben dikkatimi çeken kıza odaklanmaya devam ediyorum. İçimde yanan yeni bir ateşle Elimi kaldırıyorum ve bir tanrı bir şey istediğinde ne yapıyorsa onu yapıyorum.

Ona bana gelmesini söyledim.

Onu çağırırken parmaklarım kıvrılıyor.

Zaman dondu. Bir an için emirlerime uyup uymayacağından emin olamıyorum. Bu öyle yeni bir şüphe ki, tüm dünya birdenbire yeni hissettiriyor.

Tek yapabildiğim, sivri küçük yüzünü bir bulutun heyecanla izlemek.

Oh, seninle ne kadar eğlenebilirim.

Sonra büyü bozulur. O piç Mike onun dikkatini dağıttı ve tekrar ona baktı. Bana baktığında neredeyse onu silmeye hazırdım.

Soğuk kalbimi hoplatan bir alaycılıkla Mike'ın etrafından dolanıyor ve kalabalığın içine dalıyor. Bir saniye bile düşünmeden, onu itiyorum.

korkuluklardan inip merdivenlere yöneldim.

Bana gelip gelmemesi önemli değil. Onu yakalayacağım.

NATALYA

Merdivenler aşılmaz bir karanlığa doğru yükseliyor. Tırmanılamayacak kadar yüksek, fethedilemeyecek kadar dik görünüyorlar.

... Belki de o kalabalığın arasında koştuktan nefes nefese kalmışımdır.

Kahretsin. O kadar çok çalışıyorum ki, bundan daha iyi durumda olmalıyım.

Bilinmeyene doğru bakarken çarpan göğsüm sıkışıyor. Tek hayal edebildiğim o büyüleyici yeşil gözler... ve beni ileri çağıran o güçlü el. Tüm bedenimi ele geçiren teklife bağlı heyecan verici bir sıcaklık var.

Kimdi o adam?

İçimde bir şeylerin bunu ihtiyacı var. En azından, beni kurtardığı o sürüngenden uzaklaşmalıyım.

Derin bir nefes aldıktan sonra merdivenlere doğru ilerliyorum. Fakat Ayağım daha ilk adımı atamadan biri dirseğimi tuttu.

Dans pistine doğru geri çekildim ve terli bir göğsün içine girdim.

"Sakın beni bırakıp gitme, sürtük!" Mikey çığlık atarak beni etrafında döndürüyor, böylece onun berbat nefesini iyice koklayabiliyorum. Elini sallayarak boş bardağı yüzüme tutuyor, iyice yaklaşıyor. "Bak ne yaptın. Lanet . İçkimi döktürdün bana. Şimdi benden önce yerine koyacaksın...."

Birdenbire, iri ve kaslı bir el Mikey'nin bileğini kaptı. Parmakları dirseğimden koptu ve geriye doğru öyle bir büküldü ki

kolu neredeyse yuvasından çıkacaktı.

Yoğun havayı bir acı ılığı kesiyor. Mikey bana doğru sarsıldı. Devrilmekten için zar zor zamanında dönmeyi başardım.

İşte o zaman beni çağıran adamı gördüm.

Her bir kasını görebileceğim kadar sıkılmış bir eneyle Mikey'nin kolunu dirseğinden kırıyor ve tam kırılacakken durduruyor Yarım.

"Yine başını belaya sokuyorsun Mike," diye gürlüyor derin bir ses, çınlayan bas sesiyle yarışırcasına. Gizemli yabancı karanlıktan çıkıp dişlerini gıcırdatarak hırlarken iki sert zümrüt göz ölümcül yarıklara dönüşüyor. "Bu genç bayanla bir sorunun mu var?"

"Aarrgh!" Mike uluyor. "Kim-"

Adam bir an bile düşünmeden ya da boşa hareket etmeden Mikey'nin elindeki camı kol saatinin elik kayışına çarptı. Cam milyonlarca parçaya ayrılıyor. Kimse hareket edemeden, benim Vahşi kurtarıcı ileri atılır ve jilet parçasını Mike'ın boğazına bastırır.

"Biliyor musun Mike," diye fısıldıyor adam, sesi öldürücü bir niyetle dolu, "sana bu kulüpte uslu durmanı söylemekten gerçekten ama gerçekten bıktım. Aslına bakarsan, sanırım bu gece Sana son kez söylüyorum. Anlaşıldı mı? Küçücük, şişmiş beyninin anlayabileceği kadar açık konuşuyor muyum?"

Kırık camın keskin kenarı boynuna saplanınca Mike inliyor. Parlak kan damlacıkları kenarın etrafında kabarcıklar oluşturarak yakasına doğru akar.

"Sana bir soru sordum," diye hırslıyor adam. "Az önce ne dediğimi anladın mı?"

Mike hızla başını sallar. Dehşete düşmüş, çaresiz gözleri dans pistinde yardım arıyor.

Ama omzumun üzerinden bakmak için döndüğümde, donmuş bir sahne buluyorum. Zaman. Kimse hareket etmiyor. Herkesin yapabildiği tek şey bakmak. Kulüp, her zamanki gibi gümbür gümbür çalan müzik dışında sessizliğe gömülmüştür.

"Şimdi, bu güzel bayandan özür dilemeni istiyorum. Bunu benim için yapabilir misin?"

"... Evet," diye boğulur

Mike. "Devam et."

"... Özür dilerim..."

"Bu çok acınasıydı."

"Ben... Ben gerçekten üzgünüm... gerçekten..."

Yabancı, kırık camı Mike'ın boğazına daha da bastırır. "Şimdi ona ne kadar iyi bir adam olduğumu söyle. Ona yukarı gelip benimle bir içki içmesi gerektiğini söyle. Boğazını hemen şimdi ve burada kesmememin tek yolunun bu olduğunu söyle."

Mike repliklerinde beceriksizce tökezlerken kan kulaklarıma hücum ediyor. Onu zar zor duyuyorum ama önemli değil. Yabancıyı zaten duydum.

"Yeterince iyi," diye yabancı. Sonra bana baktı. "Ne düşünüyorsun? Yine de boğazını keseyim mi yoksa onun yerine bir şeyler içmek için yukarı mı?"

"Ben, uh..."

Cevap çok açık ama kelimeler ağızımdan .

Birdenbire, merdivenlerden aşağı daha güçlü yapılı iki adam belirir. Yabancı'nın sırtına doğru bastırırlar, keskin gözleri Mikey'nin taş kesilmiş yüzüne odaklanır.

"Tabii ki, her zaman ikisini de yapabiliriz, birbiri ardına..." "Lütfen..." Mikey saçmalıyor.

Yabancı, rehinesinin titreyen omzuna doğru eğiliyor. "Kaderiniz onun ellerinde," diyor kesin bir ifadeyle. "Ben yapacağım O ne derse desin. Ne olursa olsun-" "Onu

öldürmeyin!" Ağızımdan kaçırmayı başardım.

O etkileyici yeşil gözlerin ardında bir hayal kırıklığı parıltısı beliriyor. Yabancı'nın çenesi bükülüyor. Kalbimin atışı durdu.

Sonunda Mike'ı üzerinden atar.

bir rahatlama dalgası çöktü. Ama bu rahatlama uzun sürmedi.

Sarhoş yere düşerken korkakça bir çığlık atar, önce bileğini, sonra da boynunu tutuyor. Hiç mantıklı olmayan bir şekilde, ağız bir şekilde yabancıya bakar. "Sana yeterince Şimdiden mi?" diye boğuluyor, gözyaşları kırmızı yanaklarından aşağı süzülüyor

Yabancı cevap vermiyor. Sadece dik dik bakıyor. Sessizlik o kadar yoğunlaşır ki neredeyse dayanılmaz olur. Sonunda Mikey başka bir şey söylemeden kendini yerden kaldırır ve kalabalığın arasına dalar.

"Çekilin yolumdan!" diye haykırarak şaşkın izleyici kalabalığının arasında kaybolur.

Bu noktada müziğin sesi bile kısılmıştı. O kadar sessiz ki adamlardan birinin yabancı'nın kulağına fısıldadığını duyabiliyorum. O bana sırtını döndü ve şöyle dedi: "Onu dışarı atın ve Vadi'ye asla

o pisliği bir daha mülkümeye sokmayacağım. Mike'ın diğer tüm işletmelerimize girmesi de yasaklandı. Babasının kim olduğu ya da onun üzerinden ne kadar para kazandığımız umurumda değil."

"Tamamdır Pakhan," diye cevap verir diğer adam. Sonra o ve yabancı kollarını birbirine vurur.

Tamamen kaybolmuş bir şekilde onlara bakıyorum.

Arkamda bir yerde Mikey bağırıyor. Bir kargaşa koptu. Yabancımanın arkasındaki iki adam bakışıyor. Asma kattaki adam başını salladığında, çenelerini kaldırıp yanımdan geçiyorlar.

Kalabalığın içinde Mikey'i yakaladıklarını duyabiliyorum. Küfrediyor ve sonra sesi uzaklara doğru küçölürken merhamet için yalvarmaya başlıyor.

Ama ben bunu çoktan aşım. Şu anda odaklanabildiğim tek şey önümde dikilen geniş, güçlü sırt.

Yakışıklı yabancı hiç acele etmeden tekrar arkasını dönüp bana bakıyor.

"Özür dilerim," diyor sakince, kanlı başparmağını pantolonunun paçasına silerek. "O adam sizi bir daha rahatsız etmeyecek."

Ona teşekkür edemedemden kocaman elini boynuma götördü. Şaşırtıcı derecede hassas parmaklarıyla çenemi eğip boğazımı ortaya çıkardı. Yutkundum, hareket edemeyecek kadar şok olmuştum.

"I..."

"Merak etme, senin kanın değil," diye neredeyse iç geçirerek parmağının tersini tenimde gezdiriyor. İçimden yakıcı bir elektrik sızısı geçiyor. Göz kapaklarım titriyor, elinin üzerine odaklanmadan önce dünyayı bulanıklaştırıyor.

Parmaklarını geri çekiyor ve başparmağındaki yeni kan lekesini görüyorum. Tıpkı daha önce olduğu gibi, kanı pantolonunun üzerinden sildi.

Kan lekesine kısa bir bakmadan da edemiyor. "Yaralandın mı?" diye sorar.

Sesimi için nefes nefese kaldım. "Hayır... Ben... o... Teşekkür ederim. Ben sadece..."

"Sen de tam yukarı çıkıyordun," diyor, kalın dudakları yürek hoplatan bir gülümsemeye dönüşüyor. "Çıkalım mı?"

Kısa bir adım atarak bana elini uzatıyor. Ama ben hâlâ elini tutamayacak kadar donmuşken, açık avucunu sırtımın küçük kısmına yerleştiriyor ve beni ileriye doğru götürüyor.

"Bu taraftan, sevgilim."

Dokunuşunun sıcaklığı dizlerimin bağını çözüyor. Bu noktada, istesem bile bu merdivenleri tek başıma çıkabileceğimden emin değilim.

Ve az önce sonra, kesinlikle istememeliyim. Bu delilik, değil mi?

Bu adam ne kadar inkar edilemez derecede yakışıklı olursa olsun, az önce neredeyse önümde birini öldürüyordu. Öyleyse neden ayaklarım birdenbire onunkilerin yanında bu kadar rahat hareket ediyor? Neden kaçmamı söyleyen içgüdüye karşı koyuyorum? Neden beni karanlığa götürmesine izin veriyorum?

Neden katil bir manyaktan çok koruyucu bir battaniye gibi hissediyor?

Beni kalabalıktan uzaklaştırırken cevaplar için çırpınıyorum. Müzik tekrar yükselmeye başlıyor ve herkes az önce ne hakkında dedikodu yapmaya başladığında seslerin dans pistine geri döndüğünü duyabiliyorum. Tanık oldum.

Merdivenlerden yukarı çıkarken tüm gözler üzerimizde. Onları hissedebiliyorum. Ama beni rahatsız etmiyorlar. Diğer tüm bakışlar

Omzumun üzerinden parlayan zengin yeşil ışıltıyla kıyaslandığında. Yabancınn güçlü ve kendinden emin eli sırtımın altından inip parmak eklemlerime . Bir başka sıcak ürperti bedenimi sarıyor. Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve korkuluklara tutunmak için uzanıyorum.

Onun yerine yabancınn kolunu

buluyorum. "Aferin kızıma."

"Affedersiniz?" Hala şaşkınlık içinde ve onu doğru duyduğumdan emin olmadan soruyorum.

Elimi bırakıp parmaklarımı nazikçe kucaklıyor ve önümde dönüyor. "Titriyorsun," diyor avucumu sıkarak.

Harika bir sıcaklık sızıyor. Daha önce titremiyorsam bile şimdi kesinlikle titriyorum. Bu utanç verici. Merdivenlerin başında duruyoruz ve ben kızarıyorum.

"Ben... Ben iyiyim," diye kekeledim. "Ben sadece... Ben sadece , sanırım. Daha önce başıma hiç böyle bir şey gelmemiştir."

Bu bir yalan. Sayamayacağım kadar çok kez saldırıya uğradım. Koruyucu ailelerde büyüyünce hayat böyle oluyor. Ve sizi sokaklara ittiklerinde daha da kötüleşiyor. İnsanlığın sunabileceği en kötü şeylerden bazılarını gördüm.

Ama daha önce hiç kimse beni böyle savunmamıştı. Neredeyse bana tehlikeyi ve şiddeti unutturacak kadar... ya da en azından görmezden gelmemi sağlayacak kadar.

"Hayır mı?" diye soruyor adam başını bir yana eğerek. İnce bir Huysuz yüzünü eğlence kaplıyor. "Hiç deneyimi olmayan birine göre onu çok iyi idare ettin."

Çenem düşüyor ve başımı sallıyorum. "Yeterli değildi. Asla yeterli olmadı. Eğer ortaya ..."

"Sadece işimi yapıyorum," diyerek sırtıyor ve kaşlarını çatıyor. "Şimdi tek soru, bana yaptığın büyük haksızlığın karşılığını sana nasıl ödeyeceğim. kulüp. Yoksa beni dava etmeyi mi tercih edersin?"

Sırtışı derinleşiyor ve bir çift derin gamzesi ortaya çıkıyor.

Sarsılarak doğruluyorum, midemde kelebekler uçuşuyor. "Kulübün mü?" Omuz silkiyor. "Onlardan biri."

Yutkunuyorum.

Bu mantıklı. Bu neden kimsenin onu durdurmaya çalışmadığını açıklıyor. Alt katta. Bu aynı zamanda Mikey'e eşlik eden iki korumayı da açıklıyor.

Bakışlarım yabancının yüzünden pahalı takım elbisesine, pantolonundaki kan lekelerine kayıyor.

İçimde bir şeyler değişiyor.

Bu adam benim için çok fazla. Ne onunla ne de bununla başa çıkabilirim. küçük bir düğüm sıkışıyor, kelebekleri aşağı çekiyor.

Omzumun üzerinden asma kattan aşağıya bakıyorum. Buradan herkes çok küçük ve önemsiz görünüyor - tıpkı şehir merkezindeki o zarif gökdelenlerden birinin en üst katında olsaydım görünecekleri gibi...

Kalbim kıpırdıyor... sonra

sıkılıyor. Ben buraya ait değilim.

"Bak, yardımın gerçekten minnettarım Pakhan, ama bana borcunu ödemene gerek yok. Gerçekten, işimin başına dönmeliyim-"

Ben sözümü bitiremeden kaşlarını kaldırıp başını diğer tarafa eğiyor. "Az önce bana ne dedin sen?"

"Ben... ah... ne demek istiyorsun?"

"Bana Pakhan dedin. Neden?"

"Bu senin adın değil mi? Alt kattaki arkadaşın sana Pakhan diyordu..."

Beni tamamen şaşırtarak, sinsi sırıtışı aniden gürültülü bir kahkahaya dönüşüyor. Bir anlığına, tüm o ölümcül, korkutucu, acımasız cephe gözlerimin önünde paramparça oluyor. Yaramaz Zümrüt yeşili gözlerindeki ışıltı neredeyse çocuksu bir hal alıyor. Tamamen farklı bir adam gibi görünüyor. Korkum hafifçe eriyor, yerini başka bir utanç şokuna bırakıyor.

"Benim adım Pakhan değil," diye kıkırdıyor kıvrılmış başparmağını silerek dudaklarına karşı. Yavaşça yüzü tekrar sertleşiyor ama yemin ederim o parıltıyı hâlâ görebiliyorum. "Ben Andrei-Andrei Zherdev. sen?"

Elimi tutuyor ve iki elinin arasına sıkıştırıyor. Başka bir sıcaklık dalgası koluma hücum ediyor. Bu his doluyor ve kalan düğümleri çözüyor.

Onun muazzam varlığı başımı döndürüyor. Kanı ve şiddeti unutuyorum. Onun şefkatli tutuşu tarafından yutuldum. İzin veriyorum kendimi onun dokunuşuna bırakıyorum.

"Ben Natalya..." Soyadımı söylemeden önce sözümü kesiyorum. Tüm dikkat dağıtıcı güzelliğine rağmen, kafamın arkasındaki bir ses bana dikkatli olmamı hatırlatıyor.

Bu adam açıkça güçlü... ve çok tehlikeli. Ona gerçekten ne kadarını söylemeliyim?

"Seninle tanıştığıma memnun oldum, Natalya," diyor, olgun bir renk tonuyla çocuksu çekiciliğinin yerini alıyor. "Benim dünyama hoş geldin. Sana bir içki getireyim. Müesseseden tabii ki."

Yan tarafa el sallıyor ve kalbim güm güm atmaya başlıyor. Asma katın arkasında bir kapı var. Kalın, ağır ahşap tamamen siyaha boyanmış,

Koyu renkli, süslü bir anahtar deliğinin üzerinde adeta parlayan altın sap hariç.

Bir yudum boğazımdan aşağı süzülüyor.

Başka bir dünyaya açılan bir kapı gibi görünüyor. Girmek istediğimden emin olmadığım bir dünya. Kaçması o kadar da kolay olmayan bir dünya...

Birdenbire, yavaşça ileri doğru çekiliyorum. Gizemli kapı . Uzaklaşmak istiyorum ama Andrei'nin elini bırakmaya cesaret edemiyorum. Burada yalnız olmak güvenli gelmiyor. Ayrıca dizlerim çok güçsüz. Düşerdim. Ve o karanlık kapının ardında ne olduğuna dair korkuma rağmen Giriş, daha da korkutucu olan, kendimi bu adamın önünde tekrar utandırma düşüncesi.

Kendimi tut Natalya, diyorum kendime. Bırak yolu o göstersiz. Ne de olsa bu gece için geldin, değil mi?

Hayır

...

Yala

ncı.

Kapıya ulaşıyoruz ve yemin ederim siyah ahşabın derinliklerine oyulmuş çizik izleri görüyorum. Aslında, koyu kırmızı lekeler de dahil olmak üzere ince yara izleriyle kaplı gibi görünüyor...

Ben daha yakından ağır kapı gıcırdayarak açılıyor.

"Önce bayanlar," diye başını sallıyor Andrei. Cazibesi devam ediyor, ama daha uğursuz bir şey mücadeleye girdi. Ve bunun gerçek mi yoksa sadece bir Hayal gücümün bir ürünü.

"Ben... Ben..."

Kalbim boğazımda.

"Bir kulübe gelmenin amacı bu değil mi?" diye karşı çıkıyor.
"Yapmamamız gereken şeyleri yapmak için mi?"

Hiperventilasyon geçirmemek için tüm irademi kullanıyorum. Bu çok stresli. Çok ateşli ve çok ileri gidiyor. Kendimi neye bulaştırıyorum?

"İçinde ne var?"

Yutkunuyorum. "Sana

göstereceğim."

İlk adımı o atıyor ama ben onu takip etmeyince o büyüleyici yeşil gözleri alev alev yanan bir merakla beni inceliyor.

"Ne ?" Safça soruyorum.

Sırtını açık kapıya dayamış olan Andrei, dudakları kulağımdan sadece birkaç santim ötede olana kadar eğiliyor.

"Ne istersek."

Aynen böyle, dizlerim tutmuyor. Ama Andrei hazırды. Dirseğimin altından yakalayıp beni tutuyor.

"İyi olduğuna emin misin?" diye soruyor.

"Evet," diye mırıldanıyorum, kendimi odaklanmaya zorluyorum. Ama elleri tekrar üzerimde ve yakıcı bir baskı ele geçirmiş durumda. Odaklanabildiğim tek şey bu. Tatmin edilmesi gerekiyor. "Ben iyiyim."

Tüm endişe verici işaretleri bir kenara bırakıp meselenin özündeki gerçeğe odaklanıyorum.

Bu gece bunun için geldim. Buna ihtiyacım var. Sadece bir tane iyi Bir donanma filosunun kırmızı bayraklarıyla sarılmış olsa bile. Çok uzun zamandır çok zorlandım. Artık kendimi şımartmanın zamanı geldi. sert ve uzun bir şey beni gerçekten iyi hissettirebilir... böyle bir şeyin ne kadar iyi hissettirebileceğini tam olarak bildiğimden değil...

"Sen iyiden de öte bir şeysin," diyor Andrei. "Ama öyle demek istemedim. Sarhoş musun sen?"

"Hayır," diye hayıflandım. Başımı sallayarak sırtımı dikleştiriyorum. "O kadar da hafif değilim."

Andrei'nin yeşil gözleri vücudumu tarıyor. "Bana oldukça hafif görünüyorsun."

"Yeterli paranız olmadığında böyle olur-" Sözümü kestim. Hayır, çok fazla açıklama yapma. Kimse senin acıklı hikayeni duymak istemez, özellikle de böyle bir adam. Bırak gece seni istediği yere götürsün. Bırak o seni alsın. Korkuyu dışarıda bırakın. Bırak biraz eğlenelim. bir kez olsun. Bu adam seni korudu. Ona ne kadar minnettar olduğunuzu gösterin. "Üzgünüm, ben..."

"Hayır, devam et," diye ısrar ediyor Andrei.

Ama bu yapmak istediğim son şey. Bunun yerine, kulağa ne kadar aptalca gelse de onu test etmeye karar verdim.

"Neden kaç kilo olduğumu kontrol ediyorsun ki?" I tehlikeli sulara geziniyor. "Beni tavlama mı çalışıyorsun?"

Bu onu güldürüyor. Ama bu gülüş yaramazca değil. Çok daha şehvetli bir şey var.

"Bunun çok açık olduğunu sanıyordum."

"I..." Buna nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Bu gerçekten oluyor. "Mecazi mi yoksa gerçek mi konuşuyorsun?" diye sorduğumu duyuyorum.

"Seni almaktan mı bahsediyorsun?" diye soruyor, açıkça eğlenerek.

"Evet."

"Diyelim ki ikisi de," başını çevirerek kapının arkasında uzanan loş koridora baktı. "Eğer seni tam anlamıyla

tekmeleyip ılık atar mıydın?" "Ben... ne

yapardım bilmiyorum."

"Daha önce hiç başınıza gelmediği için mi?"

Bu şekilde çağrılmaya hazır değildim. Andrei'nin suçlamasında kötü bir niyet yok, ancak deneyim eksikliğim her zaman hassas bir nokta olmuştur.

"Bir sürü erkek tarafından taşındım," diyorum safça. "Oh,

şimdi beni bilerek kışkandırıyor sun."

İleri bir adım atıyor ve içgüdülerim beni kolunun altına sokuyor. Yine de içimden bir ses teslim olmak için mücadele ediyor.

Bu gece ilgili olmalıydı, değil mi? Bazıları Zengin bir adamla eğlenmek. şansıma o kadar çekici ki doğru düzgün düşünemiyorum.

"Ben... Ben yürüyebilirim," diye toparlanmaya çalışıyorum, tamamen ilgisiz olduğumu düşünmesini istemiyorum. Bu, v-kartımı kaybetmenin en kötü yolu olmazdı - bu konuda özellikle değerli olduğumdan değil. Sadece bunu düşünmemi sağlayacak kadar düzgün biriyle hiç taşışmadım.

Peki Andrei iyi biri mi? Bunu söylemek zor ve adil bir şekilde yargılamak imkânsız. Tek yapabildiğim kenara çekilip yanımdan geçip giderken ona bakmak, devasa gövdesi karanlığa doğru yürürken havayı değiştiriyor.

"O zaman beni takip et küçük geyik," diyor, koyu yeşil gözlerindeki ışıltıyı görebilmem için omzunun üzerinden bakarak.

Elini kaldırıp parmaklarını şıklatır. Işıklar yanıyor ve koridoru yumuşak, sıcak bir parıltı dolduruyor. Beni beklemiyor. Yetişmek için acele etmeliyim.

Kahretsin. Aklımı kaçırmış olmalıyım.

Boğazımı temizlemek için yanına yaklaşıyorum ve kutup kolonyasının serin kokusunun tadını çıkarıyorum. "Eğer adın Pakhan değilse, neden ona cevap verdin?" Gergin sessizliği doldurarak soruyorum.

"Bu bir unvan." Başını eğdi ve bana şüpheyle baktı. "Gerçekten ne anlama geldiğini bilmiyor musun?"

"Hayır. Neden ki?"

Andrei çenesini oynatıyor ve dümdüz önüne bakıyor. "Bu bir Rus mafyası unvanı. Ben bir Bratva patronuyum, en üst düzey Bratva patronu. Saygı belirten bir isim, tıpkı İtalyanların en üst düzey patronlarını böyle çağırması gibi 'vaftiz babası' ya da her neyse."

Yüzünün kenarında kenetlenen kaslara bakıyorum. Bratva mı?

Mafya mı?

Kalbim küçük bir dönüş yapıyor ve sonra unutulup gidiyor. Hayır, teşekkür ederim.

Bir ömür boyu yetecek kadar suçla uğraştım. Sokaklarda yaşadığınızda, her türden serseriye tanırırsınız. Sırf toplum beni ya da onları umursamadığı için istedikleri her şeyi yapabileceklerini düşünen Mikey gibi pislikler.

İçimde bir öfke rüzgarı esti. Suçlulardan hep nefret etmişimdir. Hayatımı olması gerekenden çok daha zor hale getirdiler ve zaten başlı başına yeterince zordu.

Ağır siyah kapı arkamızdan inleyerek kapanırken omzumun üzerinden bakıyorum. Zaten ulaşmak için çok uzak - tabii bu mafya babası gitmeme izin vermezse.

Kahretsin.

Kahretsin. Lanet olsun. Lanet olsun.

Bu sadece benim

şansım.

"Muhtemelen-"

"Burası." Andrei elimi tutuyor ve tam başka bir kapıyı açarken arkamı dönüyorum.

"Woah..." Bön bön bakıyorum, olduğum yerde duruyorum. "Neredeyiz?"

"Ofisimde."

"Çok büyük."

Ama devasa demek yetersiz kalır. Yeni oda binanın köşesine yerleştirilmiş ve dans pistinden bile daha büyük
Alt katta.

Andrei, "Bir patrona yakışır bir ofis," diye

belirtiyor. "Bir mafya patronu."

"Bir Bratva patronu," diye kayıtsızca düzeltiyor. "İçki ister misiniz?"

Andrei dev bir meşe masaya doğru yürürken onu gözlerimle takip ediyorum. Görkemli yerleşim planının merkezini oluşturuyor, ancak buradaki en etkileyici mobilya parçası bile değil. Ne arkasındaki muhteşem deri koltuk, ne birkaç derin kanep, sehpa ne de özel bar uzak köşeye sıkışmış.

Hayır. Asıl dikkatimi çeken şey kitaplık. Arka duvarın tamamını kaplıyor ve ekstra yüksek tavana kadar uzanıyor. Ancak daha da ilgi çekici olan, büyük deri koltuğun hemen arkasındaki boşluğu dolduran süslemeli panel.

Koyu renkli ahşabı süsleyen altın yapraklar, üzerinde korkunç görünümlü siyah bir engerek bulunan yaldızlı bir armayı çerçeveleyiyor. Yılan, çenesi kilitlenmiş gibi ardına açılmış altın bir kafatasının göz yuvaları arasında sürünüyor...

bir ıgılıkla. Ortada, atlak dişlerin arasına sıkışmış, dışarıdaki kapıdaki süslü anahtar deliğinin aynısı var.

Geniş odanın içinde bir ürperti dolaşıyor. Ellerim titremeye başladı.

"Natalya." Andrei'nin sesi sersemliğimi dağıtıyor. "İçecek bir şey ister misin? Al, en azından biraz su iç. Solgun görünüyorsun."

"Ben... Ben hep görünüyorum," diyorum, boğazım o kadar kuru ki gıcırđıyor.

Andrei elinde uzun bir bardakla bana yaklaşırken, "Bu Rusların mücadelesi," diye şaka yapıyor.

"Ben... ah... teşekkür ." Bardağı aldım ve suyu yudum yudum içtim. bir yudum. Tanrım, düşündüğümde daha fazla susamıştım. "Bekle, Rus olduğumu nereden bildin?"

"Yüzünün her yerinde yazıyor."

Dudaklarımda kalan suyu silmeye fırsat bulamadan Andrei çenemi kavırıyor. Nedense tüm korku ve kuşkularım o çeneme çöküyor. kocaman avucunun içinde. Başparmağıyla yanağımda bir çizgi çizerken gözlerim kapanıyor.

Sonra, tutuşu sıkılaşıyor ve ben şokla uyanıyorum.

"Nasıl da senin gibi bir Rus kızı Bratva hakkında hiçbir şey bilmiyor?"

Boş bardağımlı parmak uçlarımla tutarak geri adım atmaya çalışıyorum ama Andrei gitmeme izin vermiyor.

İçimde yepyeni bir korku titreşiyor.

"Ben... uh... Ben... ne diyorsunuz... içinde büyümedim..." "Rus toplumu mu?"

"Evet. Teşekkür ."

"Neden olmasın?"

Öksürüyorum ve çenemden aşağı bir parça su damlıyor. Andrei parmaklarının tersiyle silmek için çenemi serbest bırakıyor.

"Benim... annem ben küçükken öldü ve babam da kısa bir süre sonra beni terk etti," diye açıklıyorum, geriye doğru sendelerken tekrar öksürüyorum. "O zamandan beri tek başımayım. Koruyucu ailelere girip çıktım. bakım, sonra içeri ve ..." Kendimi yine durduruyorum. Ona çok fazla şey söyleyemem.

Bu adam düşündüğümde daha da tehlikeli. Ve bu sadece kim olduğu yüzünden değil.

Bana yaptığı şey bu.

Küçük çenemdeki talepkâr elinin sıcaklığını şimdiden özledim.

Beni ezebilirdi... ve sadece bu düşünce bile ayak parmaklarımın korkudan daha fazla kıvrılmasına yetiyor. Bir yanım kaçmak istiyor. Diğer yarım ise doğrudan ona doğru koşmak istiyor.

Beni bu dünyanın kötülüklerinden koruyabilirdi... ya da en kötü kabusum olabilirdi.

öğrenmek için neyi riske atabilirim?

"Bu çok kötü," diye Andrei. Öne doğru bir adım attığında irkiliyorum. Ama o sadece uzanıp bardağımı aldı.

"Aşağıya dönsem iyi olacak," diye fısıldıyorum uysalca. "Bana yardım ettiğin için gerçekten minnettarım..."

"Birlikte geldiğiniz kızlar," diye araya giriyor Andrei. "Kim onlar?"

Dönüyor ve bardağı masasının üzerine koyuyor.

İrkilerek alarma geçtim. "Onlar... ne? Neden?"

"Senin tipin gibi görünmüyorlar," diyor. "Şu sarışın kız... payetli olan..."

"Oh," diye mırıldanıyorum, omuzlarım çöküyor. "O."

Birdenbire her şey anlam kazandı. Andrei benimle ilgilenmiyor. Daha güzel arkadaşşıma ulaşmak için kullanılıyorum.

Bu ilk kez olmazdı.

Kahretsin. korkmam gerektiği kadar korkmamaya . Hatta biraz sinirlendiğimi bile söyleyebilirim.

Hiç kimse beni Andrei'nin aşağıda yaptığı gibi savunmamıştı. Sonra, sanki dünyadaki tek kız benmişim gibi beni buraya çekerek kendimi özel hissetmemi sağladı. Peki ne için? Yelena'nın numarasını almak için mi?

"Neden onunla buradasın? Onlardan herhangi biriyle?" Andrei

soruyor. Ama onunla ve bununla işim bitti.

"Onlar benim arkadaşlarım," diyorum başımı sallayarak. "Bak, gitmem gerek. Burada olmamalıyım."

"Peki," diye başını sallıyor. "Bak, onları aşağılamıyorum. Sadece onların liginin dışında olduğunu söylüyorum."

Olduğum yerde durdum ve etrafımda döndüm. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Bak, eğer seni onunla tanıştırmamı istiyorsan, söylemen yeterli. Eminim senin gibi biriyle tanışmayı çok ister."

Kaşlarını bana doğru kaldırıyor. "Ne demek benim gibi bir adam?"

Önünde bir aşağı bir yukarı sallıyorum. "Zengin. Başarılı. Etkili. Tehlikeli."

Sırıttıyor. "Tehlikeli ben mi?"

Utanç, öfke ve pişmanlıkla kızarıyorum. Benimle oynuyor. Ama ben küçük bir bebek değilim. Buradan kendi başıma çıkabilirim. "İçki için teşekkürler. Sonra görüşürüz."

Gitmek için arkamı dönüyorum, ama gözümü kırpacak zaman bulamadan aniden önümde dikiliyor. "Hayır, gitme küçük geyik," diyor, sanki bir emir verir gibi. "Arkadaşınla ilgilenmiyorum. Seninle ilgileniyorum."

"Benimle taşak geçme, tamam mı? Yeterince yaşadım..."

Kolunun altına giremeden yüzümü avuçlarının arasında yakalıyor ve dudaklarını dudaklarıma çarpıyor. O kadar hızlı oldu ki hemen algılayamadım. , geri çekildi.

"Bu seni ikna etmeye yetti mi?"

Cevap vermek istiyorum ama ağzımı açmaya çalıştığımda . Dudaklarının tadı hala dudaklarımda, ince bir tabaka gibi karıncalanıyor. Elektrik. Kalbim küt küt atıyor. Midem kontrolsüzce çırpınıyor.

"... oluyor?" Sonunda mırıldanmayı başardım. Bir parmağımı şakağıma götürerek yeniden toparlanmaya çalışıyorum. Ama Andrei düşünmem için bana bir saniye bile vermiyor.

"Sana kendimi kanıtliyorum." Tekrar içeri giriyor, ama bu sefer çok daha yavaş. "Ve artık kimseye kendimi kanıtlamama gerek yok." Devasa varlığı etrafımı sarıyor.

"Peki neden ben?"

"Çünkü senin buna layık olmanı istiyorum."

Eli kafatasımın arkasına doğru kayıyor ve beni yerimde tutuyor, dudakları benimkilerden birkaç santim uzakta.

"Neye layık?"

"Bana."

Ciğerlerimden bir nefes kopuyor. Andrei başımı kenara çekip boğazımı ortaya çıkarırken dudakları tenimin üzerinde geziniyor. Nefesinin sıcaklığı beni neredeyse hıçkırıklara boğuyor.

Onu istiyorum. Onu çok fena istiyorum.

Ama korkuyorum.

"Bana dur dersen dururum meleğim," diye homurdanıyor. "O kapıdan çıkıp gidebilirsin ve beni bir daha asla göremezsin. Ama gerçekten istediğin bu mu?"

Cevabım ikinci bir düşünce olmadan geliyor. Ağır bir şehvetin sisinde o kadar kaybolmuşum ki, beni boğabilirdi ve umurumda olmazdı.

"... Hayır."

"İşte iyi bir kız."

NATALYA

Başım geriye doğru çekiliyor ve Andrei'nin dudakları dudaklarıma yapışıyor.

Mükemmel uyum sağladılar. O kadar mükemmeller ki hayatımda yaptığım en aptalca şeyi yapmaktan kendimi alamıyorum.

Ben de onu öperim.

Yapmamam gerektiğini biliyorum ama duramıyorum. Durmak istemiyorum. Parmaklarını saçlarımda gezdiriyor ve tüm varlığım onun avuçlarında eriyor.

Ağzının tadı inanılmaz. Arzusu o kadar baskın ki dayanamıyorum. Geri itmeye çalışıyorum ama onun gücüne yetişemiyorum. Vücudum patlıyor. Nefes alamıyorum. Dili ağzıma giriyor. Onun kontrolü altındayım.

"Oh!" Andrei'nin büyük eli omurgamdan aşağı kayarak kıcımlı sıkıştırdığında boğazımdan yumuşak bir feryat kopuyor. Bu feryadı ve ardından gelen inlemeleri yiyor.

Beni kaldırıyor ve ben biraz daha yüksek sesle nefes alıyorum. Ama o beni sadece daha sert öpüyor.

"Hoşuna gitti mi meleğim?" diye homurdanıyor, beni . "Seni nasıl tuttuğum? Seni nasıl yuttuğumu mu? Seni nasıl istediğimi?"

Karşılık olarak tek yapabildiğim tiz bir şarap sesi. . Ama Andrei'nin istediği bu değil.

"Hayır. Benden çekinme."

Derin bir homurtuyla beni ofise doğru taşımaya başladı. Sanki hiç ağırlığım yokmuş gibi. Yine de bacaklarımı beline doluyorum.

ve bir duvara çarpana kadar hayata tutunuruz. Ama orada uzun süre kalmıyoruz. Sıcak ve yoğun bir öpücük telaşından sonra arkasını dönüyor ve bir sonraki duvara çarpana kadar beni ofisin zemininde fısıldıyor.

"Andrei," diye soluyorum, içime girerken ellerimi saçlarında gezdiriyorum.

Yalvaran bedenime karşı sert çıkıntısının büyüdüğünü hissediyorum. Gözlerimin başımın arkasına yuvarlanmasına neden oluyor.

Andrei dudaklarını dudaklarımdan ayırarak, "Bana hâlâ durmamı söyleyebilirsin," diye bağılıyor.

O zümrüt yeşili gözler alev alev yanıyor, saçlarımı diken diken eden derin bir ateşle kaplıyor beni.

"Yapma," diye mırıldanıyorum, göğsüm arzumun aresizliğı karşısında kyor.

Bu çok yanış... ama çok iyi hissettiriyor... ve bir kez olsun iyi hissetmeyi hak ediyorum.

Bu kadar.

Bu konuda daha fazla muhalefet olmayacak.

En azından Andrei'nin güçlü parmakları kışımaya girerken kendime böyle söylüyorum. Acımadan yanaklarımı ayırıyor. Ateş büyüyor. ekirdeğimdeki baskı kritik seviyelere ulaşıyor. Tatmin edilmesi gerekiyor.

Hayatımda bir kez olsun tatmin olmak istiyorum.

"Andrei!" Bacaklarımdan arkası masasının kenarına çarparken tekrar haykırıyorum. "Dikkat et... lütfen..."

"Hmm, zgnm meleğim," diye hırılıyor. "Ama dikkatli olmayacağım. Ben böyle sevişmem."

"Sikeyim mi?"

Beni soyunmam için masanın üzerine bırakırken, ceketinin hışırtısından soru duyulamayacak kadar sessiz.

"Olduğun yerde kal," diye emretti.

Tek yapabildiğim itaat etmek. Başka bir şey yapamayacak kadar sersemlemiş durumdayım.

Olmak üzere olan şeyin büyüklüğü kaçmıyor. Ama ne kadar önemli değil. Vücudum olmak için ılık atıyor yutulmak. Bütün olarak yutulmak istiyorum.

Andrei'nin ceketi yere düşüyor ve beyaz gömleğinin en üstteki üç düğmesi dikiş yerlerinden fırlıyor. Onu ilk kez görüyorum Güçlü göğüs... ve onu kaplayan koyu renkli dövmeler.

Kollarını sıvayıp daha da fazla siyah dövmeyle sıırıslıklam olmuş kalın, damarlı ön kollarını ortaya çıkardığında nefesim kesiliyor. Yutkunuyorum. Göğsüm ona doğru itiliyor.

Artık kontrol bende değil, hiç olmadığım kadar. Hipnotize edildim. Baştan çıkarılmış. Yakalandı. Ne dersiniz deyin, fark etmez. Bu oluyor. Olmasını istiyorum.

Bunun olmasına ihtiyacım var.

Andrei bir öpücük daha kaptığında dişleri dudağımı ısıyor ve ben yarı acı yarı coşkuyla inliyorum. Daha önce kimse beni böyle öpmemişti. Hiç kimse beni tahrik etmemişti. Bu kesinlikle delilik.

Ve tamamen karşı konulmaz.

Güçlü kollarından birini yanıma koyarken ben de onu öpüyorum. ve diğer eliyle kemerini çözüyor. Belinden kopup pervasızca yere atılırken tıslıyor ve şangırdıyor.

"Aman Tanrım..."

Fermuarını yukarı iten ilk kez gördüğümde söyleyebileceğim tek şey bu. Çok büyük.

Bu çok büyük.

Tereddüt etmeye başladım. Bununla başa çıkmamın imkanı yok. İlk seferim için değil.

Tam bir şey söyleyecektim ki Andrei arkamdan tutup tekrar başını kaldırıyor ve ağzımın tadına bir kez daha bakıyor. Dudaklarını dudaklarıma bastırıyor ve parmaklarını boğazımdan aşağıya doğru sürüklüyor. Köprücük kemiğime ve göğsüme.

Mememi avuçladığında, tüm varlığım onun elinde gibi hissediyorum.

"Benimle başa çıkabileceğini düşünüyor musun meleğim?"

Mantıklı olan tek şeyi söylemek için çaresizce sızlanıyorum. Hayır. Hayır. Ama bunun yerine, tek söyleyebildiğim "Ben melek değilim."

Acı gerçek bu. Cinsel masumiyetime rağmen, saf olarak kabul edilemeyecek kadar çok şey yaşadım.

"Hayır, sen ," diye hırlıyor Andrei, elbisemin ince kumaşının göğüs ucumu usulca çimdikliyor. "Ve bu mükemmel. Çünkü o kanatları hemen yakacağım ve sen de krallığıma düşeceksin."

"Krallığınız mı?"

"Ben şeytanım, bebeğim. Cehenneme hoş geldin. Bence burayı seveceksin. Aslında, seveceğinden emin ..."

Eli dizime düşüyor ve elbisemi kalçalarımdan yukarı iterek külotumu ortaya çıkarıyor. Tanrıya şükür siyahlar, tek düşünebildiğim bu. Yoksa zaten ne kadar ıslak olduğumu görecek... Sanki meme uçlarımdan ne kadar sert olduğunu hissetmiyor.

"Bana ne yapacaksın?" Törpülüyorum, titriyorum
Andrei'nin kalın parmakları belimde gezinirken, kalça kemiğimi izlemek için külotumun ipinin altından gizlice geçerken heyecanlanıyorum.

"Dediğim gibi, küçük geyik... Ne istersem."

Bileğini büküp çekti. Külotum yırtılıyor ve onları dikkatsizce fırlatıp atıyor. Son koruma kalkanım da karanlığın içinde kayboluyor. Andrei bacaklarımı ayırıyor.

"Bekle!" Titreyerek iri ön kolunu kavriyorum. O kadar kalın ki küçük parmaklarım ancak yarısına kadar gelebiliyor.

Bir an için direncime karşı koyduğunu hissediyorum.
Sonra, beni şaşırtarak, acımasız ilerleyişini durdurdu.

"Ne oldu?" diye soruyor, bir canavar gibi nefes nefese. Güçlü yüzü, güçlü bir kas gibi esnemişti. Tüm odağı beni sikmek.

Ama bununla başa çıkabilir miyim bilmiyorum. Beni mahvedebilir.

"Ben... Ben... Ben incinmek istemiyorum," diye sessizce yalvarıyorum. Göğsüm hâlâ ona doğru itilmiş durumda. Sırılsıklam amım hala açıkta. İstiyorum ki
Onu. Gün gibi ortada. Ama sadece kendi güvenliğim için bile olsa bu sınırı koymalıyım.

"Nazik olabilirim," diyor, dişleri dudağına batıyor. "Ve nazik olabilirim. Ama sanırım öyle tercih edersin."

Sözleri korkunç bir samimiyetle akıyor. Belli benim hayal bile edemeyeceğim kadar tecrübeli. Ama o kontrol edebilir mi beni parçalanmaktan kurtarmaya yetecek mi? Bu riski almak istiyor muyum?

Andrei ayaklarını kaydırıyor ve pantolonu yere kayıyor. Siyah külotu kaslı kalçalarını ve göz kamaştırıcı çıkıntısını zar zor içine alıyor.

Ağzım sulanıyor. Kirpiklerim titriyor.

O k lotun arkasında ne olduğunu istiyorum. Karşı koyamadığım bir içgüdü bu. Dudağım düşüyor. Ağzım açılıyor.

"Ben... Sanırım senin olmanı tercih ederdim..." Nefes alıyorum.
"Lütfen... bana karşı nazik ol."

Andrei başını yana eğerek bana  zemediği bir bulmacaymışım gibi bakıyor.

"Sen bir gizemsin küçük geyik," diye fısıldıyor, dudaklarında muzip bir sırıtış oluşurken buruşuk yüzü yumuşuyor. "Ben bile tadının olduğunu hayal et."

Pantolonunu bir kenara iterek, örtülü çıkıntısı neredeyse çıplak amıma değene kadar içime doğru sallanıyor. Sıcaklık tüm vücuduma bir şok dalgası gönderiyor.

Sırtıma uzanarak bir parmağını omurgamdan aşağı, elbisemin katlanmış eteklerine doğru gezdiriyor.

"Eminim daha önce pek çok kızın tadına bakmışsındır," uysalca.

"Hiçbiri senin gibi değil. Hayır... Sen. Sen.  zelsin." Eğilip kulağıma fısıldadı. "Bu sefer nazik olacağım meleğim. Ama sen benim her şeyimi nasıl alacağını öğreneceksin. Anladın mı?"

Sıcak nefesi kulağımda dolanıyor, elbisemi çekiştirirken çenemi kaldırıyor.

"Evet," diye nefes alıyorum, kullandığı dile pek dikkat etmiyorum.

Bu sefer.

Yine de, zihnimin arkasında  nsezili bir not gibi çınlıyor. Güçlü Bratva patronu elbisemi kalça kemiklerimin üzerine kadar yuvarlıyor.

"O zaman anlaştık."

İki eliyle beni kıcımdan tutup masanın kenarına sürükledi.

"İstersen tavana bak," diyor dizlerinin üzerine çökerek. "Ama sakın herhangi bir tanrıya dua etmeye kalkma. Ben ve o ."

"I..."

Andrei dişlerini uyluğumun iç kısmına sürüyor ve tüm vücudum kenetleniyor. Nefesim kesiliyor ama küçük ısırık izini daha iyi öptüğünde midem açgözlü bir arzuyla doluyor.

"Daha fazla," diye fısıldadığımı duyuyorum. Sonra Andrei'nin dili çıkıyor ve benim uysal sesim patlıyor. Doğrudan sırılsıklam klitorisime ıslak bir çizgi çizerken çığlık atıyorum. "Aman Tanrım!"

Boğazımdan bir çığlık kopuyor ve boynum geriye düşüyor. Ellerim hemen Andrei'nin kısa siyah saçlarında, tırnaklarım her bir saç teline batıyor. bir iplikçik.

"Hayır. Lanet olası adımı söyle," diye homurdanıyor, sırılsıklam amımı şapırdatırken.

"Andrei..." Atıyorum.

"Bu daha iyi."

Dili klitorisimin etrafında dönüyor, yavaş başlıyor ama o kadar çok enerji saklıyor ki gelecek yoğunluğu şimdiden hissedebiliyorum. Bacaklarım birbirinden daha da ayrılıyor.

İlk defa biri beni burada tadıyor. Hissediyorum Hayal edebileceğimden daha iyi. Sanki cayır cayır yanan bir denizin dalgaları altında bir o yana bir bu yana sürükleniyorum. Andrei okyanustur. Onun Dil, dalgalar. Onun gücü inanılmaz. Neredeyse dikkatsiz. Ama her şeyde çok doğal bir şey var. Tırnaklarımın altında kafa derisini hissedene kadar şişmiş mememin etrafında daha hızlı ve daha hızlı dönüyor.

Dünya yok oluyor. Midem kasılıyor. Göğsüm sıkışıyor. O kadar yüksek sesle haykırıyorum ki sağır oluyorum.

Bu bana başka birinin yaşattığı ilk orgazm. Ve o kadar yüksek bir zirveye ulaşıyor ki, nefes nefese yeryüzüne geri dönüyorum.

Ama Andrei'nin benimle işi henüz bitmedi.

"İçinde en az bir tane daha var," diyor iç kısmını öperek. "Onu bana vermeni talep ediyorum."

kalkıp elbisemin kenarından tuttu. göğüslerimin üzerinde buruştu. Hızlı bir hareketle vücudumu ondan arındırdı. Sonra hiç duraksamadan beni geriye yatırıyor, bir yandan boynumu öperken, bir yandan da usta parmaklarıyla sütyenimin kopçasına dokunuyor. Parmaklarını omuzlarımın üzerinde gezdirerek son savunma hattımı da kopardığında neredeyse başlıyorum.

Sanki ıslak bir ateşin içine düşmüş gibiyim. Buna zor dayanıyorum. Ve bu da onun kibarlığı.

"Beklediğimden daha da ," diye geveliyor Andrei, parlayan dudaklarını yalayarak. "Ama seni en çok tatması gereken şey dilim değil."

Yutkunuyorum.

"o?"

"Sana göstereyim."

Parmaklarının arkası kızarmış yanaklarıma değerken, o kalp atışlarımı hızlandıran yeşil gözleriyle bana bakıyor. Parmak boğumları boğazımdan göğüslerime doğru inerken tek yapabildiğim karşılık vermek.

Sert meme ucumu iki parmağının arasına alıyor ve nazikçe çimdikliyor.

Kıvraniyorum ve iniliyorum, o da diğer elini kalçama koyuyor, benimle oynarken beni yerinde tutuyor.

"Sen gerçekten bir şeysin," diyor, göz kapakları yarıya kadar gözlerinin üzerine düşüyor. "Oh, ne kadar eğleneceğim..."

Meme uçlarıma gösterilen ilgiden çok çabuk bunaldım. Bazen klitorisimden bile daha hassas oluyorlar. Bu da o zamanlardan biri gibi.

"... Bana ne göstermek istiyordun?" .

"Ah, işte orada," diye gülümsüyor. "Şu yaramaz merak. Onu senden yiyebileceğimi biliyordum. Al meleğim. Sana hediyem."

Meme ucumu serbest bırakarak, iki başparmağını da gergin külotunun bandının altına kaydırıyor. Sonra, daha fazla tören yapmadan soyunuyor.

Çenem lanet olası yere düştü.

Aleti serbest kalıyor ve tüm kalın, damarlı ihtişamıyla hayata dönüyor.

İlk başta, onu dudaklarımın arasına sokma içgüdüğü beni o kadar kör ediyor ki, uyup uymayacağını bile düşünmüyorum. Ama bu düşünce sonunda geliyor, nefesim hafifliyor. "Bu... bu

çok büyük..." Fısıldıyorum.

"Başa çıkabilirsin," diye beni çabucak temin ediyor Andrei. Elini tekrar boynuma dolayarak kafatasımı avuçluyor. "Sana inanıyorum, küçük geyik."

Boştaki eli gömleğinin düğmesiz yakasına uzanıyor. Neredeyse hiç çaba harcamadan gömleği bedeninden sıyrıp çıkarıyor ve inanılmaz kaslar... Neredeyse her santimi karanlık, gotik dövmelerle kaplı.

Yaklaştıkça göğsü kabarıyor. Sırtım dikleşiyor. Taş gibi sert sikinin kalın başı sıırıslıkam olmuş am dudaklarıma değıyor.

"Yapamam... sığmaz..."

Boynumun arkasındaki tutuşu sıkılaşıyor.

"Sığmasını istiyor musun?"

Başımı salladım. Hiç tereddüt yok. O anın içinde kaybolmuşum, ama tüm bu yoğun sisin arkasından bile beynim bana gerçekçi için bağırmaktan vazgeçmiyor.

Hayır. Gerçekliği siktir et. Çok uzun zamandır beni beceriyor. Biraz iyi ver fantezi dick. İçinde boğulmak istiyorum. Ne de olsa beni buraya kadar getiren buydu.

"Sürprizlerle dolu," diye sırtıyor Andrei, sikinin dudaklarıma yaptığı baskıyı artırarak. "Ama sana söz veriyorum, küçük geyik. Seni çözeceğim."

Kolunu tuttum.

Eşiği aşıyor.

"Evet..." Boğazımdan bir nefes kopuyor, tıpkı onunkinden bir nefes koptuğu gibi.

İniltilerimiz derin bir bas ve ilahi bir soprano korosuna karışıyor. Her santimde beni daha da geriyor. Bacaklarım açılıyor, sonra geri çekilmeye başlıyor, kalçalarım kaslı kalçalarının etrafında sıkışıyor.

"Nasıl bu kadar sıkı olabiliyorsun?" Andrei inliyor, parmakları başımın arkasında titrerken sesi titriyor.

"Ben..." Neredeyse ağzımdan kaçıracaktım. Ama masumiyetim şu anda gündeme getirmek isteyeceğim son şey. Andrei onu yakıp kül ediyor. İyi ki kurtulmuşum diyorum. "Özür dilerim."

"Hayır, meleğim," diye kıkırdar. "Bu bir hediye. Sen lanet olası bir hediyesin."

Bununla birlikte Andrei dudaklarını dudaklarıma yapıştırdı. Aletini sonuna kadar soktuğunda yakıcı bir acı kaplıyor. Sert leğen kemiği

kıvranan karnıma çarpıyor. Acıya zihni uyuşturan bir coşku ve hayatı değiştiren bir rahatlama eşlik ediyor.

"Çok iyi hissediyorsun," diye boğuluyorum, yanağımdan sıcak bir gözyaşı süzülüyor. Andrei alt dudağımı ısıyor ve çekiyor.

"Bu sadece başlangıç," diye homurdanıyor, sikini geri çekiyor ama dışarı çıkarmıyor.

"Lütfen..." . "Lütfen."

"Lütfen ne, meleğim?" Sesi kırılır. "Bana ne istediğini söyle. Seni becermemi ister misin? Sert mi nazik mi?"

"Umurumda değil," diye teslim oluyorum.

"Sadece sik beni." "Nasıl ."

Bana vuruyor ve neredeyse ikiye ayrılıyorum. Her nasılsa, vücudum olduğu yerde kalıyor. Ama zihnim paramparça oluyor. Yanan şehvetin parçaları çekirdeğimden dağılıyor, o kadar bağımlılık yapan acı verici bir coşku içinde eriyor ki onu geri itmeye çalışıyorum.

Kalçalarım akılsızca sallanmaya başlıyor. Andrei'nin kalın siki bir o yana bir bu eğiliyor. Dayanılamayacak kadar çok acıyor ama olmadan çok daha kötü.

"Sana dünyayı vereceğim," diye kükrer Andrei. "Ama sadece bunun için yalvarırsan."

Bir santim geri çekiliyor ve beni tekrar içine alıyor. Sonra tekrar ve tekrar, ben o çok çaresiz görüldüğü kelimeyi haykırırken.

"Lütfen... Andrei." Onu kendime çekmek için omuzlarına yapıştım. Kalçalarım arzuyla titriyor.

"Adımı tekrar söyle," diye fısıldıyor. "Hadi ama. İyi bir kız ol. Dediğimi yap. Yalvar."

"Andrei..." Törpüledim, sayıklamanın ötesinde. "Andrei... lütfen... sik beni. Sana ihtiyacım var. Sana ihtiyacım var... lütfen!"

Ağlamalarım hıçkırıklara dönüştü.

Son birkaç ayın tüm stresi korkunç bir mutluluk içinde buharlaşıyor. Ateş dalgalarının altına gömüldüm. Andrei öyle derin ve eşsiz bir memnuniyetle homurdanıyor ki, onun da aynı şekilde hissettiğine yarı yarıya inanıyorum.

Kirpiklerim titreyerek kapanıyor. Her şeyin içine batıyorum. Ama Andrei ondan çok uzaklaşmama izin vermiyor.

"Gözlerini aç meleğim," diye homurdanıyor, saçlarımı çekerek. "Ben seni bana bakacaksın."

O sert yeşil gözler keskinleşiyor. İtişleri hızlanıyor. Aleti kabarıyor.

Gözlerimi zorla açıyorum. Dudakları tam orada. Onları öpüyorum. İçimi sıcaklıkla karşılaştırıldığında, ağzı serin bir rahatlama sağlıyor. Vücudu içime girerken dudaklarımız kilitleniyor. Sularım onun sikinden aşağı fışkırıyor ve kıkımın altına sızıyor. Masasında leke bırakıyor olmalıyım ama ikimizin de umurunda değil.

Cinsel bir ritimle derin ve sabit vuruşlar yapıyor. Acıya rağmen akılsızca onun sırtına binmeye devam ediyorum. Kaslarım onunkilerle eşleşiyor. tempo, onun shaft aşağı kasılma. Zevk çok yoğun. İlk seferimden ne bekliyordum bilmiyorum ama kesinlikle bu değildi.

Her an dikiş yerlerinden ayrılabilir olsam bile, birbirimize mükemmel bir şekilde uyduğumuzu hissediyorum.

"Siktir..." İnledim.

Bu inanılmaz. Akıllara zarar. Göğsümü hoplatıyor. Ben

onun vücudunda kayboldum. O da benimkinde.

Hızını artırdığında fark etmiyorum bile. Nefesim geliyor daha hızlı ve daha kısa. Coşku patlamaları zihnimi parçalamakla tehdit ediyor. Çığlık attığımı duyuyorum ama onu öpmeyi bırakamıyorum.

Ağzımı yırtan Andrei gözlerimin içine bakıyor ve bana vurmaya devam ediyor. Ben de şok olmuş bir halde ona bakıyorum. Kesintisiz bakışlarımız ancak eğilip alnını benimkine sona eriyor.

"Artık bana aitsin," diye tıslıyor gıcırdayan dişlerinin arasından. "Anladın mı?"

Tepki olarak sadece çığlık atıyorum. Kelime bulamıyorum. o kadar sert ki dayanamıyorum. Kalçalarımı ayırıyor ve sularım kıcımdan aşağı akıyor. Durduramıyorum.

"İyi dinle, küçük geyik," diye hırlıyor. "Sikimin her yerine boşalacaksın. Ve sonra tekrar yapacaksın. Ve tekrar, ve tekrar..."

Sesi beni deliliğe sürüklüyor. Kulaklarıma iğrenç emirler fısıldayan o sesi duymaktan asla vazgeçmek istemiyorum. Ona vermek istiyorum İstediği her şeyi. Bedenim, zihnim, ruhum. Hepsine sahip olmasını istiyorum. Bana sahip olmasını istiyorum.

Ama her şeyden önce, onun için boşalmak istiyorum.

"Şimdi, meleğim. Şimdi benim için boşal. O güzel beyaz kanatlarını dök. Onları dölle ıslat. Sikimi kapla. Boğ beni. Patladığını hissetmek istiyorum. Beni bir saniye daha bekletme."

Tekrar çığlık atıyorum ve kendimi asla içinden çıkamayacağım dipsiz bir uçuruma düşmüş gibi hissediyorum...

Andrei daha da sert sürüyor. Bir şeyler bağırmaya başladı, Bana emrediyor ama çığlıklarımdan onu duyamıyorum. Tek bildiğim bunu yapmak zorunda olduğum. Tüm hayatım bu ana bağlı.

Son bir kez ılık atmak istiyorum ama öpücüğü sesimi bastırıyor.

Sonra kontrolden ıkıyorum. İniltiler hıçkırıklarla karışıyor. Bedenim böylesine büyük bir dorukta sarsılırken hepsi zihnimde yankılanıyor. hayatta emin değilim.

Sağır edici kaosun içinden Andrei'nin kulağıma kkrediğini duyuyorum. "ok iyi bir kız... Çok iyi bir kız..."

Bir an için, bir düşünce oluşturamadan boşlukta oyalandım.

Sonra yavaş yavaş gerekliğ geri dönüyorum... sadece Andrei'nin sikinin içimden çıktığını hissetmek için. Ani boşluğın yerini, sıcak dölleri karıncalanan kalçalarımın ve karnımın üzerinde parladığında hızla yeni bir heyecan alıyor.

Meyve suyu canlı hissettiriyor. Tenime batıyor, ruhumu boyuyor, beni işaretliyor... bacaklarımdan aşağı akan kanla karışıyor.

Kan.

Hayaller paramparça olur. Gerçeklik hızla geri gelir.

Ama başımı kaldırdığımda tek gördüğüm Andrei'nin gözleri. Zümrüt yeşili bakışları bana bilmem gereken her şeyi söylüyor.

Benimle işi henüz bitmedi.

Uzun bir atışla değil.

ANDREI

"Sen bir yalancısın," diyorum ona, kızarmış küçük cadalozu dünyadaki tüm merakla incelerken gömleğimi çekiştirerek.

Masanın kenarına tünemiş, utanarak sütyenini tekrar giyiyor. Güzel mavi gözleri benimkilerden kaçıyor. Bitirmişti, ama şimdi korkudan iri ve vahşi bir şekilde bana bakıyorlar.

"Ne? Nasıl?" diye yutkunuyor.

Ama onunkinde ince bir hırıltı belirtisi gördüğümde dudaklarıma bir gülümseme yayılıyor.

Bu kız bir savaşçı. Ve o

benim.

"O gözlerin," diye başımı sallıyorum, çenemi çevirerek. "Masumiyet çığlıkları atıyorlar. Ama o ağız en kirli numaraları yapıyor."

"I..." Sütyeni yerine oturuyor ve masadan atlıyor. Ama böyle hızlı hareketler için çok zayıf ve düşmesini engellemek için öne çıkıp onu tutmam gerekiyor. "... Başım," dedi. fısıldıyor.

"Görünüşe göre migrenini sikip atmışım," . "Dur sana yardımcı olacak bir şey getireyim."

Onu tekrar masanın üzerine koyuyorum ama daha iki adım atamadan uzanıp bileğimi tutuyor.

Gülümsemem daha da genişliyor.

Benden korkuyor ama o güzel kafasının içinde başka şeyler de var. Bu nadirdir. Genelde becerdiğim kızlar doyumsuz oldukları kadar boşturlar da. Ama Natalya, onu daha fazla zorlarsam kırılacakmış gibi görünüyor. O zaman neden beni bu kadar sıkı tutuyor?

"Hayır," diyor, o kadar sessiz ki zar zor duyuyorum. "Ben... Ben gitmeliyim..."

Başka bir bükülme daha var. Başımı eğmeme ve dudaklarımın kenetlenmesine neden oluyor.

Keşke içine tekrar girebilsem ve ne olduğunu anlayabilsem. Düşünüyorum. Nasıl çalıştığını öğrenirim. O zaman belki bana söylemeye korktuğu şeyi söylemesini sağlayabilirim. Bu korkuyu yıkabilir ve bana tapmasını sağlayabilirim. Ona istediğim her şeyi yaptırabilirim.

Aslında, yapacağım şey tam olarak bu. Sikeyim.

Mükemmel bir kız.

Natalya mükemmel bir boş sayfa sunuyor. Onun için ne yapabileceğim ve ona ne kadar para verebileceğim konusunda bir sürü fikirle programa gelmiyor. Benimle aynı odada olmak bile istemiyor, az önce en akıl dolu anları paylaşmamıza rağmen-seks üfleme.

Onu kendime saklamak istiyorum. Onu bozmak ve her gün tatlı özünü tatmak istiyorum. Ama bu fantezi şimdiden tehlikede. Bir sorun var. Yüzünden okunuyor. Bana bakmıyor bile.

Başka bir kız olsaydı, rahatlardım. Başka bir aşk hastası sapık istemiyorum. Ama onun için aynı şey geçerli değil. Takıntılı olma tehlikesiyle karşı karşıya olan benim. Ve nedenini çok iyi biliyorum.

Arzuladığım meydan okuma o. Ve beklediğimden tamamen farklı bir meydan okuma. Çok daha hassas bir meydan okuma. Daha zor bir meydan okuma.

Onu gelinim olarak şekillendireceğim.

Bu düşünce beni neredeyse heyecandan titretiyor. Bu uzun zamandır yaşamadığım bir duygu. Her nasılsa, bu küçük geyik bana ilham verdi.

Ama dikkatli olmazsam, kırılacak. Ve buna izin veremem. "En azından kan için bir şeyler getirmeme izin ver," diyorum ona.

"Kan..." fısıldıyor sanki yeni hatırlıyormuş gibi.

İlk defa bir kızın kanını akıtmıyorum. Benim kadar iri , olur böyle şeyler. Ama genelde kendilerini temizlemelerine izin veririm.

Natalya'ya gelince... Kahretsin, diz çöküp onu nazikçe kendim silmek istiyorum.

"Ciddi bir şey değil," diye onu temin ediyorum.

Yine de eli bileğimden düşüyor. Çok uzağa , Parmaklarını tutup dudaklarıma götürüyorum. Avucunun içi nemli ve sıcak. Teninin tadı ilahi.

Onun için sakladığım her şeyi düşünüyorum. Ve bunun benim için ne anlama geldiğini.

Bir varis olmadan şehir üzerindeki gücümü pekiştiremem. Zaten şehirdeki diğer suç aileleri de kızlarından biriyle evlenmem için sürekli baskı yapıyor ama ben onları istemiyorum. Ben bunu istiyorum. Kızım.

Eğer umduğum gibiyse onu istiyorum. Ve bunu öğrenmenin tek bir yolu var.

Yere uzanarak, atılmış takım elbise ceketimi alıyorum ve göğüs cebine uzanıyorum. "Sinirlerini yatıştıracak başka bir şeye ne dersin?" Sigara tabakamı çıkararak soruyorum.

Sigara içmiyorum, artık içmiyorum ama odayı sakinleştirmek değerli bir taktik olduğunu fark ettim. Yine de sigarayı açıp Natalya'ya uzattığımda bana bakıp başını sallıyor.

"Hayır, teşekkür . Ben... gergin değilim... sadece... şoktayım."

Elini bıraktığım anda, elbisesini ve yırtık külotunu almak için sendeliyor.

"Bunları beğenmezsen sana başka bir çeşit getirebilirim," diyorum, onu ilgiyle izleyerek.

"Sigara içmiyorum," diyor, bu sefer daha sert bir şekilde. "Kokusunu hiç sevmedim."

Dilimi ısıtıyorum. Onunla tanıştığım diğer kızlar arasında başka bir fark var. Genellikle, kız ne kadar zayıfsa, o kadar çok sigara içer. Onlara göre nikotinin uyuşturucu etkisi, acıkmalarını engellemenin bir yoludur. Ama Natalya'nın buna ihtiyacı olmamalı. dış etki. Diğer kızlardan daha fazla öz disipline sahip olduğu için mi yoksa genetiği daha iyi olduğu için mi?

Bir cevap alabilmek için vücudunu incelemeye çalışıyorum. Ama o eski siyah elbisesini çabucak giyiyor ve küçük bir hayal kırıklığı dalgası çöküyor. Minyon bedeninin solgun, yumuşak tenini şimdiden özlüyorum. Mükemmel göğüslerinin pembe tümseklerini. Harika amının baştan çıkarıcı bir şekilde sıkıştığı boşluğu.

Kaşlarımı kaldırarak çantayı kapattım ve cebime geri koydum. Sonra gömleğimin düğmelerini ilikleyip ceketimi giyiyorum ama onu izlemeden duramıyorum. Onun küçük, mükemmel vücudu beni büyülüyor.

Zihnim bir senaryodan diğerine geçip duruyor. Düşünüyorum da Ona yapmak istediğim her şeyi. Bu çok fazla. Bunalmaya alışık değilim. Benim gibi erkekler bunu yaparlarsa uzun süre hayatta kalamazlar. Ama şu anda, fantezi içinde boğuluyorum.

Natalya bana sırtını dönüyor ve elbisesini düzeltiyor. Ben yapamam kendime yardım ettim. Arkasından hafifçe yaklaşıyorum ve ona arkadan bastırduğımda, aletim tekrar şişiyor. Çıkıntımı kıcına soktum ve onu masanın üzerine doğru eğdim. Sonra kollarımı beline doladım ve doğrudan kulağına konuştum. "Henüz giyinme meleğim. Daha fazlasına ihtiyacım var. sen."

Nefes nefese kalır ve arkasını dönmeye çalışır. Ama gerginlik akıyor onun vücudu beni daha da aç bırakıyor. Kahretsin, beni çok sertleştiriyor. Onu yerine sabitliyorum.

Yırtık külot parmaklarından kayıyor ve masanın altında uçuşuyor. "Senin için yeterince düşmedim mi?" diye sorar.

Sevişmeden önce ona ne söylediğimi hatırlıyorum.

"Seni daha ne kadar aşağı çekebileceğimi görmek istemez misin?"

"Ben..." durakladığını hissetmeden önce bir an bocalıyor. Merakla vücuduna doğru eğilip gözlerini takip ediyorum.

"Ne , küçük geyik?"

"Dolap," diye yutkunuyor ve duvardan duvara kitaplığımın ortasını kesen engerek ve kafatası armasına bakıyor.

"Ne olmuş ona?"

"Ben... Orada ne var?"

Onu siyah ahşap üzerindeki yara izlerine, altına oyulmuş işaretlere, köşeleri kaplayan koyu kırmızı lekelere bakarken görebiliyorum. Bu Anahtar deliğindeki derin siyahlık. Engerekle delinmiş kafatasının sessiz çığlığı. Keşke o şeyin neler bilseydi; benim neler yaşadığımı geçirdim.

Hayır. Bunu kaldıramaz. Henüz kaldıramaz.

Ben de onu savdım. "Bilmek istemez miydin?"

"Emin değilim." Bakışları düşüyor ve korkunun gerginliğinin sıcak bedenine geri döndüğünü hissedebiliyorum.

Bu da başka bir bükölme. Kendini inkar ediyor. Yine merak ediyorum. disiplin ya da başka bir şey. "Bu korkuya teslim olmayacak kadar güçlüsün." Onu temin ederim. "Orada ne olduğunu bilmek istiyorsun. Ben de sana söylemek istiyorum."

"Ama yapmayacaksın," diye doğru tahmin

ediyor. "Hayır. Sana göstereceğim... bunu hak

ettiğin zaman."

Kalçalarına ulaşana kadar ellerimi Natalya'nın yanlarından aşağı doğru kaydırıyorum. İç çekiyor ve tekrar gerildiğinde, kıcı sikimi eziyor. İçinde

Yanıt olarak bileğini tuttum ve elini masamın üzerine koydum.

Karşı koymuyor. Onun yerine inliyor, sırtını dikleştiliyor ve kıcını sokuyor. "Lanet ," diye . O çok lanet Mükemmel. "Sen gerçekten iyi bir kızsın. Şimdi benim için eğil. Sana verdiğimi al, küçük geyik. Tüm kirli sırlarımızı birlikte ortaya çıkarabiliriz."

"Küçük geyik..." diye fısıldıyor. "Neden bana böyle seslenip duruyorsun?"

"Çünkü o uzun, emin olmayan bacaklarınla benim karanlık ormanımda dolaşıyorsun," diyorum ona, karşı konulmaz kalçalarına bakarak. "Ama merak etme, onları sabitleyeceğim... ve seni diğer tüm kurtlardan koruyacağım. Tek yapman gereken yakınında kalmak."

"Diğer kurtlar mı?" diye yutkunuyor.

Elimi beline doluyorum ve beni içine çekmek için pelvisini döndürüyor. Dönüp gözlerimle buluştuğunda, yüzü öyle bir sıcaklıkla yanıyor ki neredeyse çıldıracağım.

"Bu doğru. Gece onlarla dolu. Ama en ve en vahşileri tarafından ele geçirildiniz. Yani bu sefer gözlerini kapat. Ben seninle ilgileneceğim."

Onu sıkıca kavradığımda boğazına sessiz bir nefes takılıyor.

"Bunu bana neden yapıyorsun?" diye soruyor, bu kadar tahrik olmasından açıkça nefret ediyor.

"Çünkü istiyorum. Çünkü sen istiyorsun... yoksa yanılıyor muyum?"

"Artık ne istediğimi bilmiyorum."

"O zaman dediğimi yap. Gözlerini kapat ve vücudunun ele almasına izin ver." "Bedenim kayboldu."

Vahşi bir hırıltıyla parmaklarımı elbisesinin altına sokup tekrar yukarı çekiyorum.

"Merak etme, onu buldum."

Sarhoş edici kokusu burun deliklerime çarpıyor ve göz kapaklarım titriyor. Onu parçalara ayırıp tekrar birleştirmek istiyorum. Sonra her şeyi tekrar yapmak. Sonsuza kadar.

"Sadece bu gecelik," diye fısıldıyor Natalya.

"Neydi o, küçük geyik?" Ağzına kadar merakla dolu bir şekilde soruyorum.

"Sadece bu gece için dedim. Senin küçük fahişen olacağım. Yapmana izin vereceğim
Bana ne istersen yapabilirsin. Ama sadece bu gece için. Ben... Ben teslim olmak istiyorum. Ama geri dönebileceğimi bilmem gerek."

"Neye geri

dönmek?" "Kendim

olmaya."

"Bu sensin," diye , elimi yumuşak saçlarında gezdirirken.

"Hayır, değil. Ama eğlenceli," diye sessizce itiraf ediyor. "Biraz eğlenceyi kullanabilirim..."

Aynen böyle, beni vurdu.

Natalya beni kullanıyor. Ama düşündüğüm gibi değil. Hiç beklenmedik bir şey yapmaz.

Ona göre, ben her şeye gücü yeten bir yeraltı kralı değilim. Emilecek bir meme, tapılacak bir tanrı, kandırılacak bir hedef değilim.

Ben sert bir vücut ve istekli bir penisim. Saf, korunaklı bir genç kız için bir deney.

Bu küçük .

"Sana birazdan fazlasını vereceğim," diyorum, ihtiyatımı elden hazırım. Ama sonra Natalya'nın vücudunun gevşediğini hissediyorum... ve küçük bir ses duyuyorum
Dudaklarından kıkırdama yükseldi.

Başka bir lanet dönüş.

Bu kız beni ıldırıyor.

Hırçın bir homurtuyla kemerimi çözdüm ve pantolonumu dizlerime indirdim. Ama tam sikim onun kadife amına değecekken, biri ofisimin kapısını çaldı.

Neredeyse fkeden

patlayacaktım. Kim kesmeye

cüret eder?

Koridordan derinden bir ses sesleniyor. "Orada mısın, Pakhan?" Bu

Dima.

Natalya masadan fırlar ve güzel gözleri yemek tabağı kadar kocaman, kendi etrafında döner.

Yüzündeki şaşkın ifade beni getiriyor. Aramızda beklenmedik bir şekilde eğlenceli bir enerji kıvılcımlanıyor. "Çabuk!" Önüne geçerek fısıldadım. "Masanın altına gir."

Elbisesini kaptı ve gözden kayboldu. Pantolonumu giyecek vaktim yok, o yüzden masanın altına atıp oturuyorum. Dima'nın görmediğinden emin olmak için sandalyemde oturuyorum.

"İçeri gel!" Natalya gözden kaybolur kaybolmaz bağıriyorum.

Kapı tıkırdayarak açılır ve Dima içeri girer. "Özür dilerim, Pakhan. Acil bir durum olmasaydı seni rahatsız etmezdim."

Şakacılığım hemen kontrol altına alındı.

"Acil durum nedir?"

Dima masaya yaklaşıyor ve ben de duruşumu düzeltiyorum. Bu iş kolunda acil durumlar neredeyse her zaman bir ölüm kalım meselesidir. Oyun zamanı bitti. Ciddileşme zamanı.

Ama Natalya mesajı almıyor.

"Valentin kontrolden çıktı," diye başlıyor Dima. Ama onu zor duyuyorum. Çünkü o ağzını açar açmaz Natalya da ağzını açıyor... tam sikimin etrafında.

Masanın altından, saten dudaklarının yarı sertleşmiş şaftımı yuttuğunu hissediyorum. Beni almak için çabalarken dili düzleşiyor. Parmaklarım deri sandalyemin kollarına gömülüyor ve bir homurtuyu zorla bastırıyorum. Neyse ki, çıtırdayan derinin sesi, Natalya'nın tam direğe ulaşırken ereksiyonumda boğulma sesini örtecek kadar yüksek.

"Bu sefer ne yaptı? Duyu organlarımı kontrol altında tutmak için çaresizce dişlerimi sıkarak homurdanıyorum.

Ama Natalya hızla kazanıyor. Bu.

Birazcık. Sikik. Minx.

Masanın altında, adamlarımdan birinin önünde bana sakso çekiyor.

Dima, "Senin de söylediğin gibi o Mike denen pisliği dışarı attık," diye açıklıyor. "Ama Valentin'e laf atmaya başladı ve Valentin de Kendini kaybetti. Adamı dövmeye başladı ve şimdi de durmuyor. Diğer adamların hiçbiri müdahale etmek istemiyor çünkü... çünkü o Valentin. Genelde sadece kan kardeşini dinler. Yapabilir misin? onunla konuşur musun?"

Natalya'nın narin elleri parmak uçlarında kalçalarımdan yukarı çıkıyor ve saçları bacaklarımın iç kısmını okşuyor. Tırnaklarım daha derin batıyor. sıkıştı. Muhtemelen öfkeli görünüyorum ama gerçekte kendimi zar zor bir arada tutuyorum.

Harika hissediyor. "Sikeyim."

Aletimin Natalya'nın küçük boğazının arkasına çarptığını hissediyorum. Ama bu eğitimdeki cadaloz için çok fazlaydı ve o öksürük sesini bastırmak için yumruğumu masaya vurdum.

"Çok üzgünüm Pakhan," diyor Dima tekrar, rolüne kanarak. "Onu kontrol edebilecek tek kişi sensin. Aptalı öldürebileceğinden endişeleniyorum."

O sözünü bitiremeden Natalya çoktan işinin başına dönmüştür. Onun Dili şaftımın alt tarafı boyunca dalgalanıyor ve her vuruşta taşaklarımın etrafında akıllara durgunluk veren yalamalar yapıyor.

Yere yığılıp acı içinde inlemek istiyorum. Hay sikeyim. Hiç kimse sikimi bu kadar iyi emmişti. Bir elimle masanın altına uzanarak, Nataly'nin saçlarından bir tutam tuttum ve damlayan saçlarına geri döndüm.

Ağzını. Dudaklarını horozumla yeniden doldurmadan önce kaçan tek şey hafif bir nefes.

Ağzının tıkanığını hissediyorum ama onu bırakmıyorum. Henüz bırakmadım. Alacağın bu, küçük geyik.

Bu oyunda iki kişi oynayabilir.

", " diyorum Dima'ya, sesim titreyerek. "Git ona göz kulak ol, ben de hemen geliyorum."

"Evet, Pakhan."

Dima başını sallayıp bize sırtını döndüğünde, sonunda Natalya'ya Nefes alma şansı. Yine de, onun umutsuz nefes alışlarını örtmek için yüksek sesle öksürdüm.

Sonra, tam anlamıyla şok oldum, işi bitirmek için hemen geri döndü.

Ellerimle yüzümü kapatıyorum ve ağır bir iç çekiyorum. Çaresiz bir coşku iniltisini daha bastırmak için tek yapabildiğim bu.

Bu Dima'yı kapıda durdurur.

"İyi misin Pakhan?" diye soruyor tepkime şaşırarak. "Evet," diye

avuçlarımın içine hırıliyorum. "Git!"

Ama Dima hemen gitmiyor ve bir an için yüzümü ellerime gömerek öylece oturuyorum, gizlice sikimi kaldırıyorum O izlerken masum bir güvercin tarafından emiliyor, kendimi toparlamak için insanoğlunun bildiği her şeyi deniyorum. Ama zor duruyorum.

Sanki Natalya ne kadar huzursuz olduğumu hissedebiliyor. Hiçbir şey olmadan tahrik ederek daha da yaklaşıyor. Parmakları kalçalarımnda esniyor

kasık kıllarımın arasından geçirmeden önce kavrayıcı bir hareketle.

Uzun, tatlı vuruşlarla beni daha hızlı emiyor. Gerçekten kendini kaptırıyor. Onu tekrar saçlarından yakalamak ve o pis ağzını doğru kullanmak için sağ kolumu verirdim, ama hareket edemiyorum. Onun merhametine kaldım.

"Bu acil bir durum," diye dikkatle hatırlatıyor Dima, sonunda koridora çıkarken. "Ben buraya geldiğimde Mike zaten oldukça kötü durumdaydı."

"Seni duydum. Yola çıkıyorum. Bana bir dakika ver."

"Peki, Pakhan."

Sonunda gitti ve ben de sandalyeme yığıldım. Kollarımı tuttum ve Natalya'nın ne yaptığını şimdi gerçekten anlayabildiğim için son sinirim de koptu.
bana yapıyor.

Beni açgözlü ağız dolusu yutuyor ve sıcak, ölümcül dili beni tekrar boşalmanın eşiğine getiriyor. Tadımın nasıl olduğunu öğrenmek için çaresizmiş gibi emiyor beni. Karşı konulamaz. Sadece burada oturup beni sonsuza dek emmesine izin vermek istiyorum, ama Natalya'nın başka fikirler.

Hiçbir uyarıda bulunmadan üzerimden sıyrıldı. "Aşağı Mike'la ilgilenmen gerekmiyor mu?"

Baş belası.

Gözlerimi zorla açtım ve onun küçük sivri yüzüne baktım. kalçalarımın arasından yukarı bakıyor. Masamın altında diz çöküyor ve ellerini bacağıma koyuyor. Ön spermim çenesinden aşağıya damlıyor.

Soğuk, ölü kalbim çarpıyor. Hiçbir yere gitmek istemiyorum. Ama yavaş yavaş Dima'nın söylediklerinin gerçekliği kafama dank ediyor.

Kahretsin. Valentin'e hayatım pahasına güveniyorum ama öfkesini kontrol etmeyi öğrenmesi gerek. Onu kendinden kurtarmak için her zaman yanında olamayacağım. Ama bu gece öyleyim. Valentin'i döverken burada öylece oturamam. Zengin bir puşt bizim mülkümüzde ölecek. Bu bizim için kötü haber. herkes, ben de dahil. Ne yazık ki, Dima haklı. Onu durdurabilecek tek benim. Diğer herkes çok korkuyor.

Gitmem gerek.

Yine de Natalya'ya bir saniye daha bakıyorum, çenesini kavıyorum ve başparmağımı nemli dudaklarında gezdiriyorum. Tükürüğü ön spermimle .

O mükemmel.

"Burada kal," diye

emrediyorum.

Natalya dişlerini dudağında gezdiriyor ve sonra yalıyor. Saf mavi gözlerinin ardında yaramaz bir alev parlıyor.

"Gidiyor musun?"

"Bu tartışmaya açık bir konu

değil." Ayağa kalkmaya

başladım.

"Ne kadar kalacaksın?" diye soruyor, beni . "Çok uzun

değil."

Uzanıp elimi uzattım. Elimi tutuyor ve onu koltuğuma kaldırıyorum. Sandalye onun küçük bedeni için çok büyük ve derinin içine bir taşın kara suya batması gibi batıyor. Yine de bir şekilde ona yaklaşıyor.

Tahtımda iyi görünüyor. Belki ona uygun bir tane alırım. "Peki, bunu hak ettim mi?"

Sandalyenin etrafında dönerek altın kaplamalı kitaplığımın ortasındaki dolap. Sanki arkasında ne olduğunu hissedebiliyor.

Hayır, küçük geyik. Bence bunun ne getireceği hakkında hiçbir fikrin yok. Ve kesinlikle buna hazır değilsin. Küçük sinsi saldırına kanmadım. Sakladığım sırlar için hâlâ çok masumsun.

"Bu ne kadar iyi dinlediğine bağlı," diyorum, onu kızdırma sırası bendeyken.

"Kilitli mi?" diye soruyor.

Eğilip pantolonumu aldım ve giydim. Sonra sandalyeye uzanıp Natalya'nın saçından bir tutam aldım. Çekerek boynunu açıp dudaklarını öpüyorum. Tadı bana benziyor.

"Buradaki her şey güzel ve sıkı bir şekilde kilitlendi," diyorum ona. "Ve eğer çok yaramaz bir şey yaparsan, seni de kilitlerim."

Onu bırakıyorum ve çekiyorum.

"İyi," diye iç geçiriyor.

Siktiğimin

Valentin'i. "Geri

geleceğim."

Her şeye lanet okuyarak kıyafetlerimi düzenliyorum ve aşağı inmeden önce bu ereksiyondan kurtulabilmek için dua ediyorum. Kapıya omzumun üzerinden arkama baktım. Ama Natalya uzun boylu bir adamın arkasına saklanmıştı.

siyah arkalık. Hâlâ dolabın üzerindeki armaya bakıyor. "Hiçbir

yere gitme," diye tekrarlıyorum.

Kapı arkamdan tıkırdayarak kapanıyor ve kafamı sallayarak temizliyorum.

Hay sikeyim. Bir süre kendi küçük dünyamda kaybolmuş gibiydim. Ne kadar da nadir.

Onu arkamda bırakarak merdivenlerden aşağı koşuyorum. Bu ne kadar çabuk bitirirsem, asıl önemli olan şeye o kadar çabuk dönebilirim. Natalya'yı tekrar elime almak için sabırsızlanıyorum.

Kulübe doğru yürüyorum ve fedai Vadi' yanında sokağa çıkıyorum. O yerinde kalıyor ama ben sorunu buradan görebiliyorum. On adamım etrafta durmuş Valentin'in Mike'ı kaldırırma yapıştırmasını izliyor.

Mike artık hareket etmiyor. Valentin hala onun göğsüne sarılıyor, kafasına vahşi yumruklar savuruyor. Mike'ın kafatası her darbede bir ileri bir geri savruluyor.

Kalabalığı yararak ilerledim ve Valentin'i yakasından tuttum. Onu koparıyorum ve çırpınmaya başladığında neredeyse elimden kaçırıyorum. Bir anlığına benimle dövüşmeye çalıştı. "Seni orospu çocuğu! Çekil üstümden! Öldüreceğim...."

Onu gömleğinden çekip sertçe sarstım. "Uyan ! Benim!"

Sonunda ona ulaşmadan önce bir saniye boyunca sağa sola sallanıyor. "Pakhan..."

"Yeterince şey yaptın, asker. Onu öldürmeye mi çalışıyorsun?" Valentin bir Mike'a bir de bana bakıyor. "Pakhan..."

"Artık bildiğin tek kelime bu mu? Evet. Benim. Gel. üzerinde. Kafanı kışından çıkar. Sana adamı öldürmeni söylemedim. Polisleri buraya getirmeye mi çalışıyorsun?"

Yutkunuyor ve elimde gevşiyor. Onu bir kez daha sarsıyorum ve sonunda gömleğini bırakıyorum. Başka tarafa bakıyor ve kendini düzeltmeye çalışıyor.

Etrafta duran diğer adamlara dönüp Mike'ın cansız bedenini gösteriyorum. "Biriniz bu pisliği hastaneye götürsün... ve bizim adamlarımızı kullandığınızdan emin olun. Polis yok, rapor yok, zorluk yok."

"Evet, Pakhan," diye yanıtlıyor birisi.

"Bilinci yerine gelene kadar onunla kal. Şunu anladığından emin olun, eğer herhangi birimize geri gelirse Bir dahaki sefere onun için daha kötü olacak." Etrafıma bakındım ve Dima'yı gördüm. "Valentin'i üst kattaki konferans odasına götür. yedinci kat. Ben gelene kadar orada bekleyin."

"Evet, Pakhan." Dima Valentin'i dürtüyor ve Valentin bana bir bakış fırlattıktan sonra hemen gözlerini kaçırıyor. Umarım hepimizi boktan bir dünyanın içine çekmeye ne kadar yaklaştığının farkındadır.

Dima Valentin'i içeri götürürken ben dışarıda kalıyorum. Geriye ben kalıyorum. "Siz çocuklar işinizin başına dönün. Gösteri Tamam. Sen-Alexei-ve sen-Viktor- alt katı devralın ve diğer müşterilerin herhangi bir sorun yaşamadığından emin olun. Her şeye göz kulak olun ve...."

Hepsi bana bakıyor ve ne diyeceğimi bekliyorlar. Normalde bir sorun çıkarsa bana haber vermelerini söyledim ama şu anda istediğim son şey bu. Gecemin geri kalanını Natalya ile geçirirken kimsenin beni rahatsız etmesini istemiyorum.

Bu gece eğlenceyle ilgili olacak. Yarın, onun hazırlığı için plan yapmaya başlayacağım. Çünkü ben çoktan kararımı verdim. O benim meydan okumam olacak.

Ve eğer bundan sağ çıkabilirse, belki ben de onu karım yaparım.

"Pakhan?" Viktor beni düşüncelerimden kopararak soruyor. "Bir şeyler ters giderse ne yapmalıyız?"

"Beni telefonumdan ara," diye . "Bununla kendim ilgileneceğim. Beni duydun. İşinin başına dön."

Grup dağılıyor ve Vadi benim için kapıyı açıyor. Herkesin yanından geçip gidiyorum. Aklımda tek bir şey var. O. Onu düşünmeden duramıyorum. Ama Valentin'e haddini bildirmeden Natalya'ya geri dönemeyeceğimi biliyorum.

öğrenmesi lazım.

Geçmişte, onun vahşi yöntemlerini evcilleştirmekte zorlandım; onu gerçek bir liderlik rolü için yetiştirmek. Ama malum sebeplerden ötürü bu gece hiç havamda değilim.

Konferansa koştuğumda Valentin'in bir sandalyede oturduğunu ve Dima'nın da başında nöbet tuttuğunu görüyorum. İçeri girdiğimde Valentin başını kaldırıp bana bakıyor, sonra hemen yere bakmaya devam ediyor. "Ben...."

Bu korkunç canavarı uysallaştırabilecek dünyadaki tek kişi ben olmalıyım. Bu hafife almadığım bir sorumluluk.

"Sakın söyleme," diye . "Bana üzgün olduğunu söyleme. Daha iyisini yapacağını söyle. Ne zaman , ha? Sen benim haylaz kardeşim falan değilsin ki. Otuz beş yaşındasın ve böyle mi davranıyorsun?"

Kahretsin. Benden bir yaş küçük. Bu olmamalıydı.

"Evet, Pakhan," diye mırıldanıyor.

"Kafatasını daha ne kadar sallayacaktınız? Neden? Bilinci yerinde değilken başka bir şey öğrenemezdi. Onu orada öldürseydin ne yapacaktın? Tam kapımızın önünde! Bunun bizim için ne kadar sorun yaratabileceği hakkında bir fikrin var mı?"

"Evet, Pakhan," diye mırıldanıyor.

"Bu kasabada zaten yeterince sorunumuz var. Polis Zaten bizi alaşığı etmek için her türlü sebebi arıyorlar. Federaller ve politikacılar için de aynı şey geçerli. Yarısı bizim maaş bordromuzda olabilir ama diğer yarısı hala kanımızın peşindeyse bunun pek bir anlamı yok. Eğer kendini kontrol edemiyorsan, belki de benim yardımcım olmamalısın. Komut..."

Valentin sertleşir ve başını kaldırmaya başlar, ama hemen kendini tutar ve bakışlarını tekrar halıya indirir. Kimse meydan okumuyor Ben.

Görünüşe göre Natalya'dan başka kimse yok.

"Evet, Pakhan," dedi Valentin sessizce başını sallayarak. "Sen en iyisi olduğunu düşündüğün şeyi yap. Eğer indirirseniz, merhametiniz için minnettar olacağım."

Dima'ya bakıyorum ve derin bir nefes alıyorum. Valentin'e zaten bilmediğı bir şey söylemeyeceğim. Valentin'e indir. Serseri mayın olabilir ama o benim kardeşime en yakın olan şey ve bunu herkes biliyor.

Bu karanlık ve karanlık olmayan ortamda büyüdüğüm için öğrendiğim bir şey varsa o da acımasız dünya, güvenebileceğiniz birini bulduğunuzda, ne kadar sorun çıkarırsa çıkarsın ona tutunursunuz.

Hayal kırıklığına uğramış bir iç çekişle Valentin'in omzunu sıkıca kavıyorum. "Git temizlen ve aşığıya in. Viktor ve Alexei'ye herhangi bir sorunları olursa benim yerime sana gelmelerini söyle."

"Evet, Pakhan. Ben..." Tekrar üzgün olduğunu söylemekten kendini alıkoyuyor. Bunu duymak istemiyorum, ne şimdi ne de bir daha.

Başımı sallayarak döndüm ve . Kapı arkamdan zorlukla kapanıyor ve ben ofisime geri dönüyorum.

Sikim beni öne doğru çekiyor. Kalbim çarpıyor. Görüşüm daralıyor.

Onu tekrar tatmalıyım. Onu becermem gerekiyor.

Omzum ofis kapısına çarptı ve kapı patlayarak açıldı.

Çarpan kalbim dondu.

Natalya'yı bıraktığım sandalye bana dönüktü ama üzerinde değildi. Aslında, hiçbir yerde görünmüyor.

"Siktir," diye homurdanıyorum ve masamın altına saklanmadığından emin olmak için masama doğru hışımla ilerliyorum.

O değil. Midem bulanıyor. Neden

gitsin ki?

Lanet olsun. Önemli değil. Tüm mülklerime yaptığım şeyi ona da yapmalıydım.

Kilitledim.

Sinirli bir hışımla kapıya yöneldim. Eğer çok geç kalmadıysam. Natalya'yı binadan çıkmadan önce yakalayabileceğimi düşündüm. Ama arkamı döner dönmez Valentin ofise dalıyor, gözlerini telefonuna dikmiş.

"Hey, az önce Luigi Corao'dan bir telefon aldım," diyor başını kaldırarak. "O Santarelli ailesinin danışmanı. I-"

Koridora doğru iterek geçip gidiyorum. "Kim olduğunu biliyorum Luigi Corao. Bana söylemek zorunda değilsin. Sana beni bırakmanı söylediğimi sanıyordum. Neden buradasın?"

Valentin'in etrafta dikilmediğimi anlaması bir saniye sürdü. Bana anlatmaya çalıştığı neyse duymak için bekliyordum. Aceleyle peşimden geliyor ve beni merdivenlerde yakalıyor. "Görüşmek istiyor."

"Ona meşgul olduğumu söyle."

"Bunu ona söyleyemezsin!" Valentin telaşla telefonunu sallıyor. "O..."

Asma kata fırladım ve Natalya'yı ilk fark ettiğim noktaya geçtim. Nabzım hızla atarak dans pistini aradım ama

İçimden bir ses onun orada olmayacağını zaten biliyor. "Nereye ,

seni küçük ..."

Valentin yanıma yanaştı. "Ciddiyim. Ona ne söylememi istiyorsun?"

Barı işaret ediyorum. "Oraya git. Senden dört tane bulmanı istiyorum. Kızlardan biri küçük siyah bir elbise giyiyor. Sarı saçları ve mavi gözleri var. Eğer onu bulamazsanız, arkadaşlarından birini bulun. Onlara ne olduğunu öğren. İsimlerini, telefon numaralarını ve ev adresleri bir saat içinde masamda olacak."

Valentin kaşlarını kaldırıp bana bakıyor. "Şimdi kız mı istiyorsun? Peki ya..."

"Beni duydunuz mu? Az önce barın yanındaydılar. Kim olduklarını ve nereye gittiklerini öğren."

Valentin telefonunu cebine tıktırıyor. Emirlerle uyduğunda her zaman daha iyidir. Bu onu köpek kulübesinden çıkaracak. her şeyden daha hızlı. Ve şu anda Natalya'nın izini sürmek için en iyi şansım o.

Başka bir şey söylemeden aşağıya indi ve ben de Vadi'yi bulmak için dışarı çıktım. Büyük fedai hemen doğruldu. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı Pakhan?"

"Evet, Vadi. Biraz önce dört kızdan oluşan bir grubu kulübe aldın. İçlerinden biri dar siyah bir elbise giyiyordu. Bir diğeri de Bir çeşit payetli canavarlık. İkisi de sarışındı. Ben yapamam

Diğerlerinin neye benzediğini hatırlıyorum. Kimden biliyor musun?"

Başını sallamadan önce bir an düşünür. "Evet. Onları içeri aldım." "Kimlik kullandılar mı? İsimlerini yakalayabildin mi?"

Umutsuzca hatırlamaya çalıştığını görebiliyorum.

"Hayır," diyor sonunda, başını sallayarak. "Kimlik kullanmadılar. Süslü olan bana geçen gün dağıttığımız kartlardan birini gösterdi. bir ay. Son kullanma tarihi geçmişti ama yine de onları içeri aldım çünkü hoş görünümlü bir grup kızdı. Valentin bana biraz ağırdan almamı söyledi. bayanlar, özellikle de üst sınıf görünenler."

Yumruğumu avucuma vuruyorum. "Kahretsın!"

"Yanlış bir şey mi yaptım, Pakhan? Ben sadece emirleri uyguluyordum." "Hayır, Vadi. Sen iyi yaptın. Ben kendime kızıyorum, sana değil."

O rahatlıyor ve ben öfkeli kıcıımı içeri sürüklüyorum. Hay sikeyim. Natalya'nın gözümün önünden ayrılmasına asla izin vermemeliydim. En azından, onunla uğraşmaya gitmeden önce hakkında her şeyi öğrenmeliydim. Valentin ve şu et yığını Mike.

Onu bulmak zorundayım.

Kendimi çoktan adadım. Takıntılıyım. Daha fazlası için açlıktan ölüyorum. Parmaklarım yumruk oldu.

Onu bulacağım.

Bedeli ne olursa olsun.

Valentin merdivenlerde bana yetiştı. "Kusura bakma dostum. Kızlar gitti."

"Bunu biliyorum. Kim onlar?"

"Bilmiyorum. Kredi kartıyla ödeme yapmadılar." "Nasıl

ödediler?"

"Sormadılar. Payetli kız barmene Elina'nın arkadaşı olduğunu söyledi ve barmen hiçbir soru sormadı."

Lanet olsun. Kader bu benimle dalga geçmese iyi olur. Tam katlanabileceğim bir kız bulduğumda, iz bırakmadan ortadan kayboluyor.

"Onu aramaya devam etmemi ister misin?" Valentin sormak için cesaretini toplamadan önce bir saniye daha bekledi. Az önceki gerginliği hâlâ devam ediyor. "En azından Luigi'nin söyleyeceklerini duymak istemiyor musun?"

"Siktir ," diye başımı sallıyorum. Birlikte ofisime gidiyoruz ama kalbim orada değil. Tek düşünebildiğim o. O dudaklar. O am. Benim meydan okumam. Masamın altına dönüp sikimi emene kadar tatmin olmayacağımı biliyorum.

Bir dahaki sefere onu unutmamalıyım. Bu şekilde asla kaçamaz.

Natalya henüz bilmiyor ama o benim. Ve ben

asla benim olandan vazgeçmem.

NATALYA

Çatlamış topuklu ayakkabılarımla koşmaya çalışırken tökezliyorum ama yavaşlayamıyorum. Dizlerimin ne kadar güçsüz olduğu ya da kalbimin ne kadar hızlı çarptığı önemli değil, bir köşeyi dönüp doğru yarışıyorum.

Kalçalarımı boyayan kurumuş kan çok kalın ve ağır geliyor. Benim Zihnim karmakarışık. Parmaklarım kapının kilidini açmak için çantamdan anahtarlarımı çıkarmaya çalışıyor. Yol boyunca arkama bakıp duruyorum. Binanın içinde.

Aldığım her nefes aynı gerçeküstü düşünceyle birleşiyor.

Vay anasını. Bekaretimi bir mafya babasına kaptırdım. Ve o beni bırakmayı planlamıyordu.

Merdivenleri hızla çıkarken nabzım hızla atıyor. Asansör taşındığımdan beri bozuktur ve genelde bunu pek düşünmezdim, Ama merdiven boşluğundaki ışıklar söndürülmüştü ve ben her gölgeden ve karanlık cepten kaçmaktan kendimi alamıyordum.

Andrei beni yakalamak için her köşede bekliyor olabilir. Ben ayrıldım. I ona itaatsizlik etti. Öyle bir adam böyle bir küstahlıktan mutlu olamaz. Ama ben kovalamaya değer miyim?

Tanrım, umarım değildir.

Arada nerede olduğumu kontrol etmek için elimi parmaklıkların üzerinde tutuyorum. İnişler. Sinirlerim arkamda çözülüyor. Her adım yapışkan ya da kaygan bir sıvıyla kaplanmış gibi görünüyor. Hava tozlu ve küf kokusuyla dolu.

Öksürüyorum.

Andrei onu bulmadan çok önce burası benim ölümüm olacak.
Ama ben köhne alışkınım. Alışkın olmadığım şey onun gibi adamlar.

Güçlü adamlar.

Nasıl hissettirdiğini hatırladıkça omurgamda bir ürperti oluşuyor. Dehşet
verici. Acı verici.

İnanılmaz. Sarhoş edici.

Tırabzan ağırlığının altında kalıyor ve ilerlemeye etmek için çaresizce
tökezliyorum. İşte o zaman sol ayakkabımın çürük topuğu sonunda pes
etmeye karar veriyor. Koptu ve düştüm. Neredeyse
Orantısız ayaklarımın üzerinde, dairemin kirli güvenliğine doğru
çabalamadan önce yere düştüm.

"Siktir, siktir, ..."

Küfürlerim nemli karanlıkta yankılanıyor.

bina Ritz Oteli değil, ama bir sığınağa en yakın şey. Eğer müstahkem
bir kaleye param yetseydi, oraya koşardım. Ama burada aylık
ödemelerimi zar zor karşılayabiliyorum, bu yüzden burası idare etmek
zorunda.

Hak ettiğin şey bu.

Adrenalinin acı verici kıvranırları midemi titretirken
Karanlık merdiven boşluğunda yarış. Andrei'yi düşünmeden edemiyorum. .
Benim . Tanrım, nasıl kaltağa dönüştüm. Beni sikmesine izin vermekle
kalmadım, masanın altında sikini de emdim. Ne düşünüyordum ki?

Gördüğün en ateşli adam olduğunu. Her şeyi bırakıp gitmek için bir daha asla şansınız olmayacağını. Bunun Dünyanı salladıktan sonra iyiliğine karşılık vermek sadece kibarlıktır.

Kafam iyi de olabilirdi. Şimdi çok hızlı bir şekilde Dünya'ya geri dönüyorum ve yaptığım şeyi düşündükçe yok olmak istiyorum. I Muhteşem bir Bratva patronunun kocaman sikini emdim ve buna bayıldım. Adamlarından biriyle konuşurken masasının altına saklanıp onu yaladığımda kendimi çok ateşli ve kötü hissediyordum. Eğer bana izin verseydi sonsuza kadar devam edebilirdim. Ama güçlü adamlar meşguldür ve ne onun ne de benim için zamanı vardı.

... Acaba bakire olduğumu anlayabilir miydi?

Endişelenmem gereken son şeymiş gibi geliyor ama bu düşünce bir kez aklıma düştü mü bir daha çıkmıyor.

Kahretsin. Bana kesinlikle ilk seferimmiş gibi hissettirmedi. Elbette, hala tepeden yanıyorum ve her an yere düşebilecek kadar ağrım var, ama bu ağrı iyi bir ağrı. yakıcı bir parıltı.

Bana bebek gibi davranmadı ve bunun için garip bir şekilde minnettarım. Benimle ilgilenme şekliyle ilgili bir şey çok cömertti. Kontrol bendeymiş gibi davransa bile, sanki o bana yol gösteriyordu.

Seksin bu kadar harika olabileceğini , belki de daha erken teslim olur ve yapardım. Belki biraz küçük bulabilirdim hüznü hayatımda mutluluk cepleri. Belki Andrei gitmeden önce onu tekrar boşaltabilirdim.

Bu düşünce beni hayallerimden uyandıracak kadar iğrenç. Nerede olduğumu ve neden terlediğimi hatırlıyorum.

Keskin bir karıncalanma vücudumu sarıyor ve ürperiyorum. Ondan kaçtım. Artık geri dönüş yok. Bir daha asla böyle bir şey yapamam - ne kadar iyi hissettirirse hissettirsin.

Merdiven boşluğundan fırlayarak, doğruca daireme doğru topallayarak ilerliyorum. Kapının kilidini açıp tekrar kilitlemek sadece bir saniyemi alıyor. Titrek bir nefes alarak anahtarlarımı bir kenara atıyorum, yırtık ayakkabılarımı tekmeliyorum ve soyulmuş duvara yaslanıyorum. Evimdeyim. Tanrı'ya şükür.

Rahatlamış hissetmeliyim. Onun yerine, bir şey beni duraksatıyor. Tam çantamı omzumdan indirmek üzereydim ki soğuk bir esinti tenime çarptı - buna hafif bir kokunun eşlik etmesi Benzin.

Kahretsin, ocağı açık mı bıraktım?

Mutfağa bakıyorum ama ışık yanmıyor. Aslında ışık yanmıyor. Yandaki Coca-Cola tabelasının pencereden içeri akan küçük kırmızı karesi dışında, daire aşılmaz karanlıkta.

Yavaşça havayı kokluyorum.

Benzin kokusu hala duruyor. Hayal .

"Nereden geliyor bu?" Küçük daireme bakarak mırıldanıyorum.

Buraya dairem diyorum ama aslında sadece bir stüdyo oda. Burası Mutfak lavabosu, tezgah, buzdolabı ve birkaç boktan dolap bir köşeyi ve duvarın bir kısmını kaplıyor. Diğer üç duvar, arkamdaki kapı ve önümdeki pencere dışında nispeten çorak.

Tek kişilik yatağım diğer köşede duruyor. Fazla bir şey değil ama en azından artık yerde uyumuyorum. Gözlerimi kısarak bakıyorum Karanlık. Bir şeyler ters gidiyor.

Açık pencereyi gördüğümde midem bulanıyor. Yangın merdivenine açılan pencere.

O pencereyi ben açmadım. Asla açmam. Çünkü bir kez açıldı mı, bir daha kapanması neredeyse imkansızdır.

Kalbim çarpmaya başlıyor, öncekinden daha yavaş ve daha ağır.

Odaya tekrar göz gezdiriyorum ama herhangi bir şeyin yerinde olup olmadığını anlayamıyorum. Nefesimi tutarak temkinli bir şekilde pencereye doğru ilerliyorum ve başımı dışarı uzatıp yangın merdiveninin ötesindeki sokağa bakıyorum. Hiçbir şey görmüyorum ama ensemdeki tüyler diken diken oluyor. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum.

Havayı kokluyorum. Ama burada benzin kokusu yok.

Kahretsin.

Başımı tekrar içeri çekerek pencereyi kapattım.

"Böyle eğildiğinde çok hoş görünüyorsun. Bunu alışkanlık haline getirmelisin."

Derin gürleyen ses arkamdan geliyor.

Boğazımdan kopan şiddetli bir nefesle etrafımda dönüyorum. Ama hiçbir şey görmüyorum. Apartman hala karanlık... caddenin karşısındaki yanıp sönen Coca-Cola tabelasından gelen soluk kırmızı neon ışığı dışında.

"Kim... Kim var orada..." Bir şekilde gıcırdamayı başarıyorum.

Hareket edemiyorum. Kalbim hareketsiz duruyor ve nefes almaya

cesaret edemiyorum. Birinin beni izlediği hissi yoğunlaşıyor.

Nemli tenimde soğuk bir ter oluşuyor. Sonra, buzdolabının yanındaki gölgelerden ayrı bir şey görüyorum. Karanlık figür, kırmızı neon ışığı kocaman bir devi ortaya çıkarana kadar odanın içinde süzülüyor. Adamım.

Andrei'den en az bir karış daha uzun ve çok daha kaslı. Bana doğru döndü, şekilsiz yüzü kızıl ışıkla aydınlanmıştı.

Dışarıda. Yanaklarında, alnında ve boynunda düzinelerce yara izi var.

Onu grotesk ve canavar gibi gösteriyorlar. Kafa derisinden dağınık saçlar sarkıyor; nefes aldığıında sallanıyor.

Tek kelime etmeden sigarasını çarpık ağzına götürür ve nefes çeker. İğrenç yüzünün önünden yoğun dumanlar yükseliyor. yüz ifadesi. "O kadar şaşırmış görünme kızım," diye gürledi. "Bundan alınabilirim."

Sesimi tekrar çıkarmaya çalışıyorum. "Kim...

Kimsin sen?"

Canavar derin bir nefes alıyor. "Adım Nikolai," diyor, yavaş ve maksatlı bir şekilde, saldırmaya hazırlanan bir yırtıcı gibi. "Ama sen bana Nicky diyebilirsin. Kulağa nasıl geliyor?"

Dudaklarım cevap vermek için açılıyor ama ağzım çok kuru. İşte Bu adamda son derece korkutucu ve rahatsız edici bir şey var. Andrei gibi değil. Onda hiç çekicilik yok. Sadece korku var.

Yine de bağlantılı olmalılar. Bu bir tesadüf olamaz.

... Andrei onu buraya beni alması için mi gönderdi?

Arkamdaki pencere pervazına dokunurken dehşet tenimde geziniyor. Buradan gerekiyor ama kapıya giden tek yolu kapatıyor. Açık pencere tek şansım - o beni yakalamadan önce pencereden çıkabileceğime güvenmiyorum. O çok büyük ve ben çok kırıldım.

"BEN... BEN..."

Konuşamam. Hiçbir çıkış yolu yok. Kapana

kısıldım. Canavar korkumla eğleniyor gibi

görünüyor.

"Ne harika. Bir dilsiz," diye alay ediyor. "Merak etmeyin. Bu bana uyar. Geveze kızlardan nefret ederim. Ama bu demek değil ki

Tamamen sessiz ol kızım. Benim gibi bir erkek bir kızın konuşmasını duymaktan nefret edebilir ama ben onun ılıklarını duymaya bayılırım."

Öne doğru adım atıyor ve içimde bir şeyler kopuyor.

Kalan tüm gücümle korkumu öfkeye dönüştürmeye çalışıyorum. "Sen de kimsin lan?" Bağırıyorum, sesim çatlayarak Her kelimesini. "Dairemde ne halt ediyorsun? Polisi aramadan önce çık dışarı."

Sadece kıkırdıyor. "Polisi aramayacaksın. Aslında, bir daha benim onayım olmadan hiçbir şey yapmayacaksın. Artık bana aitsin. Sana sahibim. Bunu kabul et. Bu işi çok daha kolaylaştıracak..."

"Sen neden bahsediyorsun?" Yutkunuyorum, umutsuzca daha uzağı kaçırmaya çalışıyorum. Ama gidecek hiçbir yer yok. "Bırak seni, ben kimseye ait değilim."

Sigarasından bir nefes daha çekiyor. "Yanlış. Sen bana aitsin. Anlaşmamız böyleydi. Ve en çılgın fantezilerime ve en karanlık arzularıma uyup uymadığını öğrenmek için sabırsızlanıyorum."

Omurgamda bir ürperti daha oluşuyor. Bu adam deli. Buraya zorla girmiş olmalı-

Hayır.

Bu rahatsız edici düşüncüyü kafamdan silkeliyorum. Benden ne istediğini düşünemem. Buradan nasıl çıkacağımı bulmalıyım. Ama yanlış bir hareket yaparsam biter.

Bu adamın bana zarar vermekten çekinmeyeceğini şimdiden söyleyebilirim. Sırıttığında gözlerinde sadist bir ateş parlıyor. Muhtemelen canımı yakıyor sadece eğlence için.

Canavar bir adım daha atıyor ve bedenim tepki veriyor. Kendime düşünmek için zaman tanımadan, etrafından dolanıyorum ve hamle yapıyorum.

Kapıya doğru. Daha yolu yarılamiştım ki kapıyı arkamdan kilitlediğimi hatırladım.

Yine de topuza doğru atılıyorum ama beni akıl almaz bir hızla yakalıyor.

Beni kendisine doğru çevirirken boğazımdan bir çığlık kopuyor. A Parçalanmış dudaklarından yayılan derin kahkahalar karanlık dairemde yankılanıyor.

Çığlık atmaya çalışıyorum ama boğazımdan tutup başımı sertçe çeviriyor ve beni çarpık yüzüne bakmaya zorluyor. Sertleşmiş derisini derin yara izleri kesiyor. Bir tanesi çok keskin ve Siyah, neredeyse bir dövme gibi görünüyor.

"Nereye gidiyorsun, küçük kız?" diye hırlıyor. "Sen daha iyi bilirsin. Kimse Nikolai'dan kaçamaz. Hiç kimse. Kaçamaz." Diğer elinin parmaklarını yanağımda gezdiriyor ve bu his tüylerimi diken diken ediyor. "Senin için iyi para verdim ve şimdi sen buna değmesini ..."

Korkunç yüzünü yakından görmek o kadar dehşet verici ki aklımı kaybediyorum. Bir şekilde onun elinden kurtulmayı başardım. Çenemi sıkıştırıp dişlerimi eline geçirecek kadar.

Tüm gücümle ısırdım.

Öfkeyle bağılıyor. Parmakları gevşedi. Yere düştüm. Düşünmeden, geriye kalan tek yöne doğru koştum. Pencereye.

Açıklıktan geçip yangın merdivenine atlıyorum. Kulaklarım korkuyla çınlıyor, peşinden gelen ağır ayak seslerini duymayı bekliyorum. Ben.

Ama inanılmaz bir şekilde, takip etmiyor.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Midem bulanıyor.

Canavar dairemin ortasında duruyor ve sırtıyor.
Bir anlığına yine korku içinde donup kaldım. Tek yapabildiğim sigarasını dudaklarına götürüp son bir kez derin derin çekişini izlemek. Sonra, o şeytani sırtışını kaybetmeden, yanan tomurcuğu halının üzerine fırlatıyor.

Alevler hemen yerden yukarı sıçradı. Delice, benim ilk Tepkim daireme doğru geri atılmak oluyor ama akıl sağlığım beni pencerenin önünde durduruyor. Tamir ettirmek için borca girdiğim dizüstü bilgisayar da dahil olmak üzere sahip olduğum her şey büyüyen bir ateşin ardında titriyor - o hurda yığını mimarlık okuluna girmek için tek şansımdı. Şimdi gözlerimin önünde erimeye başladı bile.

Bakmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Boğucu bir kâbus tarafından yutulmuş gibiyim. Ne haltlar burada?

Öylece durup bunu düşünecek zaman yok, diye zihnimin arkasından bir ses. Koş!

Gözlerimi alevlerden ayırıp Nikolai'yi aradım. Dehşet içindeyim, hâlâ kıpırdamamıştı ama sonunda kıpırdandığında bana doğru gelmiyordu. Onun yerine ocağın yanına gidip bir şişe zeytinyağı alıyor. Durup düşünmeden şişenin boynunu kırıyor ve içindekileri yanan ateşin üzerine döküyor.

Yağ zemine yayılır ve tüm halı alevler içinde kalır.
Tekrar gülüyor ve kalbim boğazıma kaçıyor.

Tüm dairemi yakıp kül edecek. Ama kendimden başka bir şeyi kurtarmak için artık çok geç. Burada kalamam.

Kesik kesik bir yutkunmayla kendimi cehennem sahnesine dönmeye zorluyorum. Gördüğüm son şey, yanan odanın ortasında duran, alevlerin yalayarak sardığı ve yükseldiği o sapkın canavar. Merdivenden aşağı inerken onun derin, uğursuz kahkahası aklımdan çıkmıyor.

Yangın merdiveninin dibine ulaştığımda, sıcak gözyaşları yanaklarımdan aşağı dökülüyor. Ciğerlerim parçalanıyor. Ama korku izin vermiyor

Durdum. Aşağıdaki sokağa düşerek koşmaya başladım, çıplak ayaklarımla sokaktaki çöplerin üzerine basıp tökezledim.

Nereye gideceğimi bilmiyorum ama her yer buradan iyidir.

ANDREI

Valentin omzuma vurdu. "Beni duydun mu?" "Ha?

Özür dilerim."

"Luigi Corao görüşmek istiyor dedim. Bugün neyin var senin?
Bu çok önemli."

"Biliyorum." Şakaklarımı ovuyorum. "Özür dilerim."

Bakışlarım pencereye kayıyor ve dün geceyle ilgili bir hayale dalıyorum. Natalya'yı düşünmeden edemiyorum.

"Eee?" Valentin talep ediyor. "Ona ne söylememi istiyorsun- ve bana meşgul olduğun saçmalığını söyleme. Ona bir şeyler vermelisin.
Bir şeyler. Kahretsin, bana çalışacak şey ver."

Dikkatimi tekrar odaya veriyorum. Chicago'nun en yüksek konut binasının tepesindeki çukur oturma odamdaki kanepede oturuyorum. Çatı katı bana Chicago'yu, uzaktaki göle kadar gören geniş bir manzara sunuyor. Genelde beni rahatlatan bir manzara ama şu anda güzelliği bana sadece daha da güzel ve çekici bir şeyi düşündürüyor.

Onunla.

Valentin bir ayak bileğini dizinin üzerine çaprazlayarak karşımda oturuyor. Biz konuşurken telefonunu karıştırıyor. Dün geceyle ilgili her şeyi çoktan unutmuş. Bu hem iyi hem de kötü. Onu disipline etmekten nefret ediyorum ama işleri kontrol altında tutmak benim işim ve bu da şu anlama geliyor onu tasmalı tutmak. Biz eşit değiliz ve o da eşit olmak istemiyor ama bazen bu gerçeğin ona hatırlatılması gerekiyor.

"Luigi, Antonio Santarelli'nin ittifakı mühürlemek için size kızı Giovanna'nın evliliğini teklif etmek istediğini söylüyor."

"Ne ittifakı?" Mırıldandım.

Valentin kocaman sırıtıyor ve koyuyormuş gibi yapıyor. Neden zahmet ettim ki? "Onunla kuracağın ittifak ve onun kızıyla evlenerek. Bu İtalyanların hiçbirisi sizinle bir anlaşma yapmak için yeterince hızlı düşemez. Sonuçlarını görmüyorlar ya da sadece gücünüzü yardım ettiklerini anlamıyorlar. Çok dar görüşlüler. Peki ya bizim açımızdan? Bu hiç akıllıca değil."

"Tam da duymak istediğim şey..."

Gülüyor ve ayağa kalkıyor, oturma odasını dolaşıyor, manzaraya gözlerini kısarak bakıyor ve sonra geri dönüyor. "Bu büyük bir şey. Diğer suç ailelerinin hiçbirisi Rus bayrağı altına girmek istemedi. Daha önce. Herkesi kendi altında birleştirebilirsiniz. Bu tarihi bir fırsat."

Gözlerimi deviriyorum. "Görmüyor musun? Dün gece tüm Bratvalar benim ağıma girdiği için yalakalık yapıyorlar. İlgisizleşmekten korkuyorlar ve haklılar da."

Valentin beni duyuyormuş gibi bile yapmıyor. "Tek sorun İtalyan ailelerden hangisiyle evleneceğin. Bu yıl aldığın üçüncü teklif bu. İlki Tizziana La Plata'ydı...."

"Tizziana adında biriyle evlenmeyeceğim!"

Valentin kahkahayı patlatır. "Oh, hadi ama! Bana büyük bir iyilik yap ve önümüzdeki kırk yıl boyunca şaka yapabileceğim bir şey ver. Benim hayatım yeterince sıkıcı."

"Nina Cuzzo daha yakışıklı," diye not düşünüyorum onu yatıştırmak için dikkatsizce.

"Ama daha yaşı, " diye belirtiyor. "O bizim yaşımızda. Ve bu da... bilirsiniz işte... üreme açısından pek iyi olmayabilir."

Elimi yüzüme sildim. "Tanrım..."

"Peki... tekliflerinden hangisini kabul edeceksin?"

"Henüz hiçbirisi. Belki tekliflerini dinlerim, belki de dinlemem. Ancak getirisinin ne olacağını bilmeden herhangi bir karar vermeyeceğim."

"Karşılığında ne istersen onu alabilirsin. Eğer kızlarından , müttefik olursunuz. Hepiniz aynı kum havuzunda oynarsınız."

Dişlerimi sıkıyorum. "Kum havuzumda İtalyanların oynamasını istemiyorum."

"Tizziananın senin kum havuzunda oynamasını , değil mi?"

Ona öldürücü bir bakış fırlatıyorum, ama o sadece dilini yanağına sokup daha da geniş sırtıyor. Orospu çocuğu. Kıçını tekmelememi mi istiyor?

Valentin yüzündeki o bok yiyici sırıtışı silmeden telefonunu çıkarıp havaya kaldırıyor. "Peki Luigi'ye ne söylememi istiyorsun? Ciddiyim. Bunu erteleyip duramam."

"Ona buluşacağımızı söyle. Yeri ve zamanı öğren. Hepsi bu kadar. Söz vermiyorum."

Telefonuna dokunuyor. "Bu harika olacak. İtalyanlar sonunda bizim küçük sürtüklerimiz olacaklar - zaten olmadıklarından değil."

Onu görmezden geliyorum ve dikkatimi tekrar pencerelere veriyorum. Şu anda bütün bunları düşünmek istemiyorum. Natalya'yı düşünmek istiyorum. Onu aklımdan çıkaramıyorum.

Ama çeken sadece vücutu değil. Sadece ağız, dili ya da amı da değil.

Bu onun ruhu.

O farklı.

Dün gece kendini savunuş şekli beni kısa devre yaptırdı. Zekası ve hızlı düşünmesi onu hem Mike'tan hem de benden kurtardı - kahretsin, eğer kaçmasaydı kim bilir ben hiç Bırak .

Bu dünyadan olmayan biri için, kesinlikle dünyada başarılı olabilecek bir kadın gibi davranıyor... en azından biraz rehberlikle.

Ona bu rehberliği sağlayabilirim, her seferinde lezzetli bir ders.

Dudaklarımı yalayarak, onun düz karnını düşünüyorum. Onu varisim ile doldurmak en büyük ödöl olacaktı.

O tam olarak ihtiyacım olan

şey. Sadece önce onu

bulmalıyım.

"Lanet olsun!" Valentin fısıldıyor. "Şimdi

ne oldu?"

"Luigi beni sizin yönetiminiz altında birleşik bir İtalyan suç örgütünün danışmanı yapmayı teklif ediyor."

Birden uyandım. "Ne?"

Başını salladı ve oturdu, hâlâ telefonuna bakıyordu. "Sana söylüyorum, bu büyük bir şey."

"Bu bir tuzak olabilir."

"Vaftiz babasının kızıyla evlenmeni istiyorlarsa bu bir tuzak olamaz. Bu pratikte sana kişisel bir rehine vermek gibi bir şey. Sen de aileden olurdun. Hepimiz aile olurduk."

"Harika," diye homurdandım. "... Ya da beni zayıflatmak için seni öldürmeyi umuyor olabilirler."

Gözleri yukarı fırladı. "Bunu yapmazlar. Biz kan kardeşiyiz."

"Bunu , değil mi? Bırakın ne anlama geldiğini, kan kardeşliğini bilip bilmediklerini bile bilmiyoruz."

Omuz silkiyor ve minderlere yaslanıyor. "Her iki durumda da, toplantıda öğreneceğiz. Bilgileri şimdi gönderiyor."

"Sakın rahatlama. Gidip o kızı bulmanı istiyorum." Tekrar

kafasını kaldırdı, hâlâ telefonu elindeydi. "Ciddi misin?"

"Tabii ki. Sadece kendi sesimi duymak için konuştuğumu mu sandınız?"

"Ben... kahretsin. Benden daha önce de birçok kişinin izini sürmemi istemiştin ama kulüpte tanıştığın rastgele bir kızı hiç istememiştin. Ne planlıyorsunuz? Ne planlıyorsun? o kadar önemli mi?"

Tereddüt bile etmedim.

"Evet."

Valentin kaşlarını kaldırır, ama şaşkınlığı sadece bir an sürer- tekrar sıraya girmeden önce. Kabullenmiş bir oflamayla ayağa kalkıyor. "Tamam. Hallediyorum."

Kollarımızı tokuşturduk ve sonunda gitti. Sandalyeme gömüldüm ve güzel Chicago silüetine baktım.

Natalya'nın seksi silueti her şeyin merkezinde mükemmel görünecektir. Benim için soyunmasını sağlayacağım. İşte burası.

Bir elimi saçlarımda gezdirerek zihnimin tekrar dün geceye kaymasına izin veriyorum. İpeksi dilini hatırlayınca pantolonum sıkıştı. Beni çok kötü bir şekilde kızdırdı. Ve beni o daracık küçük amcıktan başlatmayın...

Lanet olsun.

Hepsini tekrar hissetmeliyim. Ve tekrar, ve tekrar...

Ona sahip olacağım. Bu sadece bir zaman meselesi.

Tek soru şu: Benimle daha fazla başa çıkabilecek mi?

NATALYA

Ağır bir i çekişle doğrulup ayaklarımı soğuk ve sert zemine koyuyorum.

Bu evsizler barınağındaki gürültüden uyumak neredeyse imkânsız. şimdi kendimi bir trenin altında kalmış gibi hissediyorum.

Dün gece bir evine gitmeye çalıştım ama hiç param olmadığı için umutsuzdum. Tanıdığım herkes ulaşılamayacak kadar uzakta yaşıyordu. Burayla yetinmek zorunda kaldım. Umabileceğim en iyi şey .

En azından sokaktan daha iyi. Neredeyse. Bu karyolaya yığılmadan önce soğuk bir duş almayı ve uyluğumdaki kanı silmeyi başardım. Ondan sonra olanlar bulanık.

Başımı ellerimin arasına alıyorum ve umutsuzluğun derinliklerine düşmemek için mücadele ediyorum. Bu kesinlikle şimdiye kadarki en düşük seviyem. Elbette daha önce de evsizler barınaklarında geceler geirmıştim ama hiç bu kadar zorlanmamıştim.

Olanları hatırladıkça ürperiyorum... ve nedeninin gizemini...

Ama imkânsız - anlamlandırsam da fark etmez.
Sonuçlar aynı.

O canavar evimi ateşe verdiğinde sahip olduğum her şeyi kaybettim. Ama gözyaşlarımı geri ekmeme neden olan şey yatak ya da kıyafetler değil. O kahrolası laptop yüzünden. Sahip olduğum her şeyi O hassas makineyi tamir etmek için -aslında bu doğru değil; elimdekinden fazlasını harcadım.

Çok fazla sıfırı olan bir kredi çektim. Çünkü Uzmanlaşmış bilgisayarın vaat ettiği fırsatın, bu cehennemi yoksulluk döngüsünden çıkış yolum olması gerekiyordu.

Mimarlık okuluna giriş biletim.

Ama şimdi biletim küle döndü ve geriye kalan tek şey bantlamaya çalışırken çıkardığım borç. Köşede pusuda bekleyen başka bir felaket olduğunu bilmeliydim. Benim hayatımda her zaman .

Tüm bunları düşündükçe artan ıstırabımı yutkunarak bastırıyorum. Dün gece su yüzüne çıkıyor. Olanlara anlam vermekte zorlanıyorum.

Önce bekaretimi ofisteki masasında yakışıklı bir yabancıya kaybettim, sonra da yıkıcı bir bedel ödedim. Evde kalsaydım diğer şeyler olur muydu?

Derinlerde bir yerde cevabı biliyorum. Yine de kendimi kirli ve lekelenmiş hissediyorum.

Keşke geri dönüp her şeyi yapabilseydim. Gerçekten, bu Hayatımın hikayesi; her zaman yeniden yapmak istiyorum - eğer bu işler böyle olsaydı, Yelena'nın kulübe davetini asla kabul etmezdim.

Bunun bir hata olduğunu biliyordum. İçgüdülerimi dinlemeliydim. Geceyi ders çalışarak geçirebilirdim ve şimdi bir grup evsizin ağlamasını, bağırmasını ve çürümüş öksürüklerini dinlemek yerine hala mimarlık okulunu dört gözle bekliyor olurdum. dumandan delik deşik olmuş ciğerler.

Ya da o canavarın bodrumunda elim kolum bağlı merhamet olurdum.

Korkunç bir ürperti omurgamda kayıyor.

Nikolai ve Andrei bağlantılı mı? Buna bir anlam veremiyorum. Bir şekilde hem öyleymişler hem de değıllermiş gibi geliyor. olmalılar... ama

Nasıl?

Bunu düşünmeyi bırak, kendime emretmeye çalışıyorum. Artık hiçbir şeyi değiştiremezsin. O yüzden ileriye bak. İlerlemeye devam et.

Ama bu düşünce pek yardımcı olmuyor. Geleceğim de geçmişim kadar kasvetli, hatta çok daha kötü.

Kahretsin. Bugün vardiyam var ve giyecek hiçbir şeyim yok. İş üniformam evimde olacaktı ve yangından kurtulan bir şey olup olmadığına bakma şansım yok.

Ya o manyak Nikolai hâlâ oradaysa? Midem

bulanıyor.

Bazı acımasız sözleri geri geliyor. Sana

sahibim.

Bu da ne demek oluyor? Yemin ederim benim için ödeme yaptığını söyledi, ama bu hiç mantıklı değil. Onu hayatımda hiç görmedim. Ve tek kuruş ödeme görmedim.

Sıradan bir manyak olmalı.

Başımı sallayarak düşüncelerimi o felaketten koparmaya çalışıyorum.

Böyle şeyleri düşünmeye gücüm yetmez. İş kaçıramayacağım bir zaman varsa, o da bugündür. Beş parasızdan da kötüyüm ama kırık dökük hayatımdaki tek parlak nokta, vardiyamın sonunda yüklü bir çek verdiler.

Bana bir çek verecekler. Bazı masraflardan sonra, bir iki öğün yemek için yeterli olacaktır.

Ayağa kalkmaya çalışırken karnım gurulduyor ama yakıcı bir baş ağrısı beni kışımın üstüne geri gönderiyor. Şakaklarımı ovuyorum ama ağrı geçmiyor.

yatıştır. Kafam çözmem gereken sorunlarla dolup taşıyor. Bunların başında iş üniformam geliyor.

Diğer her şeyi siktir et. O vardiyayı kaçıramam.

Son bir gergin nefesle gözlerimi siliyorum ve el çantamı karıştırıp telefonumu arıyorum. Bulamayınca içimi bir panik sarsıntısı kaplıyor.

Hatırladığımda yine sinir krizinin eşiğindeydim. Şarj etmesi için Yelena'nın çantasına bırakmıştım. Muhtemelen şu anda Milano uçağında olan Yelena'nın.

Boku yedim. Ezberimde hiç telefon numarası yok. Yardım çağıramam. Bu gece nerede çalışacağımı öğrenmek için mesajlarımı bile kontrol edemiyorum.

Ama bir mucize eseri nerede çalıştığımızı öğrensem bile Bu gece, üniforma olmadan bir işe yaramaz. Patronum Saul daha önce şirket gömleğinde leke olduğu için sunucuları eve göndermişti. Üniformasız gelmek beni kovdurabilir.

Kovulmayı göze alamam. Tek

bir seçenek var.

Başka bir seçeneğim kalmadığı için yemek şirketine gitmeye karar verdim. Şirketin mutfağı şehrin öbür ucunda. Bu geceki vardiyanın yeri ve zamanı için ilan panosunu kontrol edebilirim. Belki oradayken üniforma bulmanın bir yolunu bulurum.

Barınaktaki işçiler bana birkaç otobüs bileti verecek kadar cömert davranıyorlar ve tüm yolculuk boyunca aklımdan çıkmıyor. Gündüz vardiyası

Bir brunch partisinden çıkarken, genç bir adamın içeri girdiğini görene kadar bloğun aşağısından izliyorum.

Umutsuzca mutfaktan personel odasına geçmeye çalışıyorum. en ufak bir umut kırıntısına bile tutunmak. İşte o zaman Tom'u fark ettim. O

Koridorun sonunda omzuna asılı sırt çantasıyla tek başına duruyor ve telefonuyla uğraşıyordu. Normalde şahitler olmadan ona asla yaklaşmazdım - burada çalışmaya başladığımdan beri durmadan bana asılıyor - ama başka seçeneğim gibi.

Personel odasına ve ben de onu takip ediyorum.

Tabii, yalnız olmamız yeterli. Gülümsemeye zorladım ve ona doğru yürüdüm. "Merhaba Tom."

Kaşlarını çatıyor, hemen savunmaya geçiyor. "Neden bu kadar arkadaşça davranıyorsun? Sürünge olduğunu sanıyordum..."

Tiksintimi bastırıyorum. O haklı. Sürünge ve bunu geçen hafta nihayet yüzüne söyledim. Benim açımdan daha kötü bir zamanlama.

"Bana bir iyilik yapar mısın diye merak ediyordum," diye

yutkunuyorum. "Yapmam için bana bir sebep söyle."

"Üniformanı ödünç gerekiyor... sen... pişman olmayacaksın."

Kelimeleri zorla söylerken irkildiğimi fark etmiyor gibi... ya da umursamıyor.

"Aklında ne var?" diye soruyor kaşlarını kaldırarak. "Ne

istiyorsun?" Cevabı zaten biliyorum.

Kocaman sırıtıyor. Kalbim sıkışıyor. Belki de gerçekten bir fahişeye dönüşüyorum...

"değiştirmeni izlememe izin verersen ödünç almana izin veririm."

Bu kez onun için gülümsemem gerçek - beni çıplak görmesini istediğim için değil, bana üniforma vermeyi kabul ettiği için ve muhtemelen çok daha kötüsünü isteyebilirdi.

Bu sıyrılabilirim. Kandırmak için yeterince basit.

"Seninle bir anlaşma yapacağım," diyorum ona, toplayabildiğim en boğuk sesle. Ciğerlerime yerleşen siyah duman muhtemelen yardımcı oluyor. "Bu akşam işten sonra seni görmeye geleceğim. Böylece sana şahsen teşekkür edebilirim."

Gözleri parlıyor ve yanakları kızarıyor. "Gerçekten mi?"

Ona daha da yaklaştım. "Elbette. Bu kadarını hak , değil mi?"

Rengi daha da parlaklaşıyor ve soyunmak için çabalıyor. "Anlaştık."

Aptal. Aptal azgın salak.

Keşke kendimi ondan daha üstün hissedebilseydim. Ama bu durumdayım çünkü ben de azgın bir aptaldım.

Tom çocuksu bir kıkırdamayla sırt çantasını yere atar ve kıyafetlerini yırtmaya başlar. Donuna kadar inene kadar durmuyor. Sonra da kokuşmuş üniformayı verdi. Anlamamış gibi yapıyorum. Bu gece buraya geleceğimi düşünerek şimdiden sertleştiğini fark ettim.

Hiç şansın yok.

"Ne giyeceksin?" Bir kâğıda bir şeyler karalayıp bana uzatırken soruyorum.

"İşte adresim," diyor. "Ve sırt çantamda sokak kıyafetlerim var."

"Harika." Son bir kez gülümsedim. "Teşekkürler."

Başka bir tüyler ürpertici kelime daha söyleyemeden, aceleyle personel odasından çıktım ve kâğıdı çöpe attım. O adresi hatırlamak gibi bir planım yok. Tek umursadığım bu gece paramı almak. İster acımasız deyin, ister

Zalim, umurumda değil. En azından ben yumruk atıyorum, çünkü kimse benden aşıağıda olamaz.

Neyse ki, panodaki duyuru bana bugünün yerini söylüyor.
iş. Şehrin öbür ucundaki beş yıldızlı bir otelde şık bir akşam yemeği. Bu akşam saat altıda orada olmalıyım.

Uzun ve stresli bir yolculuktan ama otele tam zamanında varmayı başardım. Her nasılsa, lobideki banyoya girip Tom'un üniformasını giyerken fark edilmekten bile kurtuluyorum. Sığmıyor Olabildiğince iyi ve pantolon paçalarını ve kollarını kıvrırmak zorundayım ama işimi görecektir.

Kendimi toparlayıp dışarı çıktığımda Saul'u boğazına kadar yemek teslimatına batmış halde buluyorum. Normalde onu yalnız bırakırdım ama çaresizce bekliyordu. "Hey, Saul!" Kendimi ona doğru iterek sesleniyorum. "Seninle konuşabilir miyim?"

"Ne?" diye hemen alay eder.

Bu iyiye işaret değil. Ama dün gece o canavarla uğraştıktan sonra Saul o kadar da kötü görünmüyor.

"Bu geceki ücretimi bana avans olarak verebilir misiniz?"

"Ben asla avans vermem," diye bağıırıyor omzunun üzerinden. "Bu kötü disiplini ve özensizliği teşvik eder. Eğer çok meşgul değilseniz, içeri girip peçeteleri yuvarlamaya başlamanızı öneririm."

Başka bir şey söylemeden hızla uzaklaştı. Ben de umutsuzca peşine takılıyorum. "Sadece bu bir istisna yapamaz mısın? ve daha önce hiç istememiştım."

"Hayır dedim. Bir daha sorma."

O çekip gitti ve benim de vazgeçmekten başka çarem kalmadı. Tepkisi beklenen bir şeydi ama yine de acı veriyor. En azından hâlâ paramı alıyorum. Sadece birkaç saat daha acı çekmem gerekecek. Bunu yapabilirim... Umarım.

Son gücümü de kullanarak mutfağa geri dönüyorum ama tam Saul'un sarmamı istediği peçeteleri bulmuşken, bir grup garson daha önceki bir etkinlikten arta kalanları taşıyarak içeri giriyor.

Çatlamış istakoz kuyrukları sulu etlerini tabakların üzerine döküyor. Görüntü ve koku birleşince ağzımın suyu akıyor ve Karnım gurulduyor. Dün gecedен beri bir şey yemedim.

Karşı koyulamayacak kadar cazip. Önce kimsenin izlemediğinden emin olmak için her iki yolu da kontrol ediyorum. Sonra istakoz kuyruklarından birini kapıp Dolaba girip geldiğince hızlı bir şekilde karnımı doyuracağım.

İşe dönmeden önce kalan yemeklerden iki parti daha çalışıyorum.

Maaşımla yapacağım ilk şey market alışverişi olacak. Karar ver. Ama artık bir ocağım olmadığını fark ettiğimde midem sıkışıyor.

Kahretsin.

Başımı öne eğip peçeteleri yuvarlamaya başlıyorum, bir yandan da yeni bir kara depresyona giriyorum.

Bu dibe vurmak olmalı.

Hayır. Uğursuzluk getirme, diyorum kendime. İşler her zaman daha kötüye gidebilir. Ve eğer hayatın bir gösterge ise, işler daha da kötüleşecek.

Sanki bir işaretmiş gibi, Saul mutfağa girer ve bağırmaya başlar. Herkes. Sunucular talimatlarını almak için toplanıyor ama ben zar zor duyuyorum. Paramı daha sonra almaktan başka bir şey umurumda değil.

Saul nihayet kışımızı kaldırıp servis yapmaya başlamamızı söylediğinde, görev için sessizce minnettar olarak bir tepsi şampanya flütünü kapıyorum. Bu aptal partinin ne için olduğunu bilmiyorum ve umurumda da değil. Bu iş sayesinde kimseyle muhatap olmak zorunda kalmayacağım. Sadece etrafta dolaşıp şampanya servisi yapacağım. Bu kadar.

Küçük bir iç çekişle çenemi kaldırıyorum. İleride, diğer garsonların arasında Tom'u görüyorum. O da beni fark ediyor. Sürüngen herif bir şekilde başka bir üniformayı ele geçirmeyi başarmış. Bana sırtıyor, ince dudakları telkinlerle dolu. Ama ona gülümsemeye çalıştığımda daha çok yüzümü buruşturuyorum. Bütün gece ondan uzak durmak zorunda kalacağımı zaten biliyorum. Umarım vardiyamızdan sonra ona ödemesini alma fırsatı vermeden sıvışabilirim.

Diğer garsonların yemek odasına girmesini beklerken kaçış planımı düşünüyorum. Yol açıldığında ilerlemeye başlıyorum.

Şoktan neredeyse tepsimi düşürmeden önce kapıdan zor çıktım.

Otuz metre kadar ileride, bir grup insanın ortasında duruyordu. Dün gece kaçtığım iblislerden biri. Ama evimi yakan yaralı canavar değil.

Masumiyetimi yok eden o muhteşem şeytan. Andrei.

Vücudum uyuşuyor. İçgüdülerim beni geçirdi. Ondan uzaklaşmam gerekiyor ama odadan çıkmaya çalıştığımda bir grup başka sunucuyla karşılaşıyorum.

Tökezliyorum, tepsimi tutmak için mücadele ederken dönüp duruyorum Düz. Sonunda sırtım duvara ve sabit duruyorum. Ama yukarı baktığımda onu tekrar gördüm.

Bu kargaşa onun dikkatini çekti. O parlak zümrüt yeşili gözler benimkilere kilitlendi.

Midem bulanıyor. Dün gece yaşadığım kâbus zihnimde alev alev . Korku beni sarıyor.

Tereddüt etmeden tepsimi bırakıp mutfağa koşuyorum. Ama kaçmanın faydası olmadığını biliyorum. Beni yakalayacaktır.

Saklanmam gerek.

ANDREI

Hayır. Lanet olsun. Bu taraftan.

O geniş mavi gözler kalabalığı bir rüya gibi kesiyor. Kalbim küt atıyor. Etrafımdaki aralıksız konuşmalar sessizliğe gömülüyor.

Bu o.

Ben daha gözümü kırpamadan Natalya dönüp koşmaya başlıyor ve bu sırada elindeki metal tepsiyi düşürüyor. Yerde gürültüyle çınlıyor ama kimse fark etmiyor.

Herkesin dikkati benim üzerimde.

Luigi Corao anlamsızca elimi iki elinin arasına alıyor. "Sonunda seninle yüz yüze tanışmak çok güzel Pakhan. Biliyorum bizim aileler güçlü bir ittifak oluşturacak. Birlikte bu şehri hepimizin menfaati için yönetebiliriz."

Bir an için cevap veremedim. Az önce gördüklerim karşısında hâlâ şoktayım.

O burada.

Yavaşça yüzüme bir gülümseme yayılıyor.

Güzel.

"Beni vaftiz babanla tanıştır," diyorum Luigi'ye ve çembere geri dönüyorum. "Sonra bu ilişkinin nereye gideceğini göreceğiz."

Belimin altına kan hücum ediyor ve herkesin içinde ereksiyon olmamak için yumruğumu sıkıyorum. O bol üniformanın içinde bile, Natalya

seksi görünüyordu.

O yırtık pırtık kıyafetlerin altında ne sakladığını biliyorum.

Cennet.

Tek yapmak istediğim bu sümüklü İtalyan'a siktir olup gitmesini söylemek. onun peşinden koşuyordum. Ama Valentin'e ve kendime söz verdim. En azından bu gece diplomatik olmaya çalış. Natalya bu etkinlikte hiçbir yere gitmiyor demektir.

Bu sefer kaçacak yerin yok, küçük geyik. Seni yakalayacağım.

Kravatımı düzelterek Luigi'nin beni gri saçlı ve sırtında belirgin bir kamburluk olan yaşlı bir adamın yanına götürmesine izin verdim. Adamcağız zar zor
Gözlerimin içine bakacak kadar dik dur.

"Bu vaftiz babamız Antonio Santarelli," diye başlıyor Luigi. "Vaftiz babası, bu Andrei Zherdev."

Yaşlı adam elimi sıkıyor ve kolunun titrediğini hissediyorum. Zayıflığı, alışık olduğum Rus Pakhan'larla tam bir tezat oluşturuyor. Bratva dünyasında hiç kimse bu kadar yıpranmayı göze alamaz. Bunu yapsalardı, benim gibi biri gelip taçlarını şiddetle alırdı.

Kahretsin, bu işi neredeyse tam olarak böyle aldım. Son adam zayıflık gösterdi ve ben de saldırdım.

Yaşlı adam Luigi'ye dönmeden önce, "Seninle tanışmak benim için bir onur, evlat," diye . "Onu Giovanna ile tanıştırdın mı?"

Bana oğlum diye hitap ettiğinde kaskatı kesiliyorum ve Valentin'in yaşlı adamı düzeltmek için adım attığını hissediyorum, ama onu durdurmak için kolumu uzatıyorum. Bu dinozor açıkça bir eşitle karşı karşıya olduğunu anlamıyor - ve kesinlikle benim onun üstü olmak üzere olduğumu da anlamıyor.

"Giovanna'yla henüz tanışmadım," diye şaka yapıyorum. Luigi gülüyor. "Hadi bunu değiştirelim."

Birdenbire genç İtalyan kalabalığının güzel bir kızı çekip çıkarıyor. Bana baştan çıkarıcı bir gülümseme attı.

Ben .

"Pakhan, bu Giovanna Santarelli," diye anons ediyor Luigi.

Zayıf genç model elini uzatır. Gülümsemesi genişliyor. I Bu jeste karşılık vermekte tereddüt ediyorum. Bir yanım başka bir kıza dokunmak şöyle dursun, bakmak bile istemiyor.

Natalya tek kadın.

Ama daha fazla tereddüt edemeden verdiğim sözü hatırladım. Diplomatik ol. Elini tutup parmak eklemlerini öperken kayıtsızlığını gizlemeye çalışıyorum. "Sizinle tanıştığıma memnun oldum."

Giovanna kızarıyor ama gözlerindeki bilgi kıvılcımını fark ediyorum. Hayatı boyunca mafyanın içindeydi. Gücü anlıyor. Güç istiyor.

Beni istiyor.

Tanıdık bir kızgınlık parıltısı parmaklarını düşürmeme neden oluyor. Diğerlerinden daha iyi değil. Gerçek meydan okumamın ne kadar soluk bir taklidi.

Bir anda aklım Natalya'ya döndü. Valentin yirmi dört saattir onu arıyordu ama tek bir iz bile bulamamıştı. Neredeyse etkileyiciydi. Ama şimdi, nasıl olduysa bozuk şans, o burada.

İkinci kez elimden kaçmasına izin vermeyeceğim.

Yeterince uzun süre diplomatik davrandım.

Ama Luigi bana doğru başka bir adamı işaret ediyor. Bu Marcello La Plata, Tizziana'nın babası. Onunla daha önce tanışmıştım. Merhaba demeden gitmesi açık bir hakaret olur. Ama sabrımı hızla kaybediyorum. Natalya'yı tekrar görmeliyim.

"Bana bir saniye izin verir misiniz?" Luigi'nin dirseğine dokunarak söylüyorum. Cevap verme şansı olmadı. Sadece döndüm.

Valentin peşimden geliyor. "Nereye gidiyorsun? Şimdi gidemezsin."

Kapıları işaret ediyorum. "Beni koru. Hemen döneceğim."

, ama sadece yolun yarısını geçmeyi başarabiliyorum. Aynı kapılar ardına kadar açılmadan önce yemek odası. Birden Ilya Rykov ve ekibi içeri doluştu. Beni görünce kollarını açtı ve hızla ilerledi. "Pakhan! Nazik davetiniz için teşekkür ederim. Bu Rus'un kendini evinde hissetmesini sağlıyorsunuz."

Tek yapabildiğim sırtıtmak ve onu kucaklamak. "Hoş geldin kardeşim. Gelin ve yeni en iyi arkadaşlarınızla tanışın."

Ben İtalyanları işaret ederken yüksek sesle gülüyor.

"Bir İtalyanla arkadaş olabileceğimden emin değilim."

"İşte bu yüzden benimle tam evindesin," diye başımı sallıyorum. "Ama bu onlarla dalga geçemeyeceğimiz anlamına gelmiyor. Git kendini tanı. Luigi'yi sor. Ona en yakın iş arkadaşlarımdan biri olduğunu söyle. Seninle sağlayacaktır. Yakında döneceğim."

Ilya talimatlarımı yerine getirmekte tereddüt etmiyor ve sonunda yalnız kalıyorum.

Kalabalığı yarararak lobiye çıkıyorum ve her iki tarafa da bakıyorum. Hizmetçiler mutfaktan yemek odasına yiyecek ve içecek taşıyarak gidip geliyorlar ama Natalya yanlarında değil.

Nereye kayboldu?

Adımlarımı hızlandırarak mutfağa giriyorum ve her yeri didik arıyorum. Ama bir kez daha Natalya'yı hiçbir yerde bulamıyorum. Onu kaçırmadığımdan emin olmak için yemek odasına kadar yürürken dudaklarımda alaycı bir ifade beliriyor.

Ama benim küçük geyiğimden eser yok.

Gerçekten benimle saklambaç mı oynuyorsun prenses? Kazanmana izin vermeyeceğim.

Bir garson yanımdan geçerken uzanıp onu yakalıyorum. "İş arkadaşlarınızdan birini arıyorum," diye bağıriyorum, tüm nezaket kurallarını hiçe sayarak. "Bana yardım edebilir misiniz?"

"Evet efendim," diye hevesle cevap veriyor adam, gözlerini sarartan tanıdık bir korku tonuyla. "Hangi sunucuyu arıyorsunuz?"

"Kısa boylu, zayıf bir kız. Sarı saçlı. Adı Natalya..."

Sunucunun yüzünde kocaman bir gülümseme belirir. "Ah, evet, Natalya'yı tanıyorum. Ona ne için ihtiyacınız var?"

"Bu seni ."

"Anlıyorum... şey, onu fazla tutmayın. İşten sonra gitmesi gereken bir yer var."

Ona kaşlarımı çatıyorum. "Bu da ne demek şimdi?"

"Bu benimle onun arasında," diye göz kırptıyor. Ama parmaklarım kolunun derinliklerine girdiğinde, gözlerindeki o cahil pırıltı kayboluyor. "Hey, sen ne-"

Onu duvara doğru öyle sert itiyorum ki duvar

sarsılıyor. "Nerede o?"

Şerefsizin gözleri korkuyla parlıyor.

"O... o mutfağa geri döndü... yerde çalışıyor olması gerekirken..."

Tek duymak istediğim buydu.

İlk seferinde onu nasıl kaçırdım?

O pisliğe sırtımı dönüp, hışımla uzaklaştım. Ama mutfağa gittiğimde Natalya'dan hala bir iz yoktu. Onun yerine, beni bir kadın karşıladı. kaotik bir sahne. Patron herkese emir yağdırırken servis elemanları ve aşçılar koşuşturuyor.

O pislik bana yalan söyledi.

Yumruklarım sıkıldı.

Onu bir daha görürsem gözü moraracak - belki de kaba yorumlarını nasıl açıkladığına bağlı olarak daha kötü bir şey olacak.

Bu benimle onun arasında.

Bir kıskançlık acısı göğsümü delip geçiyor. Natalya için o pisliğin kim olduğunu bulmam gerekecek ve sonra da onu yok etmem gerekecek. her ne oluyorsa.

Çünkü biri onun hakkında bir daha böyle konuşursa, bunun bedelini çok ağır ödeyecek.

Mutfağı tekrar aradım, küçük hayaletimi bulma takıntım giderek artıyordu. Ama ortadan kayboldu. Tam pes edip yemek odasına dönmek üzereydim ki merdivenlerin yanında bir dolap gördüm. Kapısı kapalı ama bir şey beni oraya çekiyor.

Havayı kokluyorum. Tüm o yemek kokusuna rağmen tanıdık bir koku algılayabiliyorum. Pantolonum sıkıyor.

Gözlerimi kısıyorum ve dolaba yöneliyorum. Kapıyı açtığımda Natalya bir çığlıkla sığıyor.

"Kahretsin!"

Geri çekilmeye çalışır ama kendini duvara o kadar sıkıştırmıştır ki gidecek hiçbir yeri kalmamıştır. Yapabileceği tek şey, umutsuzca bir çıkış yolu ararken çılgınca etrafına bakmak.

Ama tek çıkışı kapattım. Kaçış yok.

"Burada ne yapıyorsun, küçük geyik?" Sahte bir cehaletle kaşımı kaldırarak soruyorum.

"Seni ilgilendirmez," diye karşılık verir Natalya. "O yüzden beni yalnız bırak, tamam mı?"

Kapıyı yüzüme kapatmaya çalışıyor.

Uzanıp tek elimle durduruyorum. "Sadece konuşmak istiyorum."

"Hayır. Seninle konuşamam. Ben... Ben konuşmayacağım."

"Peki neden?" Bilmek istiyorum, sakın görüntüm bozuluyor.
"Bütün gece seni aradım. Seni düşünmeden duramıyorum..."

İtiraf ağzımdan kaçiverdi. Ama Natalya duymamış gibi görünüyor.

"Hayatımı mahvettin," diye . "Bu senin için yeterli değil mi? Git hadi. Lütfen... rahatsız edecek başka bir kız bul."

Dolaba doğru kaşlarımı çatıyorum. Hayatını mı mahvetti? Neden bahsediyor bu?

Ben daha sormadan Natalya kapıya doğru hamle yaptı ve çekmeye çalıştı. Kapa çeneni. Bunu kabul edemem. Dolaba girip kapıyı arkamdan çarparak .

Yüzünü buruşturarak duvarına geri çekiliyor.

"Hayır..." diye inliyor.

Bu onu daha çok istememe neden oluyor.

"Konuş benimle," diye bağıyorum, giderek artan bir hoşnutsuzlukla. "Sana zarar vermeyeceğim. Söz veriyorum."

"Siz suçlular ve boş vaatleriniz..." diye mırıldanıyor başını sallayarak. "Hayır. Sözlerinizi de yanınızda götürün. Beni yalnız bırakın. Ben... Ben çalışmak zorundayım."

Elimi yumruk yapıp duvara vuruyorum. Tüm dolap sallanıyor.

"Lanet olası bir dolapta saklanıyorsun," diye hırlıyorum. "Çalışmana ihtiyaçları olsaydı, seni arıyor olurlardı. Ama bu işi yapan tek kişi bendim.

Bu. Şimdi seni buldum. O yüzden konuşmaya başla. Bu bir emirdir."

O büyük mavi gözler aniden donuyor... gözyaşları içinde erimeden önce.

"Bana emir veremezsin," diye homurdanıyor, beklediğimden çok daha duygusal. "Beni zaten yeterince incittin. Kaybettim Her şeyi. Bu işe ihtiyacım var. Paraya ihtiyacım var. Ben... Biri beni aramaya gelmeden önce oraya geri dönmeliyim..."

Yanağından tek bir damla yaş süzülüyor ve yumruklarım açılıyor.

"Ben kadınları incitmem," diyorum sert sesimi yumuşatmaya çalışarak. "Ve seni asla incitmem. Şimdi söyle bana oluyor? Her şeyimi kaybettim derken ne demek istiyorsun? Ne oldu?"

Üzerime tuhaf bir sakinlik çöktü. Sanki bir seli tutan bir baraj gibi. Ona kızgın değilim ama onu ağlatan her kimse ona patlamaya hazırım.

"Biliyorsun," diye tıslıyor, ani bir öfke düğme burnunu kırıştırıyor. "Bilmelisin. Başka nasıl..." Gözleri yere düşüyor ve bir dalıyor. Kendine geldiğinde, bir sarsıntıyla ve yepyeni bir korku telaşı.

"Natalya," bir adım öne çıkıyorum ve o irkiliyor.

"Lütfen... beni yalnız bırakın!" Son bir çığlıkla duvara döner ve titremeye başlar. "Benden uzak dur. Başım yeterince belada..."

"Hiçbir yere gitmiyorum." Ona doğru yaklaşıyorum ve onu sakinleştirmek için omuzlarına dokunmaya çalışıyorum. "Bırak yardım edeyim..."

Ama parmaklarım onun nemli tenine değdiği anda dönüp tokat atıyor.

"Kes şunu!" diye yalvarıyor. Paniğe kapılmış bir öfke keskin yüz hatlarını titretiyor. "Yardıma ihtiyacım yok. Sadece işime dönmek istiyorum. Neden bunu yapmama izin vermiyorsun? Neden... neden buradasın ki?"

Cevap vermek için ağzımı açıyorum, sonra kendimi durduruyorum. Aklıma yatmayan bir şey var.

"Neden burada olduğum önemli değil," diyorum ona. "Ama ikimizin de burada kalmasına gerek yok. Dinle, artık çalışmak zorunda değilsin. Kim olduğumu tam olarak anladığınızı sanmıyorum. Eğer bir şeye ihtiyacın olursa, bir şey olursa, ben . Seninle ilgileneceğim."

Bu fikir karşısında bir an duraksıyor ve homurdanmaya başlıyor: "Senin kirli parayı istemiyorum. Ve kesinlikle ellerini tekrar üzerimde istemiyorum. Geçen gece bir fahişe gibi davranmış olabilirim ama-"

"Az önce ne dedin sen?" Sözümü kesiyorum, öfke bir an için beni kör ediyor. Kimsenin Natalya hakkında böyle konuşmaya izni yok. Onun bile.

"Ben senin değilim," diye tersliyor.

Açıklamanın gücü bana bir balyoz gibi çarptı. Bu solgun, minyon, küçük bebek tam da panikle kıvranmaya başlamak üzereydi. Şimdi ise kafesteki bir hayvan gibi dişlerini gösteriyor.

Heyecan verici.

Her yeni nefeste göğsüm derinleşiyor. Sahip olduğum tüm sempati kırıntıları akıp gidiyor. Geriye tek bir şey kalıyor.

"Sen fahişe değilsin," diyorum ona. Parıldayan mavi gözlerinin derinliklerine bakarak, kendimi üzerinde yükseltiyorum. "Ama istersen seni bir fahişe gibi becerebilirim."

Yemi beklediğinden de çabuk yutar. "Seni orospu çocuğu!"

Natalya elini yumruk yapıp göğsüme doğru savurdu. Bileğini tuttum. Ona dokunmak için herhangi bir bahane. Ona dokunmak için. Onu tekrar almak için.

Sert bir çekişle onu bedenime çektim. Sıcak nefesindeki baharatın kokusunu alabiliyorum. Bu kız bir ateş bombası. Tam bir dünya harikası.

O benim.

Ama sırf ondan büyük ve güçlü olduğum için pes etmiyor. etmiyor. Ondan neden bu kadar etkilendiğimi hatırlıyorum. Her şey geri geliyor. Kimse benimle dövüşemez. Artık yok. İyi bir meydan okumayı özledim. Ve bu en iyisi.

"Kimse anneme sürtük diyemez," diye alay ediyorum. Boştaki elimi sırtının küçük kısmına doğru uzatarak onu dolabın duvarına doğru ittiğimde darbenin şiddetini ben alıyorum.

Sikim hemen kabarıyor. Kalbim çarpıyor. Dudaklarım kıvrılıyor.

Natalya nefes , "Bırak beni," der.

Kulağına doğru eğildim. "Bu hakareti sana ödetene kadar olmaz." "Ben...

Ben çok yorulдум," diye ağlıyor.

Aynen böyle, vücudundaki tüm direnç eriyor. Kavrayışımın altına batıyor. Onu ayakta tutan tek şey benim.

Tuhaf, ağır bir his onun ölü ağırlığına katılıyor. Çok uzun zamandır hissetmediğim bir şey.

Suçluluk duygusu.

"Sakin ol küçük geyik," diye fısıldıyorum, elimi sırtına sürterek. "Dinlen. Ben seni koruyacağım."

Pantolonum hala sıkı, ama yeni bir ilkel içgüdü yavaşça bu uyarılmanın önüne geçiyor. Bu kırık meleğin onarılmaya ihtiyacı var.

Bu yapmaya alışık olduğum bir şey değil. Nasıl yapacağımı bildiğimden de emin değilim. Ama denemek için umutsuz bir ihtiyaç hissediyorum.

Natalya kadar değerli.

"Siktir..." diye iç geçiriyor göğsüme doğru. Onun paramparça bedenini biraz daha taşımama izin var. Bir yanımda asla iyileşmemesini umuyor. Hiç bu kadar iç burkucu güzellikte bir yaratık görmemiş ve hissetmemiştim. Bana ihtiyacı var.

Şimdiden ona ihtiyacım varmış gibi

hissediyorum. "Sorun yok küçük

geyik," diye .

"... Hayat neden bu kadar zor?"

Sonunda Natalya titreyen bir nefes verir ve doğrulur. Saçları kaşlarına takılıyor ve ceketim sarışını çekiyor.

Yüzünün önündeki telleri.

Saçlarını düzeltmek için parmak uçlarımla alnını ve yanaklarını okşuyorum. İşte o zaman onu bana bakarken yakaladım.

Soğuk ölü kalbim sıkıştı.

O gözler çok şey anlatıyor, her şeyi anlamasam bile. Detaylar. ihtiyacım yok. Hiç düşünmeden parmak uçlarımı tekrar alnına götürüyorum ve yanaklarını bir kez daha okşuyorum.

Tek ihtiyacım olan bu, sadece bir kez daha.

"Hayatını çok daha kolaylaştırabilirim," diyorum ona.

Natalya hareket etmiyor. Orada öylece duruyor ve o araştıran bakışlarıyla bana bakıyor. Gözleri dipsiz bir kuyuya açılan bir pencere gibi. Başka tarafa bakamıyorum.

"Hayat asla kolay değildir..."

Yenilmiş bir kadının iç çekişi. Hayır.

Buna izin vermeyeceğim.

Tutuşumu güçlendirerek yüzünü iki elimle kavırıyorum ve onu öpüyorum. Nefes almak dışında hareket etmiyor... Ta ki beni öpmeye başlayana kadar.

Bunun dün gecedan farklı olduğunu hemen anlayabiliyorum. O gece Vahşi. Yabani. Bu çok daha hassas ve anlamlı. Onun ruhuna dokunuyormuşum gibi hissediyorum.

Keşke benim de ona dokunabileceğim bir ruhum olsaydı.

Natalya'yı daha yakına çekiyorum ve ağzı açılıyor. O kadar güzel kokuyor ve tadı var ki. Çok narin ve duyarlı. Bir canavar gibi hissediyorum
bir kır çiçeği tarlasını hafifçe kokluyor.

Sonra dili benimkiyle buluşuyor ve dün geceki tüm tutku yeniden patlıyor.

Kolumu beline doluyorum ve onu göğsüme doğru kaldırıyorum. Kavrayışında eriyor ve kolları boynuma dolanıyor. Vücudu bana doğru bastırmak için geriliyor.

"Daha güçlü olacaksın, küçük geyik," diye gürlüyorum. "Anlıyor musun?" "Hayır," diyor sessizce, nefesi sıcak ve ağır. "Ben güçlü değilim." "Güçlüsün. Ve sana göstereceğim."

Vahşi ve tanıdık bir arzu yeniden ortaya çıkarken şefkatim titriyor.

Artan bir güçle, onun kırılgan bedenini eziyorum. Duvara karşı. Göğsüme karşı. Ama onu ne kadar zorlarsam zorlayayım, daha fazlasına ihtiyacım var. Parmaklarım saçlarına dolanıyor. Şişmiş şişkinliğimi ona doğru itiyorum. Yavaş yavaş, kıyafetlerinin arasından sikime binmeye başladı.

Lanet olsun. Onun sıcaklığını özledim. Bu küçük dolabı rahatlatıcı bir ateş gibi dolduruyor. Ama boğazını öpmek için dudaklarımı Natalya'ninkilerden ayırdığımda, küçük bedenine sert bir tereddüt geri döndü.

"Yapmamalıyız..." diye fısıldıyor. "Yapamam... Kovulurum..."

Ben böyle bir tereddüt hissetmiyorum.

"Hayır," diye bağırarak onu duvara çarpıyorum. "İstifa edeceğin için seni kovamayacaklar. Bunu kıdem tazminatın olarak düşün."

Natalya'nın mükemmel pembe dudaklarından derin bir nefes kaçar. Bir şey tıklar. "Siktir et."

Dudakları ağızıma yapışıyor ve dili benimkinin etrafında hınzır bir tirbuşon gibi dönüyor. Dudaklarını sikimin üzerinde hissedebiliyorum.

Tekrar. Onları bacaklarımın arasına geri götürmek istiyorum.

Ama Natalya benden çok önde.

"Ben pes eden biri değilim," diye iç geçiriyor. Gövdemi tutarak bacaklarını belime doluyor. Sonra çok daha kısık bir sesle gıcırıyor,
"Seni bu yüzden bırakamıyorum

herhalde." Gülümsemekten

kendimi alamıyorum.

Benim için çaresiz durumda.

Güzel. Ben de onun için aynı şeyleri hissediyorum.

"Kanıtla o zaman," diye meydan okuyorum ona. "Beni bırakma. Seni patlatana kadar olmaz."

Kalçalarımı Natalya'nın bacaklarının arasına sokuyorum ve sikimi amına sürüyorum. İnliyor ve titriyor, ama onu daha da sertleştiriyorum. Duvara yaslayıp, her alabilmesi için onu yerinde tutuyorum. Kısa bir an için, bunun onun için çok fazla olabileceğinden endişeleniyorum, ama o sadece benimle eşleşmek için tırmanıyor.

"Ne zaman boşalacağımı kontrol ," diye söyleniyor, tırnaklarını omuzlarımdan göğsüme doğru geçiriyor.

"Hayır, sen yapamazsın. Ama ben ."

Boğazından tiz bir nefes çıkıyor. Hemen ağzından çalıyorum. Ben onu öperken Natalya kravatımı çekiştirmeye ve gömleğimin düğmelerini açmaya başlıyor. Küçük parmak uçlarını boşlukların arasına sokuyor ve çıplak bedenime dokunduğunda tüm bedenim alev alıyor.
Cilt.

Bu da çıktı?

Geçen gece ben de böyle düşündüm. Saf ve masum görüntüsünün ardında gizlenen çok fazla harika pislik var. Çaresizce

başka ne sakladığını öğren.

"Seni için daha ne kadar yalamam gerekecek meleğim?" Alt dudağını ısırmadan önce yüksek sesle soruyorum.

"Bunu öğrenmenin tek bir yolu var."

Minx.

Kıyafetlerini çıkarmaya çalışıyorum ama bu cinsiyetsiz üniforma yoluma çıkıyor. Başka bir durumda, onu hemen koparırdım. Ama bu sadece Natalya'yı daha da travmatize etmeye hizmet eder. Ve bu işe yaramayacak. Hala bu dolaptan çıkıp benimle eve gelmek zorunda.

Onun yerine geriye doğru çekilip bacaklarını yere indiriyorum. Ama bunu yaparken bile beni öpmeyi bırakmıyor. Küçük geyik bir tilkiye dönüştü. Dişleriyle dudaklarımı bile ısıyor.

"Dikkat et, kedicik," diye hırıliyorum. "Yoksa seni cezalandırmak zorunda kalacağım."

Ağzını yırtıyorum ve bel kemerini tutmak için aşağı bakıyorum. Ama o beni yine alt etti.

"Beni zaten yeterince cezalandırdın," diye nefes alıyor. "Şimdi seni cezalandırma sırası bende."

Hiç tereddüt etmeden kemerimi çözdü ve şişkinliğime masaj yapmaya başladı. Zaten şişmiş olan sikim bir şekilde daha da sertleşiyor. O kadar sert ki acıtıyor.

Ama ne kadar hoşuma giderse gitsin, buna katlanamam. Henüz değil. Natalya kontrolü ele geçirme hakkını kazanmalı. Her anını hak etmesini sağlayacağım.

"Hayır," diye sessizce kükreyerek minik bileğini tutuyorum. "Zor bir gün geçirdin. Sakin ol. Ben seninle ilgileneceğim."

Kaşları çatılırken dudaklarıma küçük bir gülümseme .

"Ben halledebilirim-"

"Yeter," diye durduruyorum onu. "Seninle ilgileneceğim ve bu iş burada bitecek."

Dilini zar zor ısıyor. "İyi," diye homurdanıyor. "İşte iyi bir kız."

Pantolonunu kalçalarına kadar sıyırıyorum ve parmaklarımı külotunun içine daldırıyorum. Çoktan ıslanmıştı ve parmaklarım külotunun içinde kayboldu.

sıcak, ıslak, titreşen bir sıcaklık ve fokurdayan bir iyilik dünyası.

Şişmiş sikim dalgalanıyor.

Onu parmaklamaya başladığımda Natalya sızlanıyor ve başını eğiyor. Nefes nefese kalıyor ve dişlerinin arasından pantolonunu çıkarıyor ve değerli küçük kafası göğsüme geri düşüyor.

Sanırım ait olduğun yer orası. Soğuk ölü kalbimin hemen yanına. Neredeyse çözülebilecek kadar sıcak yapıyorsun. Acıyı hoş karşıladım.

Parmaklarımı sıırıslıklam küçük deliğine her soktuğumda titriyor ve kasılıyor, yol inliyor.

"Sessiz ol meleğim," diye fısıldıyorum, avucumu ağzının üzerine koyarak. "herkes duyacak."

"Artık umurumda değil," pantolonunu indiriyor ve aklını kaybettiğini anlıyorum.

"Yapacaksın," diye uyarıyorum. "Biri izliyor diye durmayacağım. Ama daha sonra onları öldüreceğim."

Bu tehdit karşısında geriliyor ama alnına nazik bir öpücük kondurarak onu sakinleştiriyorum.

Bugün benden göreceği son şefkat bu olacak. Benim Sikim o kadar şişti ve sertleşti ki artık dayanamıyorum. Rahatlamaya ihtiyacım var. Ve bunu ondan alacağım.

Aklımdan milyonlarca kirli düşünce geçiyor, her biri bir öncekinden daha ahlaksız. Bu küçük geyikle her şeyi yapmak istiyorum. Onunla her şeyi yapacağım. Ama çok güçlü başlarsam, paramparça olabilir.

İnce bir çizgide yürüyorum. Yeterince sabırlı olmadığım bir çizgi. Onu becermem lazım. Bu yüzden, zaten kaldırabileceğini bildiğim bir şeyle başlıyorum.

Sikim.

Parmaklarımı çekiyorum ve o bana bakıyor. Gözleri beni göğsümün derinliklerinde kavrayan vahşi, çılgın bir güçle parlıyor.

Onu tekrar öpüyorum, bu sefer daha sert. "Arkanı dön," diye emrediyorum.

Dinlemesini beklemeden Natalya'yı pozisyona yönlendiriyorum. Direnmiyor.

"Ne yapıyorsun?" diye fısıldıyor, bileklerini kaldırıp ellerini önündeki duvara koyarken sırtı bana dönük.

"Tam olarak benden istediğın şeyi yapıyorum," diyorum kulağına eğilerek. "Seni hazırlıyorum. Şimdi, seni becermemi istiyor musun, musun meleğim?"

Natalya yutkunuyor ama cevap vermiyor.

Sert bir elimle boğazına sarılıyorum. "Seni becermemi istiyor musun?" dedim.

"... Evet."

"Ben de öyle düşünmüştüm."

Onu çözererek Natalya'nın sırtının küçük kısmına bastırıyorum, böylece omurgası kavisleniyor ve kıcı tam doğru pozisyonda dışarı çıkıyor. Her hareketime uyuyor. İtaatkâr küçük bir köle.

Ağır bir memnuniyet nefesi ciğerlerimi dolduruyor. Beni bunun için çok uğraştırdın, küçük geyik. Şimdi ödülümü alma zamanı.

Alt dudağımı ısırıyorum ve yanlarını izliyorum.

"Demek beni de cezalandırmak istiyorsun, ha?" Ona hatırlatıyorum. "Peki, işte yapabileceğin şey. Ben , o sıkı kık yanaklarını sık. Sertçe. Sikimi amınla boğ. Boğ beni. Beni kadar hızlı boşalt ki pişman olayım. Çünkü bunu sonsuza dek sürdürmeye çalışacağım. Anladın mı?"

Bununla birlikte bir kolumu tekrar Natalya'nın beline doluyorum. "Anlıyorum," diye mırıldanıyor.

Gülümsüyorum. "O zaman başlayalım."

Elimi karnından göğsüne, oradan da tekrar boynuna götürüyorum. Onu tuttuğumda geriliyor, ama parmaklarımı dar ıslak amına soktuğumda tüm bu gerginlik patlıyor.

"Tekrar sığacağımı düşünüyor musun?" Kulağına hırladım. "Yoksa seni biraz daha ısıtmam mı gerekiyor?"

"Bana ne verisen alabilirim," diye sızlanıyor, kıcını gıcırdatıyor elime karşı. Amını parmaklarımın üzerine kapatıyor ve küçük inlemeleri tam anlamıyla çığlıklara dönüşmeye başlıyor.

Onun bağırıışları arasında kendimi duyabilmek için daha yüksek sesle konuşmak zorunda kalıyorum. "Hayır, yapamazsın, küçük güvercin. Ama merak etme. Bunu değiştireceğim."

Kimsenin duyup duymayacağı umurumda değil.

Buna daha fazla dayanamayacağım. Parmaklarımı onun içinden ve pantolonumu tekmeledim. Sert sikim serbest kaldı. Bir saniye bile tereddüt etmedim.

Alçak, gırtlaktan gelen bir , nabız gibi atan amına girdim.

Natalya çığlık atıyor ve leğen kemiğim onun sıkı kığına çarptığında duvara yığılıyor.

"Aman Tanrım..." diye nefes nefese kalıyor.

Bileklerini kavıyorum ve onu sertçe yerinde tutuyorum, ama kığın itişlerime doğru eğmeye devam ediyor.

"Neden bundan kaçasın ki?" Kulağına hırlıyorum. "Ne kadar iyi hissettirdiğinden mi korkuyorsun? Olma. Parçalanmana izin vermeyeceğim, küçük bir. Olsa bile, parçaları toplamak ve seni tekrar bir araya getirmek için burada olacağım."

Natalya kollarımda titriyor. Çığlıkları boğuklaşıyor. Başını elime doğru çeviriyor ve omzuma yaslanıyor.

Onu becerirken uzanıp klitorisini ovuyorum, ama daha fazla çığlık atmak yerine sessizleşiyor, sessizce titriyor ve nefes nefese kalıyor. Vücudu kollarımda kasılırken kesik kesik nefes alıyor. Sonra, ona ne söylediğimi hatırlar gibi oldu.

Zonklayan amı kasılmaya başlıyor. Kığın yanakları sıkılıyor. Amı sikimin etrafında sıkılaşıyor.

Kükremem küçük dolabı dolduruyor.

"Sakin beni boşaltmaya cüret etme," diyorum, ama o vazgeçince elimi kaldırıp ona bir şaplak atıyorum.

"Özür dilerim," diye özür diliyor, yanaklarını tekrar sıkarak.
"Unutmuşum..."

"Özür dileme," diyorum. Zevk artmaya başlıyor. Kontrolümü kaybedeceğim. "Sadece devam et. Sakin durayım deme."

Islaklığı sikimi boğuyor. İnanılmaz derecede iyi hissediyor. Yanağını ısıyorum ve inliyor.

"Andrei!"

Natalya kollarımda kaskatı kesildi. Ben de patlamadan önce ondan zar zor çekilebildim. Spermilerim onun mükemmel porselen sırtına fışkırıyor ve tamamen boşalana kadar zonklayan sikimi titreyen kık yanaklarına sürtüyorum.

"Artık benimsin meleğim," diye soluyorum, kanıta bakarak. "Geri dönüş yok."

NATALYA

Bunun olmasına izin verdiğime inanamıyorum... yine.

Andrei'ye kontrol edemediğim bir yan bakış atarken yanaklarım kızarıyor. Pantolonunu o güçlü kalçalarının üzerine çekiyor. Karanlık Dövmeler yontulmuş kaslarının etrafını sarıyor, dar külotunun içine doğru kayıyor. Yumuşak olsa bile şişkinliği kocaman ve çok baştan çıkarıcı...

Yutkunuyorum.

Kafasını kaldırdı ve beni bakarken yakaladı. "Her şey yolunda mı meleğim?" Bu kelime karşısında irkildim. Melek. Bu bana onun sözünü hatırlattı.

O kanatları yakacağım ve krallığıma düşeceksin.

Görünüşe göre aldı.

Hayır. Henüz değil. Kahretsin, cehennemde olabilirim, ama bu onun cehennemi değil. Ve ona daha fazla aşık olmama izin vermeyeceğim. Bunu yapamam. Bu çok tehlikeli.

"Ben... Ben iyiyim," diye başımı sallıyorum. Gıcırdayarak tek şey bu. Bir adam seni bir otelin mutfak dolabında becerdikten sonra ona başka ne söyleyebilirsin ki?

"Konuşamayacak kadar pişman mısınız?" diye soruyor, yarı alaycı bir ses tonuyla. Şakacı tonu çok tanıdık. Beni böyle davranacak kadar iyi tanımıyorum. Bunun gibi. Birbirimize yabancı sayılırız. Ama o çok rahat.

Yüzüm kızarıyor ve kaçırmaya çalışıyorum ama gözleri buna izin vermiyor. "Pişman değilim. Ben sadece... Sanırım hayal kırıklığına uğradım..."

"Hayal kırıklığına mı uğradın?" diye soruyor, başını yana eğerek. "Bunu daha önce hiç duymamıştım. Sanırım sana karşı kendimi tutmayı bırakmam gerekecek."

"Az önce yaptığımız şeyden... hayal kırıklığına ," diye alay ediyorum, istemeden de olsa Andrei'nin ritmine giriyorum. "Ya da seninle ilgili. Kendim için hayal kırıklığına uğradım. Tüm bunları yaptığın için. Kahretsin. Çalışıyor olmalıydım." Kıyafetlerimi toplayıp üzerimi örtmeye başladım. "Bu dikkat dağınıklığını karşılayamam. Patronum bana ödeme yapmamak için her bahaneyi kullanacaktır."

Andrei beni şaşırtarak gülüyor. "Benimkiyle ilgilenmeyen birine göre paradan çok bahsediyorsun."

"Hiç olmayınca böyle oluyor işte."

Bu onu duraksatır. "Bunun nasıl bir şey olduğunu biliyorum... ya da en azından ben biliyordum." "Elbette."

Tom'un kokuşmuş iş kıyafetlerinin sonuncusunu da üzerime geçiriyorum ama ben dolap kapısına doğru bir hamle Andrei kapının önüne çıkıyor.

"Daha önce her şeyi kaybettiğini söylerken ne demek istedin?"

Omuz silkiyorum. Gözlerine bakamıyorum. "Yok bir şey. Ben sadece... Benim de sorunlarım var ve onları görmezden gelemem. Bu dikkat dağıtmaktan başka bir şey değil. Gerçekten hayatımı düzene sokmam gerekiyor ve sen yardımcı olmuyorsun."

"Çünkü bana izin vermiyorsun."

"Hayır, bana yardım edemezsin. Pek sayılmaz." Kendi elimi tutarken Dairemde yaşananların cehennem gibi hatırası aklımın bir köşesinden çıkıp geliyor. Sonunda Andrei ve Nikolai'nin bağlantılı olmadığına karar verdim -sadece kendi akıl sağlığım için bile olsa- ama bu Andrei'nin çok daha iyi olduğu anlamına gelmiyor. Belki de bana yardım bile edebilir. O canavarla beni... ama ne ? "İşe dönmeliyim. Bu gece ödeme almamayı göze alamam."

"Daha önce söylediklerimde ciddiym," diyor, yerinden kımıldamadan. "Sana yardım edebilirim. Sana yardım edeceğim. Bizim için bir gelecek var Natalya. Ve sen de bunu görene kadar bunu durdurmayacağım."

"Biz mi? Biz diye bir şey yok," diye mırıldanıyorum başımı sallayarak. "Ve gelecek de yok. Ben kendim yaratmadığım sürece yok. tanımıyoruz bile."

"O zaman bunu

değiştirelim." Yüzümü

buruşturdum. "."

"Bu durumun gerçekliğini tam olarak kavradığını sanmıyorum meleğim. Sana soru sormuyorum. Size cevapları söylüyorum. Şimdi, işte Ne yapacağınızı. Bana söyle. Ağzıma fısılda. Seni takip etmemi istemiyorsan, etmem. Ama şu anda sen benim soyadımı biliyorsun ve ben seninkini bilmiyorum. Bu sana koz verir. Benim üzerimde kozu olan insanlara ne yaptığımı biliyor musun?"

Daha yakına eğiliyor ve sıcak nefesinden kendi kokumu

alabiliyorum. "Tahmin edebiliyorum," diye yutkunuyorum.

"Yapabileceğini biliyorum, akıllı kız. Şimdi bu yanlışı düzelt ve ödüllendirileceksin."

Onu inceliyorum. O yeşil gözler, beni becerdiği esneklikle çok çelişkili hissettiren katı bir güçle parıldıyor. Andrei'ye söylemek aptallık olurdu. kendimi ona teslim ettim. Ama o ateş dolu gözleriyle, birlikte çalıştığım herkesi her şeyi ifşa etmesi için korkutabilir. En azından ben Ona kendim söylersem, saçma da olsa bir nebze özerkliğimi korumuş olurum.

"Ben Datsyuk," diye teslim oldum sonunda. "Natalya Datsyuk."

Andrei'nin sert yüzü yumuşak bir sırıtışa dönüşüyor. O gizli gamzeler ortaya çıkıyor ve saklanan yaramaz çocuğa bir kez daha bakıyorum O büyük, kötü, mafya babası dış görünüşünün arkasında.

Ne kadar üzgün olursam olayım, gülümsemesinin bende de gülümseme isteği uyandırmasından nefret ediyorum.

"Sizinle tanıştığıma çok memnun oldum Natalya Datsyuk," Aptalca yakışıklı yüzünde hâlâ o kocaman sırıtışla elini uzattı. "Ben Andrei.... Andrei Zherdev. Ama sen bunu zaten biliyordun."

Her nasılsa, bu benden bastırılmış bir gülümseme çıkarmayı başarıyor. Küçük aptal kahkahamın her bir hecesinden nefret ediyorum, ama bu kontrol edilemez.

"Ben de memnun oldum," diye alaycı bir şekilde homurdanıyorum. İsteksizce elini sıkıyorum. Kocaman avucunun sıcaklığı içime bir orman yangını gibi yayılıyor. Neden bu kadar çekici olmak zorunda ki? "Sen buraya sık gelir misin?"

"Kendinizi mi yoksa bu oteli mi kastediyorsunuz?"

İçimde bir utanç patlaması oluyor ve elimi çekmeye çalışıyorum ama Andrei bırakmıyor.

"Sakin ol, küçük geyik. Sadece şaka yapıyorum. Yanaklarının bu kadar kızarmasına gerek yok."

Beni bırakarak yüzüme uzanıyor ama ben arkamı

dönüyorum. "Sanırım yeterince şakalaştık," diye

mırıldanıyorum.

Andrei başını sallar. "Ben yapmadım. Bana bu şekilde ayak uydurabilecek bir kadınla her gün karşılaşmıyorum."

"Eminim dışarıda bir sürü vardır. Ve eminim hepsi ayaklarına kapanmaktan mutluluk duyacaktır. Neden beni yalnız bırakıp onları bulmaya gitmiyorsun?"

"Çünkü onları istemiyorum. Ben seni istiyorum."

Yanaklarımdaki kızarıklık göğsüme doğru akıyor. Onun altında, midemde bir sürü kelebek uçuşuyor. Her onsuyla

İçimdeki irade gücüyle kendimi ona doğru çeviriyorum.

Bu adam tehlikeli - ve sadece onun hakkında konuşmuyorum meslek. Sanki beni bir kafese kapatabilirmiş gibi geliyor. Ve şu anda en büyük korkum buna seve seve izin vermem.

Ben de ona çelme takan tek şeyi yapıyorum. Çenemi kapalı tutuyorum.

Sessizlik rahatsız edici bir süre devam eder ve sonunda Andrei sessizliği bozar.

"Pekâlâ meleğim. Bu konuyu daha sonra konuşabiliriz."

Kenara çekilip dolabın kapısını açtı. Ağzımı kapalı tutuyorum, Başımı eğip onu dışarı kadar takip ediyorum. Ama o kadar hızlı duruyor ki geniş sırtına çarpıyorum.

" da ne..." Etrafına bakıyorum ve kalbim yere düşüyor.

Tom tam orada duruyor, ayaklarını koridora dikmiş, ikimize de ters ters bakıyor.

Gözlerini önce bana sonra Andrei'ye dikti. Az

önce ne yaptığımızı duyduğu çok açık.

Kimse bir şey söyleyemeden dönüp mutfağa doğru kaçıyor, aşçılardan ve diğer garsonlardan kaçan bir boğa gibi kaçıyor.

"Hayır, , hayır, !" Nefes nefese kaldım, paniğim her kelimedede artıyordu. "Boku yedim. Çok fena sıçtım. Saul'a söyleyecek. Ben bittim."

Andrei güven verici bir ağırlıkla omzuma dokunuyor. "Merak etme. Ben hallederim."

"Anlamıyorsun." Yüzümü kapatıyorum ve gözyaşlarımın eşiğine geliyorum. "Hayatım dibe vurdu ve şimdi beni patronuma ispiyonlayacak. Bu da maaş çekimin olmaması demek. Kazanamıyorum."

"Ben hallederim," diye homurdanıyor Andrei. "Şimdi burada kal. Eğer bir daha benden kaçarsan, hakkımızdaki fikrimi değiştirebilirim. Anladın mı?"

Cevap beklemeden mutfağa doğru ilerliyor. Onu çabucak gözden kaybediyorum ama içimdeki taş duruyor.

Ne halt ben? Burada. Andrei ile. Hayatımla. Lanet olsun.

Derin bir varoluşsal kriz beni yere çarpmakla tehdit ediyor. Boncuk boncuk soğuk ter alnımdan aşağı süzülüyor. Daha önce hiç bu kadar kaybolmuş hissetmemiştim. Ne yapacağımı bilemiyorum.

Tenimi hafif bir ürperti kaplıyor ve kendime sarılıyorum ama bu çok faydasız geliyor. Kollarım Andrei'ninkiler kadar güçlü, sıcak ya da koruyucu değil...

Kesin şunu! Kendime yalvarıyorum. O bir suçlu. Sen bir kurbandsın. Ve eğer Kendinize sahip çıkmazsanız, o eski mücadeleciler yetim olmaktan asla kurtulamazsınız. Kurban olmaktan asla kurtulamayacaksınız. Gücü bulun İçinde. Başkasında değil.

Onun içinde değil.

Bir şekilde ayaklarımı yerden kesmeyi başardım ama Arkamı döndüğüm anda biriyle çarpışıyorum. Bir bağırıyla üzerlerinden sıçırıyorum ve kim olduğunu anladığımda neredeyse tamamen kaybediyorum.

Saul.

"Hangi cehennemdeydin sen?" diye çıkışır. "Dışarısı tımarhane gibi ve sen sürekli ortadan kayboluyorsun."

"Biliyorum," diye kekeliyorum. "Ben sadece...."

"Sakla. Bu gece maaş çekini alamayacaksın. Belki yarın... eğer cömert hissedersen."

Midem bulanıyor ve ipin ucuna geldiğimi hissediyorum. "Hayır! Lütfen! Özür dilerim, Saul. Deniyorum. Sadece... bana bir tane daha ver bir şans. Bu bir daha olmayacak."

"Artık çok geç. Aslında, gitmeni istiyorum. Senin boşluğunu ben doldururum. Zaten her zaman bunu yapıyorum. Bunu beklemektense sana güvenemeyeceğimi bilmek daha iyi. Beni acıdan kurtar. İyi geceler, Natalya."

"Saul... hayır..."

"Yeter. İşin bitti. Yarın bana kendini kanıtlayabilirsen, seni karar verebilirim, ama kanıtlayamazsan, gidip başkasının zamanında tembellik edebilirsin. Şimdi seni kovmadan önce git buradan. Bu gece seni bir daha görmek istemiyorum."

Bununla birlikte, fırtınalar koparıyor.

O kaybolana kadar kendimi zor tutuyorum. Sonra gözlerim doluyor. Zihnim uyuşuyor. Mutfaktan arka kapıya doğru ilerlerken düşünemiyorum bile.

Denemenin ne anlamı var ki?

Tökezleyerek dışarı çıktım ve etrafa bakındım. Gidecek hiçbir yerim yok. Artık bir dairem bile yok. Hiç kıyafetim yok. Hiç param yok. Kendime yiyecek bir şeyler alacak param yok.

Bir çukura girip ölmeliyim. Bu sürekli hayal kırıklığı akışından daha iyi olurdu. Tam söz konusu çukuru bulmaya hazırdım ki bir hırıltı beni yolumda durdurdu.

"Bundan birine bahsedersen bir daha bu kasabada çalışmamı sağlarım. Beni anlıyor musun?"

Andrei'nin sesi gecenin içinde öfkeli bir gök gürültüsü gibi gümbürdüyor. Derin tınısı beni tam karnımdan vuruyor, umutsuzluk çukurunu çatlatıyor saplanmış.

Etrafıma baktım ama onu göremedim. Yine de o ses çok uzakta değildi.

Bir an için korkumdan sıyrılıp köşeyi dönüyorum ve Andrei'nin yükleme iskelesinde Tom'la burun buruna geldiğini görüyorum. Andrei onun üzerinde yükseliyordu.

"Evet, efendim. Ben... Ben tamamen anlıyorum," diye kekeliyor Tom, kaldırıma doğru başını sallıyor. Başını kaldırmayı reddediyor.

"Gördüğünüzü ya da duyduğunuzu sandığınız her ne varsa, görmediniz. Anladın mı?" Andrei devam ediyor. "Zaten seni ilgilendiren bir şey de değil. Yani, patronun senin dedikodu yaptığını bilse ne düşünürdü? özel meseleleri hakkında konuşmak ister miydiniz? Muhtemelen bundan pek memnun olmazdı, değil mi?"

"Hayır, efendim," diye Tom. "Kesinlikle haklısınız efendim. Özür dilerim. Son derece sağduyulu olacağıma güvenebilirsiniz."

"İyi bir delikanlı," diye alay eder Andrei. "Bir şey daha var. Natalya Datsyuk. Bir daha herhangi birine onun hakkında tek bir kötü söz söylediğini duyarsam boynunu kırarım. Anlaşıldı mı?"

"Evet efendim," diye kekeliyor Tom, gözleri korkudan titriyor. "Tamamen açık."

Andrei geri çekilip ona ters ters bakıyor ama ben başka bir şey duyacak kadar uzun kalmıyorum.

Andrei'yi iş başında izlemek beni sadece hasta etmekle tehdit ediyor. Bunların hiçbirini beni korumak için yapmıyor. Şiddet yanlısı bir adam ve şiddet uygulamak için her türlü bahaneyi arıyor. Onun gibi bir sürü adamla tanıştım. parçalanmış hayatım boyunca.

Onunla ilgili özel olan tek şey takım elbisesi.

Diliyle ve sikiyle bana hissettirdikleri sadece bir yanılsama. Bu şimdi daha net görünüyor. Onun yanın beni saran sıcaklık gerçek değil.

Ama bu karanlık öyle. Soğuk rüzgar ve kirli sokak öyle. Ait olduğum yer burası. Hayatımın sıcaklıktan yoksun olması gerekiyor. Hep öyleydi, hep öyle olacak. Bunu kabullenmemin zamanı geldi.

Arkamı döndüğümde, umutsuzca kaybolmuş bir şekilde ara sokakta tökezliyorum.

Yapacak tek bir şey kaldı. İçinde öleceğin o soğuk, karanlık çukuru bulmak.

En azından bu şekilde, sonunda kendimi evimde hissedeceğim.

ANDREI

O herif Natalya'yı bir cinayete bulaştırmak istemediğim için şanslı; yoksa gözlerini oyar ve onu ait olduğu yerde, çöpün yanında ölüme terk .

Onun yerine, onunla sert şekilde konuştum. Eğer biraz beyni olsaydı O donuk, cansız gözlerin ardında çoktan Natalya'nın ayaklarına kapanmış dua ediyor, bana ilham verdiği merhamet için ona teşekkür ediyor olurdu. Bunun yerine, o onunla bir daha asla konuşmam.

Bu benim için yeterli.

Otelin mutfağına tekrar girdiğimde yemek servisi patronunun bir grup sunucuya öfke nöbeti geçirdiğini görüyorum. "Bu doğru. Ne dediğimi duydunuz. Onu dışarı attım ve kaytaran herkesi de dışarı atacağım. Bir iş yapmak için buradasın, oyalanıp vaktimi harcamak için değil. O yapmayacak Bu gece paranı alacaksın ve paranı almak istiyorsan ya kendine çeki düzen vereceksin ya da gemiyi terk edeceksin."

Sunucular kocaman, tereddütsüz gözlerle ona bakıyor.

Yumruklarımı sıkıyorum. Kalbim öfkeyle seğiriyor. O sadece bir kişi hakkında konuşmak. O ahmak Tom'u Natalya'yı yakaladım ama patronu onu yine de yakalamış olmalı.

Bu da Natalya'nın çoktan gittiği anlamına geliyor.

Yine parmaklarımın arasından kayıp gitti. Ama bu sefer, bu onun hatası değil.

Ama kimin hatası olduğunu biliyorum.

İlk başta, yemek şirketinin patronunu uzaktan dinledim. Yapabilirdim Kışına tekmeyi basıp tüm personelinin önünde küçük düşürmek - çalışanlarına böyle davrandığı için tam olarak hak ettiği şey bu - ama akşamımla ilgili yapacak daha iyi işlerim var.

Bu yüzden, garsonları gönderene kadar bekledim, sonra mutfağa girip şeflere Tanrı korkusu aşılmasını izledim ve Bulaşık makinesi.

Bu bok çuvalı gerçekten ağırlığını koymaktan zevk alıyor. Neyse böyle bir adamla başa çıkmanın en iyi yolu ona ne kadar küçük bir balık olduğunu göstermektir. Bu benim için pek sorun olmaz.

Bir ofise girene kadar onu mutfakta takip ediyorum. Onu içeri kadar takip etmeden önce bir süre bekliyorum. Kapıyı çaldığımda masanın üzerine eğilmiş bazı evrakları kontrol ediyordu.

Beni tanıdığında yüzündeki tüm renk kayboldu.

"Merhaba, Saul." Masasının diğer tarafına geçtim ve elimi belgelerinin üzerine uzattım. "Benim kim olduğumu biliyor musun?"

"Evet... Pakhan..." diye kekeliyor. "Ben-"

"Çalışanlarınızdan çaldığınız parayla ne yapıyorsunuz?" "Ben... Ne demek istiyorsun... Ben hiç..."

"Natalya Datsyuk adında bir kız sizin için çalışıyor. Evet, çalışıyordu. Söylentiye göre, onu evine göndermişsiniz... hem de maaşsız."

"Evet.... Pakhan.... Yapmak zorundaydım."

"Bundan şüpheliyim, ama buraya size işinizi nasıl yürüteceğinizi söylemeye gelmedim. iş. Bana onun maaş çekini.... ve adresini vermeni istiyorum."

Tereddüt ediyor. "Bu.... yasal değil Pakhan. Lisansımı kaybedebilirim...."

Kaşlarımı kaldırıyorum. "Bana neyin yasal olduğunu mu söylüyorsun?"

Yutkunuyor. "Hayır, Pakhan." Önündeki kâğıtları karıştırmaya başlar ve bir kâğıt parçası çıkarır. Natalya'nın maaş çeki ve iliştilirilmiş bir makbuz. " burada, Pakhan. adresi var."

Şöyle baktım. Adres bir apartman numarası. Şehrin güney tarafında. Görünüşe göre soyadı hakkında doğruyu söylemiş. Datsyuk.

Gülümsemek zorundayım. O dolapta yatmadığını bilmek anı daha da özel kılıyor. Belki de bana güvenmeye başlamıştır.

"Natalya yarın işe gelirse beni ara," diyorum ona. "Dileğim seninle ve bu işle ilişkisini kesmeyi seçmesi. Ama böyle bir kadını kontrol etmek gerçek bir meydan okumadır. Öte yandan, sen böyle bir meydan okuma değilsin. Eğer ona herhangi bir sorun yaşarsam mutlu olamam. Anlaşıldı mı?"

Sault tereddüt etmez.

"Evet, Pakhan. Tamamen anlıyorum. Özür dilerim, Pakhan." "Ondan özür dile, benden değil. Artık işine dönebilirsin."

Ofisinden çıktım ve onu aklımdan çıkardım. Elimde Natalya'nın adresi varken sidikli bir yemek şirketi umurumda bile değil.

Yine de bu kadar kolay olduğu için biraz kızgınım. Sanırım sonunda tekrar iyi bir mücadeleye alışıyorum.

Bu düşünce göğsümü hafif bir dolduruyor.

Dudaklarımda hafif bir gülümsemeyle yemek odasına geri . Ama daha fazla zaman kaybetmeye niyetim yok.
Santarellis ile.

Keşke Valentin ve ben aynı sayfada olsaydık. Beni fark etmesi uzun sürmedi.

"Nerelerdeydin?" diye soruyor lobide benimle buluştuğunda. "Bütün Santarelliler seni soruyor."

"Oraya geri dön ve onlara gittiğimi söyle. Bilmeleri gereken tek şey bu."

Yüzü solgunlaşır. "Bunu yapamayacağımı biliyorsun."

"Onlara, masada müzakereye hazır bir anlaşma yapana kadar yemeklerini yemekle ya da kızlarıyla evlenmekle ilgilenmediğimi söyleyin.

Onlara bunu söyledikten sonra geri dön ve benimle burada buluş. gereken çok daha önemli bir konu var."

Bu onun ilgisini çekti. "Ne?"

Ona ters ters baktım. "Az önce sana doğrudan bir emir verdiğimi duydun mu? Neden dikilip duruyorsun? Oraya git ve mesajı ilet."

Son bir şüpheli bakışla, onu yener.

Ben onun dönmesini beklerken, Ilya çıkageldi. Gergin olduğumu hemen anladı.

"Pakhan? Bir sorun mu var?"

Tam ona söyleyecektim ki aklıma daha iyi bir fikir geldi. "Aslında evet,"

diye başımı sallıyorum. "Yardıma ihtiyacım var, Ilya."

"Ne istersen Pakhan. Sadece ."

"Valentin ve benimle gel. Bir işe gidiyoruz." Ellerini

ovuşturuyor ve sırtıyor. "Nihayet."

Bu sinsi coşku beni neredeyse güldürecekti. Sonra Valentin geri dönüyor ve ben tekrar görevimize odaklanıyorum.

"Bitti," diyor Valentin. "Ama şimdi hepsi ateşli ve rahatsız." "Benim için sorun değil," diye hayıflandım. "Hadi gidelim."

Kapılara vurduk ve Valentin arabamı çağırdı. şoförüne Natalya'nın dairesinin adresini verdim.

şimdiye kadar etkileyici bir iş çıkardın, küçük geyik, bence. Ama benden ancak bu kadar kaçabilirsin. Gidecek hiçbir yerin kalmadı.

Valentin düşüncelerime müdahale ediyor. "Bize neler olduğunu anlatacak mısın?"

Bir an duraksıyorum, ne kadarını açıklamak istediğimden emin değilim.

"O kızı bulacağız," diye itiraf ettim sonunda. "Dün gece kulüpte olan."

Valentin ve Ilya'nın şaşkın bakışlarını görmezden geliyorum. "Bu Santarellilerle bir anlaşma yapmaktan daha mı önemli?" Valentin sorar.

"Santarellilerle bir anlaşma yok ve masada bir anlaşma olana kadar bu, onların kendi çıkarlarına hizmet eden toplantılarına katılmaktan çok daha önemli.

partiler. Eğer bana bir teklifte bulunmuyorlarsa, zamanımı onlarla harcamakla ilgilenmiyorum."

"Um..." Ilya elini kaldırıyormuş gibi yapar ve elini çoktan kaldırmış olduğunu abartır. kalın aksanlı. "Affedersiniz. şehirde yeniyim, bu yüzden her şeyi anlamıyorum.

ama... bir kız nasıl olur da İtalyanlarla anlaşma yapmaktan daha önemli olabilir?"

"Öyle işte."

Bu sertleşmiş adamlara bunu düzgün bir şekilde açıklayacak kelimeleri bulmak imkansız. O yüzden anlatmıyorum.

Bunun yerine, aradığım şeyi bulana kadar pencereden dışarı bakıyorum.

"İşte ," diye homurdanarak harap bir binaya bakıyorum. "Dairesi 478 numara."

Ön kapıyı kilitli bulduğumuzda, Valentin kapıyı zorlayarak açarken, Ilya ve ben gözcülük yapmak için dışarıya dönüyoruz. Bu uzun sürmedi, ve çok geçmeden, hayatımda gördüğüm en boktan apartman kompleksine girdik.

Lanet olsun. Natalya bu saçmalıktan daha iyisini hak ediyor. Sürekli gergin olmasına şaşmamalı.

"Küf gibi kokuyor," diyor Ilya. "Bana evimi hatırlatıyor."

Valentin asansörün düğmesine basarken karanlık kıkırdaması boş lobide yankılanıyor. Ama hiçbir şey olmuyor.

Ilya, "Görünüşe göre servis dışı," diye not ediyor.

Valentin sadece omuz silkiyor. "Merdivenler o zaman."

Her nasılsa, merdiven boşluğu lobiden bile daha kötü durumda. Neredeyse tüm ışıklar kırılmış ve neredeyse her basamağı çöpler ve kırık camlar kaplamış.

Yine de metanetle dördüncü kata tırmanıyoruz, sadece koridora çıktığımızda irkiliyoruz. Keskin bir koku koridoru dolduruyor.

"Doğru yerde olduğumuza emin misin?" Valentin burnunu sıkarak soruyor.

"Öyle olsa iyi olur," diye .

"Ne tür kızlardan hoşlanırsın?"

"Sadece bir tür..."

Onunla.

Birkaç kapalı apartman kapısının önünden geçiyoruz, ancak 478 numaraya ulaştığımızda hepimiz apartmanın dışında durup şok içinde bakıyoruz.

Kapı ve dış duvarın çoğu kayıp. Dış pencereye kadar her yeri görebiliyoruz... Dairenin içi simsiyah yanmış. Yanmış çerçeve çivileri görünüyor ve her yer duman, kül ve kömür kokuyor.

Valentin dişlerinin arasından ısıklık geliyor. "Lanet bir hayaletle mi çıkıyorsun?"

Onu görmezden geliyorum.

Bulmayı beklediğim şey bu değildi. küçük bir korku tohumu ekiliyor. Eksik duvardan geçip daireye adım atarken onu boğmaya çalışıyorum.

Mobilya ya da halıdan geriye hiçbir şey kalmamış. Döşeme tahtalarının çoğu yanmış ve hala sağlam olan birkaç tanesini kırmamak için parmak ucunda yürümek zorundayım.

Buzdolabının erimiş enkazı, mutfak tezgahı ve lavabonun yanında duruyor.
yer.

Yanlarında, eskiden bir yatağın olduğu yerde bir kül yığını var. Başka mobilya izi göremiyorum. Pencere çerçevesi

Yangın merdiveni. Pencere açık ama dış duvarın büyük kısmı tamamen yok olmuş.

Bu ne zaman oldu?

İlyas benden çok önde. "İtfaiye kayıtlarını araştırıyorum ama herhangi bir rapor yok," diyor telefonunda gezinirken. "Ben Polisi kontrol edin."

"Bak bakalım ne zaman bulabilecek misin?"

Valentin, "Raporu görmeden size olayın ne zaman olduğunu söyleyebilirim," diye cevap veriyor. "İtfaiye kayıtları üç gün içinde yüklenir, bu da olayın üç günden daha kısa bir süre önce gerçekleştiği anlamına gelir."

Ona bakmak için dönüyorum ama konuşamıyorum. Üç gün oldu. Natalya, evi yanmış olsaydı arkadaşlarıyla lüks bir kulübe gitmezdi, değil mi?

Kahretsin. Bu hiç mantıklı değil.

Yangın o gece ya Club Silo247'deyken ya da ayrıldıktan hemen sonra meydana gelmiş olmalı. Bu tek mantıklı açıklama.

Ve bu çok şeyi açıklıyor.

Kahretsin. Gerçekten her şeyini kaybetmiş.

Neden onu daha fazla ciddiye almadım ki?

İçimdeki korku tohumu dikenli bir suçluluk sarmaşığına dönüşüyor. Benden kaçması şimdi daha mantıklı geliyor. Bana ihtiyacı yoktu. zaten yeterince sorunu vardı.

Valentin, dışarıdaki koridoru işaret ederek, "Ben o taraftaki komşuları sorgulayacağım," dedi, "Sen bu tarafı al."

Oradan ayrılıyor ve kapıları çalmaya başlıyor. Suçluluk duygumdan sıyrılıp diğer tarafa gidiyorum ve çıkan ilk kapıyı çalıyorum. Burada ne olduğunu anlamam gerek. Ve bunu düzeltmeliyim.

Natalya'nın hatırı için.

Bir dakika sürüyor ama sonunda bornozu ve tüylü terlikleriyle kamburu çıkmış, buruşuk, yaşlı bir kadın cevap veriyor. "Evet? Yardımcı olabilir miyim?"

"Rahatsız ettiğim için özür dilerim hanımefendi," diyorum. "Natalya Datsyuk'u bulmaya çalışıyorum, yangın çıkan o dairede yaşayan kızı."

Kadının ifadesi neşeli bir gülümsemeye dönüşür. "Oh, evet. İyi bir kızdır, bana her zaman merhaba der. Yaşadığım şey gerçekten utanç vericiydi. dairesine oldu."

"Peki tam olarak ne oldu? Sen biliyor musun?"

Omuz silkiyor. "Biliyorsun... Yapmamalıydım... ama olaydan sonra Polis ve İtfaiye Şefinin konuşmalarını duymadan edemedim. Nasıl olduğunu bilirsiniz. Bu duvarlar çok ince."

"Ne dediler?"

"İtfaiye Şefi yangının yere düşen bir sigaradan söyledi. Bir kaza olduğunu söylediler. Tek duyduğum bu."

Kendi kendime kaşlarımı çatıyorum. Bu hiç mantıklı değil. Natalya bana kendisi söyledi, o sigara içmiyor.

Ama öyle olsa bile, bir sigara o kadar zarar vermezdi. Sadece bir tür hızlandırıcı yangının yayılmasını ve duvarları şekilde yemesini sağlayabilir. Bunu daha önce mafya tarzı kundaklamalarda .

Boğazımı temizliyorum. "Natalya'nın nerede kaldığını biliyor musunuz hanımefendi?" diye sordum. "Ben... Ben onun için endişeleniyorum."

Bana bir göz atarken kadının gülümsemesi kısa bir süreliğine duraksıyor. Bu onu daha da çok sevmeme neden oluyor. Belli ki komşusunun iyiliği için endişeleniyor ve yanlış kişiye haber göndermek istemiyor.
insanlar onun peşinde.

"Bunu görebiliyorum evlat," diye başını sallar. "Ben de onun için endişeleniyorum. 83'üncü caddedeki evsizler barınağını deneyebilirsiniz. Son birkaç yıldır birkaç kez orada kaldı - kanepemde uyumasına izin verirdim ama yangından beri ortalıkta yok."

Sanırım testi geçtim.

"Teşekkür ederim hanımefendi. Yardımınız için minnettarım." "Benim için zevkti, canım."

Yanmış daireye geri döndüğümde Ilya'yı yine telefonla konuşurken buluyorum. "Bir şey var mı?"

"Polis sisteminde hâlâ bir şey yok," diye iç geçiriyor. "Bu yangın kesinlikle son iki gün içinde oldu."

"Aramaya devam edin. Bakalım kızla ilgili bir şey bulabilecek misin?"

"Dün gece Silo247'de olduğunu mu söylüyorsun?" Ilya soruyor. "Onu bulmak için güvenlik kamerası kayıtlarını kullanabilirim. Tek yapmam gereken Görüntülerinizi şehirdeki diğer güvenlik kamerası harmanlayın. Biraz zaman alabilir ama bu şekilde onu bulmak çok zor olmayacaktır."

Onu omzundan alkışladım. "Elinden geleni yap. İkinizle de çatı katında görüşürüz."

Merdiven boşluğuna doğru kaçıyorum. "Nereye gidiyorsun?" Valentin arkamdan sesleniyor.

"Başka bir ipucunu takip edeceğim," diyorum Natalya'nın güzel mavi gözlerini hayal ederek. Nabzım hızlanıyor. "Bekleme."

Ona sahip olacağım. Ve ona hak ettiği hayatı vereceğim - ama sadece onun için beni çalıştırdığı kadar onu da çalıştırdıktan sonra.

Ben bir hayır kurumu değilim, meleğim. Sana tam olarak ihtiyacın olanı vereceğim... Bir bedel karşılığında.

NATALYA

Doğruluyorum ve nerede fark ettiğimde tekrar inliyorum.

Hayatımın diğer dönemlerinde, üst üste ikinci sabah evsizler barınağında uyanmak, benim için kabus bölgesi. Ama artık daha iyi biliyorum. Gerçek kabus dışarıda. Ve beni avlıyor.

Yine de hayal kırıklığını içimde hissetmeme izin veriyorum.

Ayaklarımın üzerinde durmak için çok fazla.

Geçmişte olan her şeyi gözden geçirmeye çalışıyorum. birkaç gün, ama burada konsantre olmak neredeyse imkansız. Bu barınaktaki gürültü bir öncekinden bile daha yüksek. Sesi engelleyemiyorum ve çok yorgun olmamın bir nedeni de bu - uyumak çok zor tek gözünü açık tutmak zorunda kaldığında.

Esniyorum ve omzumun üzerinden bakıyorum. Barınak yöneticisinin yataktan yatağa dolaşıp herkesin kalkmasını sağladığını görünce ince sinirlerim daha da geriliyor. Talimatları zaten biliyorum. İstisnasız buradaki herkes saat dokuza kadar ayrılmak zorunda. Bu gece kimsenin yeri garanti değil. Bu da her günü hayatta kalmak için sürekli bir mücadele haline getiriyor.

... Keşke arkadaşlarım hala şehirde olsaydı, o zaman en azından kanepede sörf yapabilirdim. Bu işleri çok daha kolaylaştırırdı. Telefonum hâlâ yanımda olsaydı, onlardan birini arayıp yedek anahtar isteyebilirdim.

Ama hiçbir zaman numaralarını ezberleme zahmetine girmedim. Rehberlerinde her zaman kayıtlı kişiler varken neden ezberleyeyim ki?

Yüzümü ellerimin arasına gömüyorum ve derin, titrek bir nefes alıyorum. Her şeyin ötesinde, bu gece de çalışmak zorundayım.

Boş midemde bir korku çukuru açılıyor.

Kahretsin. Doğru düzgün göremiyorum ama Saul beni kovmak için bahane arayacak. Bu noktada asıl soru hata yapıp yapmayacağım değil, ne zaman yapacağım. Ve sonra işsiz kalacağım - bunu artık sahip olmadığım şeyler listesine ekleyin, bir daire, herhangi bir para, bir gelecek, umut dahil...

Yönetici benimkinin yanındaki koridora geçiyor ve yakında ayrılmak zorunda kalacağımı biliyorum. Zayıf bir iç çekişle kalkıp yatağı başlıyorum. Tom'un eski püskü kıyafetleri, ne kadar düştüğümü hatırlatan lekeli bir hatıra gibi üzerimde asılı duruyor. Bütün gece onun kokusunu üzerimde hissettim. Ama Andrei'nin kokusunu da alabiliyordum.

Hayır. Onu düşünme.

Başımı sallayarak iyi bir şeye odaklanmaya çalışıyorum. Pek bir şey yok ama bir şey buluyorum. En azından bu gece iş için giyinmek zorunda değilim, çünkü zaten üniformam var. Saul beni iyice koklamadığı sürece bir şey olmaz.

Ama kimi kandırıyorum ki? Şansım yaver giderse ve bunu beni tekrar sokaklara atmak için bir bahane olarak kullanıyorlar.

Misafirleri rahatsız etmek , değil mi?

Odaklan, Natalya. Kötü şeyler dışında her şeye. Lütfen.

Çaresiz küçük ses zihnimin karanlığından ciyaklıyor.

Tamam, geri çekiliyorum.

İşe gitmeden önce iki barınağa daha gideceğim ve bu gece için adımları bekleme listesine yazdıracağım. Her şey sokakta uyumaktan iyidir.

Binanın öbür ucunda bir kapı çarpıyor ve neredeyse yerimden sıçırıyorum. Arkamı döndüğümde, iki canavarımdan biriyle yüz yüze gelmeyi bekliyordum. Nikolai ya da Andrei. Belli ki ikisi de aynı kumaştan kesilmiş. Ve öyle ya da böyle, ikisi de benim peşimde.

Ama , yüksek bir canavarla karşılaşmadım. Sadece daha fazla mücadele eden ruhlar. Herkes dışarı çıkıyor. Başlar eğik, ağızlar kapalı. Yorgun kalbim seğiriyor.

Yönetici benim koridoruma giriyor. Ama gitmemi söylemelerine gerek yok. Tüm bu çatışmalardan bıktım. Bu yüzden ona başımı sallayıp eşyalarımı . Ama nedense hâlâ yanımda duruyor.

"Ofise gelmen gerekiyor, tatlım."

Kaşlarımla şaşkınlıkla çatıldı "Ne? Neden?"

"Emin değilim," diye omuz silkiyor. "Tek bildiğim orada seninle konuşmak isteyen biri olduğu."

Elimi gözümün üzerinden geçiriyorum. "Kim?"

"Bu beni ilgilendirmez," diyor dudaklarını büzerek. Şimdiden benden ve sorularımdan bıktığını hissedebiliyorum. Bu Yanlış yola sapmayı göze alabileceğim bir insan değil. Yakında yine burada uyumak zorunda kalabilirim.

"Tamam," diye iç geçirdim, şüphelenemeyecek kadar yorgundum.

"Ofis nerede?" "Hemen köşeyi dönünce. Soldaki ilk kapı."

Yolu gösteriyor ve ben de ona son bir kez uzun uzun bakıyorum.

Yüzünde korku yok, sadece yorgunluk var. Eğer Nikolai ya da Andrei ofisini işgal etseydi, korkardı, değil mi? Kim ki?

Belki de güvendedeyimdir. Belki de polistir. Eminim daireme ne olduğunu bilmek istiyorlardır. Tabii umurlarındaysa. Şehrin böyle boktan bir yerinde bir suçu araştırmak yeter.

Sanırım .

El çantamı alıyorum, geride bir şey bırakmadığımdan emin olmak için yatağı son bir kez kontrol ediyorum ve sonra ofise doğru yola çıkıyorum. Bu işi bir an önce halletmeliyim ki başka bir işe girebileyim. barınağın bekleme listesi.

Başımı eğerek koridordan aşağıya dönüyorum ve ofise giriyorum.

Ciğerlerimdeki hava hemen çekildi.

Andrei'nin alev alev yanan yeşil gözleri bana bakıyor. Kalbim ağzıma sıçradı.

Kapıya doğru atılıyorum ama o çok hızlı hareket ediyor. Kalın kolu geçerek kaçışımı engelliyor. "Hayır, küçük geyik. Her şey bitti."

"Polis burada," diye aptalca blöf

yapıyorum. "Polis benim."

"Bana sahip değilsin." Onu iterek geçmeye çalışıyorum ama o sadece yoluma . O güçlü beden taştan bir duvar da olabilir. Onu geçmek mümkün değil.

"Henüz değil. Ama bunu konuşabiliriz."

"Seninle konuşmak istemiyorum. Çekil yolumdan. Ben gidiyorum."

"Söyleyeceklerimi duyana kadar olmaz."

"Hayır!" Bitkin ruhumun derinliklerinde bir yerlerden yükselen bir ateş dalgasıyla kendimi tutamıyorum. "Birkaç kez seviştik diye hayatıma girip bana ne yapacağımı söyleyebileceğini mi sanıyorsun? Öyle mi? Bu yüzden mi buradasın? Şimdi de beni evsizler barınağında mı becermek istiyorsun? Hayır. Siktir . Ben senin fahişen değilim, Andrei. Belli ki istediğin bu. O yüzden git ve başka bir yerde bul."

Neredeyse hiç irkilmiyor ama söylediğim bir şeyin onu derinden yaraladığını görebiliyorum. Kapıya doğru bir hamle daha yaparak avantaj elde etmeye çalışıyorum, ama o anında geri çekiliyor ve beni yakalıyor. Devasa kollarında bir mahkûm gibi tutuluyorum.

Gücünün sadece bir kısmını kullandığını söyleyebilsem bile, gerçekten bu kadar güçlü olması şok edici.

"Yeter, Natalya." Beni kapıdan geri itti ve ben Karşı koymaya çalıştığımda beni düzeltti ve bir kol mesafesinde durmaya zorladı. "Beni dinleyeceksin. Ve benim olduğun için değil." Kulağıma eğilirken dudakları kıvrılıyor. "Çünkü sen benim. Nokta."

Sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca beni yerimde tutuyor. Çok uzun. Ellerin sıcaklığını hissetmeye başladım. Bu kadar iyi hissettirmesinden nefret ediyorum. Nefret ediyorum.

Ama hiçbir yere gitmeyeceğimi biliyorum. Ve sadece beni fiziksel olarak yerinde tuttuğu için değil.

"Ne söyle," diye iç geçiriyorum, teslim oluyorum.

Andrei kaçmayacağımdan emin oluyor. Sonra elini ceketinin içine soktu ve bir şey çıkardı.

"Bunu senin için getirdim," diyor. "Ve sanırım Saul'la uğraşmayı artık çok daha keyifli bulacaksın - , eğer gitmeyi seçersen

onun için çalışmaya geri dön."

Elindeki kâğıda bakıyorum. "Bu... bu benim maaş çekim... Bunu nasıl aldın?"

"Onu bana yeni arkadaşım verdi," diye sırtıyor. "Ve buraya seninle seks yapmaya gelmedim Natalya. Sana yardım etmeye geldim."

Kağıda göz kırpıyorum. Bu gerçekten benim maaşım. Çok fazla değil - sadece bir ya da iki hafta yetecek kadar ve kalacak başka bir yer bulmama yetecek kadar bile değil - ama aldığımdan çok daha iyi.

.

Andrei'den almak için uzandım, ama o geri çekti. Ve sonra, gözlerimin önünde, onu ikiye ayırdı.

Kalbim çıkacak gibi oldu. "Neden..." sadece. "Bunu neden yaptın..."

"Çünkü artık paraya ihtiyacın yok. Şu andan itibaren sana ben bakacağım."

İşte o zaman her şeyin acımasızlığı ortaya çıkıyor. İçimde bir şeyler parçalanıyor.

Dehşet içinde çığlık atıyorum ve ona saldırıyorum. "Seni orospu çocuğu! Seni piç! Seni saksocu! Seni bok parçası! Senden nefret ediyorum!"

Andrei'nin göğsüne ve omuzlarına yumruklarım ile vuruyorum. Beni durdurmuyor. İlk başta durdurmadı. Canına tak edince beni yine o kocaman kollarıyla kavıyor ve vücuduna yapıştırıyor. Yine de beni şaşırtarak, ona daha fazla vurmamı engellemeye çalışmıyor. Bunun yerine, başını menzilden çıkarıyor ve kendimi onun devasa kollarına atmama izin veriyor. Güç.

"Seni lanet canavar!" devam ediyorum. "Sen de tıpkı Diğer herkes. Tıpkı Mikey gibi. Tıpkı lanet Nikolai gibi. Ben buraya ait değilim.

Sana. Senden nefret ediyorum! Senden nefret ediyorum!"

Andrei cevap olarak hiçbir şey söylemiyor. Sonunda kollarımı kaldıramayacağım kadar çok vurana kadar ona öfkelenmeme izin veriyor. Hayal kırıklığına uğramış bir çığlıkla yere yığılıyorum ve birkaç yumruk daha indiriyorum.

ama o ben tamamen solana kadar bana sarılmaya devam ediyor.

Onun karşılaştığım diğer canavarlardan daha iyi olduğuna neredeyse kendimi inandırdığıma inanamıyorum. Ama değil. Sadece daha yakışıklı... ve çok daha zalim.

Acınası bir hıçkırıkla iki büklüm oldum. Tam da hayatımın daha kötüye gidemeyeceğini düşünürken, bu oldu.

"Neden ben?" .

"Çünkü sen ."

Andrei çenemi kavrayarak gözlerimi onunkilere çeviriyor.

"Yanlış kızı yakaladınız," diye yalvarıyorum. "Ben özel değilim."

"yalanı görmeyi öğreneceksin," diyor dudaklarını büzerek. Bu kadar vahşi biri bana nasıl bu kadar şefkatle sarılabilir? "Söylediklerimde ciddiymdim Natalya. Buraya sana yardım etmek için geldim. Bu barınakta bir gece daha geçirmek zorunda değilsin... ya da başka bir barınakta."

"O zaman sokakta yatarım."

Andrei gülümsüyor ama bu küçük, hüzünlü bir gülümseme. "Dairenin yandığını biliyorum ve Saul'un seni kovmakla tehdit ettiğini de biliyorum. Yine işi batırdın. Ama dediğimi yaparsan, artık çalışmak zorunda kalmazsın. Seni kalman için güzel bir yere götüreceğim. Sonunda iyi bir gece uykusu çekebilirsin. Güzel olmaz mıydı?"

. "Peki karşılığında size ne vermem gerekiyor? Eminim tahmin edebilirim..."

"Eminim yapamazsın," diye karşı çıkıyor Andre hemen. "Dinle, eğer istemiyorsan benimle bir daha asla seks yapmak değilsin. Sana bunun sözünü ."

Ancak sözleri bir teslimiyetten ziyade bir meydan okuma gibi görünüyor.

Kaskatı kesildim, başka bir dövüşe hazırdım. Enerjimin yetmediği bir kavga bu. "Eski bir deyişi bilirsiniz: Gerçek olamayacak kadar iyi geliyorsa, .
Benden bir şey istiyorsun. Erkekler hep ister. Eğer bu seks değilse, o zaman ne?"

"Her şeyi açıklayacağım," diye güvence veriyor Andrei. "Sen sadece Dinle. Dinle ve dediğimi yap. Buna alışmanın biraz zaman alacağını biliyorum ama öğreneceksin. Öğrenmeni sağlayacağım."

"Benimle taşak geçiyorsun. Bu kadar basit olamaz."

"Öyle. Dediklerimi yaparsan bu acımasız dünyanın kötülüklerinden sonsuza dek korunacaksın."

"Sen bu zalim dünyanın şeytanısın."

"Doğru," diye başını sallıyor Andrei. "Ama ben en şeytani ve en zalim ve bu topraklardaki diğer tüm canavarlar bunu biliyor. Kimse benim olanla uğraşmaya cesaret edemez."

"Ve ben senin mi olmalıyım?"

"Ben ne onu yapacaksın."

"Ve sen de bana seninle seks yapmamı söyleyeceksin," diye alay ediyorum, biraz dürüstlük için umutsuzca.

"Kendimi tekrarlamaktan hoşlanmıyorum meleğim," diye neredeyse homurdanıyor Andrei. "Sen istemediğin sürece sevişmeyeceğiz. Bu son sözüm."

Kendini tutuyor. Bir şeyler eksik. Bir yanımda ne kadar istese bu adama güvenemem.

Oh, dinlenmek için güvenli bir yere sahip olmak.

"Yeterince dinledim," diye iç geçirdim. "Senin saçmalıklarını dinlemekten daha önemli işlerim var."

Etrafımda dönüyorum. Andrei kapıya o kadar yakındı ki tekrar gitmemi kolayca engelleyebilir. Ama o hareket etmiyor. Onun yerine, olduğu yerde duruyor. Ama sırtımdaki o ateş yeşilini hissedebiliyorum. Zaten paramparça olan kararlılığımın devasa şüphe delikleri açıyorlar.

"Gerçekten oraya gitmek istiyor musun Natalya?" sesleniyor arkamdan. O ses beynimin içine işliyor. Görmezden . "Gerçekten bir geceyi daha evsizler barınağında geçirmek istiyor musun? Saul'un bu gece seni kovma riskini göze almak istiyor musun? Bu şekilde yaşamak zorunda değilsin. Daha iyisini hak ediyorsun. Sana yardım edeyim. Bunu asla yapmayacağım. istemediğin her şeyi yaparım. Şimdiye kadar benim hakkımda bunu anlamadıysan, düşündüğüm gibi bir kadın değilsin demektir."

Eşikte durdum. Onu dinlememeliyim. O bir canavar. A Şeytan. Beni manipüle etmek için her şeyi söyler. Eğer biraz gücüm kalsaydı, ona üzücü küçük hayatımı bırakmasını söyledim. Ama sözleri kafamın içinde korkunç bir kesinlikte çınlıyor.

O haklı. Bunu yapmaya devam edemem. , ve ne kadar zor olsa da daha çok düşebileceğimi biliyorum. Şansım yaver giderse, dibe vuruşum bir ceset torbası şeklinde olacak.

Ne de olsa o canavar Nikolai hâlâ dışarıda.

Gerçek şu ki, bunu tek başıma yapamam. Bu hızla olmaz. Yardıma ihtiyacım var. Aksi takdirde, hiç umut yok. Ama Andrei'de umut yok. Ben. Onun yerine, puslu bir dikkat dağıtıcı. Soğuk bir dünyada bir ısı patlaması. Beni her yönden bir kutunun içine sıkıştıran ağır bir yük. Elbette, zaman zaman, onun saplantısı güzel, neredeyse özel hissettirebilir, ama çok iyi biliyorum ki

Eğer onun sahte güvenlik duygusunda kaybolursam, benim için kaçış olmayacak.

Ve bu yüzden bir seçim yapmam gerekiyor: kendi başıma öldürölme riskini göze almak ya da onun tarafından tuzağa düşürölmeğe izin vermek.

Her iki da önümüzde kolay bir yol yok.

"Kahretsin," diye sessizce mırıldanıyorum.

Koridorun sonunda, barınak yöneticisinin asi bir çiftle uğraştığını görebiliyorum. Gitmek istemiyorlar ve yaygara koparıyorlar. Güvenlik görevlisi içeri giriyor.

Kalbim sıkışıyor. Artık bu şekilde yaşayamam. Sinirlerim kopmaya hazır. Gözlerimi kapatarak kendimi Andrei'de iyi bir şeyler bulmaya zorluyorum.

Benim için ayağa kalkıyor. İşte bu. Ama bu beni kendi malı olarak gördüğü için mi yoksa başka bir şey mi?

Bunu analiz edecek enerjim yok.

Siktir et. Bratva patronunun malı olmak bundan daha zor olamaz. Belki de o bana göz kulak olurken, sonunda biraz Dinlen. O zaman doğru düşünebileceğim. O zaman bu karmaşadan bir çıkış yolu bulabilirim. Belki tekrar çalışabilirim bile.

Dizüstü bilgisayarına ne olduğunu hatırlayınca midem bulanıyor.

Kayboldum amına koyayım.

Derin bir teslimiyet nefesiyle ofise geri dönüyorum.

Andrei ne söyleyeceğini biliyormuş gibi beni bekliyor. Ama içimde hiç direnç kalmadı. Korku da yok. Sadece Boşluk. Kendimi ona vermeye hazırım.

"Peki," diye fısıldıyorum yenilgiyle. "Ben seninim."

Andrei'nin gülümsememesi ya da böbürlenmemesi beni şaşırttı. Bunun yerine öne çıkıp elimi tuttu.

"Seninle gurur duyuyorum meleğim," diyor, sesi şaşırtıcı derecede yumuşak. "Şimdi benimle gel. Yeni hayatın seni bekliyor."

ANDREI

Kasabadan çıkarken yol sessiz ama içeride uzun zamandır hiç olmadığı kadar yüksek sesle kutlama yapıyorum.

Ben kazandım. Natalya benim.

Fiziksel olarak yle. İlk görev tamamlandı. Şimdi Onun geri kalanını kazanma zamanı. Aklını, ruhunu ve elime geirebildiğim diğer her Şeyi.

Ne heyecan ama.

Şimdiye kadar hiçbir Şekilde hayal kırıklığına uğratmadı. Düşmüş melek da zorlu ıktı. Ve henüz iyi Şeylere bile.

Oh, senin için ne saklıyorum, küçük geyik.

Camlı penceremin camına bakarak onun sessiz yansımasını izliyorum. Limuzinin uzak tarafında oturuyor, kapıya yaslanmış ve uzaklara bakıyor. Solgun. Bitkin. Yenildi.

Beklenmedik bir suçluluk duygusu içime işliyor. Lanet

olsun. İşte yine oldu.

Tek istediğim buydu. Öyleyse neden onun böyle görmek kutlamamı gölgeliyor?

Belki de onu kendi başıma kıramadığım içindir. Bu acımasız dünya, ben kendi kontrolümü ele önce arkamdan onun ruhunu paramparça etmek için komplo kurdu.

Dairesi yandı. Patronu geçim kaynağıyla oynadı. Ben sadece makinenin bir dişlisiydim. Ama şimdi onun her şeyi olacağım. Ve onu bu acımasız dünyanın tüm kötülüklerinden koruyacağım, tıpkı söz verdiğim gibi.

Bir daha aramıza hiçbir şey giremeyecek, diye düşünüyorum, camın ardından ona bakarken. Ama yüksek sesle tek kelime etmiyorum. Gerisini hak ediyor. şu anda ona verebileceğim en anlamlı hediye sessizlik.

Bu yüzden Chicago'dan çıkıp Rock Nehri kıyısındaki arazime doğru yol alırken çenemi kapalı tutuyorum. Yine de daha da heyecanlanıyorum. olmak. Limuzin araba yoluma girdiğinde, suçluluk duygum gelecek olanın cinsel düşünceleri tarafından ezilmişti.

"Evim, güzel evim," diye mırıldanıyorum, nabzım hızlanıyor. Planımı burada koyacağım.

"Lanet olsun..."

Bunlar Natalya'nın saatlerdir ağzından çıkan ilk kelimeler. Malikneme bakarken burnu cama srtnyor ve n bahçeye yanaştığımızda dudaklarından duyulabilir bir nefes kaçıyor.

Solgun tenini yeni bir renk dolduruyor gibi.

Bu beni gülümsetiyor.

"Fena değil, ha?" Alay ediyorum.

Natalya cevap vermek için ağzını açar ama sonra durur gibi olur Kendini. Çenesini eğerek kendini dışarı atmak için kapının kolunu tutuyor. "Bu da ne..."

Kapı aılmayınca güzel yüzünde belirgin bir şaşkınlık ifadesi beliriyor.

Gülmekten kendimi alamıyorum. Benim dünyamda hâlâ çok yeni ve toy. Ama her öğrenecek. Bundan emin olacağım.

"Bu taraftan," diyorum ona. Şoför kapımı açtı ve elimi uzattım.
"Benimle gel."

Kabul etmiyor. Hem de hemen.

"Bu gerçek olamayacak kadar iyi," diye mırıldanıyor, belli ki benden kendi kendine.

"Öyle değil. Bunu hak ettin. Ve bunu zor yoldan kazandın. Bütün gece sikiştiğimiz için yorgun değilsin. O da gelecek. Yorgunsun çünkü buraya kadar gelmek için çok çalıştın. Şimdi dinlenme zamanı. Bu kadarını hak ediyorsun."

Uzattığım elimi ona doğru yaklaşıtıyorum ama içgüdülerim küçük geyiğin koltuğa daha da gömülmesine neden oluyor. Bir çift çökük, vahşi göz bana dik dik bakıyor. O kadar çok şey yaşamış ki. Bir parçam parmaklarımı şaklatmak ve onun akılsız bir köle gibi davranmasını sağlamak istiyor.

Ama başka, daha güçlü bir yanımla Natalya'nın hâlâ bana güvenmemesini seviyor. sadece gelişime açık bir alan bırakmakla kalmıyor, aynı zamanda temiz bir nefes de oluyor.

Daha önce hiçbir kız benimle hiçbir konuda bu kadar mücadele etmemişti ve mücadele etseler bile çok geçmeden kollarıma ya da yatağıma atlıyorlardı.

Natalya öyle biri değil. O bir savaşçı. Beni ne kadar çok istiyorsa, kendini o kadar çok tutuyor. Bu da onun kazandığım her küçük santimi daha da tatmin edici kılıyor.

"Geceyi orada mı geçireceksin?" Elimini geri çekerek soruyorum.

Dik durarak şoföre el sallıyorum. Başka kimse yok. bu değerli anları engellemesine izin vermemeliyiz. Bu savaş ikimizin arasında.

"Uyuduğum yerden daha iyi," diye Natalya.

"İçini görene kadar bekle."

Tereddütlü bir alaycılıkla, sonunda kendini uzak kapıdan çözüyor. Elimi tekrar uzattım, ama tamamen görmezden geldi, onun yerine arabadan kendisi çıktı.

Zekice ayağa kalkışını ve destek için arabaya tutunmak zorunda kalışını eğlenerek izliyorum. O eşsiz bir inatçı. O yaşta bile en düşük, hala özerklik için savaşıyor.

Bu kadar aptalca ya da bu kadar tanıdık olmasaydı neredeyse takdire şayan olurdu.

Kahretsin, birden düşündüm. Natalya bana kendimi hatırlattığı için mi etkileniyorum? Gerçekten bu kadar narsist miyim?

Muhtemelen, kabul ediyorum. Ama mesele bu değil. Onda başka bir şey var.

Gururlu küçük geyik burnunu bana çevirip kendini arabadan aşağı iterken kıkırdıyorum. Homurdanmaktan başka bir şey yapmadan omzumun yanından geçip ön kapıya doğru ilerliyor. İzlemek için döndüm.

Şoförün etrafında tökezliyor ve şoför bana kaşlarını kaldırıyor. Onu görmezden geliyorum. Sırıtmadan duramıyorum.

Natalya burada.

Ve eğlence daha yeni başlıyor.

"Beni bekle meleşim," diye kıkırdıyorum ve onu kapıya kadar takip ediyorum. Arabadaki aksine, kapı koluna uzanmıyor bile. Onun yerine kenarda duruyor, Roma sütunlarından birine yaslanıyor ve benimle göz teması kurmamak için elinden geleni yapıyor.

Kapıyı kolayca tıklatıp açtığımda içinden sıkıntılı bir iç geçiriyor. "Ön kapımın kilitli olmasına gerek yok," diye açıklıyorum. "Benim... başka tür güvenlik önlemlerim var."

Natalya gözlerini devirerek, "Bunu görebiliyorum," der ve yukarıda asılı duran güvenlik kameralarına dikkat çeker.

"Bunlar sadece yüzeyi çiziyor." Başımı içeriye doğru salladım. "Beni takip edin."

Kapıdan içeri adımımı atıyorum ve onun isteksizce beni takip ettiğini hissediyorum. Ama eşiği geçer geçmez duruyor. Ağzından bir nefes daha çıkıyor. Yeni evinin içine ilk kez iyice baktığında tüm inatçı kararlılığı kayboluyor.

"Bu... bu inanılmaz," diye itiraf ediyor nefes nefese, fuayenin mermer zeminini, heykelleri, fıskiye ve başının üzerinde yükselen cam atriyum çatısına doğru yükselen ağaçları .

"Ne bekliyordun?" Nazikçe dürtüyorum. "Karanlık bir kale mi?"

"Belki... ama bu değil. Her şey çok zarif."

"Takım elbiselerim sana ipucu mi?"

"Takım elbiseleriniz maske de olabilir."

Kesici sözler o kadar gelişigüzel mırıldanılıyor ki neredeyse etmiyorum.

"Kendine dikkat et, meleğim. Eğer yüzümün arkasında ne olduğunu gerçekten biliyorsan, beni test etmemen gerektiğini anlamalısın."

Ama Natalya artık bana pek dikkat etmiyor. Odağını etrafını saran iyi hazırlanmış zenginliğe yöneltmiş durumda.

"Evet... .."

Tek yapabildiğim omuz silkmek. "Bu seferlik geçmesine izin vereceğim. İçine çek meleğim."

Gururumu bir kenara bırakıp arkama yaslandım ve onun bakışlarını izledim. her şeye bakıyor. Dünyayı ilk kez gören yeni doğmuş bir bebek gibi. Keşfetmeye başladık. Girdiği her odada gözyaşı döküyor.

yorgun ciğerlerinden nefes nefese. Yemek odasının arkasındaki mutfak ve hizmetli odaları bile onu etkilemiş görünüyor.

Ne roman ama.

Büyük yemek odasından geçerken onu yakından takip ediyorum. Sonunda kütüphaneye giriyoruz. Kış bahçesine girdiğinde nefes almayı tamamen bırakır. Tropikal bitkilerle dolu. ağaçlar ve öğleden sonra güneşinin tadını çıkaran büyüleyici bir dizi masa ve sandalyenin ortasında

"Burası nasıl gerçek olabilir?" diye tekrarlıyor, her şey çok fazla olmadan önce tekrar tekrar.

Kütüphaneye çekilerek parmak uçlarını cilalı ahşapta, deri koltuklarda ve yüksek arkalı sandalyelerde gezdiriyor. Nihayet döndüğümüzde, o yorgun çökük gözler bir kez parlıyor.

"Sanırım mutlusunuz," diye

gözlemliyorum. "Burası senin mi?"

"Evet. Burası benim evim... yani onlardan

biri." Çenesi neredeyse yere çarpacaktı.

"Bunlardan birden fazla mı var?"

"Hepsi kendi eşsiz," diye omuz silkiyorum, onun gerçek tepkilerini izlemenin ne kadar eğlenceli olduğunu saklamaya çalışıyorum.

Böyle bir samimiyet benim dünyamda kayıp bir sanat. Uzun zamandır hissetmediğim bir şekilde içimi ısıtıyor... belki de hiç.

"Kaç tane var?"

"Şey, bir . Ayrıca şehir merkezinde bir çatı katım var ve orada iş yaparken kullanıyorum..."

Ben devam edemedenden Natalya'nın dikkati yine dağılıyor. Karamsarlığı, ön kapıdan geri çıkarken eriyip gidiyor. "Bunların hepsi senin mi?"

Ön merdivenlerde duruyor ve her iki taraftaki araziye inceliyor. Yanlar. Bu perspektiften bakıldığında, arazi esasen sonsuz görünüyor.

"Evet."

Başını sallamadan önce bir süre daha şaşkın şaşkın bakıyor. "İşletmenize yardımcı olacak küçük bir kasaba kadar personeliniz olmalı."

"Bu doğru."

Dönüp bana baktı. Yüzündeki şaşkınlık gitmişti. Yerini daha ciddi bir endişe aldı.

"Peki bana ne için ihtiyacın var?"

", " diye takılıyorum merdivenlere doğru başımı sallayarak. "Şimdi benimle gel. Sana odanı göstereyim.

"Söyle bana," diye yalvarıyor, beni yukarı kadar takip ederek. "Beni zaten buraya getirdin. Gidecek hiçbir yerim yok. Senin merhametine kaldım. Öyleyse neden bana acı çektiriyorsun? Neden bana ne beklemem gerektiğini söylemiyorsun?"

"Çünkü bu o kadar eğlenceli olmazdı."

Üçüncü katta durup misafir odasına giden uzun koridordan aşağıya dönüyorum.

Natalya, "Buraya eğlence için gelmedim," diye ısrar ediyor.

"Ben ne onu yapmak için buradasın," diye hatırlatıyorum ona. "Ve sana sorgusuz sualsiz eğlenmene izin vermeni söylüyorum."

"Sormadan duramıyorum-"

Odasının kapısını açtığımda kelimeler boğazında düğümleniyor.

"Evine hoş geldin," diye takılıyorum içeri girerken. Ben etrafı kolaçan ederken Natalya koridorda donmuş gibi duruyor. "Ne düşünüyorsun?"

O kristal mavisi gözler ileriye bakıyor, merakla dolup taşıyor.

İleride, kavisli cam kapılar ve pencereler, araziye ve çevreye bakan geniş bir beton balkona açılmaktadır.

Kırsal kesim. Mülkümün bakımlı çimenleri, ötesindeki orman ve hepsinin arasından dolanan nehir de dahil olmak üzere manzaranın çarpıcı bir görüntüsü.

Bir an için beynini kırmış olabileceğimden endişelendim ama balkon kapısını açtığımda Natalya nihayet hayata döndü. Tek kelime etmeden yanımdan koşarak geçiyor ve rüzgârla yüzleşmek için tökezleyerek dışarı çıkıyor. Temiz havadan derin nefes alışı dikkatle izliyorum. Yanakları kızarıyor ama içeri döndüğünde yüzünü düzeltiyor.

"Ben... Havanın bu kadar temiz kokabileceğini bilmiyordum."

"Bu kadar büyük bir ev bile tüm bu araziyi kirletmeye yetmez," diyorum.

"Yine de elinden gelenin en iyisini yapmaya çalışıyorsun gibi görünüyor," diye karşı çıkıyor ve yeni dairesine bir kez daha bakıyor. "Sadece bu oda bile eski dairemın üç katı büyüklüğünde..."

"Hem daha güzel bir mahallede."

Natalya beni duymuyor gibi. Sanki bir rüyada olduğunu düşünüyor ve sarsılarak uyandırılmadan önce her ayrıntıyı hatırlamaya çalışıyor.

Ancak bu rüya, kusursuz mavi gözleri devasa büyüklükteki yatağa düştüğünde aniden sona erer. Vücudundaki gevşeklik geriliyor. I Donmuş bakışlarını asılı perdelerin arasından ve kuyunun üzerinden takip et-

yatak başlığının ortasına oyulmuş siyah ve altın armaya kadar sıkışmış çarşafklar.

"Bu... bu sizin ofisinizdeki armanın aynısı mı?" diye yutkunuyor.

"Evet, öyle."

Altın yaldızlı engerek yılanı ve kafatası amblemine bakıyorum. Bu bana her zaman gurur ve utanç karışımı bir his verir. Onu sergileme hakkını kazanmak için yapmak zorunda olduğum şeyler... sakladığı sırlarla yapacağım şeyler...

"Arkasında kilitli şey var mı?" Natalya temkinli bir şekilde sorar.

"Hayır. Bu sadece bir sembol. Bu mülkün her yerinde var... ve diğer tüm mülklerimde."

"Ne için bir sembol?"

Kalbim heyecanla çarpmaya başladı. Ama dilimi ısııyorum. Şimdi zamanı değil.

"Dediğim gibi, her şeyi anlatacağım... bunu hak ettiğinde."

Natalya bir süre daha gotik armaya baktıktan sonra bir şey onu şaşkınlığından kurtarır.

"Yani..." diye neredeyse fısıldıyor, parmakları cam kahvenin üzerine düşüyor Masa. "Tüm bu cömertlik karşılığında ne yapmam gerekiyor? Ve lütfen bana yapmak istemediğim hiçbir şeyi yapmamam gerektiği saçmalığını anlatma. Ne yapmamı istiyorsun?"

"Sana söylemiştim." Kıçımı şifonyerin köşesine yaslayıp ellerimi ceplerime sokuyorum. "Dediğimi yapmayı öğrenmeni istiyorum."

"Yapmak istemediğim her şeyi reddetmekte özgürsem bu nasıl olacak? Kendinle çelişiyorsun."

"Senden istediğim her şeyi reddetmekte özgürsün. Benim istediğim şey, senden istediğim şeyi istemen. İhtiyaç duymam. Beni memnun etmeyi öğreneceksin, küçük geyik. Ve bu süreçte, bunu yapmanın zevkini keşfedeceksin. Bu mantıklı mı?"

Natalya kaşlarını kaldırıyor ama gardını düşürmüyor. "Demek seksten bahsediyorsun."

Vücuduna bakıyorum. Şu anda onu sikmeyi çok isterdim ama kafasının içine girmek de en az onun kadar ödüllendirici. "Dediğim gibi, sürece beni becermek zorunda değilsin. Ama . Bu da eğlencenin bir parçası."

Natalya'nın burun delikleri alevlendi ve bir başka adrenalin fışkırması içten içe. yalvartmamı düşünüyor. Bunu düşünmek beni tahrik ettiği kadar onu da tahrik ediyor mu?

Olacak.

Kendimi şifonyerin üzerinden itiyorum ve balkona doğru yürüyorum. "Ben Sana doğruyu söylüyorum. Sadece sana yardım etmek istiyorum. Seni buraya acı çekmen için getirmediğim Natalya. Ama bu dünyada hiçbir şey bedava değildir. Karşılığında senden tek istediğim beni dinlemen."

"Neden?" diye soruyor. "Neden ben? Ben bir ."

Onunla yüzleşmek için arkamı döndüm. Kahretsin, çok güzel. Okyanus mavisi gözleri taş kalbime çarpıyor. Bir kaya parçasının hissediyorum.

"Sende potansiyel görüyorum," diye itiraf ediyorum. "Çalışmak, para ve aptal erkekler gibi önemsiz şeylerin seni geride tutmasının utanç verici olduğuna inanıyorum.

Gelişmenizi istiyorum. Potansiyeline ulaşmanı istiyorum... ve seni oraya ulaştıran kişi olmak istiyorum. Seni şekillendireceğim ihtiyacım olan türden bir kadınsın, küçük geyik. Ve bunu yapabilirim çünkü sen zaten benim istediğim kadınsın."

Ne kadar çok istese de bunu yemediğini .

Sadece kabul et, meleğim.

"Bunlar güzel sözler," diye zayıfça karşılık veriyor. Ona

doğru ilerliyorum. "Güzel bir kız için güzel sözler."

"Sen güzel değilsin."

İzlerimde duruyorum ve başımı eğiyorum.

"Bunun yerine sert olabilirim... eğer tercih ettiğin buysa?"

Bu onun yutkunmasına neden oldu.

"Hayır. Ben iyiyim, teşekkür ."

"Nasıl istersen öyle olsun."

Natalya kendi elini tutuyor ve o parlak mavi gözler umutsuzca neler olduğunu anlamaya çalışıyor.

"Bunların nasıl işe yarayacağını hala anlamış değilim," dedi. mırıldanıyor. "Tam olarak ne yapmamı istiyorsun, öylece oturup duvara mı bakayım?"

"Ayrıntılarla daha sonra ilgileneceğiz. Şimdilik kendinizi evinizde hissetmenizi istiyorum."

"Bunun mümkün olduğundan emin

değilim." "Neden olmasın?"

"Burası... çok büyük. Böyle bir canavarlıkta insan kendini nasıl evinde hissedebilir?"

"Demek şimdi burası bir canavarlık oldu, ha?" Sırıtiyorum. "Sana etrafı gezdirirken pek de öyle düşünmüyor gibiydin."

"Çok güzel," diye iç geçiriyor gözlerimin içine bakarak. "Ama bazı canavarlar öyledir."

"Bazı küçük geyikler gibi," diye cevap veriyorum, çarpıtılmış iltifatı kabul ederek. "Ama bu konuda endişelenmene gerek yok. Çünkü bu mülkün büyük bir kısmı size yasak olacak."

Natalya sanki yüzüne vurmuşum gibi kafasını geriye attı. "Ne?"

"Temel kurallar var meleğim. Ve sen de onlara uymalısın. Ama endişelenmeyin, yine de bolca yeriniz olacak. Üçüncü katın bu ucunda istediğin gidebilirsin - merdiven boşluğu - ve alt katta da dolaşmakta özgürsün. Arazide yürümekte de sorun yoktur, ancak sadece çimenlik alanın sınırları içinde kalmanız şartıyla. Siz Bu katın diğer tarafına geçemezsiniz ve ikinci kata hiç çıkamazsınız. Ama bunun dışında özgürsünüz."

"Bu kulağa özgürlük gibi gelmiyor."

"Kulağa özgürlük istiyormuşsunuz gibi gelmiyor. Dinlenmek için küçük bir sığınak istiyorsun gibi geliyor. Ben de bunu sağlıyorum. Sen de bunu istiyorsun. olsun. Bu kurallara uyacaksın meleğim. Beni dinleyeceksin. Anladın mı?"

Natalya'nın hizaya gelmeye çalışmasını izliyorum. Bu, Pakhan olarak geçirdiğim süre boyunca sayısız yüz üzerinde oynandığını gördüğüm bir çatışma. Ama bu hiç bu kadar lezzetli görünmemiştir.

"Peki," diye homurdanıyor. "Ama neden evin diğer bölümlerine gidemiyorum?"

Genelde, emirlerimi sorgulayan birine doğrudan gücenirdim. Ama şu anda Natalya'yı ezmektense onunla oynamayı tercih ederim.

"Çünkü onlar benim en karanlık sırlarımı saklıyorlar..." Yarı yalan söylüyorum. "Ayrıca, ikinci kat diğer konuklarımın kaldığı yer. Diğer konuklarımın arasına karışmana izin yok."

"Diğer konuklar mı?"

"Merak etme," diye gülümsüyorum, Natalya'nın yüzünde bir parça kıskançlık hissederek ses. "Onlar sizinle aynı türden konuklar değil. Bunlar çoğunlukla iş arkadaşları. Sertleşmiş adamlar. Çirkin erkekler. Çirkin adamlar. izin veriyorum."

Natalya'nın kıskançlıktan kaynaklanan hatasını telafi etmeye çalışmasını izliyorum.

"Neden olmasın?" diye mırıldanıyor. "Benden utanıyor musun yoksa?"

Sadece gülebiliyorum. "Tam tersi, küçük geyik. Tam tersi tam tersi..." Bunu izin vererek odayı geçip kapıya yöneldim.

"Bekle. Nereye gidiyorsun?" Natalya beni takip etmek için dönerek soruyor. Onu durdurmak için sert bir el kaldırıyorum.

"İşe geri dönmeliyim."

"Beni burada yalnız mı bırakacaksın?" Bu

sefer memnun sırıtışımı saklıyorum.

"Bu alanlar her türlü hizmetinize koşacak personelle dolu. ihtiyacım var," diyorum ona. "Mutfağın nerede olduğunu, kapıların nerede olduğunu gördün. Sınırlarını biliyorsun. Rahat ol. Kapat şu güzel Gözler. Sakin ol. Bu gece daha sonra döneceğim ve birlikte akşam yemeği yiyeceğiz... tabii gerçekten kalıp sana göz kulak olmamı istemiyorsan?"

Teklif havada bir giyotin gibi asılı duruyor. Onunla alay ettiğimi biliyor ve açıkça tatmin olmak istemiyor, ama bu bir

Büyük, yeni bir yer ve burada tanıdığı tek kişi benim. "Hayır.

Sen git. Ben iyi olacağım."

Sesi çatlıyor ve neredeyse kalmak istiyorum. Ama biliyorum ki dinlenmeye ihtiyacı var ve ben ona hükmederken bunu yapamayacak. Bu yeni anlaşmamızda hassas bir dönem. Kendine gelmesi gerekiyor. Gerçekten başlamadan önce rahat olmalı. Aksi takdirde, çok erken kırılabilir.

"İyi uykular meleğim," diye başımı sallıyorum.

Ben arkamı dönüp odadan çıkarken cevap vermiyor. Koridora çıkar çıkmaz telefonumu çıkardım ve Valentin'e mesaj attım.

Helikopteri hazırlayın.

Fuayeye inip arka kapıdan geçerek sahanlığa doğru yürürken Natalya'nın sıcak kokusu burnumun direğini sızlatıyor. çimlerin uzak tarafında. Tam da beklediğim gibi, özel helikopterim beni bekliyor, kanatları çoktan dönmeye başladı.

İçeride üç adam var. Pilot, Valentin ve Ilya. Ben de onlara katıldım.

"Beyler," diye başımı salladım, arkaya tırmandım. "Umarım çok uzun süre beklememişsinizdir."

Kapıyı arkamdan çarparak kapattım ve emniyet kemerimi Valentin. Motor kükremeye başladı. Ilya karşımda oturuyor. Telefonundan başını kaldırıp kısa bir süre bakıyor ve işine geri dönmek için hızla başımızı sallıyoruz.

"Seni almak için şehirden buraya uçmak ve sonra hemen geri dönmek kadar keyif aldığım bir şey yok," diye Valentin.

"Helikopter yolculuğu Natalya için çok fazla olurdu," hatırlattıktan sonra kendi kendime mırıldandım, "Araba yolculuğunda pek dinlenemedi..."

"Ah, evet. Natalya," diye düşünüyor Valentin. "Senin gizemli kızın. Bütün bu çabaya değeğine emin misin?"

Gözlerinin içine bakarken yüzüm sertle iyor. "Evet. Ve sakın Bana bu soruyu bir daha sormaya cüret edemezsin. Aklından bile geçirme. Anladın mı?"

Valentin gözle görülür bir şekilde sertleşir. "Evet, Pakhan."

"Güzel," diye rahatlıyorum. Koridorun karşısına uzanarak Ilya'nın dikkatini çekiyorum. "Onun hakkında  ğrenebileceğin her şeyi öğrenmeni istiyorum."

"Evet Pakhan," diye başını sallıyor ve emri geri çevirmeden kabul ediyor. "Ama başka sorunlar da var..."

Onu durdurmak için elimi kaldırdım. "Her bir sorun."

Koltuğumda geriye yaslanıp, kulaklığımı kulaklarıma geçiriyorum. Bir dakika sonra helikopter havalandı. Pencereden dışarı bakıyorum. Natalya'nın misafir odası.

Beni  a ırtarak balkonda duruyordu. Birbirimizin uzaklara doğru k         izlerken altın sarısı saçları uzak bir esintide dalgalanıyor. Sonra o gitti. Malik ne kısa bir süre sonra kayboluyor, etrafındaki orman tarafından yutuluyor.

Dinlen, küçük geyik, sanırım. Çünkü d nd ğ  mde uyumak için zamanım olmayacak.

Koltuğumda kayarak pantolonumda  i en  i kinlikten kurtulmaya çalışıyorum. Ona ne yapacağımı düşünerek dikkatimi dağıtamam. H    y netmem gereken bir imparatorluk var.

Chicago'ya dönüyorum ama Natalya'yı yakında göreceğim.

"Artık i  konuşabilir miyiz?" Valentin'in sesi kulağımda çınlıyor.

"İyi," diye homurdanıyorum, kulaklığımı ayarlıyorum. "Ne var yok?"

Ilya'ya bakıyor ve içimde hemen kötü bir his beliriyor. Ne oldu şimdi?

Ilya, "Birisi Utyuzhin Bratva'yı vurdu," diye duyurdu.

O kadar hızlı sarsılıyorum ki neredeyse kırbaçlanacağım. "Ne demek vurmak?"

Valentin, "Onları ettim," diye açıklıyor. Zorlukla dizginlenmiş bir Gözlerinin arkasında saklanan öfke. Bunu daha önce nasıl fark etmedim? Hay sikeyim. Natalya dikkatimi dağıtmış olmalı. "Hepsi ölmüş gibi-

bitti-kaput. Utyuzhin bratva artık yok. Artık . Yeryüzünden silindi."

Haberler beni bir tırpan gibi kesiyor.

"Ne sikime bunu şimdi duyuyorum ki?" Ilya sakince,

"Daha yeni oldu," diye açıklıyor.

"Ne zaman?"

"Yaklaşık bir saat önce," diyor Valentin. "Ama siz helikoptere binmeden hemen öncesine kadar mesajı almadım, yani on beş dakikadan az bir süre önce."

Başım dönüyor. "Yani... hepsi öldü."

Ilya başını sallar. "Öyle görünüyor. Duyduğuma göre, onlar bilgisayar ekipmanlarını depoladıkları Güney Yakası'ndaki depoda bir strateji toplantısında pusuya düşürüldü."

Valentin, "Bazı adamlara mermi kovanlarından silah detaylarının izini sürmelerini emrettim bile," diye ekliyor. "Ama şu anda kimin bilmiyoruz."

Ellerime bakıyorum. Öfkeden yumruk olmuşlar, her bir parmağım o kadar sıkı kıvrılmış ki parmak eklemlerim bembeyaz olmuş.

"İtalyanlar mıydı?" Ben sordum.

"Hayır, olamaz," diye hemen yanıtlıyor İlya. "Yakuza ya da Triad da değil. Mevcut görüntüleri taradım. Programlarım onları alırdı. Bu yeni bir şey. Bu bilinmeyen biri."

"Bu nasıl mümkün olabilir?" Homurdanıyorum. "Bu şehirdeki herkesi ve her şeyi biliyoruz."

"Sanırım hayır," diye hırlıyor Valentin. "Ama yakında yapacağız. Ve bunu onlara ödeteceğim."

"Onlara önce ben ulaşırsam olmaz."

Dışlerimi gıcırdatarak helikopterin penceresinden dışarı bakıyorum.

Chicago silueti uzakta büyüyor. Binalara bakıyorum ve aşağıdaki kanalizasyonlarda koşan fareleri hayal ediyorum. Sokaklar. Kim benim Bratvalarımdan birine bulaşmaya cüret eder ki?

Ölmek isteyen biri. Tek cevap bu.

Ama kim acı çekerek ister ki?

Zihnim şüpheliler ve olasılıklar arasında koşturuyor. Helikopter sessizleşiyor. Yeni düşmanlaşmış bir şehre doğru uçarken motorun gürültüsü bizi içine alıyor.

Yine de, tüm bunlar olurken, düşüncelerim Natalya'ya geri

dönüyor. Hayır. O güvende. O benim. Hiçbir yere gitmiyor.

Odaklan.

Yine de Valentin'e döndüm. "İner inmez bir arabaya binip Rock River'a geri döneceksin."

"Ne? Neden?" diye sorar, şok olmuş bir halde.

"Natalya'ya göz kulak olması için güvendiğim birine

ihtiyacım var." "Ama ben daha yeni uçtum-"

"Bu bir emirdir, asker."

"I..." Valentin'in sertleşmiş yüzü bir an için Gururunu yutmadan önce hayal kırıklığına uğradı. "Evet, Pakhan."

"Güzel."

Bunu hallettikten sonra Natalya'ya olan takıntım geri planda kalabilir. Bu yeni tehdide konsantre oluyorum.

Sıkıcı saltanatımın bu kadar sert bir hal alacağını kim düşünebilirdi ki?

Garip bir şekilde, küçümsememin küçük bir sırtışı dönüşüğünü hissediyorum.

Kahretsin, kovaya bir meydan okuma daha ekle. Benim için iyi olacak. Hepsiyle ilgilendiğim gibi bununla da ilgileneceğim.

Acımasızca.

Ve bu bittiğinde, Natalya'ya döneceğim. O benim ödülüm olacak.

Umarım ben yokken hizaya gelmeyi öğrenir. Çünkü ona tahammül edecek sabrım kalmayabilir.

Artık geri durmak yok.

Herkese gerçekte kim olduğumu hatırlatmanın zamanı geldi.

Şeytan.

NATALYA

Banyoya girdiđimde neredeyse dūşüyordum.

Neredeyse yatak odası kadar büyük ve bir o kadar da zarif. Ama ben ne bekliyordum ki? Andrei'nin malikânesine yanaştığımız andan itibaren çenem yerden neredeyse hiç kalkmadı.

Onun zengin ve güçlü olduğunu biliyordum - bu bok ondan sızıyordu - ama bu... bunu tahmin etmek imkansızdı, özellikle de benim gibi biri için. Hayatım lüksten tamamen yoksundu, bu yüzden bu yabancı bir dünyaya adım atmak gibiydi. Filmlerde bile bu kadar zengin şeyler görmemiştim. Bu bir sonraki seviye.

Araziye, eve, pencerelere, ormana ve nehre bakan balkona, o lanet olası özel eve hâlâ inanamıyorum. Andrei'nin havalandığı helikopter pisti, .

Mesele sadece mekanın devasa büyüklüğü de değil. Mimarisi de muhteşem... zaman zaman biraz şatafatlı olsa da. Burası krala ait bir saray. Ama hiçbir kral bunları hak etmez. Elimde olsa, daha işlevsel ve faydacı bir şey tasarlardım.

Herhangi bir şeyi düşününce içimde tanıdık düğüm oluşuyor. mimariyle ilgili çünkü yolumdan ne kadar saptığımı hatırlatıyor.

Panik göğsümde yükselmeye başlıyor, sonra derin nefesler alarak onu zorla uzaklaştırıyorum.

Kontrol edemediğin şeyleri unut Natalya, kontrol şeylere odaklan. Etrafınızda olanlara odaklanın.

Ancak bu devasa, muhteşem banyoya bakıp da tasarımında ne kadar kafa yorulduğunu düşünmemek elde değil.

İleride, batıdaki araziye bakan muhteşem tabandan tavana pencerelerin önünde büyük, beyaz bir kraliyet küveti duruyor. Kapı aralığından bile her yönü kilometrelerce görebiliyorum. Burada hiç yakınlarda apartmanlar var. Ev yok. Meraklı bir komşunun sığınağıma göz atmasına imkan yok. Tek görebildiğim muhteşem yeşil gölgelikler ve dinlendirici bir nehir.

Tamamen izole olmuş durumdayım.

Bu düşünce hem rahatlatıcı hem de korkutucu. Burada

kimse beni gözetleyemezdi.

... Ve kimse çığlıklarımı duyamayacak.

Kollarımı kavuşturarak kendimi tutuyorum ve banyoya doğru ilerliyorum.

Mermer karo zemin ısı yayıyor. Kabarık havlular ve bornozlar duvar boyunca sıcak raylara dizilmiş. Diğer tarafta cam tuğlalardan oluşan kavisli bir salyangoz kabuğuna sahip büyük bir ıslak zemin duşu var.

Özel duş...

Sadece onu görmek bile ne kadar pis ve iğrenç olduğumun farkına varmam için yeterli. Birden kendimi yapış yapış hissettim. I Barınaktaki o ilk geceden beri doğru dürüst bir duş almadım ve orada sadece kalçalarımındaki kanı silecek kadar uzun kaldım. Geri kalan kısmımla neredeyse hiç ilgilenilmedi.

Yine de Andrei hala ilgileniyordu. Hâlâ ilgileniyor. Neden?

Anlaşması ne?

Tüm altında bir uğursuzluk olduğunu düşünmeden edemiyorum. Yani, belli ki var, ama tehlike bana mı daha çok yöneliyor yoksa diğer herkese mi?

Söylemesi zor.

Banyodan sürünerek çıkıyorum, yatak odasının kapısına gidiyorum ve etrafta kimsenin olmadığından emin olmak için koridora bakıyorum.

"Alo?" Fısıldıyorum.

Kimse cevap

vermiyor.

Tekrar içeri giriyorum ve kapıyı yavaşça tıklatarak kapatıyorum. Oradan odayı daha yakından inceliyorum. Şaşırtıcı bir şekilde, tüm şifonyer çekmeceleri kıyafetlerle doluydu. Kadın kıyafetleri. Ve hepsi benim iç çamaşırı da dahil olmak üzere.

Şüpheli bir ürperti tenimde dans ediyor.

Andrei bedenimi nereden biliyor?

Döndüğünde ona sorarsın, diyorum kendime. Şimdilik kendine konsantre ol. Duş alman gerek. Dinlenmen gerek. Aksi takdirde, bu işin içinden çıkmak için gereken enerjiyi asla bulamazsınız.

Çekmeceleri karıştırarak duştan sonra giymek için yeni bir kıyafet arıyorum. Bir seçim yapmak beklenenden daha zordur. Her şey En iyi marka ve çok pahalı. Hiç kıyafetler giymemiştim. Sadece bir çift külot muhtemelen eski dairemin bir aylık kirası kadar tutuyor. Bir şey için neredeyse çok gerginim, yırtılmasın ya da esnemesin diye.

Bunların hiçbirini değiştirecek param yok. Ama giyecek başka bir şeyim de yok ve kesinlikle çıplak dolaşmayacağım ya da bu kokuşmuş paçavralarla bir saniye daha vakit geçirmeyeceğim.

Bir tişört, yeni bir sütyen ve bir çift külot seçtim. Aldım. Kimsenin gelmeyeceğinden emin olsam bile her şeyi banyoya götürüp kendimi içeri kilitliyorum.

Andrei kimsenin beni görmesini istemiyor. Ve o açıkça istediğini elde eden bir adam. İnsanlar onu dinliyor. O zaman neden Yardım etmeyen birine yardım etmek mi? Neden beni seçti?

Tom'un iğrenç üniformasını çıkarıp yere atarken bunu çok derin düşünmemeye çalışıyorum. İyi ya da kötü, muhtemelen bir daha asla giymeyeceğim. Saul'un beni geri almasına imkan yok, Özellikle de bu geceki vardiyayı kaçırdıktan sonra.

Kahretsin. Sanırım bu işi gerektiği anlamına geliyor.

Bu pek umut verici değil. Ama en azından kadın sığınma evine dönüp bir yatak için yalvarmıyorum.

Banyoda, küvetin içine sıcak su fışkırtıyorum. Belli bir izlerken içime huzur doluyor. Bunun tadını çıkarabilirim. Kim bilir ne kadar sürecek.

Çömelerek lavabonun altında sabun aradım. Onun yerine bir şişe köpük banyosu buluyorum. Küvete bir parça döküyorum ve kaynar suyun altına giriyorum.

"Oh kahretsin..."

İnanılmaz bir his. Vücudumdaki her lif aynı anda gevşiyor. Buna alışabilirim...

Çenem suyun altına inene kadar batıyorum, başımı çeviriyorum ve tembelce manzarayı seyrediyorum.

Chicago'ya bu kadar yakın bir yerde böyle bir malikânenin var olduğuna inanmak zor. Hayatım boyunca sadece hayatta kalmak için mücadele ettim ve bu arada bazı insanlar bu şekilde yaşadı... ve o kadar da uzakta değiller.

Şehir manzaralı bir çatı katında yaşamının canı cehenneme. Bu gerçek lüks.

Zihnimi boşaltarak banyoya doğru ilerliyorum. Sıcaklık tenimden sızıyor ve yorgun kemiklerimi sarıyor. Eski dairemdeki suyun ne kadar soğuk olduğunu hatırlıyorum. Eski dairemde suyun ne kadar Banyo. Sıcak su eski gaz ocağında su ısıtmak zorunda kalıyordum.

Benzin kokusu burnumun direğini sızlatırken anılar. Acı dolu bir ağrı göğsümü dolduruyor. En son ne zaman gaz kokladığımı hatırlıyorum.

Banyomun sıcak suyu bile beni bu sıkıntıdan kurtarmaya yetmiyor.
Evime olanları düşündükçe içimi bir ürperti kaplıyor.

Alevleri hatırlıyorum. Kahkahaları. Karanlıkta beni bekleyen canavarı. O zamandan beri o kadar çok şey yaşadım ki hepsini düşünecek zamanım bile olmadı. değil.

Ama şimdi dağıtacak hiçbir şey yok.

Nikolai'nin çarpık yüzünü ve akıldan çıkmayan sözlerini hatırlıyorum. Hiçbiri bana mantıklı gelmiyor. Dairem yanmamış olsaydı, tüm bunların ultra gerçekçi bir kabus olduğunu düşünebilirdim. Ama sanırım Hayatım bir süreliğine böyle oldu. Gerçek bir kabustan başka bir şey değildi.

Sıcak suyun beni bu soğuktan kurtaracağını umarak küvete daha da dalıyorum. Ama rahatlamama izin yok.

Geçtiğimiz üç gün boyunca, iki vahşi ve acımasız adam beni . Şu anda galip gelen Andrei. Ama onun gibi adamlar kolay pes etmezler.

Suyun altında bile kaçınılmaz olanı düşündüğümde ensemdeki tüyler diken diken oluyor.

Nikolai hala dışarıda. Ve bahse girerim beni aramayı bırakmamıştır.

Eğer bana önce ulaşmış olsaydı, beni harika bir malikaneye götürür ve kendi odamı verir miydi? Muhtemelen vermezdi.

Kendimi şanslı hissetmeliyim. Onun yerine, tek hissettiğim korku.

Andreï'nin özel dikim takım elbiselerinin altında gizlenen canavarı gördüm. Zalimliğini hissettim. Vahşiliğini başkalarının üzerinde gördüm. Nikolai'den daha iyi olduğunu kim söyleyebilir?

Kimin eline düşeyim, mahvolmayacağımı kim söyleyebilir?

Güvende kalmamın tek yolu, kendimi Herkesin eline. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay. Burada çok rahat edemem. Bu benim ölümüm olabilir.

Bu düşünce o kadar acımasız ki yorucu. Hayatımda hiç gardımı indirebildim ve şimdi de bir istisna değil. Bir kaplıcada değilim. Bir kafesteyim. Ve eninde sonunda, bundan nasıl kaçacağımı bulmam gerekecek.

Ama bu biraz daha bekleyebilir.

Gözlerimi kapatarak, su dolu kışımı nihayet küvetten çıkarmadan önce bir süre ıslanmama izin verdim. Vücudumdaki her kas ve bağ Vücudum lastiğe ve kendimi uykulu ve aptal hissediyordum ama tişörtümü ve eşofman altımı giydiğimde, kapalı yatak odamın kapısına doğru bakmaktan kendimi alamıyordum.

Biraz dinlenmekle ilgili tüm rağmen zihnim durmak bilmiyor. Nikolai'den Saul'a, Andrei'ye ve bu konağa. Uyumanın imkansız olacağını şimdiden biliyorum.

Bilmediğim şey Andrei'nin ne zaman döneceği. Saatler . Günler de olabilir.

Onun gibi bir adam işe giderken ne yapar?

Bunu düşünmek istemiyorum. Ama biliyorum ki bana huzur yok. Bu yüzden deneyip başarısız olmak yerine yarı üretken bir şey yapmaya karar veriyorum.

Eğer burada sıkışıp kalacaksam, etrafımı tanımaya çalışsam iyi olur. Andrei'nin temel kurallarının sınırlarını hatırlayarak kapıya yöneliyorum ve parmak uçlarımda odadan çıkıyorum.

Ama dışarıdaki koridor bile o kadar uzun ve geniş ki, özellikle ağrıyan ve yorgun bacaklarımla bunalmaya başlıyorum. Bu yerle ilgili her şey kesinlikle devasa. Andrei'nin burası için ne kadar ödediğini bile istemiyorum.

Garip bir şekilde, bununla pek ilgilenmiyor gibi görünüyor.

Sanırım burada paylaşacak kimse olmasaydı ben de olmazdım. Tek başına yaşamak yalnızlık getirebilir. Bunu benden iyi kimse . Dünyadaki tüm para bunu değiştiremez.

Kendimi toparlayarak çıplak ayaklarımla koridorda ilerliyorum. Üst kattaki kütüphaneye bakarken rahat halı ayak seslerimi susturuyor, muhteşem bir manzaraya sahip bir başka güzel oturma odası ve birkaç istisnai konuk odası daha bulunmaktadır.

Her nasılsa, ev ilk düşündüğümünden daha büyükmüş. Kahretsin, ben Bu koridorların bazılarında duvarlara dokunmadan araba sürebilirdim.

Sahanlığa çıkıyorum ve fuayeye bakıyorum. Burası boş ve hiç ses duymuyorum ama bunun aldatıcı olduğunu biliyorum. Burası Muhtemelen gizli hizmetçi ve hizmetçilerle dolu. Güvenlik de.

Tavana bakıp daha fazla kamera arıyorum. Eğer varsa, iyi gizlenmişlerdir.

"Alo?" .

Küçük sesim uzun merdiven boşluğunda yankılanıyor.

Bir kez daha sessizlikle karşılaştım. Tam ve mutlak bir sessizlik. Burada kimse yok. En azından, istediğimi yapmamı engelleyecek kimse yok... ya da belki de bu sadece hüsnükuruntu.

Her iki durumda da üçüncü katın doğu kanadına giden koridora bakıyorum. Andrei buranın yasak olduğunu söylemişti... ama o da burada değil.

Hayır. Aptal olma... Henüz değil.

Dudaklarımı bükerek arkamı dönüp aşağıya iniyorum ve iyi tanımlanmış sınırlarım içinde keşfetmeye devam ediyorum. Buna kontrol etmek de dahil büyük ana kütüphane, büyük yemek odası, arkasındaki kiler, kış bahçesi ve tüm salonlar, ofisler, oturma odaları odalar ve ana kattaki salonlar.

Her yeni mekan beni eşit derecede merak ve korkuyla dolduruyor. Merak, her şeyin mimari güzelliğinden geliyor. Dehşet ise temsil ettiği zenginlikten. Bu duvarlara sinmiş olan güç çok ürkütücü. Her oda çok daha büyük bir bulmacanın parçası gibi hissettiriyor. A misafirlerini korkutmak ve etkilemek için yapılmış bir bulmaca.

Beni hem korkmuş hem de etkilenmiş say. Karışık duygularıma rağmen, keşfetmeden duramıyorum. Nasıl ki? Ben bir köylüyüm. Kral'ın sarayı. Artık içemeyecek hale gelene kadar her kıvrımı içmek zorunda hissediyorum.

Beklenmedik bir şey duyduğumda bir yağlı boya tablo koleksiyonunu incelemenin tam ortasıydım.

Bir ses.

Kahyanın kilerinden sızıyor.

Parmak uçlarımda doğrulup sessizce kapıya yaklaşıyorum ve dinliyorum. Ama tahtanın arkasından gelen alçak ahşap gürültüsünü tanıyamıyorum.

Bu Andrei değil. Ama bir uşak ya da şoförden kadar sert ve emredici.

Peki kim ?

Merak gęęsümü sıkıştırıyor. Bir an bile dűřünmeden, kendimi kilerin kapısını içeri bakacak kadar gıcırdatarak açarken buluyorum. Ama oda boştu. Yine de sesi şimdi daha iyi duyabiliyorum. Odanın tam karşısında bulunan başka bir kapıdan geliyor gibi görünüyor.

Yeni gevşemiş sinirlerim geriliyor. Yapmamam gerektiğini biliyorum ama Andrei'nin emirleri bir matadorun pelerini gibi zihnimde ınılıyor. Ona neden bazı bölgelere gidemediğimi sorduğumda ne dediğini hatırlıyorum. malikane.

Diğer konuklarımın arasına karışmana izin yok.

Nedenini açıklamadı, ama şimdi bunun onu kıskandıracağı için olup olmadığını merak etmekten kendimi alamıyorum.

Ayak parmaklarım kıvrılıyor ve omuzlarım açılıyor. Nedense Andrei gibi güçlü bir adamı kıskandırma fikri içimi bir heyecanla dolduruyor. beklenmedik bir g patlaması.

Beni kontrol etmek istiyor ama bu oyunu iki kişi oynayabilir.

Kilerden içeri adımımı atıp dikkatlice kapıya doğru ilerliyorum. Ama kulağımı duvara dayadığım anda ses . Tek duyabildiğim kendi kalp atışlarım.

... Gitti mi?

Tam kapıyı açmak üzereydim ki kapı benim için açıldı. ne doğru yuvarlanıp mermer zemine dűřyorum.

"Kahretsin!" Nefes nefese kaldım, ellerimle kendimi yakaladım. Kafamı mutfakta olduğumu fark ettim.

Arkamdan derin bir geliyor.

Neredeyse anında, evimdeki kabus dolu sahneye geri dönüyorum. gece. Yangını çıkaran ve beni sokaklarda kovalayan canavarı görüyorum.

Nikolai.

"Hayır! Lütfen!" Ağlıyorum, yüzümü örtmek için kolumu kaldırıyorum.

"Sakin ol, kadın. Sana zarar vermek için burada değilim. Aslında, büyük Pakhan'ın kendisi tarafından o seni korumam emredildi."

Yavaşça kolumu indiriyorum. Ses Nikolai'ninkine hiç benzemiyor, neredeyse onun kadar derin olsa bile. Gözlerimdeki korku ve şaşkınlığı kırıştırdığımda, kapının yanında tuhaf bir şekilde tanıdık gelen bir adamın durduğunu görüyorum. Dikkatsizce duvara yaslanmış, sıradan bir merakla beni inceliyor.

"Kimsin sen?" Bu yüzü nereden tanıdığımı hatırlamaya çalışarak soruyorum.

Karakterli ve yakışıklı bir yüz. deneyim. Ama sert yüz hatlarında bir gençlik de var. Otuz beş yaşından büyük olamaz, ama görünüşe göre Dünya kez.

"Adım Valentin. Sen de Natalya olmalısın."

Bana başıyla selam veriyor ve her şey yerine oturuyor. Kulüp Silo247'de Andrei o piçle uğraşırken ona destek olan adamlardan biri. Mike.

"Andrei için mi çalışıyorsun?" diye sordum. Acıyan ellerimi birbirine sürterek yavaşça doğruluyorum.

"Bu doğru."

"O zaman neden düşmeden önce beni yakalamadın?"

"Çünkü patronun malına dokunmuyorum," diye sırtıyor. "Bu ellerimin kesilmesi için kesin bir yol. Ve ben ellerime oldukça düşkünüm. eller."

"Ben de öyleydim," diye mırıldanıyorum, kırmızı avuçlarıma bakarak. "En azından kalkmama yardım eder misin?"

"Başımı belaya sokmaya mı çalışıyorsun?"

"Sen büyük ve güçlü bir adamsın, Andrei'ye karşı kendini savunamadın mı?"

"Ben istemezdim," diyor Valentin, gülümsemesi kayboluyor. "Kimse istemez. Pakhan bulaşılacak bir adam değil."

"Ona söylemeyeceğim. Kalkmama yardım et."

Elimi uzatıyorum ama dev elimi tutmakta tereddüt ediyor. "ne söylemek istiyorsan söyle," diye . "Eminim cezalandırılan tek kişi ben olmayacağım."

Bir adım öne çıkarak sonunda bana elini uzattı. Ayağa kalkar kalkmaz beni bırakıyor ve yanımdan geçip gidiyor. Döndüm ve Büyük buzdolabını açıp bir kutu enerji içeceği çıkarırken, kapıyı ayağıyla kapatırken ve kutunun üstünü kırarken onu takip edin.

Karnım gurulduyor. "Orada hiç yemek var

mı?" "Biraz var."

"Görebilir miyim?"

Valentin kapının önünde kımıldamadan duruyordu. " daha iyi." Bu benim kafamı karıştırıyor.

"Neden olmasın?"

Cebinden bir telefon çıkararak şifresini giriyor ve bir şeyler arıyor gibi görünüyor.

"Çünkü birkaç saat içinde Pakhan'la akşam yemeği yemeniz gerekiyor. Ve eminim ki atıştırdırırken iştahınızı kaybederseniz çok üzülür."

"Tüm hayatın Andrei'nin üzülmemesini sağlamak üzerine mi kurulu?" Ona çıkıştım.

Hay sikeyim. Tüm bu heyecan içinde, doğru düzgün bir yemek yemeyeli ne kadar uzun zaman olduğunu unutmuşum. Ama Andrei'yi beklemek istemiyorum.

"Kişisel korumanızla bu şekilde konuşamazsınız," dedi Valentin. Gülüyor. Omuzlarını silkerek kenara çekilir. "Devam et. Erkek arkadaşın olacaklar için beni suçlama."

"O benim erkek arkadaşım değil."

Buzdolabına doğru ilerlerken Valentin'in yanından geçmek için elimden geleni yapıyorum, ama o zahmetsizce yoldan çekiliyor ve her türlü temastan kaçınıyor.

"Bana öyle gelmedi."

"Sen ne anlarsın ki zaten," diye homurdanarak buzdolabını açıyorum. Hayal kırıklığına uğradım, neredeyse boştu. Raflar çoğunlukla Enerji içecekleri, şişe suları ve gazozlarla kaplı. Görünürde neredeyse hiç yiyecek yok.

Valentin yine kıkırdıyor ve ben kapıyı çarparak

kapatıyorum. "Bu sana komik mi geliyor?"

Hırlıyorum.

"Sadece kendimi eğlendirmeye çalışıyorum. Bu şimdiye kadar sahip olduğum en heyecan verici iş değil, biliyorsun."

"Bilmiyorum. Ama lütfen beni aydınlatın. Sen tam olarak kimsin?"

"Ben mi? Ben Valentin-Valentin Constanov. Pakhan'ın kan kardeşiyim ve onun ikinci adamıyım, yani bir şeye ihtiyacınız olursa bana söylemeniz yeterli. Ben bunun için buradayım."

Benimle oynuyor.

Ben de ona karşılık vermeye karar verdim.

"İkinci komutan mı? Kan kardeşi mi? Kulağa çok önemli bir unvan gibi geliyor. Benim daha iyi bir tane var. Bebek bakıcısı."

Valentin'in Andrei gibi tepki vermemesi beni şaşırttı. Beni korkutmaya çalışmıyor ya da direncimi yaklaşmak için bir bahane olarak kullanmıyor. Bunun yerine olduğu yerde kalıyor ve gülümsemeye devam ediyor.

"Bu iyiydi," diye başını sallıyor. "Ben de daha önce duyduğumu söyleyemem. Gelmeye devam etsinler. Bu çok daha büyüleyici daha önce ne yapıyordum."

"Peki daha önce ne yapıyordun? Biriyle konuştuğunu duydum..."

"Sadece şehirde neler olup bittiğini takip ediyordum," diyor, telefonunu işaret etti. "Sonra bana gizlice yaklaştırmaya çalıştığını duydum ve bir merhaba diyeyim dedim."

"Şey, çok önemli işinizi böldüğüm için özür dilerim." Valentin

başını sallıyor. "Bekleyemeyecek bir şey değil."

Ayıyı ne kadar dürtmeye çalışırsam çalışayım, yemi gibi görünmüyor - gerçi bu muhtemelen en iyisi. Ben düşünmüyorum
Düz.

Bu adam beni bir kalp atışında öldürebilir. Andrei'den bile daha uzun boylu ve kadar geniş olmasa da, üzerinden aynı belirgin tehlike havası yayılıyor. Siyah dövmelemler sırtında kıvrılıyor
Gömleğinin kollarının altında kaybolan elleri.

Durumumda bir hata yok, etrafım engereklerle çevrili. Ama Valentin bir ısırik almakla ilgileniyor gibi görünmüyor. Bu da beni biraz sakinleştirmeye yetiyor.

"Andrei akşam yemeğinin ne zaman olacağını söylemişti?" diye soruyorum. Ayaklarıma bakarak bir elimi boş midemin üzerine koyuyorum. Tanrım, yağlı bir hamburger için neler vermezdim.

"Söylemedi. Sadece o döndüğünde hazır olman gerektiğini söyledi. Ve birkaç saat içinde dönecek."

"Bu pek umut verici değil."

"Eğer o kadar acıktıysanız, şeflerden birinden size hızlı bir atıştırmalık hazırlamasını isteyebilirim. Ama çok büyük bir şey olmasın."

Gözlerim tekrar yerden yukarıya kalktı. "Şeflerden biri mi? Andrei'nin burada kaç tane şefi var?"

Valentin saymaya çalışır gibi başını eğiyor. "Üç ya da dört. Henüz hepsiyle tanışmadım. Ama hepsi çok iyi."

"Neden bu kadar çok şefe ihtiyacı var?"

"İçinde bulunduğu ruh haline göre değişir," diye omuz silkiyor Valentin. "Kendini İtalyan hissettiği zamanlar için bir İtalyan şef. Fransızlar için Fransız. Ve böyle devam eder. Ne zaman Burada değil, personel de kendi yemek seçimini yapıyor. Andrei zorlu bir patron ama çalışanlarına iyi davranıyor. Size de iyi davranacaktır... eğer onu dinle."

Valentin'in sözleri Andrei'nin sert taleplerinin basit bir hatırlatıcısıdır. Bileğimi tutuyorum.

"Şimdiye kadar istediği her şeyi yaptım."

Valentin bana tam olarak gibi bakıyor.

"Bu çok iyi. Siz iki aşk kuşunun arasına hiçbir şeyin girmesini istemeyiz."

"Bunun aşkla hiçbir ilgisi yok," diye çıkışıyorum.

"Elbette."

"Ah, çok sinir bozucusun," diye homurdanıyorum. "Ama bana patates kızartması ya da başka bir şey sipariş edebilirsen, belki o zaman biraz daha az sinir bozucu olursun."

"Hemen ," diye hızlıca cevap verir. Hiç tereddüt etmeden telefonuna bir şeyler yazıyor. Hızla bir yanıtla vızıldar. "Beş dakikadan fazla sürmez."

"Sanırım o bekleyebilirim."

Valentin içkisinin geri kalanını yudumlarken, boş kutuyu çöpe atmak için dönüyor. Kemerinin arkasına sıkıştırılmış bir silah gördüğümde kaskatı kesiliyorum. Bu keskin bir hatırlatma. Valentin bir katil. Ve sadece beni güvende tutmak için burada değil. Gitmediğimden emin olmak için burada.

Birdenbire yemeğimi odamda beklemeyi tercih ettim. Ama bu arzunun ortaya çıkmasına izin vermiyorum. Valentin şu anda dostça davranıyor, ama kaçmaya çalışırsam belki katil içgüdüğü devreye girer...

"Neden ona Pakhan diyorsun?" İçimde kaynayan korkuyu biraz havadan sudan konuşarak dağıtmaya çalışarak soruyorum. "Demek istediğim, eğer onun kan kardeşiysen -bu her neyse- neden ona ismiyle hitap etmiyorsun?"

Valentin soruyu omuz silkerek . "Bu bir saygı göstergesi." "Ona saygı mı duyuyorsun?"

"Herkesin var. Ama en çok ben." "Sana saygı duyuyor mu?"

"Öyle."

"Bu güzel olmalı."

Bu Valentin'i çok güldürdü. "Sana saygı duymadığını mı düşünüyorsun? Kendi kan kardeşine nöbet görevi verdiğini öğrendikten sonra bile mi? Ben onun imparatorluğu için çok önemliyim. saygı duymadığı bir şeye göz kulak olmak zorunda kaldı. Bu yüzden lütfen Size saygı duymadığını ima ediyor, çünkü bu sizden çok bana hakarettir."

"Burada sıkışıp kalmanızı haklı çıkarmaya çalışıyormuşsunuz gibi geliyor."

Valentin şakacı bir şekilde onun yüzüne tokat atar ve kaşlarını kaldırır. "Neden ona Pakhan demiyorsun?"

"Çünkü istemiyorum."

"Ve senin bundan kurtulmana izin mi

veriyor?" "Ben hâlâ buradayım."

Bana sırtını döndü ve volta atmaya başladı. "O zaman senden gerçekten hoşlanıyor olmalı."

"Neden böyle söylüyorsun?"

"Ona ismiyle hitap etmene izin veriyor mu?"

"Evet."

"Bunu sana o mu söyledi? Onu Pakhan yerine kendi adıyla çağırmanızı özellikle mi söyledi?"

Andrei'nin ofisindeki ilk buluşmamıza geri döndüğümde yanaklarım alev alev yanıyor.

Adımı tekrar söyle. Hadi, . İyi bir kız ol. Dediğimi yap. Yalvar.

Boğazımı temizliyorum. "Evet. Ona ismiyle hitap etmemi özellikle söyledi."

"Al bakalım." Valentin genişleyemeden kapı çalınır. "İçeri gel."

Fırfırlı önlük giymiş, ağırbaşlı görünümlü bir kadın mutfığa giriyor. Elinde taşıdığı dumanı tüten patates kızartması tabağını gördüğümde kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

"Bu beş dakikadan daha hızlıydı," diyorum dudaklarımı yalayarak.

"Eğlenirken zaman uçup gidiyor," diye şaka yapıyor Valentin. Bir çekmeceyi açıp içini işaret ediyor. "Burada çatal bıçak takımı var. İstersen çatal kullanabilirsin."

"Kim patates kızartması için çatal kullanır ki?"

"Bu bir testti," diye sırtıyor. "Geçtin. Şimdi yemeğini ye. Pakhan'la randevun için yine aç olmalısın."

"Ben her zaman açım," diyorum sessizce, bir avuç dolusu taze, sıcak, yağlı patates kızartmasını mideye indirmeden önce. "Ama... teşekkür ederim."

"Emin olabilirsin. Buzdolabından kendine bir içki de al. Kimse burada acı çekmeni istemiyor."

Ona yan gözle bakıyorum. Andrei de daha önce benzer bir şey söylemişti, peki neden buna inanmakta bu kadar zorlanıyorum? Neden sürekli Birinin bana kötü bir şey yapmasını mı?

Cevap çok açık ve Valentin'in kemerinin altında saklı olduğunu bildiğim silahla sembolize ediliyor.

"Andrei'nin ikinci adamı olmak ne anlama geliyor ki?" Önce ikinci porsiyon patates kızartmamı yutmaya dikkat ederek soruyorum. "Tam olarak ne yapıyorsun?"

Valentin cevap vermek için hızla ağzını açıyor, sonra kendini durduruyor. Başlamadan önce bana ne kadarını anlatması gerektiğini düşünmesini izliyorum.

tekrar. "Bu, Andrei'ye destek olmadığım zamanlarda kendi ekibimi yönettiğim anlamına geliyor. Şehirdeki diğer suç örgütleriyle ana irtibat noktası benim. Yani, örneğin, ki... bir İtalyan suç ailesiyle ittifak yapmak istiyorsa, bunu ayarlayan benim."

"Vay canına. Eğer durum buysa Andrei için gerçekten önemli olmalısın," diyorum, gerçek duygularımı alaycılığın arkasına saklayarak.

Görünüşe göre Valentin düşündüğümde daha güçlü. Ve bu beni daha da küçük hissettiriyor.

"Benim için olduğu kadar önemli değil," diye yanıtlıyor Valentin, alaycılığı bilerek görmezden gelerek.

"Siz ikiniz gerçek bir takımımıssınız gibi görünüyor," diyorum bir daha patates kızartmasının içinden.

Valentin'in sertleşmiş yüzünü daha ciddi bir ifade kaplıyor. "Haftanın her günü onun için kurşun yerim."

Sesindeki samimiyet, neredeyse içimi sızlatmaya yetiyor. kalp telleri. Bunun yerine, son avuç dolusu patates kızartmasını alıp ağzıma .

"Hiç mecbur kaldığın bir durumda bulundun mu?" Sadece biraz merakla soruyorum. Aslında yemek yerken konuşmayı severim. Yetiştirme yurtlarında büyüdüğüm için edindiğim eski bir alışkanlık.

"Birden fazla durumla karşılaştık. ama kurşun uçuşmaya başladığında, benim için kurşun oydu."

anasını. Bunu duymayı beklemiyordum. Belli sebeplerden dolayı Andrei'nin bencil bir hıyar olduğunu düşünmüştüm. Ama belki de bunun nedeni sahip olduğum her patronun bencil bir pislik olmasıydı.

Andrei bir patron olabilir ama kendinden daha fazlasını önemsiyor gibi görünüyor.

... Yani, beni gerçekten önemsiyor olabilir mi?

Valentin düşüncelerime müdahale ediyor. "Peki ya sen? Senin hikayen ne?"

"Benim bir hikâyem yok," diye iç geçiriyorum. Tabağım boş ama midem hiç dolu değil. "Şu ana kadar evsizler barınağında yaşıyordum. sabah."

"Bunu biliyorum. Ben diğer kısımdan bahsediyorum."

"Nasıl-" Tam evsizler barınağını nereden bildiğini soracaktım ki, cevabın çok açık olduğunu fark ettim. Andrei ona söylemiş. Andrei ona başka ne söyledi? "Başka hangi kısmı?"

"O boktan apartman dairesinde yaşamana neden olan kısım. öğrendiğimizde Andrei ile birlikte oradaydık. Anlatacak acıklı bir hikayesi olmayan hiç kimse öyle bir yerde yaşamaz. Ne oldu sana?"

"Hiçbir şey." Başka tarafa bakıyorum. Bu konuda konuşmak istemiyorum... ama sanırım Valentin bana kendisi hakkında çok şey anlattı. "Annem ben küçükken öldü. Babam da ondan sonra uzun süre ortalıkta olmadı. Ortadan kayboldu ve hayatım boka sardı. Yine de bir süre için iyi bir hayatım oldu... Sanırım. Yani, daha iyisini bilemeyecek kadar gençtim..." dudaklarımdan derin, itiraf niteliğinde bir iç çekiş dökülüyor, "... Ama bazen hayatımın ilk birkaç yılında bir prenses gibi yaşadığım rüyalar görüyorum. Yine de bunlar sadece rüya. Hayatımın geri kalanı giderek daha yıkıcı hale gelen kâbuslar silsilesinden ibaret."

Valentin dikkatle dinliyor ve sözümü bitirdiğimde, tıpkı Andrei'nin yaptığı gibi başını yana eğiyor. "Bunu duyduğuma üzüldüm. Ama hepsi bu kadar olamaz. Daha fazlası olmalı."

"Neden olmak zorunda ki? Ben doğruyu söylüyorum."

" şey bundan ibaret olsaydı Pakhan seninle bu kadar ilgilenmezdi. Hepimiz zor şartlarda yetiştik. Alınmayın ama bu dünyada bu sizi özel yapmaz. Olsa olsa seni başka biri yapar. kayıp ruh."

Omuz silkiyorum ve Valentin'in gözlerinden kaçmaya çalışıyorum. "Son birkaç yılda yaptığım tüm berbat işleri duymak istersen sana bir liste hazırlayabilirim. Bir süre işlerin yolunda gittiğini sanmıştım, ama lanet olsun. Son birkaç ayda işler biraz kötüye gitti..."

" sonra işler senin için daha iyi olacak. Pakhan öyle herkesle ilgilenmez. İhtiyacın olan her şeye sahip olmanı sağlayacaktır."

Telefonu araya giriyor ve cevap verdiğinde gözleri keskin ve anlamlı bir bakışla yüzüme kayıyor. "Ne var ne yok? Evet, o burada. Mutfaktayız. Evet, akşam yemeği için hazır olacak..." Andrei ile konuşuyor olmalı.

"Anladım. Ona söylerim. Görüşürüz." Valentin telefonu kapattı. "Pakhan altıda evde olacağını ve yedide akşam yemeği için onunla buluşacağını söyledi."

"Peki ya onunla tanışmak istemezsem?" Blöf yapıyorum.

"İstedığınız zaman barınağa geri dönebilirsiniz, hiçbir soru sorulmayacak. Bu sizin seçiminiz."

Valentin'in sesinde zehir yok, ama elinde tuttuğunu söyleyebilirim. Geri. Bana ne kadar aksi söylense de, başka seçeneğim varmış gibi hissetmiyorum.

"Sanırım bir akşam yemeğine yetişebilirim," diye mırıldanarak boş tabağımı kaldırıyorum.

"Adama bir şans verin."

"Birini hak ediyor mu?" Valentin cevap veremedi ondan sırtını dönüp tabağını lavaboda yıkamaya başlıyorum.

"Hizmetçiler ilgilenecek," diyor bana.

"Çoktan bitti." Islak tabağı bir kenara bırakıp omzumun üzerinden bakıyorum. Valentin kapının önünü kapatıyor. "Sanırım odama dönmek istiyorum."

Kenara çekilir. "Yoluna git o zaman."

"Eşlik ettiğin için teşekkürler," diyorum dolanarak.

Ama Valentin'in mutfakta kalmaması beni şaşırttı. Onun yerine beni kiler odasına kadar takip etti. Orada durdum ve onunla yüzleşmek için döndüm.

"Ne yapıyorsun?"

"Yukarı çıkıyorum."

"Neden?"

"Gitmemen gereken yerlere gitmediğinden emin olmak için."

"Gitmeyeceğimi söyledim."

"Ve ben sana inanıyorum."

"Peki neden geliyorsun?"

"Sadece büyük yatıştırmak için," diye sırtıyor.

Hay sikeyim. Valentin bunca zamandır sadece şov mu yapıyordu?

"Ona günün büyük bölümünde mutfakta saklandığını söyleyeyim mi?"

"Ona ne istersen söyle. Daha yeni geldim. Seni kontrol etmeye gelmeden önce hızlıca bir şeyler içmem gerekiyordu."

Başka nasıl cevap vereceğimi bilemiyorum. Tekrar arkamı döndüm ve fırtına gibi uzaklaştım.

Valentin saygılı bir mesafeyi koruyor, ama yine de yukarıya kadar beni takip ediyor. Attığı her hantal adım bir uyarı gibi. İstedğim zaman gidebileceğimi söyledi, ama artık bundan daha iyisini biliyorum.

Burada kapana kısıldım. Ve yakın gözetim altında tutuluyorum.

"Buna hiç gerek yok," diye homurdanarak koridordan odama doğru hızla ilerliyorum.

"Eğer hoşuna gitmiyorsa, bu gece Pakhan'ı gördüğünde onunla konuş. O zamana kadar onun emirlerine uyacağım."

Ağır ayak sesleri beni acımasız bir hızla takip ediyor.

Ama odama girdiğimde onu tamamen unutuyorum. "Bu

da ne..."

Şaşırtıcı bir şekilde yatağın yanında üç büyük giysi rafı belirdi. Yaklaştığımda, her birinin tam boy , elbiseler, iş takımları ve giymeyi ancak hayal edebileceğim kıyafetlerle dolu olduğunu görüyorum. Hatta arkasına gizlenmiş dördüncü bir raf daha var. Ağzına kadar ayakkabı dolu. "Bunlar

daha önce burada değildi."

Askılara fiske vuruyorum, her şeyi içime çekiyorum. Elbiseler mükemmel. Günlük yazlık elbiseler, daha güzel akşam yemeği kıyafetleri ve alıcı elbiselerin hoş bir karışımı var.

Hiçbir ağırlığı olmayan, siyah saten, transparan, güzel bir elbisenin önünde duruyorum. Andrei'nin önünde bunu giymeyi düşündükçe ürperiyorum. Yelena'nın dükkânında sattığı her şeyden daha güzel bu. Bir servete mal olmuş olmalı.

Birden donup
kaldım.

Yelena.

Telefonum hala onda.

... Ama belki de onunla iletişim kurmanın başka bir yolu vardır.

Tam kapanırken kapıya doğru bir bakış atıyorum. Bir ürperti omurgamdan yukarı kayıyor. Valentin dışarıda. Ve bir korumadan çok bir hapishane gardiyanı gibi davranıyor.

Paranoya iliklerime kadar işliyor. Önümdeki kocaman pencerelerden dışarı bakıyorum ve uçsuz bucaksız ormandan başka bir şey görmüyorum. Sonra bakışlarım yavaşça Yatağın üstündeki ahşap başlığa oyulmuş o korkutucu arma.

Ölümcül bir engerek yılanı çığlık atan bir kafatasının içinden süzülüyor. Bu görüntüde güven verici hiçbir şey yok. Sadece korkuyu çağırıyor.

Bir şeylerin ters gitmesi durumunda kullanabileceğim bir güvenlik ağı bile olsa, dış dünyaya ulaşmanın bir yolunu bulmalıyım. Çünkü bir şeyler ters gidecek. Etrafım suçlularla çevrili. Ve şimdiden söyleyebilirim ki Bana yalan söylüyorlar. İstedğim zaman gitmekte özgür değilim. Yoksa neden Andrei'nin ikinci adamı beni izlemesi için gönderilsin ki?

Ama bir şeyler ters gittiğinde ne olacak? Arkadaşlarıma ulaşmanın bir yolu yoksa nasıl yardım çağıracağım? Bana bir Telefon.

Elbette Valentin'den onunkini kullanmasını isteyebilirim ama bunun bana bir olacağından şüpheliyim. Sadece kimsenin telefon numarasını bilmediğim için de değil. Andrei, Valentin'in telefon numarasının kullanılmasını açıkça yasaklamadı. ama içimden bir ses beni olabildiğince izole etmek istediğini söylüyor.

Eğer yardım çağırmanın bir yolunu bulacaksam, bunu gizlice yapmam gerekecek.

Bakışlarım dışarıdaki manzaradan önümde asılı duran siyah saten elbiseye kayıyor.

Kafamda bir fikir oluşuyor... sonra yavaş yavaş tam teşekküllü bir plana dönüşüyor.

Mükemmel kıyafeti bulmak için rafları karıştırıyorum. Cepli bir takım elbise bulmam uzun sürmedi. Bu blazer ceketin iç göğüs cebi de var, ama bu bana yardımcı olmaz. Yelena'nın mesajımı aldığından emin olmalıyım.

Şifonyere doğru koştum ve çekmeceleri açtım. Bir şekilde şansım yaver gidiyor ve bir kâğıt ve kalem buluyorum. Yelena'ya hızlıca bir not karalıyorum ve katlanmış kâğıdı takım elbisemin eteğinin kalça cebine sokuyorum.

Bunu neden daha önce düşünmedim? Bu fikri kadın sığınma evinde bulmuş olsaydım, belki de tüm bunlar önlenebilirdi.

Yatak odasının kapısını açtığımda. Valentin'i buldum. duvarda. Telefonunda geziniyor ve blazer ceketin olduğu askıyı uzattığımda kaşlarını kaldırıyor. "Bana bir iyilik yapar mısın?"

"Tabii. Ne ?"

"Bu takım elbiseyi belini çektirmek için dışarı gönderebilir misiniz? Bana çok büyük geliyor."

Kıyafete bakıyor ve yüzünü buruşturuyor. "Bu akşam Pakhan'la yemeğe giderken bunu giymeyi planlamadığını söyle bana."

"Öyle olsaydı değiştirilmesi için göndermezdim. Daha sonrası için ihtiyacım var... her ihtimale karşı."

Telefonunu kaldırıyor ve askıyı alıyor. "Evet. Her neyse. Tamam."

"Bana bir iyilik daha yapar mısın?" Kalbim göğsümden fırlayacakmış gibi çarpıyor. Bu gerçekten işe yarayabilir mi?

"Bu sefer ne var?"

"Lütfen Van Buren'deki Empress Collection Imports'a gönderebilir misiniz? Şehir merkezinde. Oradaki terziyi tanıyorum ve ölçülerimi biliyor. Kendisi orada olmayabilir ama asistanlarından biri yardımcı olabilir."

Sonunda başını sallamadan önce sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca dilini çiğniyor. "Birini göndereceğim."

Daha fazla soru sormadığı için gerçekten rahatlamış bir şekilde ona bakıyorum. "Teşekkür ederim."

Yatak odasına dönüyorum ama dinlemek için kapının yanında duruyorum. Benim Valentin'in ağır ayak seslerinin koridorda kaybolduğunu duyduğumda kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor.

Boyumdan büyük işlere kalkıştım ama en azından şimdi biraz umut var.

Tavana bakıp sessiz bir dua ediyorum.

Lütfen, o notun yardım edebilecek birine ulaşmasını

sağla. İçimde ona ihtiyacım olacağına dair bir his var.

ANDREI

Helikopterden iniyorum ve iniş pistinde Valentin'i selamlıyorum. "Her şey kontrol altında mı?" Motor arkamızda kaybolurken soruyorum. "Her şey yolunda," diyor bana. "Rapor edilecek bir şey yok."

"Nerede o?"

"Üst kattaki odasında. Sen aradığından beri orada."

"Güzel. Ofisime gel. Seninle konuşmak istiyorum."

Natalya'yı tekrar görmeyi ne kadar çok de, önce aradan çıkarmam gereken bir şey var.

"Hay ." Valentin beni ofisime kadar takip etti ve kapıyı arkasından kapattı. "Bir sorun mu var?"

"Evet. Ilya, Utyuzhin Bratva'yı yok eden mermi kovanlarının adli tıp sonuçlarını aldı."

"Ve?" Valentin soruyor. "Kimdi o?"

"Hiç kimse," diye alay ediyorum. "En azından bizim bildiğimiz hiç kimse. Mermi kovanlarının izi tamamen sürülemez."

Valentin kaşlarını çatır. "Bu imkânsız. Kuzey Amerika'da böyle bir vurgun yapabilecek kadar büyük her grup hakkında içeriden bilgi sahibiyiz. Bir şeyleri gözden geçiriyor olmalısınız. Mafyayla ilgili olmalı. Mafyayla ilgili olmalı. kartvizit?"

"Bulduğumuz kadarıyla hayır. Ama kartvizitlerini bu kadar iyi saklamışlarsa, o zaman ne anlamı olurdu? Bu kasıtlı bir sabotaj eylemiydi. Gözdağı verme taktiği değil. Bordromuzdaki polisler de en az kadar şaşkın. Geride bırakılan silahlar bile izi sürülemez. Kaynaklarımıza göre, bu silahlar hiçbir zaman açık pazarda satılmadı, dolayısıyla katil de sivil bir ekip olamaz - ve bu da bize çok az seçenek bırakıyor... eğer varsa."

Valentin çenesini ovuşturur ve volta atmaya başlar. "Bu olmalı İmkansız. Böyle bir şey için hazırlıklıyız. Hata emniyetlerimiz var. Bunu deneyecek kadar aptal olan herkes kısaçılarımıza yakalanmalıydı."

"Ve yine de buradayız," diye homurdandım. "İly bile şaşkına döndü... ve bu da bir şey söylüyor. Bütün gün güvenlik kamerası görüntülerini izlemeye çalıştı ve hâlâ işe yarar bir şey bulamadı. Bu da demek oluyor ki Bu şerefsizler bu şehri görünmeden geçebilecek kadar iyi tanıyorlar."

"Bunların hiçbirisi mantıklı değil." Valentin önümde durdu. "Ama bu konuda ne yapacağız? Göremediğimiz bir şeye karşı misilleme yapamayız."

Çenemi sıktım ve yumruklarımı sıktım.

"Bunu söylemekten ne kadar nefret etsem de, şu anda yapabileceğimiz pek bir şey yok. En iyi seçeneğimiz daha fazla kanıt bulana kadar sessiz kalmak. Ekibinizi şehri araştırmak için dışarı çıkarın. Olağandışı faaliyetlere bakın- Sıra dışı bir şey. Bunu her kim yaptıysa bana bir mesaj göndermek istiyor. Ama henüz kendilerini ifşa etmediklerine göre. tam bir çatışmaya hazır değiller. Tekrar saldıracaklar. Bu sadece başlangıç, eski dostum. Gözlerinizi dört açın ve silahlarınızı hazır tutun. Bir fırtınanın yaklaştığını hissediyorum."

"Bana sadece kimi öldüreceğimi söyle."

"Artık seni tutmayacağım. Fareleri kanalizasyondan temizleyin... Gerekirse kanla. Sadece şiddeti rakibimizle sınırlı tut

Gruplar. Bu korkaklara bir mesaj göndereceğiz. Kimse bizimle ya da bizim olanla uğraşamaz. Şimdi gidin. Helikopteri al. Git ve en iyi yaptığın şeyi yap."

Omzunun üzerinden bakıyor. "Gelmek istemiyor musun?"

Başımı salladım. "Elbette istiyorum. Tıpkı eski günlerdeki gibi olurdu. Ama yeni bir oynucağım ve tatmin etmem gereken bir açlığım var. Kızgınlığım Özellikle de senin gibi bir canavarı dünyaya salacakken."

Valentin bir sırtıış patlattı. "Beni kızartacaksın."

Onu arka kapıya kadar geçirdim. "Bugün ilginç bir şey söyledi mi?"

"Sadece zaten bildiklerimizi. O iyi bir kız. Ona karşı dikkatli ol." Beni incelemek için başını eğdi ve şöyle demekten kendini alıkoydu başka bir şey.

"Asla değilim. Şimdi kız arkadaşım ile konuştuğum için sana kızmadan önce git."

"Evet, Pakhan," diye başını salladı Valentin.

Bununla birlikte, iniş pistine geri dönüyor. Helikopterin kükremesinin uzaklarda kaybolduğunu duyana kadar ofisimde bekliyorum. Bu sinir bozucu gün boyunca biriktirdiğim tüm öfke zihnimin derinliklerine gömülüyor. Koridora çıkıyorum ve Natalya'nın yatak odasına bakıyorum.

Her şeye değsin, meleğim.

Kravatımı çıkarıp büyük yatak odama doğru ilerliyorum. Çok uzak değil ve oraya vardığımda gömme dolabımın üstündeki saat 6:45'i gösteriyor. Bu da bana Natalya ile 7'de planladığım akşam yemeğinden önce üstümü değiştirmem için yeterli zamanı veriyor.

"Benim için ne giyeceksin, küçük geyik?" Rahatsız kıyafetlerimi çıkarıp biraz daha iyi nefes alan bir şeyler giyerken yüksek sesle düşünüyorum.

Pantolonumu çıkardığımda sikim dışarı fırlıyor. Bu gece o daracık vücuda neler yapacağımı düşündükçe bile yarı sertleşiyorum. Sonunda . Ve ona boşaltmam gereken bir sürü stres var.

Bu mükemmel.

Siyah ipek düğmeli bir gömlek ve ona uygun bir pantolon seçerek yavaşça giyindim. Şehir merkezindeki ofisimde duş almıştım. o sorun yok, ama yine de ekstra özel bir dokunuş için dolabın arkasına doğru ilerliyorum.

"Hangi kokuyu tercih ederdi acaba?" diye merak edip kasamın şifresini yazıyorum. Kilit açılıyor, ama ben açmadan önce kendimi kapıyı süsleyen tanıdık armaya bakıyordu.

Benim nişanım.

Çenesi istilacı bir piton tarafından açılmış, feryat eden bir kafatası. Siyah pullar tepedeki yumuşak ışığın altında parlıyor. Altın pullar kafatası da parlıyor. Ama altındaki siyah ahşap öyle değil. Çizik ve çentikli cephesinden ışık sızıyor. Göğsüm sıkılaştırır.

Natalya'nın armama olan hayranlığını hatırlıyorum.

Ne kadar da kehanette bulunmuş. Yine de, o söyleyene kadar çoklu kasalarımın içinde saklı olan bazı içerikleri kullanmayı hiç düşünmemiş olabilirim. çok ilgimi çekti.

Şimdi, tek bu.

Onu geçmişime bağlayacağım ve geleceğime bağlayacağım, hepsi bir zamanlar beni zapt etmek için kullanılan zincirlerle. Birlikte yeni bir tarih yazacağız. Çıglıklarla dolu karanlık ve için için yanan bir yolu

neşe ve coşku-ve biraz da acı, sadece iyi bir önlem için. Belki ondan biraz daha kan alabilirim. Bu harika olmaz mıydı?

Bu sefer tadına bakmayı unutmayacağım.

Dudaklarımda hınzır bir sırıtışla kasanın kapısını açıyorum ve üst raflara saçılmış eşyaları görmezden geliyorum. Altta. Bir sıra paha biçilmez kolonya. Böyle şeyleri nadiren kullanırım. Ancak özel günlerde, bu kokulardan bazılarının zaten canavar gibi olan kokuma kattığı yoğunluğun tadını çıkarıyorum.

Natalya'nın hislerini aşırı yüklemek istiyorum. Bu gece geri durmak yok.

"İyi olacaksın," diye mırıldanıyorum, küçük siyah bir bardak alıyorum Şişe. Kristal bir gözyaşı şeklindedir ve şaşırtıcı derecede ağırdır. I boynumu büküp doğal olmayan spreyi uyguluyorum. Buz gibi taze kokusu havaya karışıyor; baharatlı notalar alev uçlu oklar gibi onu kesiyor.

Omzumun üzerinden saate bakıyorum. 6:50. Yemek odasına giderken ofise uğrayacağım. Bu kız için imparatorluğumu terk etmeden önce kontrol etmek istediğim son bir şey var.

Yürürken gömleğimin düğmelerini ilikliyorum. Ofisime geldiğimde bilgisayarın başına oturuyorum ve buradan Kaliforniya'ya kadar tüm suç örgütleri hakkında biriktirdiğimiz dosyaları gözden geçiriyorum.

İçgüdülerin ele almasına izin vermeye çalışıyorum. Bu beni her zaman doğru yola götürmüştür. daha önce. Ama tüm olağan şüphelilerin -İtalyanlar, Yakuza, Triad, Güney Yakası'ndaki çeteler- yanından geçerken bile içim tek bir dosyaya doğru atmıyor. Hiçbiri değil. Olamaz da.

Bu da bu mücadeleyi daha da ilgi çekici kılıyor.

İnsanlar ölecek. Binalar yanacak. İttifaklar bozulacak. Ama bu Bu acımasız oyunda eğlenmeyeli çok uzun zaman olmuştu. Şimdi, tüm eğlence bir anda geldi.

Üstesinden biliyorum.

Tek yapmam gereken önceliklerimi düzgün tutmak. Ve şu anda, önceliğim Natalya'nın küçük tatlı amını tekrar tatmak. Bu benim ikinci önceliğim. Menüde ilk sırada, ona karanlık bir prenses gibi davrandığımda nasıl davrandığını görmek var. Akşam yemeği bunun için. Bir aperatif.

Ana yemek yatakta yenecek. Belki tatlı da.

Telefonum çalışıyor. Saat yediye beş var. Diğer her şey beklemek zorunda.

Ofisimden çıktım ve aşağıya indim. Ama fuayeye ulaştığımda, izlerimde duruyorum.

"Şey, lanetleneyeceğim."

Merdivenlerin tepesinde, siyah bir Noel ağacının üzerinde yükselen baştan çıkarıcı bir melek gibi, aklımı işimden alabilecek tek şey var.

Natalya.

Siyah saten şeffaf bir elbise giymiş. Son kıvrımına kadar ve yine de her şeyi hayal gücüne bırakıyor. Her adımda aşağı inerken ıslak bir rüya gibi kayıyor, kayıyor ve sıkı vücudundan aşağı süzülüyor.

Saçları dağınık bir düğüm halinde toplanmış. Hiç giymiyor Makyaj... Gerçi eminim bunun tek sebebi ona hiçbir şey vermemesini sıkı sıkıya tembihlememdir. Bir kadının üzerindeki şeyleri sevmediğimden değil.

-Doğru şekilde yapılırsa çok şık olabilir ama Natalya'nın benimleyken hiçbir şeyin arkasına saklanmasını istemiyorum.

Uzun, ince altın küpeler boynunu sarıyor ve basit bir altın zincir ağız sulandıran göğüs dekoltesinin üzerinde sallanıyor.

Bu nefis manzara karşısında göğsüm sıkışıyor. Dudaklarımı yalıyorum. Yemek aklımdaki son şey, ama kesinlikle aklıktan ölüyorum.

Kendime söylüyorum. Hepsini bir alırsan bunların ne faydası olur ki? O da gelecek. Ve buna değecek.

"Merhaba güzelim," diye gülümsüyorum alt basamağa ulaştığında. "görünüyorsun."

Yanakları kızarıyor ve ayaklarına bakıyor. "Bu eski şeyin içinde...?"

Sesinin yumuşaklığı beni şaşırttı. İçinde hiç kavga yok. Sadece kabullenme. Bu beni hemen şüphelendiriyor. Bu sabah bıraktığım Natalya'ya ne oldu?

"Sana yakışıyor," diyorum elimi uzatarak. "Ama yatak odanızın zemininde daha iyi duracaktır."

"Önce bana yemek ısmarlamaya ne dersin?" Gözlerini deviriyor ama yine de elimi kabul ediyor. Parmakları benimkilere kayıyor. Mükemmel bir uyum.

"Akşam yemeği gelecek. O zaman sen de geleceksin."

"Sözler, sözler..." dişlerini emiyor ve başını sallıyor. "İyi bir ruh halindesin."

Natalya ağzını açar ama bir şey çıkmaz. İşte orada. Bir şey sakladığına dair kesin bir işaret. Bu gizlilik uzun sürmeyecek. çırılçıplak soyacağım ve hakkında öğrenilecek her şeyi keşfedeceğim.

Değişen ruh hali için bir bahane bulmaya çalışırken mavi gözleri benimkilerden kaçıyor.

"Benim gibi bir kız her gün bir elbise giymiyor."

"O elbise de, onu sana getiren adam da onur duymalı."

Başını yana eğiyor. "Valentin?"

Onu bedenime çekiyorum. İçime düşerken dudaklarından küçük bir çığlık çıkıyor.

"Valentin benim kan kardeşim ve ona ikimizin de hayatı pahasına güveniyorum. Ama giyindiğinizde, başka bir adamın dilinden konuşamazsınız. İsim. Ne benim yanımda ne de başkasının yanında. Bu senin ilk dersin. Anladın mı?"

Natalya benden uzaklaşmaya çalışıyor ama ona izin vermiyorum. Onun yerine yapabileceği tek şeyi yaptı.

İtaat ediyor.

"... Evet," diye yutkunuyor.

"İşte iyi bir kız. Ama şunu bil: Valentin o elbiseyi senin için almadı. Ben aldım. Üst katta gördüğün tüm kıyafetleri ben aldım."

"Bedenimi nasıl bildin?"

"Tahmin yürütecek kadar kadınla birlikte oldum. Görünüşe göre haklıymışım."

Tırnakları avucuma batıyor. Keskin acı hissini memnuniyetle karşılıyorum. Takıntılı bir kız var.

"Ne yani? Yani sen yattığın diğer kızlardan bahsedebiliyorsun ama ben diğer erkeklerden bahsedemiyorum öyle mi?"

Kıskançlığı başımı döndürüyor. Ne kadar harika.

"Hiçbir isimden bahsedilmedi," diye nefes nefese . "Ama sen Doğru. Bu benim hatamdı. Bu gece, başka bir kız . Sadece

İkimiz için de -iyi ya da kötü-." Natalya

huffs. "Ne şanslıyım."

"Aynı şeyi ben de kendim için söyleyebilirim."

Ona biraz tanıyarak, o yanan mavi gözlere bakıyorum. Bana öyle bir çatışmayla bakıyorlar ki. Bu savaşı bitirmek istiyorum. onun içinde öfkeleniyor. En ilkel arzularını kabul etmesini istiyorum. Bana teslim olmasını istiyorum.

"Yemek yiyecek miyiz, miyiz?" Natalya beni kendime getirerek soruyor. O.

Dişlerimi gıcırdatıyorum. Bugün yaptığım onca ayak işine rağmen zar zor acıktım.

"Eğer istediğin buysa."

"Evet, öyle. Sadece bana yolu göster."

". Elimi tut, ben de yapacağım."

Bu sefer elimi ona uzatmama bile gerek kalmadı. Sadece tutuyor ve beni talepkâr bir güçle sıkıyor.

"Devam et o zaman."

Isırığının verdiği zevkten gözlerim neredeyse başımın arkasına yuvarlanacak. Nefesindeki baharat beni sertleştirmeye yetiyor. Onun meydan okuma hala o kadar taze ve yeni ki, onunla ne yapacağımdan tam olarak emin değilim.

Boğ onu. Tabii ki. "Bu

taraftan."

Elini tekrar sıkarak Natalya'yı fuayeden geçirip bir başka koridora, oradan da evin arka tarafındaki küçük kahvaltı salonuna götürüyorum. Samimi bir masa odanın çoğunu kaplıyor. İki sandalye tam karşı karşıya oturuyor.

E ikte durur ve omzunun üzerinden kontrol eder. "Yemek odasına gitmiyor muyuz?"

Başımı sallıyorum. "... sen benden on mil uzaktayken yemek masasının bir oturacak mıyım? Hayır. Bunu planlamıyordum."

Natalya beni hâlâ çizgi film kötü adamı sanıyor. Benim çok daha kötü bir şey olduğuma onu ikna etmem ne kadar sürecek? Ka masını önlemek için ona ne kadar yavaş söylemem gerekecek?
mı?

"Aslında ben de tam olarak olacağını d   nm  t m."

Onun için sandalyesini çekiyorum. " anslısın ki ben o tiplerden değilim." "Hayır.  ylesin. Sadece bazı nedenlerden dolayı benimle değilsin."

Oturdu ve kulağına fısıldamak için e ildim. "  nk  sende ho lanıyorum, küçük geyik. Bunu kabul et. İnsanlar senin olmak için adam öldürür.

Ve sevmedi im insanları öldürürüm. Keyfini  ıkarın." Sözlerim açıkça onu terk etti Karşısında yerimi aldı ımda sarsıldım. "Merak etme meleğim. Ben kadınlara ya da çocuklara zarar vermem," diye onu temin ediyorum.

"Beni böyle mi görüyorsun?" diye soruyor, mavi gözlerini masadan kaldırarak. "Bir  ocuk olarak mı?"

"Kesinlikle naifsiniz... en azından bazı konularda. Ama hayır. Ben seni bir savaşçı olarak görüyorum. Yetişkin bir kadın, anlamadı ın bir g zellelikle kutsanmı ."

"Nasıl g r nd   m  gayet iyi anlıyorum, teşekkür . Senden önce de başımı bir sürü s r ngenle derde soktu."

"Beni böyle mi görüyorsun? Bir sürüngen olarak mı?"

Bakışları tavana doğru uzanmadan önce geçici olarak benim üzerime düşüyor. Boynunu çevirerek etkileyici odanın etrafına bakar.

"Genelde beni rahatsız eden sürüngenlerden biraz daha... başarılısın."

Sandalyemde öne doğru eğildim.

"Finansal olarak mı yoksa romantik olarak mı?"

Sertleşiyor. "Senin yanında başka erkekler hakkında konuşmama izin verilmediğini ."

Gülmekten kendimi alamıyorum. "Çabuk öğreniyorsun. Çok iyi. İstersen bırakayım mı?"

"Yapardım," diye mırıldanıyor, dudaklarını büzerek. "Başka bir şey hakkında konuşalım."

"Özel bir şey var mı?"

"Sen seç."

Kendimi kontrol etmeliyim. Her ne kadar onu sorgulamak istesem de, bu yemeğin amacı cevap almak değil. Burada söz konusu olan çok daha önemli bir şey var.

Yine de Ilya'nın bugün bana söylediği bir şeyi hatırlıyorum ve kendime engel olamıyorum. Natalya'da ortaya çıkarmak için can attığım bir gizem var.

"Bana soyadının Datsyuk olduğunu söylemiştin," diye

girişimde bulundum. "Doğru."

"Bu çok ilginç." Peçetemi kucağıma koydum. gerginlik. "Buraya gelirken biraz araştırma yaptım ve hiçbir şey bulamadım.

Bu isimle kaydınız var."

"Bu benim adım. Ben uydurmadım."

"Senin uydurduğunu söylemedim. Kasabada bu isimde birkaç kişi var ama sen onlardan biri değilsin."

"Bu imkansız. Ehliyetimde yazıyor. Doğum belgemde var."

Omuz silkiyorum. "hiçbir kayıta yok."

İtiraz etmek için ağzını açıyor ama tam o sırada uşağım Anatoly içeri giriyor. Sessizce masanın ortasına büyük bir çorba tabağı yerleştirirken kiler kapısı arkasından sallanıyor. Tek kelime etmeden bize iki kase servis ediyor ve her doğru miktarda çorba dolduruyor.

Natalya kibarca gülümseyerek, "Teşekkür ," der. Dudakları gergin ama sesinde görmezden gelinemeyecek bir samimiyet var. Bu hareket o kadar merak uyandırıcı ki gözlerimi kısmaktan kendimi alamıyorum.

Anatoly başını sallıyor ve sonra usulca sallanan kapıdan geri dönüyor.

"Neden bu kadar sessiz?" diye fısıldar o gittikten sonra.

"Çünkü hizmet etmek için bu şekilde eğitildi," diye açıklıyorum, hala onu anlamaya çalışıyordu. "Uşaklar doğrudan emir konuşmazlar. Ve genellikle hizmetleri için onlara teşekkür edilmez."

"Neden olmasın?"

"Çünkü işlerini yapmaları bekleniyor." "Bu onlara teşekkür edilmemesi gerektiği anlamına gelmez."

"Belki de."

"Sanırım hiç hizmet sektöründe çalışmadınız."

"Hiç masalara servis yapmış gibi görünüyor muyum?" Ona kaşlarını kaldırarak soruyorum.

Bir kahkaha patlatmadan önce bir saniye beni inceliyor.

"Üzgünüm," diye homurdanarak dudaklarını sildi. "Ama seni cılız bir önlükle asi bir aileden sipariş almaya çalışırken hayal etmek bile çok komik."

Yüzüme içten bir gülümseme yayılıyor. "Muhtemelen sonunda onları öldürürdüm."

"Ama aslında, değil mi?"

Ben gülüyorum ama Natalya hemen geriliyor. Sanırım kaba saba bir aileyi gerçekten öldürdüğüm düşüncesi ona o kadar da komik gelmiyor... benim için bile olsa.

"Muhtemelen oldukça iyi bahşişler alırdım," diye devam etmeye çalışıyorum, çünkü sadece gülüşünden hoşlanıyorum. Çok hafif ve melodik. Daha fazlasını istiyorum o.

"Belki," diyor, içinde bulunduğu koşulları hatırladıkça sesi alçalıyor. "Sanırım en azından müşterilerinizden iyi bir bahşiş koparmakta iyi olursunuz."

"Neyse ki hiçbir aile nasıl tepki vereceğimi öğrenme riskiyle karşı karşıya kalmayacak, çünkü şu anki işimden ayrılmayı planlamıyorum."

Natalya peçetesini düzeltirken "Tabii ki hayır," diye başını sallıyor. "Zengin bir patron neden hükmettiği insanlar gibi olmak istesin ki?"

Çorba kâseme bakıyorum ve Natalya'nın mükemmel yüzünün üzerinde yükselen buharı takip ediyorum.

"Benim pozisyonuma itiraz etmekte özgürler," diyorum ona. "Tıpkı benim selefime meydan okumakta özgür olduğum gibi. Sadece benim için olduğu kadar onlar için de iyi sonuçlanmayabilir."

"Kendi patronunu mu öldürdün?"

"Tüm Pakhalılar bunu yapmalı. Biz veraseti bu şekilde hallederiz; bir de evlilik ve varisler yoluyla. Ama her ikisi de en az diğeri kadar olasıdır."

Natalya ona söylediklerimi düşünürken masayı bir sessizlik kaplıyor.

Sonunda konuştuğunda, beklediğim son şeyi söyledi. "Yani uşağınızın sizi öldürmeye çalışmakta ve Pakhan olmakta özgür olduğunu mu söylüyorsunuz?"

Kocaman, içten bir kahkaha göğsümü dolduruyor.

"Kesinlikle öyle. Ama Anatoly denemeyecek kadar da akıllı - zaten Pakhan olmak istemezdi. Adamın belirli becerisi var ve bu konuda çok iyi. Bundan daha fazlası olmaya çalışsaydı, diğeri ona kesinlikle haddini bildirirdi. Orada uzun süre dayanamazdı. Neyse ki ben ona burada güzel bir hayat sunuyorum."

"Gitmesine izin yok mu?"

"Elbette öyle. Buradaki herkes öyle. Ama neden yapsın ki? Ona ödeme yapıyorum. iyi ve geleneksel eğitime ve davranış kurallarına saygı duyuyorum. Eğer saygı duymasaydım, gidip başka biri için iş bulurdu ve ben de ona izin verirdim."

"Gitmeme izin verir misin?"

"O kadarını söylemedim

mi?" "Sanırım..."

Natalya kâsesine bakıyor ve ben sandalyemde geriye yaslanıyorum. Şüpheleniyor ve şüphelenmekte de haklı. Bu noktada, onun buradan çıkmasına izin vereceğimden emin değilim. Önce onunla yapmak istediğim çok şey var.

"Ye," diyorum konuyu değiştirerek. "Çok şey yaşadın. Benim için ziyan olmana izin vermeyeceğim."

Kaşığını eline alırken kafasında dönmeye devam eden çarkları görebiliyorum. Bu yaşam tarzına alışık değil. Daha önce hiç böyle bir ortamda bulunmadı ama öğrenecek. Bu yüzden burada.

Çorbanın ilk tadına bakarken onu izliyorum. Memnuniyetle başını yana eğiyor, ne kadar iyi olduğundan etkilendiği belli.

Hoşuna biliyordum. Ona evini hatırlatacak bir şey - en azından o "Bu ne?" diye sorana kadar ben öyle sanıyordum.

"Ha?" Kafam karışmış bir şekilde . "Ne demek istiyorsun?" "Bu çorba. Nedir o?"

"Bu shchi."

Şok içinde bana göz kırpmıyor. "Ne dedin sen?"

Kaşları çatıldı. "Shchi. Geleneksel bir Rus çorbası. Daha önce hiç içmedin mi?"

"Çok lezzetli. Ben sadece..." Kaşlarını çatıyor. "Buna ne diyordunuz?"

"Shchi."

"Shchi," diye tekrarlıyor, aksanı bozuk ve şaşırtıcı derecede sevimli.

"Annen senin için hiç yapmadı mı?"

"Belki ben çok gençken," diye iç geçiriyor Natalya. "Ama sanırım bunu kalıcı bir anı haline getirecek kadar uzun süre etrafta değildi..." Kaşığını bırakıyor ve ben hemen kendimi tekmelemek istiyorum. Nasıl bu kadar aptal olabildim?

Koruyucu zaten biliyorum. İçimden bir ses daha fazla. O ve ben o kadar farklı olmayabiliriz. Ama bırakıyorum. Yeterince sıcıp batırdım.

Ayrıca, biz konuşurken Ilya muhtemelen üzerinde çalışıyordu. Öyle ya da böyle, onun tüm sırlarını öğreneceğim.

"değil," diyorum kendi kaşığımı kaparak. "Anatoly'ninki kadar iyi olmazdı zaten. Şimdi bitir."

Şaşkınlık ve hayal kırıklığıyla Natalya karşılık vermeye çalışmadı. Bunun yerine, zayıf bir şekilde kaşığını aldı ve tekrar yemeye başladı. Başka bir söylemeden hepsini bitirdi.

Kasesi boşaldıktan kısa bir süre sonra Anatoly geri dönüyor, masayı topluyor ve tabaklarımızı normal yemek değiştiriyor. Sonra ana yemek servis edilir.

Varreniki, golubsty, cızırdayan kebab yığınları ve pancar, kırmızı soğan ve ekşi krema ile istiflenmiş ringa balığı shuba.

Daha önce aç değildim ama şimdi açım. Koku odayı sıcak bir nostaljiyle dolduruyor ve bana uzun zamandır özlediğim bir zamanı ve yeri hatırlatıyor. unutulmuş. Acaba Natalya Rus kökleri hakkında ne kadar şey biliyor? Onun gibi bir yetim olmama rağmen, en azından geleneksel bir ortamda yetişecek kadar - bu ortam anne sıcaklığını içermese bile... ya da herhangi bir kadını bile.

"Bunlardan daha önce hiç yemedin mi?" Gözlerini zengin tabağa dikmiş onu izlerken soruyorum.

Başını sallıyor. "Ne olduğunu bile bilmiyorum."

"Bunların hepsi geleneksel Rus yemekleri. Sizi evinizde hissettirebileceğini düşündüm..."

"Benim evim yok."

"Ben de hep aynı şekilde hissettim," diye iç geçirdim. "Ama en azından Rus yemeklerini biliyorum. Ve şimdi sen de bileceksin. Bu..." Bir parça saplayıp havaya kaldırıyorum. "Bu ızgara kuzu eti."

Natalya beni takip etti ve ağzına bir şiş soktu.

Bir parça daha almak için uzanmadan önce zorlukla yuttu. "Çok lezzetli."

"Buna şaşlık ve bu deniyor...." Golubsty'lerden birini mızrakladım. "Bu lahana içine doldurulmuş kıyma. Buna golubsty deniyor."

Benim küçük dersimi anlamayacak kadar golubsty denemekle meşgul.

"Beğendin mi?" Alaycı bir şekilde sordum.

Öfkeyle başını sallıyor, yanakları yemekten şişmiş. Vahşi bir şekilde ziyafet çekmesi ona her zamankinden daha fazla ilgi duymamı sağlıyor. Hatta kalbimi saran buzlar biraz daha eridiğinde eski ölü kalbimin acıdığını bile hissedebiliyorum.

Bu küçük geyik yabani, tıpkı benim gibi. Onu evcilleştireceğim ve bu yönünün bozulmamasını sağlay.

"İsterseniz size Rus mirasınız hakkında daha fazla şey öğretebilirim?"

"Hepsi bu kadar lezzetli mi?"

"Pek sayılmaz," diye kıkırdıyorum. "Aslında, çoğu oldukça

acımasız." "O zaman duymamayı tercih ederim."

"Bunun yerine biraz daha hafif bir şeye ne ?" Daha önce soyadıyla ilgili sorduğum sorunun derinine inmek için bir fırsat yakaladığımı fark ederek soruyorum.

"Elbette."

Tekrar tabağına bakıyor ve çatalıyla şubanın bir kısmını kesiyor. Pek dikkat etmemesi umurumda değil. I

Ona böyle öğretmekten zevk alıyorum. Daha kirli şeyler zamanla gelecek, ama eğer benim olacaksa, mirası hakkında daha fazla şey bilmesi gerekecek.

"Rusların çoğu kendilerini üç isimle tanımlıyor," diye başlıyorum. "İlk adlarıyla başlarlar ve sonra soyadlarına geçerler."

"Patronimik mi?"

"Bu onların babalarının adı ve bir nevi göbek adı gibi. Rus dünyası. Örneğin benim tam adım Andrei Mikhailovich Zherdev."

Natalya bir şey hatırlamış gibi yüzünü buruşturur. "Aslında bunu biliyordum. Sanırım bu tamamen cahil olmadığım anlamına geliyor."

"Peki... soyadınızı biliyor musunuz?"

"Evet... Vladimirovna."

Ondan çok kendi kendime başımı sallıyorum. "Natalya Vladimirovna Datsyuk." "O benim."

"İlginç. Ailen hakkında bir şey hatırlıyor musun?"

Omuz silkiyor. "Hemen hemen hiçbir şey. pek bir ailemiz olduğunu sanmıyorum..."

"Peki ya baban?"

"Babam ben on yaşıma basmadan bir süre önce ortadan kayboldu."

"Gerçekten mi? Seni geride bıraktığında çok daha genç olduğunu sanıyordum."

"Ortadan kaybolduğunda zaten hayatımdan tamamen çıkmıştı. Hiç ortalıkta yoktu. Çok yalnızdım. Bütün bunlar

O gittiğinde değişen şey koruyucu ailede yaşamak zorunda kalmam oldu. Sonra da ayrılabilircek yaşa gelene kadar yabancılarla çevrili kaldım."

"Peki koruyucu aileye gitmeden önce nerede ?"

"Chicago'da bir ev. Nerede olduğunu hatırlamıyorum. Gençliğimden öncesine dair pek bir şey hatırlamak zor. Devlet tarafından reçete edilen bir terapist bir keresinde bana bunun yaşadığım travmadan kaynaklandığını söylemişti. Görünüşe göre, o kadar çok şey yaşamak her şeyi unutturabiliyormuş."

"Adresi hatırlıyor musun?"

"Hayır," diye hafifçe başını sallıyor. "Ve o zamanlar bunu bildiğimden de emin değilim. Aslında evden çıktığımı bile hatırlamıyorum. Bazen gitmeme izin verilmediğini hissediyorum ama bu doğru olamaz."

Şimdi bakma sırası bende. "Çok ilginç..."

Natalya yemeğiyle oynarken artık bir şey yemediğini fark ediyorum. "Bunu bir süredir düşünmüyordum ama evet, garipti. Babamı belki iki haftada bir bir ya da iki saatliğine görüyordum. Babam O zamanlar çok iyiydi ama işiyle çok meşguldü." "Ne yaptı?"

"Hiçbir fikrim yok. İş hakkında konuşmazdı... ya da benimle, onu gururlandırmak için ne kadar uğraşırsam uğraşayım... ya da belki bunların hiçbirisi olmadı ve ben sadece rüyaları yanlış hatırlıyorum..."

Hatırladıkça battığını görebiliyorum. Gerçek ya da değil, fark etmez. Natalya'nın hayatında hiç güvenebileceği bir erkek olmadı. Onu gerçekten önemseyen biri olmadı.

Bunu değiştireceğim.

"O seninle kim ilgilendi?"

"Ben... Ben hatırlayamıyorum. Annem değildi ama. O çoktan gitmişti. Ama belli bir kişi de değildi. Sanırım farklı insanlar geldi ve gitti. Sürekli değiştiler. Sanırım resmi olarak oraya gitmeden önce zaten bir tür koruyucu sistem içindeydim."

Tabağıma bakıyorum. Bu konuşma hiç beklemediğim bir yöne doğru gitti. Ben de artık yemek yemek istemiyorum.

Aramızdaki boşluğu küçük bir sessizlik dolduruyor. Sonra Natalya, "Yani, evet, hiç evim olmadı... ya da bana mirasımı öğretecek biri. Ama yemeklerin yarısı kadar bile ilginç olsa, öğrenmeye karşı çıkmam. Yani, demek istediğim, eğer bana öğretmek istersen... bu iyi olabilir..."

Sözünü kesiyor ve ben odaklanmakta zorlanıyorum.

Onun garip ve beklenmedik geçmişi dikkatimi çekti. Sormak istediğim yepyeni sorular var. Dilimin ucuna kadar geliyorlar. Ama başka bir şey sormamaya karar verdim. Geçmişinin gizemi bekleyebilir. Asıl keşfetmek istediğim onun vücudu. Bu gece.

"Benim için bir zevk olur," diyorum ilgimi konuşmamızdan uzaklaştırarak. "Yarın başlayabiliriz. Sana bazı şeyleri öğreteceğim dil. Kulağa nasıl geliyor?" "Güzel."

Masaya bakıyorum. Hâlâ bir sürü yemek var ama ben memnunum. Natalya'nın da öyle olduğunu söyleyebilirim, çünkü başımı kaldırdığımda Onu beni incelerken yakaladım.

"İstediğin her şeyi yedin mi?" Bakışlarına karşılık vererek soruyorum.

Çatalını bırakıyor ve tabağını itiyor. "Evet. Sanırım kadar aç değilim."

"İkimiz de yeterince yedik," diye kabul ediyorum. "Şimdi ikinci dersin zamanı." Ayağa kalkarak masanın etrafında dolaşıyorum ve onun sandalyesini çekiyorum.

Elimi ona uzattığımda elimi tutuyor. "Hazır mısınız?" "Başka

seçeneğim var mı?"

"Evet. Her zaman bir seçeneğin vardır. Ne beni ne de bir başkasını bir an bile seçme şansın olmadığına inandırma." Elini bırakıp kenara çekiliyorum ve kapıya doğru bir işaret yapıyorum. "Ben yukarı çıkıyorum. Yukarı çıkmak ister misin?

Bana katılır mısınız?"

Muhteşem mavi gözleri soruyu düşünürken bir ileri bir geri kayıyor. İçindeki yakıcı arzuyu görebiliyorum; daha önce yaptıklarımızın kızgın anısı. Gerçekten, bu onun ilk gerçek sınavı. Benim de ilk sınavım.

Beni istemesi için yeterince şey yaptım mı?

"Evet," diye başını sallıyor Natalya. "Ben yukarı geliyorum."

Neredeyse yumruğumu zaferle sıkacaktım. "değecek," diye gülümsüyorum. "Bundan emin olacağım. Bu taraftan, küçük geyik."

Yanımdan geçip gitmesine izin verdim, sonra da yırtıcı bir hayvan gibi onu takip ettim. Kalçalarının sallanışı beni çıldırtıyor ve merdivenlerin tepesine ulaştığımızda pantolonumu zar zor bir arada tutuyorum.

Bunu planladığım kadar yavaş yapabileceğimden emin değilim. Ve Natalya merdivenlerin tepesine ulaştığında son kararımı . O içgüdüsel olarak sola, yatak odasına doğru gidiyor ama ben uzanıp elini tutuyorum.

"Bu ."

"Yatak odama gitmiyor muyuz?" diye soruyor, ben hızlandıkça tökezleyerek ilerliyor.

"Hayır. Benimkine gidiyoruz."

Yutkunuyor. "Yatak odan mı?" "Evet,
doğru."

"Neden?"

Dolabımın arkasında duran kasayı düşünüyorum.

"Çünkü sana göstermek istediğim bir şey var."

ANDREI

Kapıdan içeri adımımızı atar atmaz Natalya'yı duvara yaslayıp ilk öpücüğümü çalıyorum.

Bedenim onunkine gömülürken nefesi kesiliyor... sonra o beni öpüyor.

"Bunu bana odamda da gösterebilirdin," diye nefes alıyor.

"Sana göstermek istediğim şey bu değildi. Git hadi. Yatağa gir."

Natalya'nın solgun yanakları yere bakarken pembeleşir. Yine de, onu bıraktığım anda, itaatkar bir şekilde yatağa doğru sürünüyor.

"Bekle." Yatağın üzerine diz çökmeden önce onu durduruyorum. "Benim için soyun. Yavaşça."

"Ya yavaş gitmek istemezsem?" Sözlerindeki özgüven, ses tonuyla eşleşmiyor. Sesi kadın taklidi çalışan bir kıza benziyor.

Bu beni gülümsetiyor. Arzuladığım kadın olmak istiyor. Ama henüz o noktada değil.

"O zaman bu içgüdünü yutacak ve efendini dinleyeceksin," diyorum yüzümdeki sırıtışı silerek. "Senin de zamanın gelecek, küçük geyik. Ama şu anda yetki bende. Anladın mı?"

"... Evet."

"Evet ne?"

"Evet... Pakhan?"

Bu beni neredeyse güldürüyordu.

"Hayır, küçük geyik. Bana öyle seslenemezsin. Senin için ya Andrei ya da efendim... Baba da kabul edilebilir.

"Evet... efendim."

"Bu kadar yeter. Şimdi soyun. Yavaşça. Eğer çok hızlı hareket edersen, o güzel elbiseyi parçalara ayırır ve doğru yapana kadar başka bir tane getiririm. Hadi bakalım."

Natalya elbisesinin askılarını bilinçli bir şekilde çıkarırken inatçı bakışlarıyla beni karşılıyor. Önce sağ omuz, sonra sol omuz. Bir an için, tüm kıyafet onun üzerinde tehlikeli bir şekilde asılı duruyor. mükemmel kıvrımlı kalçalar. Sonra, kendi hatası olmadan, kayıyor.

Onun tertemiz vücudunu görünce derin bir iç çekiyorum. Solgun teninin saf aurası içimi ürpertiyor. Ona daha önce hiç bu kadar yavaş bakmamıştım. Diğer karşılaşmalarımız çok daha aceleyle gelmişti.

Her anın tadını çıkarmak istiyorum... bu, yakalanan prensesimle uğraşmak anlamına gelse bile.

"Bu çok hızlı oldu," diyorum başımı sallayarak. "Tekrar yap. Bu sefer daha yavaş."

Natalya az önce ondan köprüden atlamasını istemişim gibi bana

bakıyor. "Bu benim hatam değildi. Sadece kaydı."

"Daha önce hiç elbise giymedin mi? Askıları çıkardığında böyle yaparlar. Şimdi beni dinleyecek misin yoksa seni cezalandırmak zorunda mı kalacağım?"

İleri doğru bir adım atıyorum ama Natalya'nın henüz buna hazır olmadığı çok açık. Geri çekildi ve ben de durdum. Yine de ayak bileklerinin etrafındaki buruşuk elbiseye başımı sallayarak bakıyorum.

"Tamam, geri takacağım," diye mırıldanıyor.

Dizinden eğilerek onu gidiyor.

"Hayır. gitsin. Aynı elbiseyi bir kereden kullanmayacaksın. Gerçekten kızımın kıyafetlerini geri dönüştürmesine izin vereceğimi mi sanıyorsun?"

Natalya kafası karışmış bir şekilde etrafına bakınıyor, "Ben... Benim başka elbisem yok..." "Onlarla dolu bir odanız var."

"Benim odamda değiliz."

"Zeki kız." Cebime uzanıp telefonumu çıkardım ve bir mesaj gönderdim.

"Şimdi ne yapıyorsun?" Natalya yutkunuyor. Ben onun etrafında dönmeye başladığımda boğazının titremesini izliyorum.

". "

Yatağın diğer tarafından gördüğüm manzara karşısında göğsüm sıkışıyor. Cibinlikli yatağımın bağlı perdeleri mükemmel bir çerçeve oluşturuyor. siluet emirlerime hazır bekliyor. Dizimi şiltenin üzerine koyduğumda Natalya'nın küçük sıkı kıcı hafifçe sıkıştı. Amını sikimin etrafına sıkıştırdığında nasıl hissettiğimi hatırlıyorum.

"Hayal kırıklığına uğradım," diye gürlüyorum ensesine doğru. "Eğer sana söyleneni yapsaydın, şimdiye kadar sevişiyor olurduk."

Üzerinde hiçbir kıyafet yokken Natalya'nın vücudunun verdiği tepkiyi saklaması imkânsız. Sıkı kalçaları esniyor ve ayak parmakları kıvrılıyor. Kürek kemikleri seğiriyor.

"Seni durdurmayacağım," diyor, açıkça istekli... ve giderek daha da sinirli. Bu hayal kırıklığını şişelemek istiyorum ki baraj yıkıldığında hepsi patlasın.

"Sabır, küçük geyik. Daha önce seks için hiç bekletilmediğini sanırsın."

"Seninle tanışmadan önce yeterince bekledim."

Natalya'nın az önce söylediklerinin anlamı nihayet kafama dank ettiğinde kendimi yataktan itmeye başlamıştım bile.

"Bu ne anlama geliyor?" Tekrar dönüp ona bakarak soruyorum.

Okyanus mavisi gözleri, yapmamaları gereken bir şey yaparken keşfedilmiş gibi dağılıyor,

"Hiçbir şey."

"Hayır, bu bir şey değildi," diye zorluyorum, tam olarak düşündüğüm şeyi kastettiği umuduna tutunarak. "Benden önce kaç erkekle yattın?"

"Senin yanında erkekler hakkında konuşmaya iznim olmadığını sanıyordum..."

Onun üzerinde yükselerek Natalya'nın küçük beline uzandım ve elimi kışına soktum. Parmaklarımı yumuşak etine sokmadan ve onu tekrar aşağı indirmeden önce parmak uçlarına sıçrayarak ciyaklıyor.

"İznim var. Ama sadece bu ."

Parmaklarımın uçları alaycı bir şekilde nabız atışına yaklaştı. Bacaklarının arasında saklanan sıcaklık. Benim nefesim de onunki gibi derinleşiyor.

İkimiz de gerginliği kırmak istiyoruz. İkimiz de onun içine girmemi istiyoruz. Ama o duymak söyleyene kadar ona istediğini vermeyeceğim.

"İzninize ihtiyacım yok, çünkü... sizden önce hiç erkek yoktu."

Yukarı bakarken dudaklarımdan kontrolsüz bir inilti yükseliyor. Tavan. Tek bir cümlemin bu kadar zevk içereceğini kim bilebilirdi? "Bakire misin?"

"Öyleydim... seninle tanışana kadar.

Natalya'nın gözlerinin bakıyorum ve göğsümden bir sıcaklık yayılıyor. Daha önce hiç hissetmediğim bir şey hissediyorum. Beni dizlerimin üstüne çöktürmek isteyen bir bağ. Buna izin verdim.

"Kan... Sende özel bir şeyler olduğunu biliyordum..." "Bakire olmak benim kimliğim değil... yani, ben öyle biri değildim."

"Bu doğru. Sen benimsin."

Çıplak teninin her santimetresinde nefes alarak, önümde çömeliyorum. yozlaşmış prenses. Dizlerim yumuşak halının üzerine düşüyor ve dünyadaki tüm huşu ile onun düz karnına bakıyorum. Farkında bile olmadan, bana karşılığını ödeyemeyeceğim bir şey verdi.

Ama bu elimden geleni yapmayacağım anlamına gelmiyor.

"Ayakta kalmaya çalış," diye mırıldanıyorum. Ellerim etrafımda kenetlendi Natalya'nın beli ve dilim dışarı fırlıyor. Kalça kemiklerini boyuyorum ve bana itaat etmek için mücadele ederken inlemelerinin sesini içiyorum. Komuta.

Şişmiş klitorisine ulaştığımda dizleri titriyor. Tatlı nektarı dilimi kaplıyor. Onu yerinde tutuyorum ve sırlıslam olmuş memesini daireler çizerek kucaklıyorum. Parmaklarını saçlarıma geçiriyor ve ben onu daha sert ve daha sert yiyorum ta ki...

Telefonum cebimde çalışıyor.

Son bir alaycı tat alıyorum ve sonra geri çekiliyorum. Ellerim geri çekildiğinde Natalya nefese yatağın üzerine yığılıyor.

"Tadın hâlâ tanıştığımız günkü kadar saf," diye gülümsüyorum, dudaklarım onun sularıyla parlıyor.

"Kendimi saf hissetmiyorum."

"Güzel. Bu ilk adım." "Neyin

ilk adımı?"

"Kraliçem olmak."

Natalya otururken ve kapıya doğru dönmemi izlerken şımarık göğüsleri kabarıyor. Kapıyı açtığımda tam da şeyi gördüm.

Natalya'nın yatak odasından bir giysi rafı.

"Bunların burada ne işi var?" diye soruyor, hâlâ nefes nefese.

Onları içeri götürdüm ve kapıyı arkamızdan kapattım. Hizmetçinin Natalya'nın iniltilerini duyduğuna eminim ama umurumda değil. Bir daha hiçbir erkek onun ılığını duymadığı sürece bana bir şey olmaz.

"Başınız o kadar iyi miydi ki görevinizi unuttunuz?"

"Benim...?" ne olduğumuzu hatırlayınca gözleri kocaman açıldı. dizlerimin üzerine düşmeden hemen önce yapıyordu. "Sırf için bana başka bir elbise mi giydireceksin?"

"Sadece yavaşça soyunmak için," diye hatırlatıyorum ona. "İşte, bunu dene"

Rastgele mor bir güneş elbisesi seçip ona fırlatıyorum. Yakalayamayacak kadar yavaştı ve yüzüne dolandı.

Derin bir kıkırdamanın göğsümü

doldurmasına izin verdim. "Ayağa

kalk meleğim."

"Evet, efendim," diye .

Yüzündeki elbiseyi meydan okurcasına yırtan Natalya ayağa kalkmaya çalışır. Ama sallanan bacakları neredeyse pes edecekti. Yatak direğini tam zamanında yakalıyor.

"Aferin kızıma." Küçük, güzel kıyafetini nazikçe üzerine geçirmesini zevkle izliyorum. "Şimdi çıkar onu. Yavaşça."

Natalya göz teması kurarak omuz kayışlarına vuruyor. Gözlerinde mavi bir ateş parlıyor ama bu tamamen öfke ya da kızgınlıkla dolu değil. Hayal kırıklığı. Bunda hoşuna giden bir şey var. Ve bu mükemmel.

Bu kez, omuz askıları gevşediğinde, Natalya elbiseyi belinden kavrar ve sarsıntılı hareketlerle çekiştirir. İlk çekiş köprücük kemiğini ortaya çıkarıyor. İkincisi göğüsleri. Üçüncüsü düz karnı. Ve dördüncüsü sıırsıklam amı.

Mor sundress dizlerine kadar düşüyor ve yere düşmesini engellemek için onları yeterince dışarı çıkarıyor. Uzun bir süre bakışlarımı üzerinde tutuyor ve sonunda onları .

"Mutlu musun?" diye .

"Hem de çok. Ama bir şey fark ettim. Akşam yemeğinde külot giymiyordun, değil mi?"

"BEN... BEN..."

Natalya'nın pembe yanakları kızarır.

"Merak etme, alınmadım. Sadece aynı şey değil, anlıyor musun? Benim için yavaşça soyunmanı nasıl tam olarak deneyimleyebilirim ki-"

"Bunu bir daha yapmayacağım."

Yakama uzanıyorum ve düğmeler patlayana kadar çekiyorum. İpek gömleğim uçarak çözülüyor.

"O zaman sanırım seni cezalandıracağım."

Gömleği bir kenara fırlatıp kemerimi çıkarıyorum. Yere çarptı sadece bir Pantolonumdan önce. Natalya yatağın kenarı dizlerinin arkasına gelene kadar geri çekildi. Kıçının üzerine düştü ve ben de onun üzerine .

"Andrei!" diye bağıyor.

Yumruklarımı şilteye yerleştiriyorum ve onu kollarımın arasına hapsediyorum. Eli göğsüme doğru uçuyor, uzanmış parmakları tenime yayılıyor. Dokunuşunun sıcaklığı ciğerlerimden derin, çakıllı bir nefes çekiyor.

"Beni alacak kadar ıslak olduğunu düşünüyor musun?"

"Hayır dersem, ceza olarak yine de yapacak mısın?"

"Hayır. Bunun için aklımda başka bir şey var. Çok daha etkileyici... ve şiddetli bir şey."

Çıkıntımı kalçalarına doğru itiyorum ve boynu geriye kayıyor. Göğsümde duran elim körlemesine bileklerimi buluyor. Ben eğilip boğazını öperken Natalya sıkıyor.

"Hazır mısın meleğim?"

"Bekle," diye nefes nefese iç geçiriyor. "Ne... bu ne...?" Kaşlarını çatıyor ve bileğime doladığı eline bakmak için başını çeviriyor.

"Ne?" Ben de aynı şekilde kafam

karışmış bir şekilde soruyorum.

"Yaralandın mı?"

İşte o zaman anladım.

"Hayır. Artık değil."

Elimi onun arkasına koyarak Natalya'nın parmaklarını bileğimdeki ip yanıklarının üzerinde gezdiriyorum. Çıplak gözle bakıldığında neredeyse görünmez. Onları o kadar çok mürekkeple kapladım ki normal dövmeler gibi görünüyorlar. Ama yeterince yaklaşırsanız, görmezden gelmeniz imkansız.

"Ne oldu?"

Natalya'nın sesindeki endişe, erimekte olan kalbimi neredeyse acıtacak şekilde çekiştiriyor. Neden umursuyor ki?

"Bu uzun bir hikaye."

"Acelelerimiz mi var?"

Bacaklarımın arasına baktım. Külotum incecik gerilmişti. Şişmiş sikim arzuyla zonkluyor. "Ben

değilim, ama o öyle."

"Yetkili kim?"

"Söz konusu sen olunca, öyle." "Ne

kadar romantik."

Kulağına eğilip, alçak sesle fısıldıyorum. "Eğer kalbimi istiyorsan, onu kazan."

titrediğini hissediyorum.

"Bana ne kazanacağımı söyle. Kimsin sen?"

Dudağımı ısırdım. Bu gecenin böyle geçmesini istemezdim.

"Ben kırık bir adamım," diye homurdanıyorum. "Ama tüm parçalar . Her şeyi yeniden bir araya getirmeyi planlıyorum. Sadece senin yardımına ihtiyacım var."

"Yani sadece bana yardım etmiyorsun... kendine de mi yardım ediyorsun?" "Bu doğru."

Vahşı şehvetimiz duraklıyor ve Natalya dirseklerinin üzerine kayıyor. Mavi gözleri ezilmiş bileğimden ayrılmıyor.

"Bana ne olduğunu anlat... lütfen."

Ayağa kalkıp dolabıma doğru bakıyorum. Kapı açık ama içerideki ışıklar kapalı. Yine de Natalya'nın istediği cevabı içeren kasayı görebiliyorum. Kafatası ve engerek arması bana bağırlıyor Gölgeler.

"Pekâlâ meleğim," diye kabul ediyorum. "Ama uyarayım. Bu tarih dersi cezanın bir parçası olacak."

Natalya tereddüt ediyor. "Acıyacak mı?"

"Sadece benim izin verdiğim kadar." Eğilip alnına koruyucu bir öpücük konduruyorum. "Bununla başa çıkabileceğinden emin olacağım."

"... Tamam."

Ağır bir baş hareketiyle dolaba gidip ışıkları açıyorum. Işıklar Kafatası ve engerek beni karşılıyor ve kasanın kilidini açmadan önce bir süre onlara bakıyorum. Bu kez, için alt rafta ne olduğunu görmezden geliyorum. Siyah bir kutu, ön tarafındaki kiraz düğümüyle kapatılmış. Dikkatlice çözüyorum ve kutuyu çekip çıkarıyorum.

Hatırladığım kadar ağır.

"Arma..." Natalya fısıldıyor, ben yatak odasına geri dönerken ışıklı dolaba bakıyor.

"Bunun arkasında bir şey var." "O kutu..."

Başımı salladım. "Dersiniz... ve cezanız."

Yutkunuyor.

"Ofisteki dolapta da mu var?"

"Hayır. Orada başka bir şey saklı. Bir şey... farklı, ama Benzer. Hâlâ bunu hak etmen gerekiyor. Ama bu... hak ettin."

Bu gece yemekte Natalya bana geçmişindeki bazı sırları açıkladı. Şimdi ben de onun için aynısını yapacağım.

Kutuyu yatağın ayak ucuna koydum ve örtüyü kaydırarak çıkardım. İçindekiler hâlâ tüylerimi diken diken ediyor. Ama sonunda bu öldürebileceğimden her zamankinden daha eminim... Natalya'nın Tabii ki yardım. "İp

mi?"

Kalın, bej renkli ipin uzun dallarını çıkarırken sesindeki korkuyu duyabiliyorum.

"Bu doğru."

"Bunu ne için kullanacaksın?"

"Seni bağlayacağım meleğim. Ve sonra seninle yoluma devam edeceğim."

Natalya'nın yüzündeki dehşet ve tahrik karışımını görebiliyorum. Bileğini nazikçe kavırıyor.

"Merak etme, küçük geyik. Nazik olacağım. Bu zevk için olacak. Oysa bunlar benim üzerimde sadece acı vermek için

kullanıldı." Güzel yüzü buruşuyor.

"Ne demek istiyorsun?"

Ona söylemeye karar verdim.

"Önceki Pakhan. Benim bir tehdit olduğumu biliyordu. Bir gece, o beni pusuya düşürdü. Yakalandım. Bunlar beni zapt etmek için kullanıldı. Aylarca. Çok sıkı bağladılar ve hala derime gömülü iplikler var. Ne kadar , bana ne kötülük yaparlarsa yapsınlar, kurtulamadım. Hala da tam olarak başaramıyorum..."

"Neden üzerimde kullanmak istiyorsun?"

"Çünkü ona zincirlenmiş acı verici anıları silmek ve onların yerine zevk verici olanları koymak istiyorum. Anlıyor musunuz?"

""

"Bana bu konuda yardım edebilir misin

meleğim?" Cesurca başını sallar.

"Edebilirim."

Bir zamanlar donmuş olan kalbimi çevreleyen son buz parçaları da karanlığa karışıyor ve göğsüm kabarıyor.

"İşte benim iyi kızım."

NATALYA

Beni o kadar nazikçe bağıyor ki neredeyse doğru gibi geliyor. Sanki bu malikaneye, bu odaya, bu yatağa, onun kontrolü altına aitmişim gibi.

Elbette, ip sert ve heyecanın altında kaynayan derin bir korku var, ama tenime karşı herhangi bir gerginlik hissettiğim tek an, kanopinin tepesindeki bir destek kirişine bir ip bağladığı ve çekmeye başladığı .

Okul müsameresindeki bir melek gibi yataktan kaldırılıyorum, havada sallanıyorum, karanlıkta usulca dönüyorum.

Bir an için Andrei'nin dev, tehditkar silueti Gölgelede beni izliyor. Akşam yemeğinden beri üzerinde taşıdığı sarhoş edici baharatın kokusunu alabiliyorum. Cesaret için derin bir nefes alıyorum.

"Tıpkı bir melek gibi," diye fısıldıyor Andrei.

Ellerim arkadan bağlı. Bir ayak bileğim kıkırımın üzerinde sallanıyor, diğeri uzanmış, bir ip çemberi tarafından yerinde tutuluyor yatak direğine bağlanmış. Bir düğüm saçlarımı içine alıyor ve Geceye başladığım dağınık topuzu. Diğer üç düğüm omurgamdan yukarı doğru kayıyor ve geri kalan uzuvlarımın üzerindeki baskının çoğunu alıyor.

Andrei belli ki insanları bağlama konusunda uzman çünkü karanlıktan uzanıp ayak bileğime dokunduğunda neredeyse hiç acı hissetmiyorum. Çıplak kıkırım ona dönük olana kadar yavaşça dönüyorum.

"Rahat mısın?" "Hayır."

"Değiştirmemi istediğiniz bir şey var mı?"

"... Hayır."

"O zaman başlayalım."

Bununla birlikte, sırtımın küçük kısmında tanıdık bir titreşim hissediyorum. Andrei'nin kalın, ıslak dili yanaklarımın üzerinde ve orantısız içinde bir iz bırakıyor. Dilini amımın içine soktuğunda titriyorum ve şişmiş klitorisimi kalın dudaklarının arasında nazikçe sıkıştırmak için uzanıyor.

Parmaklar.

"..." Nefesim kesildi.

"İyi hissettiriyor, değil mi küçük geyik?"

"Evet."

"Daha iyi hissedeceksin."

Dili dışarı kayıyor ve parmakları ona uyuyor. İlk başta sadece iki tane. Sularımın sırlıklam dudaklarımdan aşağı damladığını hissedene kadar beni pompalıyor.

Andrei düşen damlaları yakalamak için başını altıma eğiyor. Damlalar diline çarptığında zevkle inliyor. Yutkunduğunu duyuyorum.

Ben de aynısını yapıyorum.

"Bu iplerle şimdiye kadar sadece iki kişi bağlandı," diye hatırlatıyor bana. "Ama onların pençeleri altında geçireceğin zamanın benimkinden çok daha zevkli olmasını sağlayacağım."

"Daha önce hiç kimseyi bağlamadın mı?" Yutkunuyorum.

Andrei iki parmağını amımın derinliklerinde kıvırıyor, gözlerimiz buluşana kadar beni döndürüyor. O yeşil zümrüt mücevherler yaramazlık ve acıyla patlıyor.

"Oh, bir sürü insanı . Ama asla zevk için değil. Ve Bu iplerle asla. Onları özel biri için saklıyordum. Sen o özel kişisin."

"Şanslıyım," diye törpüledim.

"Ben de aynı şekilde hissediyorum."

Andrei parmaklarını açıyor ve ben tekrar .

Dişleri kıcıma saplanıyor ve boğazımdan keskin bir nefes çıkıyor.

"Yine de işini çok kolaylaştıramam meleğim," diye açıklıyor Andrei, derin sesini bozan şeytani bir renk tonuyla. "Aksi takdirde, nasıl iki deneyimimizi tek bir birlik haline getirebilir miyiz?"

Açık avuç içi kıcıma çarpıyor ve vücudumda yakıcı bir sıcak sarsıntı meydana geliyor.

"Benimle ne yapacaksın?"

Andrei kararını vermeden önce kısa bir süre

duraksıyor. "Ne istersem."

Dili göt deliğime girerken üçüncü bir parmak amımın derinliklerine doğru kayıyor.

Kalın, sümüksü dokunaç beni uzatıyor ve parmaklarım yumruk haline gelene kadar yağıyor.

"Ben... Ben bunu kaldıramam... Ben çok gerginim," nefes

almakta zorlanıyorum. "Ben de bunu söylemeni

umuyordum."

"Neden?"

"Çünkü bu sefer bekaretini aldığımı gerçekten bileceğim anlamına geliyor - farklı bir delikle olsa bile"

"Ama... Ben..." Ne demek istediğini anladığımda dudaklarım aralanıyor. "Hayır... Andrei, sen çok büyüksün. Seni oraya sığdıramam."

Dili zaten ağrıyan göt deliğimden dışarı fırlıyor. "Sana meleğim. Önce tek bir parmak deneyelim." Parmakları amımdan çekiliyor ve sırsıklam başparmağının küçük deliğimde gezindiğini hissedebiliyorum. "Bak, zaten yağlanmışsın."

"Paramparça olabilirim..."

Andrei kocaman elini bileğime doluyor ve sıkıyor.

"Sana izin

vermeyeceğim."

"... Tamam..."

Kıçımı öpüyor ve başparmağı deliğime giriyor. "Siktir!"

Onun etrafında kenetlenerek inliyorum.

"Oh, lanet olsun doğru, meleğim," diye inliyor Andrei. "Beni boşaltacaksın."

"Şimdiden mi?"

"O küçük dar deliğine sikimi sokmayı düşünmek bile beni damlatıyor. O kadar sertim ki acıyor. Acımı dindir, bebeğim. Boğ onu."

Üst ipi çeken Andrei beni yatağın sadece birkaç santim üzerinde durana kadar indiriyor. Başparmağı içimde kıvrılıyor ve açılıyor. Diğer eli klitorisimle oynamaya başlıyor. Sırtımın açıkta kalan yerlerini öpüyor, hatta fazladan tadıma bakmak için burnuyla ipi kaldırıyor.

Üstünde dururken yatak gıcırıyor. Aletinin devasa tehdidinin külotunun arkasından dışarı fırladığını hissedebiliyorum. Sıcaklığı üzerime çöküyor.

"Seni doğru yere ."

Andrei ipi çekiyor ve zonklayan başının kıcıma değen sıcaklığını hissedene kadar tekrar yukarı kaldırılıyorum.

"Tanıdık bir şeyle başlayacağım," diye homurdanıyor. "Şimdi güzel ve kolay."

Döndürüldüm ve göt deliğimdeki parmak tarafından pozisyona getirildim. Ve sonra, aynen böyle, her şey patlıyor.

Andrei'nin kocaman siki amıma girdi ve ben . Daha önce ne kadar gergin olduğumu fark etmemiştim bile. Ama şimdi su gibi olmuştum, buhar desek daha doğru olur.

"Andrei!" Beni toza çevirirken sesim titreyerek çığlık atıyorum.

"İşte , küçük geyik," diye oflayıp pufluyor. "Adımı güzelce ve yüksek sesle haykır. Tüm dünya kime ait olduğunu bilsin."

"Andrei!"

"Tekrar!" diye bağırıyor, içime öyle güçlü bir şekilde giriyor ki bunu iliklerime kadar hissediyorum.

"Andrei!"

Başka bir parmağı göt deliğimi açıyor. Sikin ve parmaklarının, onları ayıran ince astarın arasından birbirlerine sürtündüğünü hissedebiliyorum. İkisi de çok güçlü ama bir şekilde yırtılacakmışım gibi hissetmiyorum ya da belki de hissediyorum ve umurumda değil.

"Aman Tanrım..." Yüzümü çarşafıya bastırmak için boynumu bükerek inliyorum. Ama çok uzaktayım. Tek yapabildiğim orada asılı kalmak ve onu almak.

"Tanrı bekleyebilir," diye homurdanıyor Andrei. "Bu odada sadece şeytanın boşalmasına izin var."

Başparmağı kıcımdan fırlıyor ve elleri kıcımın etrafını sarıyor. memelerimi ateşli avuçlarıyla sarıyor. Kulağıma eğildi, onun

sıcak, baharatlı nefesi onu yakıcı bir arzuyla dolduruyor. "... Sadece şeytanın içine boşalmasına izin var."

Birdenbire tek istediğim bu oldu... onun kalın, sıcak döllerinin içime dolduğunu hissetmek. "Lütfen..." Yalvarıyorum, isteğim ne kadar çılgınca olsun. "... Lütfen..."

Andrei kükrüyor ve sonra dili kulağıma giriyor. Sanki o beni tamamen içine aldı. Altında kıvranıyorum ama o vazgeçmiyor. Gözlerim dalgalanana ve içimdeki basınç çatlayana kadar itiş gücü gittikçe artıyor.

Dünyayı sarsan bir orgazm tüm bedenimi yırtıyor. Andrei'nin ellerinden tam zamanında mememden ağzıma doğru hareket etti. İçimden patlayan çığlığı yutuyorum.

"Seninle işim henüz bitmedi meleğim. Bana son bir hediye vereceksin. Ve buna bayılacaksın."

Sikini zonklayan amımdan çıkardı ve hemen inanılmaz küçüklükteki kık yanaklarıma bastırdı. Aleti o kadar büyük ki sanki bir deliğim bile yokmuş gibi hissediyorum.

Yanaklarımı ayırarak, "Bak, sikimi dölünle nasıl da yağlamışsın," diyor. "Ne kadar iyi bir kızsın."

"Andrei... Ben..."

"Merak etme, küçük geyik. Ben bir canavar değilim... en azından tamamen değil."

Andrei yataktan kalkıp komodinin çekmecesinden bir şey alırken tek yapabildiğim çarşaflara doğru eğilmek. Soğuk kayganlaştırıcının hassas tenime damladığını hissedene kadar ne olduğunu bilmiyorum.

"Gerçekten seni oraya götürebileceğimi düşünüyor musun?" "Götürebileceğini biliyorum."

Ardından gelen basınç o kadar yoğun ki neredeyse . Sanki belimden okyanusun dibine doğru itiliyormuşum gibi hissediyorum. Aşağı. Ancak belden yukarısı, tenimi en zevkli şekilde yakan hafif bir ateşin içine çekiliyor.

Çekirdeğimdeki basınç geri dönüyor. Uzuvlarım esniyor. Kığım sıkılıyor.

Küçük deliğim sınırına kadar geriliyor.

"Evet, Natalya," diye inliyor Andrei. "Aynen ."

Parmakları kış yanaklarıma batıyor ve onları birbirinden daha da ayırıyor.

Ve sonra, bir mucize eseri, sert karnının üst kıçma çarptığını hissediyorum.

"Vay anasını," diye ikimiz de aynı anda nefes nefese kaldık.

Onun kalın siki içimde zonklayarak yerini alıyor. Nefes nefese bir an, ikimiz de hareket etmiyoruz. Ve sonra, Andrei devralıyor.

Asıl acı geri kaymaya başladığında geliyor. Neyse ki, tekrar içime girmeden önce sadece yarısına kadar ilerledi. Sessiz bir nefesim boğazıma takılıyor. Sonra bir tane daha, Andrei kendini tutmayı bırakınca bir tane daha.

Ellerim umutsuzca tutunacak bir şey bulmaya çalışıyor ama çok sıkı bağlilar ve ruhum kıçımdan emilirken tek yapabildiğim havayı kavramak ve ipi pençelemek.

"Çok iyi hissediyorsun," diye inliyor Andrei. "Bir insan nasıl bu kadar iyi hissedebilir..."

Daha fazla kavramak için tırnaklarını kalçalarımın hemen altındaki deriye geçiriyor ve çekiç darbelerini bir anlığına yavaşlatıyor. Ama bu ona hiç iyi gelmiyor.

Zaten şişmiş olan sikinin bir kez daha kabardığını hissedebiliyorum. Beni yepyeni bir seviyede dolduruyor.

Sonra Andrei patlar.

Tam olarak istediğimi aldım. Kalın sıcak döl topakları onun sikinden fışkırıyor ve derinliklerinde patlıyor. İkinci bir doruk noktası beni yutarken zevkle sızlanıyorum.

"Evet..." İnledim. "Evet."

Andrei aynı anda hem iç çekip hem de gülerek, "Seni küçük sürtük," dedi. "Beni bu kadar hızlı boşaltmaya nasıl cüret edersin..."

İkimiz de umutsuzca nefesimizi tutmaya çalışırken o içime gömülü kalıyor.

"İki kez bakireyim," diye mırıldanıyor. Tek parmağını kıçımın üstündeki çukura yerleştirerek itiyor. Birkaç santim öne doğru sallanıyorum ve Andrei'nin siki, dölünün bir kısmının sızmaya başlamasına izin verecek kadar dışarı kayıyor. arka tarafına damladığını hissediyorum. "Çok iyi bir iş çıkardın, melek."

Kendini tamamen dışarı çekmeden önce sikinin üzerinde biraz daha sallanmama izin veriyor.

"Siktir," diye fısıldıyorum, o beni sarmalamazken kendimi ne kadar soğuk hissettiğimden nefret ediyorum. Yine de, siki gittiği anda, gerçekten ne kadar bitkin olduğumu fark ediyorum.

Ben ani bir uyku dalgasıyla savaşıırken Andrei beni serbest bırakmaya çalışıyor.

"Doğru, dinlen küçük geyik," diye yukarıdan beni temin ediyor Andrei. "İkinci raunt için hazır olman gerekecek."

"... İkinci raunt mu?"

"Seninle işim henüz bitmedi."

Beni indiriyor. Ama daha yatağı düşmeden uyuyakalmışım gibi geliyor.

NATALYA

Adamlar geceleri binalar gibi uzun ve aynı derecede karanlık ve Gizemli. Bacaklarının arasından zar zor görebildiğim bir adamın etrafında daire şeklinde duruyorlar.

Adamı yüzünü tanıyacak kadar iyi tanımıyorum ama onun benim babam olduğunu anladım. Görünmeyen ve inanılmaz derecede ağır bir şey odanın etrafına çarpıyor. Koridordayım, doldurulmuş oyuncak köpek yüzüme bastırılmış.

Adam beni gördüğünde kulağını çiğniyordum.

Kısılmış gümüş gözleriyle işaret ediyor ve bağırıyor. Kalbim durdu. Biri beni omuzlarımın altından tutup kaldırıyor ve götürüyor. Uzun adamlar kayboldu. Babam da.

İnanılmaz derecede yüksek bir merdivenden yukarı taşıyorum. Baş döndürücü daireler çiziyor. Ne kadar tırmanırsak, o kadar karanlık oluyor.

Sonra beni taşıyan eller kayboluyor ve düşmeye başlıyorum.

Karanlığın içine düşmek. Yıkımın titrek alevleri ve buz gibi bir kahkaha. Sonsuz acı ve hüznün içinden.

Sonsuza dek düşmek.

Ve sonra, artık düşmüyorum.

Kollarımın altında güçlü bir çift el belirliyor. Güçlü ama nazik. Sert ama yumuşak. Şimdi daha ağırım, ama onların kavrayışında hafif hissediyorum.

Yukarı baktığımda yeşil gözler görüyorum.

Yeşil gözler o kadar güçlü ki beni uyandırıyor.

"Kahretsin..."

Gözlerim faltaşı gibi açılırken kelime ağızımdan su gibi dökülüyor.

Nerede olduğumu anlamam bir saniyemi alıyor ama anladığımda korkudan ziyade bir parça rahatlıyorum.

Andrei'nin malikanesindeyim, yatağıma geri

döndüm. Bekle. Onun odasından buraya

nasıl geldim?

Beni taşımış olmalı.

Yüzümü yastığa gömüp rüyamı unutuyorum ve dün gece olanları hatırlıyorum. Kalçalarım sıkıştı ve ayak parmaklarım kıvrıl. Gözlerimi kapatıyorum ve ağırlı ama tatmin olmuş bir şekilde uykuya dalıyorum. Burası kadın sığınma evinden çok daha iyi.

O andan itibaren zaman puslu bir rüya gibi geçer. Bir gün ,
Sonra bir tane daha. O günler bir haftaya dönüşüyor. Her sabah gözlerimi açtığım andan gece uykuya dalmadan önceye kadar, ne kadar yapmamaya çalışsam da onu .

Çok geçmeden garip, tembel, aşk hastası bir rutinin içine yerleştim. İstediğim kadar geç uyurum. Uyanıyorum ve canım ne zaman isterse o zaman kahvaltı yapıyorum. Öğle yemeği de öyle. Arada da Gerekçeler.

Valentin düşündüğüm kadar çok ortalıkta yok. Çoğunlukla, kimse beni takip etmiyor - en azından şahsen. Yine de bazı kapılar kilitli kalıyor ve gardiyanlar ara sıra geçmeme izin verilmeyen çizgilerde uğursuzca. Kameralara farkındalığım ruh halime göre yükselip alçalıyor ama o bile sıradanlaşıyor. Bazen Yelena'nın dükkânına gönderdiğim can simidini bile unutuyorum. Şimdiye kadar geri gelmediyse, hiç gelmeyebilir,

ve umursamamaya başlıyorum - özellikle de Andrei etrafımdayken... bu her geçen gün daha nadir hale gelse bile.

Meşgul Bratva patronu sadece bu. Meşgul. Bazı geceler benimle yemek yiyor ama çoğunlukla . Diğer geceler, gelir ve vücudumla ne istediğini. Ona izin verdim. Bana yaptıklarından sonra, nasıl izin vermem?

Keşke burada kalsaydı.

Onun yanımda kalmasını istemek garip bir duygu. Ama Başlangıçta sadece beni rahat bırakmasını istedim. Ama sonra beni cehenneme kadar takip . Şimdi, beni kol mesafesinde tutan kişi o.

Sanki bilerek kalbimle oynuyor.

Yine de Andrei yanımdayken bana dokunuşu sanki var olan tek kız benmişim gibi hissettiriyor. Gülümsemesi, cazibesi ve beni şımartması midemde kelebekler uçuşmasına neden oluyor.

Ve sonra işe gitmek için ayrılır ve soğukluk onun üzerine gelir. ve bu ev. Tek yapabildiğim, o buradayken ona karşı hissettiğim her haince duyguyu haklı çıkarmak. Başımı sokacak bir çatı, rahatlık, yemek sağladı. tek şey. Ama onsuz, sadece hissediyorum Boş.

Günlerce okul ya da mimarlık hakkında düşünmüyorum ve düşündüğümde de buna endişe ve boşluk hissi eşlik ediyor. Kim oluyorum ben? Bu nereye gidiyor?

Hiçbir yere.

En azından Andrei dönene kadar kendime böyle söylüyorum. Sonra o ve onu tekrar umutsuzca istiyorum. Ne zaman yatak odamın kapısından içeri girse, göğsüm kabarıyor. Bu noktada, sadece onu görmek bile beni ıslatmaya yetiyor.

Sonra tekrar gidiyor.

Bazen yüzüme dokunuyorum ve bir damla gözyaşı hissediyorum. Ama Andrei etraftayken asla. Arada bir, ona bir daha asla istediğini vermemeye söz veriyorum. Sonra geri dönüyor ve kendime karşı savaşmak zorunda kalıyorum... ve ona.

Belki de istediği budur. Bir dövüş. Bir meydan okuma. Belki de bunların hepsi . Belki de asla onun dengi olmamalıyım, sadece onun oyuncak.

Bu düşünce beni geceleri uyutmuyor. Ama daha da kötüsü, sabah uyandığımda aklıma gelen fikirler - kendimi bu hayata alışırken görebiliyorum...

Kapımın çalınması beni hayallerimden uyandırdı. Andrei olmadığını hemen anladım. O asla kapıyı çalmaz. Sanki buranın sahibiymiş gibi içeri giriyor -ki belli ki .

"Kim o?" .

"Valentin," diye yanıtlıyor tanıdık ses. "Takım elbisen bende. Terziden geri geldi."

Lanet olsun.

Flanel pijamalarımınla yataktan fırladım. Sütyen takmamışım ve saçlarım dağınık, ama bunu dert etmiyorum. Valentin varken olmaz.

En son karşılaşmamızın üzerinden birkaç gün geçti. Ama karşılaştığımızda, her zaman sakin ve dostça bir alışveriş oluyor. Bazı nedenlerden dolayı, koca oğlana güvenebileceğimi hissediyorum - bir dereceye kadar. Tüm kardeşliğine rağmen Charm, sadakatinin nerede yattığı belli ve bu benimle değil.

"Unuttuğunu sanmıştım..." Mırıldanıyorum, kapıyı açıyorum. Neredeyse açıyordum, biliyorum.

"Ne kadar küçük veya önemsiz olursa olsun bir işi asla unutmam."

"Küçük ve önemsiz olduğumu bilmek güzel."

"Sadece benim için," diye dalga geçiyor. "Andrei için sen bundan çok daha fazlasısın. Senin hakkında susmuyor."

"O zaman neden daha fazla ortalıkta değil?"

Valentin omuz silkiyor. "Bu gizli bir bilgi."

İçimi ani bir kıskançlık dalgası kaplıyor. Yüzümden okunuyor olmalı çünkü Valentin hemen toparlanmaya çalışıyor.

"Bu iş meselesi," diyor. "Adam bir imparatorluk yönetiyor. Buna ve size odaklanıyor. Başka bir şeye değil. Söz veriyorum."

"Evet. Tamam."

Büyük beyaz kutuyu elinden alıp odama geri dönüyorum.

Kapıyı kapatırken Valentin, "Kahretsin," diye homurdandı. "Bu hiç iyi değildi."

Dişlerimi gıcırdatarak kutuyu yere bıraktım ve beklenmedik duygularımı toparlamaya çalıştım. Az önce ne oldu böyle? Andrei'nin dışarıda ne yaptığı umurunda olmamalıydı ama nedense başka kadınları olabileceği hiç aklıma .

Yine de Valentin'in sesindeki bir şey tam da bunu ima ediyor gibiydi... ya da belki de ben aklımı kaçıyorum. Halının üzerine oturup kutuya bakarken neye inanacağımı bilemiyorum.

Bu noktada, bir telefonla ne yapabilirim ki?

... öğrenmenin tek bir yolu var.

Ellerim titreyerek kutuyu açtım ve takım elbiseyi çıkardım. Ceplerini ne bekleyeceğimi bilemiyorum. Kalça cebinde şey yok. Bu çok açık olurdu. Ama aramaya devam ediyorum.

Sonra onu buldum.

Telefon ceketin göğüs cebinde.

Plastik parçasını lanetli bir eser gibi tutuyorum. Ona sahip olmama izin verilip verilmediği konusunda hâlâ hiçbir fikrim yok ve bir yanımda bunu öğrenmek istemiyor. Çoğunlukla, Andrei'nin istediği her şeyi yaptım, şimdi kendime ait bir şeye sahip olma zamanı. Gizli bir şey. Muhtemelen yasak bir şey.

Ama ona sorarsam ve o da sorun olmadığını söylerse, hayatım üzerinde sahip olduğum son kontrol de elimden gider.

Sizin fahişeleriniz var, benim telefonum var, diye düşünüyorum, kendi zihnindeki vitriol'e şaşırarak. Bu da nereden çıktı şimdi?

Andrei neredeyse iki gündür eve gelmedi, kendime hatırlatıyorum. O evdeyken, neredeyse sürekli sevişiyoruz. Onun gibi bir adamın sürekli sevişmeye ihtiyacı var. Ama burada değilse, o zaman benimle yapmıyor demektir.

Damarlarımda dolaşan kız izci benzeri bir meydan okumayla yatağa ve telefonu açıyorum. Bir saniye sürüyor ama açıldığında derin bir iç çekiyorum.

"Tanrıya şükür..." Batarya dolu. Gelen kutum da öyle.

E-postalarımı açıyorum. Kalbim küt küt atıyor. Buraya geldiğimden beri dış dünyayla kurduğum ilk bağlantı bu. Pil simgesine tekrar bakıyorum.

Birden şarj kablom olmadığını fark ettim. Valentin'in getirdiği beyaz kutuyu arıyorum ve elbiseyi bir kez daha yokluyorum. Öyle bir şey yok. Sormam gerekirdi.

Ama artık bunun için çok geç. Ve başka bir not gönderme riskini alabilir miyim bilmiyorum. Ne kadar sık kullandığıma dikkat etmem gerekecek.

Yine de posta kutumu karıştırıyorum. Çoğunlukla önemsiz postalarla dolu,

Gecikmiş faturalarla ilgili hatırlatmalar ve Saul'dan gelen bazı mesajlar. Tek bir satır bile okumadan hepsini siliyorum.

Bu malikanede her ne oluyorsa, beni neredeyse Geçmiş hayatıma şiddetle kızgınlım. Bir daha faturalar, Saul, iş ya da herhangi bir şey hakkında endişelenmek istemiyorum.

Ama sonra ayrılmak istersem ne yapacağım?

Mesajlarımı kontrol ederken bu korkunç düşünce ortasına ağır bir taş gibi oturuyor. Daha eski olanlar arkadaşlarımdan geliyor, uzaklara inip kalkarken grup sohbetimize mesaj atıyorlar Hedefler. Times Meydanı'nda Julia'nın bir fotoğrafını görüyorum. Yüzünde kocaman, kaygısız bir gülümseme var.

Biraz kızgınlık hissediyorum.

Onlar gittiğinden beri neler yaşadığımı bilmiyorlar... Ama nasıl bilebilirler ki?

Grup sohbetinden çıkıp Saul'dan gelen birkaç mesajı daha siliyorum ve en üstteki en yeni mesaj grubuna bakıyorum. Hepsi Yelena'dan.

Belli ki asistanı gizli notumun içeriğini ona bildirmiş.

İyi olup olmadığımı, daireme ne olduğunu, olduğumu soruyor. Ayrıca gerekirse orada kalabilmem için dairesinin yedek anahtarını nerede bulabileceğimi de söyledi.

"Kahretsin," diye mırıldanıyorum, burnumu sıkarak. Tüm bunlar yaşanmadan önce bu işe yarayabilirdi.

Ama burada olduğum için gerçekten pişman mıyım?

Ağrıyan, hızla çarpan kalbim bu rahatsız edici soruya cevap verecek kadar uzun süre yerinde durmuyor. Onun yerine Yelena'ya bir mesaj yazıyorum.

Ona iyi olduğumu ve herkes bana bakıldığını söyledim. Ayrıca ona, eğer burada olmazsam onun evinde kalabileceğimi de söyledim. Ama tek söyleyeceğim bu. Bunu ona nasıl açıklamaya başlayabilirim ki? Kendi kafamı zor toparlıyorum.

Yine de, gönder tuşuna bastığımda içimi küçük bir rahatlama duygusu kaplıyor. Şimdi, en azından, buradan çıkmam gerekirse kaçabileceğim bir yerim var. Andreinin bilmeyeceği bir yere.

Ana ekrana geri dönüyorum ve duraklatıyorum.

İçimden bir ses polisi aramam gerektiğini söylüyor ama ne diyebilirim ki? Teknik olarak buraya kendi özgür irademle geldim ve teorik olarak istediğim zaman gitme hakkım var.

Elbette, son kısmın doğru olmadığını biliyorum - ben bir mahkumum - ama bunu bu duvarların dışındaki birine nasıl açıklayabilirim ki?

Başım öne eğildi. Hayır. Gerçek şu ki, burada olmak istiyorum, en azından Andrei'nin yanında olmak istiyorum. Ama o burada değil ve bu da konak yaldızlı bir kafes gibi hissediyor.

Ekranımı kaydırarak sosyal medya hesaplarımı kontrol ederken bir mesaj geliyor.

Yelena'dan bir yanıt beklerken kalbim yerinden çıkacak gibi oluyor. Onun yerine başımı öne eğdiren bir şey görüyorum.

Bilinmiyor.

Bu çok garip.

Mesajı açıyorum.

Nerede olduğunu biliyorum. Ne biliyorum. Her Şeyi biliyorum.
Özür dilerim. Seni kurtaracağım. Bu telefonu sakla. Zamanı geldiğinde,
kaçmana yardım edeceğim. Sadece sabırlı ol. Seni seviyorum, benim
sevgili tatlı Natalya'm.

Kalbim durur. Zihnim yüzüyor. Odanın etrafına bakıyorum, yarı yarıya
birinin üzerime gelmesini bekliyorum. Ama burada başka kimse yok.
Sadece ben vardım.

Tekrar telefona baktım.

Seni seviyorum, benim sevgili tatlı Natalya'm.

Omurgamda bir ürperti dolaşıyor. Kimse beni sevmiyor. Peki bu kimden
gelmiş olabilir?

Birden aklıma korkunç bir düşünce geliyor. Rüyamdaki azgın alevleri
hatırlıyorum. Kemiklerimi ürperten kahrkabayı. Yanan dairemi.

Nikolai.

Nerede olduğumu biliyor.

ANDREI

İnliyorum ve yüzümü ellerimin arasına alıyorum. "Sakın söyleme."

"Bu kez Karandashov Bratva," diye Valentin. "Bağlanmışlar ve Michigan City'de bir evde diri diri yakıldı. Kartvizit yok. Etiket yok. Hiçbir şey yok."

"İki haftadan kısa bir süre içinde dört oldu," diye belirtiyor Ilya. "Cevap vermelisin Pakhan. Bir mesaj göndermemiz gerekiyor."

"Kime?" Homurdanıyorum. "Hâlâ kiminle ya da neyle karşı karşıya olduğumuzu bilmiyoruz."

"Şehre," diye gıcırdıyor Valentin. "Dinleyecek olan herkese. Buna müsamaha gösterilemez."

"Hayır," diye ayağa kalktım ve umutsuzca sakinliğimi korumaya çalışarak başımı salladım. "Bizimle uğraşan her kimse, öfkelenmemizi istiyor. Hata yapmamızı istiyorlar. Kazanmalarının tek yolu bu. Yapmamız gereken Düşmanın kim olduğunu öğrenene kadar bekleyelim."

"Beklemekten bıktım!" Valentin bağılıyor, öfkesi dikişlerinde . "Ve yüceltilmiş bir bebek bakıcısı olmaktan bıktım. Sakın beni Yanlış, Natalya'yı severim. Ama ben senin evcil hayvan projene bakmak için doğmadım. Ben savaşmak için doğdum. Öldürmek için."

Bir öfke patlaması beni neredeyse kör ediyor. Zorlukla dizginlediğim tüm hayal kırıklığım yüzeye çıkıyor.

"Bir daha sakın onun hakkında böyle konuşma," diye kükrüyorum, Yumruğumu masaya vurarak. "Onun benim için ya da bu imparatorluk için ne anlama geldiği hakkında hiçbir fikrin yok."

Lanet olsun. Onu tekrar görmek istiyorum. Ama uğruna çalıştığım her şey bu kadar tehlikedeysen eve gidip eğlenmeyi nasıl haklı çıkarabilirim?

Bu sadece başka bir meydan okuma, kendimi ikna etmeye çalışıyorum. İstedğin bu değil

Hayır. Ona gerçekten aşık olmayı beklemiyordum.

"Ben... ben özür dilerim, Pakhan," diye kendini tutuyor Valentin. "Bana düşmezdi-"

"Yeter." Elimi kaldırıyorum. "Kendi aramızda savaşmanın bir anlamı yok. Düşman ."

Valentin, "Keşke korkaklar kendilerini olsalardı, o zaman bu işi adam gibi halledebilirdik," diye bağıyor. "Ben olsaydım, ilk saldırıdan itibaren kartvizitimi bırakırdım."

"Ama onlar sen değilsin," diyorum. Çatı katının pencerelerine dönerek, şehrin karşısındaki göle doğru gözlerimi kısıyorum. "Ve bunun tek bir nedeni var kartvizit bırakmazlar." "Neymiş o

sebebi?" İlya sorar.

Valentin, "Çünkü onlar korkak," diye tekrarlıyor.

"Akıllı korkaklar." Çenemi sıkıyorum. "Birileri saldırmadan önce bizi zayıflatmaya çalışıyor. Beni zayıflatmaya çalışıyorlar. Ama başaramayacaklar. Ben güçlü kalacağım. Güçlü duracağız. Değil mi, Valentin?"

"Evet, Pakhan."

"İlya?"

"Evet, Pakhan."

"Güzel."

Uzaktan konağımı seçmeye çalışırken odada sessizlik hakim. Bu imkansız bir görev ama yine de deniyorum.

Özür dilerim Natalya. olmasını istememiştim.

Sessizliği ilk bozan Valentin oldu. "Peki şimdi ne yapacağız?"

"Bratva'nın geri kalanını benim korumam altına alın. Benim sancağım altındaki her gruba ek güvenlik tahsis edeceğiz. Artık bağımsız hareket etmek yok."

Valentin'in şoku hissediliyor.

"Kimse bunu kabul etmeyecektir. Bağımsızlık onlar için her şeydir."

"Onlara bağımsız olmayı mı yoksa ölmeyi mi tercih ettiklerini sorun. Onların güvenlik benim sorumluluğumdur. Hoşlarına gitse de gitmese de onları koruyacağım."

"Peki ya direnirlerse?" Ilya sorar.

"O zaman onlara bunun geçici olduğunu söyle. Bu tehdidi halleder halletmez, Tüm güvenlik önlemlerini kaldıracağım ve her zamanki gibi işlerine geri dönebilecekler."

Ilya ve Valentin ağırlıklarını bir ayaktan diğerine kaydırırlar. İkna olmadılar. Onlarla yüzleşmek için geri dönüyorum. "Bu konuda kimseye başka bir seçenek bırakmıyorum."

Tek gereken bu.

Valentin sonunda, "Patron sensin," diye kabul

etti. "Bunun anlaşıldığına sevindim.

Gidebilirsin."

Ilya gidiyor, ama Valentin gitmeden onu durduruyorum. Yine de bana bakmıyor. Onun yerine bara doğru yürüyor ve bardakları karıştırıyor, ama kendine bir içki koymuyor.

"Senin derdin ne?" Talep ediyorum. "Söyleyecek bir şeyin varsa, söylesen iyi edersin. Hiç notun var mı? Önerin var mı? Can kulağıyla dinliyorum kardeşim."

"Elimde hiç not yok," diye yanıtlıyor omzunun üzerinden bakarak. "Bratva'yı korumanız altına almak en iyisi gibi görünüyor Elbette."

"O zaman seni rahatsız eden ne? Öksür bakalım."

Omuz silkiyor ve arkasını dönüyor ama yine de bana bakmaktan kaçınıyor. "İtalyanlar."

"Hangileri?"

"Hepsi; Santarelliler, La Platalar ve Cuozzolar." "Şimdi ne istiyorlar?"

"Evlilik teklifleri hakkında cevap vermem için beni sıkıştırıp duruyorlar."

Kaskatı kesildim. Bir an için yumruğumla camı kırmaya hazırdım. Onun yerine kahkahayı patlattım. Lanet olası aptallar. Onlar değil mi neyin tehlikede olduğunu anlıyor musunuz?

"Şu lanet İtalyanlar. Taleplerimin geri kalanını karşıladılar mı?"

"Hayır."

"Ben de öyle düşünmüştüm. Peki neden evlilik teklifleriyle kadar ilgileniyorlar?"

"Sanırım bu onların çalışma şekli. İş konuşmadan önce kızlarından biriyle evleneceğinizi bilmek istiyorlar."

"Ben bu şekilde çalışmıyorum. Onlara bunu benim yöntemimle yapacağımızı ya da hiç yapmayacağımızı söyle." Valentin yüzünü buruşturup arkasını dönmeye başladı ama onu durdurdum. tekrar. "Hey, senin sorunun ne, dostum? Konuş benimle."

Çenesi bükülür ve başını sallar. "İtalyanlar yüzünden dostum. Mesajları hakarete varmaya başladı. Kendimi daha fazla kontrol altında tutabilir miyim bilmiyorum. Hepsini öldürmek istiyorum."

"Affedersiniz?"

Telefonunu çıkardı. "Dinle. 'Günaydın, Consigliere...'" "En azından o kısmı doğru yazmışlar."

"Sadece dinleyin. 'Tizziana La Plata'ya yaptığımız evlilik teklifiyle ilgili olarak hala Pakhan'ınızın cevabını bekliyoruz....'"

"Yine mi Tizziana?"

Yumruklarımı sıktım ve Natalya'yı beyazlar içinde düşündüm. Sonra o elbiseyi vücudundan yırtıp atmayı düşünüyorum. Her iki şekilde de iyi görünürdü.

Kahretsin, onun tadını özledim. Malikaneye dönüp zihnimi boşaltmam gerek. Tüm bu olanlardan sonra. bilerek ondan uzak durmaya çalışıyorum. Ama bu planladığım gibi gitmiyor. Zihnimi temizlemiyor. Sadece beni delirtiyor.

"Bu konuda kesin bir cevap için bir aydan fazla bir süredir bekliyoruz ve Tizziana'nın neredeyse Pakhan'ınız kadar müreffeh başka talepleri de var. Ay sonuna kadar sizden bir yanıt alamazsak, teklifimizi iptal etmekten ve farklılıklarımızı çözmek için üçüncü taraflara başvurmaktan başka seçeneğimiz kalmayacak."

"Bizi avukatlarla mı tehdit ediyorlar?" Gülüyorum. "Tanrım. Ne kadar da düşmüşler. Bize saldırsalar onlara daha çok saygı . Ama bu? Çok acınası."

Valentin telefonunu cebine geri koyar. "Bu sadece sonuncusu. Hepsi böyle ve her seferinde daha da kötüleşiyorlar. geçen hafta."

"Tizziana ya da adı her ne haltsa, o değerli küçük duygularının incinmiş olması umurumda değil. Bekleyebilirler. Herkes bekleyebilir."

Natalya'yı bile bekletiyorum. Kahretsin, kendimi de bekletiyorum.

"Seninle bu şekilde konuştukları için onlara bir ders vermelisin." Valentin öfkesini güçlükle bastırarak öneride bulundu. "Limanları kullanmalarını ellerinden almalıyız. Bu onlara kimin patron olduğunu gösterir."

"Henüz değil. İttifakı daha başlamadan bozmak istemeyiz." "İttifak falan yok. Bundan emin oluyorsun."

"Onlar benim hattımda asılı olduğu sürece, onlara belli bir nezaketle davranmak zorundayım. Biraz gevezelik ettiklerinde onları öylece çekip tokatlayamam."

"Etrafta dolaşmak yerine karara varman gerektiğini düşünmüyor musun...?" Sözünü keser ama artık çok geçtir.

"Sakin ol kardeşim," diye uyarıyorum onu. "O kız benim için bir evcil hayvan projesinden çok daha fazlasını ifade ediyor, tamam mı? Bunu anlamana ihtiyacım var... ben henüz tam olarak anlamamış olsam bile."

"Görünüşü göre ona aşık oluyorsun," diyor cesurca. "Şu anda kimseye aşık olacak vaktim yok."

"Sizin de buna gücünüz yetmez. Eğer İtalyanlar bunu   renirse..." Yine ara veriyor.

"Benim için mutlu olmalısın," diye yarı şaka yapıyorum. "O beni mutlu ediyor."

Valentin homurdanıyor. "Sorun da bu zaten. Bizim gibi adamların mutlu olmaması gerekir."

Ona bir kaşımı kaldırıyorum. "Ben değil miyim? Ne zamandan beri?"

"Oh, hadi ama dostum! Sen de benim kadar biliyorsun ki sen sadece Bunu yapıyorsun çünkü bir meydan okumaya ihtiyacın var. Her şeye sahipsin. Lanet kalenin kralısın. Sen fareye ihtiyacı olan bir kedisin. Bak, benim gibi

Kızdan hoşlandığımı söyledim ama o bizim dünyamızdan değil. Onunla asla evlenemezsin ve onun dikkatini dağıtmasına izin verdiğin sürece, evlilikle aranda her zaman bir engel olacak sizi gerçekten gitmek istediğiniz yere götürebilir."

"Belki de artık o yola girmek istemiyorum..."

"Ya da belki de biliyorsun ve boyundan büyük işlere kalkıştığını kabul kadar inatçısın."

Valentin, ben ona bakarken bakışlarımı selamlıyor. Bu dünyada hiç kimse benimle böyle konuşmaya cesaret edemez... ve tam da bu yüzden onu yanımda tutuyorum.

"Belki de haklısın..." Homurdanıyorum, pencereden dışarı bakmak için arkamı dönüyorum. "Ama ondan vazgeçmeyeceğim."

"Ya gitmek isterse, ha? İsteddiği zaman gitmekte özgür..."

"Hayır. Öyle değil. Ve sanırım artık herkes bunu anlamıştır."

"Sence öyle mi?"

"Evet. Ama gitmek istediğini sanmıyorum." "Peki

ya ?"

"Onu tekrar avladım."

"Siktir." Eliyle yüzünü yıkarken Valentin'in yansımasını izliyorum. "Bu İtalyan saçmalığının sorumluluğunu neden bana verdin? Benim yerimde Ilya olsaydı, hemen yanında olur, Natalya'yla ilişkini savunurdum. Ama sen bana bir iş verdin. Ve ben bir işi asla unutmam."

"Biliyorum."

"Peki ne yapmam gerekiyor? Seninle savaşımaya devam mı edeyim? Gücü elinizde tutmak için biriyle evlenmek zorundasınız. Bu ittifak Bunu yapmanın en iyi yolu, İtalyanlarla bir mirasçınız olursa, mirasınız tartışılmaz olacaktır. Buna şimdi her zamankinden daha çok ihtiyacınız var, Özellikle de bu kadar şey varken. Aşık olmak için yanlış zamanı seçtin kardeşim."

"Aşk hakkında kim bir şey söyledi?"

"Ona aşık olduğunu söylemiştin." "Bunu sen söyledin."

"İnkâr etmedin"

"Bu oyunlar için zamanım yok," diye homurdanıyorum.

"Onunla tam olarak neyi başarmayı umuyorsun?" Valentin devam ediyor. "Oyunun sonu ne?"

Ceketimin içinde kıpırdanıyorum. "Onda potansiyel görüyorum... Natalya'nın olabileceğinin en iyisi olmasını istiyorum."

"En iyi ne? En iyi metres mi? En iyi kol şekeri mi? En iyi fucktoy?"

Ona ters ters bakıp dişlerimi gıcırdatıyorum. "Dikkat ."

"Ne? Onun senin oyuncağın olduğunu söyleyen sendin. Oyunlar için zamanın olmadığını söylüyorsun, ama onu bunun için almadın mı? A

Oyun mu? Bir meydan okuma mı?"

Eğer bu Valentin , şu anda kafasına bir kurşun sıkardım. Ama o Valentin. Benim kan kardeşim.

Başka tarafa bakıyorum. Natalya hakkında konuşmak istemiyorum, özellikle de Valentin'in ağzından çıkan kendi sözlerimi duyarken. Natalya'yla ne işim benim?

İmparatorluğumu korumak için İtalyanlardan biriyle evlenmek zorunda kalırsam ona ne olacak? Natalya'yı benim onayım ve güzel bir çekle mutlu yoluna mı göndereceğim? Onu yanımda mı tutacağım?

Onu aldığım anda imparatorluğumun bu kadar ciddi bir tehdit altında kalacağını tahmin edemezdim. Eğer her şey İlk tanıştığımızda olduğu gibi sorunsuz bir şekilde, nihai hedefim açık olacaktı.

Natalya ile evlenirdim.

Ama her şey kaosa sürüklendi. Eğer o olmasaydı, şu anda benim olan şey için savaşıyor olurum.

Ama o beni değiştirdi. O

benim.

Parmaklarım kıvrılıyor ve kalbim sıkışıyor.

Eğer bu işi kendi başıma çözemezsem, İtalyanlarla bir ittifak kurmak zorunda kalabilirim. Onlardan biriyle evlenmek zorunda kalabilirim.

Kızları. İmparatorluğumun iyiliği için, tek istediğim bu olsa bile Natalya ile evlenemezdim.

O kadar iyi bir kız ki, bunu hak ediyor. Ama benim sorumluluklarım var.

Valentin bardağını bırakır ve kanepeye oturur. "Bak, sen bilirsin, tamam mı? Ben sadece gördüğümü söylüyorum."

"Biliyorum," diye . "Seni bu yüzden yanımda tutuyorum." "Şey, bu ve öldürmede iyi olduğum için, değil mi?" "Evet, öldürme konusunda çok iyisin."

Bu onu mutlu ediyor gibi görünüyor.

"Bak. On yıldır zirvedesin ve bu işin en iyisisin. Yoldaş Vadim'den bin kat daha başarılı. O adamı öldürerek hepimize büyük bir iyilik yaptın... bunu yapmak için bir bomba kullanmak zorunda kalsan bile... ama sonunun böyle olmasına izin vermeyeceğim onu."

Bu son cümlelerin iyi huylu bir hakaret olması gerekiyordu. Bizim işimizde, selefimizi herhangi bir şekilde öldürmek hoş karşılanmayabilir. Doğrudan savaşmak dışında. Ama Yoldaş Vadim bir tehditti. İndirilmesi gerekiyordu. Ben de yapmam gerekeni yaptım, ne kadar az onurlu bir davranış olursa olsun.

"Bombayı tekrar kullanmak kimin fikriydi?" Valentin'e biraz sakinleşerek soruyorum. Gerçekten ne kadar ilerlediğimizi hatırlamak yardımcı oluyor.

Valentin başını sallayarak, " övgüyü memnuniyetle kabul ederim," dedi. "Vadim bir psikopat. Onun için çalıştığımız zamanların nasıl olduğunu hatırlıyorsun. Rastgele öldürdü ve bunu sadece otoritesini güçlendirmek için yapmadı. O tuttu Herkes sürekli korku içinde yaşıyordu ve aldığı kararların hiçbiri mantıklı değildi. O hepimiz için bir sorumluluktuk. Tüm bu barış ve refah için size teşekkür borçluyuz."

Ben sadece ofluyorum. "Sen buna barış mı diyorsun? Bratva'larımdan dördü iki haftadan kısa bir süre içinde yok oldu."

"Demek biri sana meydan okuyor," diye omuz silkiyor Valentin. "Şimdiye kadar kimsenin ortaya çıkmaması bir mucize ve bu senin sayende oldu. İstikrarlı ve güvenilirsiniz ve bunu herkes biliyor. İtalyanlar bu kadar

bizimle aynı hizaya gelmek için . Bunu başka kimse yapamaz. Sadece sen. Kral sensin kardeşim. Ve bundan kimsenin şüphesi yok."

"Biri bundan şüphe ediyor," diye hatırlatıyorum. "Tüm bu sorunlara neden olan her kimse, kesinlikle eski muhafızlar gibi davranıyor. İstikrarı bozmaya çalışıyorlar. her şey için çalıştık."

"İşe yaramayacak." Valentin ayağa kalktı. "Dinle, buradan gitsem iyi olacak. Yapacak işlerim var, senin de öyle. Sonra görüşürüz."

Koluma vurup beni yalnız bırakıyor ama söylediği her şeyi düşünmeden edemiyorum.

Yoldaş Vadim'in saltanatı hakkında uzun düşünmemiştim.

O ucube kimseye bir şeyi neden yaptığını söylemezdi. Yöntemlerinin hiçbir mantığı ya da nedeni yoktu. Kimse güvende değildi.

Bazen tüm bunların kasıtlı olduğunu düşünürdüm. Müttefiklerinin ve düşmanlarının dengesini bozmak için yapılan bir hareket. Ama durum böyle olsa bile, bu aptalca bir yaklaşımdı. Belki de bu şekilde Ama aslında bu sadece insanların işlerini yapmalarını engelliyordu. Onu izlemekle çok meşguldüler. Onun öngörülemeyen öfkesinden ve patlamalarından kaçınmalarını sağlamakla çok meşguldü. Bu bu şehrin azmini ve motivasyonunu azalttı.

Sonra ben geldim. Ve

şehir sevindi.

Vadim'i devirmeme yardım eden tek kişi Valentin değildi. Ben o bombayı patlattığımda yaşlı Pakhan'ın Bratva'sının neredeyse her biri onun saçmalıklarından bıkmış ve usanmıştı. Sonra onlar neredeyse bayrağımın altına girmek için yalvardı. Kimseyi fethetmem ya da ikna etmem gerekmedi. Vadim'in gittiğini görmek hepimizi mutlu etti.

O etrafta yokken, biz . Ve gelişmeye de devam edeceğiz. Buraya gelmemde bana yardımcı olan insanlara çok şey borçluyum.

Bu bilinmeyen meydan okuyucunun imparatorluğumu sarsmasına izin vermeyeceğim.

Ama Valentin haklıydı. Erteledeğim bir mesele var. İtalyanlar. Görücü usulü bir evlilik. İkisi de daha önce çok önemli görünmüyordu. Ama şimdi, zaferle yıkım arasındaki fark olabilirler.

Belki de bu yüzden son zamanlarda Natalya'dan uzak duruyorum, yapmam gerektiğini bildiğim bir seçimi yapmaktan kaçınmak için. Basit olmalı. Gelecekteki gücümü güvence altına almanın en iyi yolu evlenmek ve bir varis sahibi olmak. Yaklaşan bu fırtınada şansımı artırmanın en iyi yolu İtalyanlarla ittifak yapmak. İkisini de yapmanın tek yolu, birini kabul etmek. teklifleri.

Peki neden yapılması gerektiğini bildiğim şeyi

yapamıyorum? Nedenini çok iyi biliyorum.

Gölün üzerinden geriye bakarak konağımı görmeye çalışıyorum. Bir imkansız bir görev. Şehirde yapacak çok işim var. Bu gece geri dönemeyeceğim.

Ama bu istediğimi elde edemeyeceğim anlamına gelmiyor. İhtiyacım olan şeyi. Daha önce hep bir yolunu buldum. Her zaman.

Bu sefer farklı olmasına izin vermeyeceğim.

Telefonumu çıkarıp tek bir mesaj gönderiyorum. Onu

bana getir.

NATALYA

Andrei'nin şoförü kış bahçesine giriyor ve bana gülümsüyor. "İyi günler, Bayan Datsyuk. Sizi şehre götürmek için buradayım."

Hayallerimden gözümü kırıyorum. Ne zamandır gölün karşısına bakıyorum?

"Gerçekten mi? Neden?"

"Pakhan seni çağırttı."

Alnıma dokunuyorum ve pencereden dönüyorum.

"Emin misin?"

"Olumlu."

"Ben... Ben gitmeme izin verildiğini bilmiyordum."

"Pakhan ne derse onu yaparız, Hanımefendi. O da sizin varlığınızı talep etti."

"Ne sebeple?"

İstemsizce tavana bakarken içim içimi yiyor.
Andrei'nin telefonda haberı var mı?

"Söylemedi."

Andrei'nin o kafa karıştırıcı mesajı bana bir tür test olarak göndermiş olma ihtimalini düşündükçe paranoyam artıyor. Ona gerçeğı söylememi mi bekliyor?

... Yoksa mesaj gerçekten o canavar Nikolai'den miydi? Hangi

seçenekten daha çok korktuğumdan emin değilim.

"Değişmeli miyim?" İçimde fokurdayan kargaşayı açığa çıkarmamaya çalışarak soruyorum.

Üzerimde bir tişört ve eşofman var. Şoför cevap verirken doğrudan bana bakmaktan kaçınıyor. "Söylemedi."

"Değişeceğim," diye karar verdim. Ama bu Andrei için değil, daha çok kendi iyiliğim için. bu mülkün dışına çıkmadım. Bunu yapmalıyım. çaba göster.

Şoför başını sallayarak, "Burada bekleyeceğim hanımefendi," dedi.

Kurnazca bir selam veriyor ve ben de kendi içimde kaybolmuş bir halde geçip gidiyorum.

Düşünceler. Üst kata çıktım ve kıyafetlerimi karıştırdım. Ama telefonumu sakladığım kapalı iç çamaşırı çekmecesini görünce duruyorum.

O gizemli mesaja hala cevap vermedim. Tüm bunları düşünmemeye çalışıyorum. Olasılıklar düşünmek için çok rahatsız edici. Ama artık başka seçeneğim yok.

Eğer bu bir testse, o zaman bir bahane bulmam gerekecek. Ayrıca olasılıkları kendi lehime çevirmem gerekecek. Ve Andrei'nin dikkatini dağıtmanın sadece iki yolu öğrendim. İyi bir şaka ve çıplak tenle.

Ama ondan başka herkesin önünde bir sürtük gibi giyinme düşüncesi beni endişeden titretiyor. Artık bedenimden daha fazlasına sahip. Zihnimi de işgal etti.

Peki, bir sonraki zorlukla nasıl başa

çıkacağım? Hiçbir fikrim yok.

Her nasılsa, basit, rahat ama şık bir bej elbise ve uyumlu giyiyorum. Saçımı düzelterip yüzümü temizledikten sonra aceleyle geri dönüyorum.

Alt katta. Bu bir test olsun ya da olmasın, yapmak istediğim son şey Andrei'yi bekletmek.

Şoför beni kış bahçesinde karşıladı ve bana yol gösterdi. dışarıda bekleyen bir limuzine. Kapıyı açıyor ve ben içeri süzülüyorum. Cilalı iç mekanda yansımamı yakaladığımda kalbim çarpmaya başlıyor.

En iyi çabama rağmen, hala berbat görünüyorum. Tanrım, keşke Andrei biraz makyaj yapmama izin verse.

Şehre olan tüm yolculuğum sessizce olacaklar hakkında endişelenmekle geçti. Öyle ki limuzin nihayet Chicago'nun merkezindeki devasa bir gökdelene yanaştığında çoktan bitkin düşmüştüm.

Biri şoföre yaklaşırken ben kaygan deve bakıyorum. Silahlı güvenlik görevlileri kaldırımlarda bir aşağı bir yukarı yürüyor. ve kulaklıklarıyla konuşuyorlar. Tekrar sürmeye başladığımızda, bir yeraltı otoparkına giriyoruz.

Bir düzine güvenlik görevlisi bizi içeride takip ediyor. Limuzin park ederken nöbet tutuyorlar. Derin bir nefes alıyorum ve kendimi hazırlıyorum. Ama Hiçbir şey beni bundan sonra olacıklara hazırlayamaz.

Şoför gelip kapımı açmadı. Onun yerine, tüm limuzin titremeye başladı. Camdan dışarı baktığımda, park yerini görüyorum. garaj altımızda kayboluyordu. Sonra birden yeryüzüne çıktık ve Chicago şehir merkezinin sokaklarında yükseldik.

Kapı koluna tutunuyorum ve hayatımı kurtarmak için tutunuyorum. Mantıken bunun sadece bir araba asansörü olduğunu biliyorum ama cam duvarlar o kadar net ki sanki gökyüzünde süzülüyormuşuz gibi görünüyor.

Aşağıdaki arabalar ve insanlar noktalar halinde küçülüyor. Sonunda en üst katta durduğumuzda, tüm şehir altımızda o kadar uzakta ki bir oyuncak maket gibi görünüyor. Manzara kesinlikle büyüleyici ve ben içinde kayboluyorum. Şoförün kapıyı açarken çıkardığı ses beni ürkütüyor.

"Bu taraftan, bayan."

"Teşekkür ..." Fısıldıyorum, bakışlarımı dışarıdaki muhteşem ufuk çizgisi manzarasından zar zor ayırabiliyorum. Sonunda en üst katlardan birindeyim.

Şoför benim için bir kapı daha açıyor ve neredeyse malikanenin zemin katı kadar büyük, devasa bir çatı katına giriyorum. Batık bir Oturma odası göle ve Chicago'nun büyük bir kısmına bakıyor.

Kanepeler, sandalyeler, masalar ve farklı oturma alanları Daire. Etkileyici bir açık plan mutfak, geniş ana odanın bir tarafını kaplamaktadır. Bunun ötesinde, sürgülü cam kapılar ağaçlarla dolu güneşli bir çatıya, yükseltilmiş çalılık ekicilere ve piknik masalarına açılmaktadır.

Kahretsin. Bu dergiden çıkmış gibi görünüyor.

Ama başka ne bekliyordum ki? Şimdiye kadar buna alışmış olmalıydım...

"Şimdi ne olacak?" Şoföre sordum. "Andrei nerede?"

Telefonuna dokunuyor. "Gelişinizden haberdar edildi. Rahatınıza bakın hanımefendi. Eminim yakında burada olur."

Garaja geri döner ve bir saniye sonra araba asansörü mırıldanarak aşağı iner ve duyulmaz olur.

Bizimle birlikte gelen altı güvenlik görevlisi de ayrılmadı. Üçü asansör alanında kalıp kapının yanında nöbet tutuyor.

Diğer üçü çatı katına çıkar, dikkatlice ve sessizce her santimini incelerler.

Onlarla konuşmaya zahmet etmedim. Malikanedeki adamlar Bırakın sorularıma yanıt vermeyi, yüzüme bile bakmıyorlar, peki bu adamlar neden farklı olsun ki?

İç çekiyorum ve temkinli bir adım atıyorum. Sinirlerim hala ve tüm bu olanlardan sonra şehre geri dönmüş olmam da pek yardımcı olmuyor. Ama manzarayı görmezden gelmek imkânsız. Balkona çıkmak ve soğuk, ince havayı solumak istiyorum.

Çatı katındaki verandadan davetkâr bir esinti geliyor, doğru bir adım daha atıyorum. Tam adımımı atıp oraya doğru yürümek üzereydim ki önümdeki köşeden devasa bir figür adım atıyor.

Andrei.

"buradasın," diyor, sert yüzünü sıcak bir gülümseme kaplıyor. yakışıklı bir yüz. "Kasabaya yolculuk nasıldı?" Beni gördüğüne gerçekten sevinmiş görünüyor, ama bu sadece daha fazla iç kargaşaya neden oluyor.

Eğer telefondan haberi yoksa, bu mesajın Nikolai'den gelmiş olabileceği anlamına gelir. Eğer durum buysa, kendi güvenliğim için Andrei'ye bundan bahsetmem gerekecek.

Kahretsin. Gerçekten kazanamıyorum.

"İiydi," diye kekeliyorum.

"Endişeli görünüyorsun."

Andrei o büyüleyici yeşil gözleriyle beni inceliyor. Yoğun bakışlarına karşılık vermeye çalışıyorum ama o yaklaştıkça paranoyam artıyor.

Yüzümü kocaman sıcak ellerinin arasına alıp beni öperken duruyorum. Bir an için kendimi daha iyi hissettim. Sonra içeri girdi. oturma odasına geçip inleyerek kanepeye çöktüğümde kendimi yine yalnız ve izole hissediyorum.

Minderlere yaslanıyor ve parmaklarını saçlarında gezdiriyor.

"Son birkaç günün ne kadar çılgınca geçtiğine inanamazsın. Eve için üzgünüm ama durmadan çalışıyordum. Bu da

buraya gelmeni istememin tek sebebi. Yakın zamanda buradan ayrılabilir miyim bilmiyorum."

Yerimden kıpırdamadım.

"Ben... sorun yok..."

Başını kaldırıp gözlerini bana dikti. "Ne yapıyorsun orada?"

"Ben... Ben ayaktayım. Ne demek

istiyorsun?" "Buraya gel ve yanıma otur."

Koltuğa vuruyor ve ben de hiç düşünmeden onun sıradan emrini yerine getiriyorum, ama elini kaldırıp beni durdurmadan önce fazla uzaklaşamıyorum.

"Ne oldu?" Kendimi toparlamaya çalışarak soruyorum.

"Bir sorun var."

"Hiçbir sorun yok."

"Beni gördüğüne sevinmedin mi? Günler oldu."

"Belki de günler geçtiği için seni gördüğüme sevinmiyorumdur."

İtiraf içimden kayıp gidiyor. Ama artık geri dönüşü yok.

Bir an için, sözlerim Andrei'yi hazırlıksız yakalamış gibi görünüyor. Bana bakıyor ama o yeşil gözler başka bir yerde. Sonra, aynı şekilde, gerçekliğe geri dönüyorlar.

"Herkes dışarı!" diye bağılıyor.

Bir saniye sonra, koridoru süpüren üç muhafız Çatı katından koşarak çıkıyorlar. Araba asansöründeki adamlar da ayrılır. Birlikte bir köşenin arkasında kayboluyorlar. Bir kapının çarparak kapandığını duyuyorum.

Artık sadece ikimiz varız.

Andrei ayağa kalkarak, "Çok meşguldüm," diyor.

"Ve ben meşgul olmanın tam tersi oldum. Düşünmekten başka yapacak bir şey olmadan bir yerde sıkışıp kalmanın ne kadar zihin bulandırıcı olduğunu biliyor musun?"

Başını eğiyor. "Evet. Ama çok açık konuştum, özgürsün-"

"Bu kadar saçmalık yeter!" Haykırıyorum, tüm bastırılmış hayal kırıklığı ve kafa karışıklığı bir anda ortaya çıkıyor. "Birbirimize karşı dürüst olalım, tamam mı? Öyle ya da böyle, ben senin tutsağınım."

Birden Andrei önümde belirdi. İri elleri omzuma düşüyor ve o zümrüt yeşili gözler ruhumu ararken beni olduğum yerde tutuyor.

"Sen bundan çok daha fazlasısın."

"Hayır..."

Bu sefer, beni öptüğünde, bu nazik bir merhaba gibi değil. Dudakları çarpan dalgalar gibi, elleri beni ileri doğru çekerken beni geri itiyor. Sıcaklığın ve gücün altına batıyorum... sonra gözlerim açılıyor ve göğsünü itiyorum.

Valentin'le ilk konuştuğumuzda hissettiğim zehirli kıskançlığı hatırlayarak, "Git diğer kızlarını öp," diye tükürdüm.

Andrei bileğimi yakaladı ve beni döndürdü. Kolumu bir polisin bir suçluya yapacağı gibi arkamdan tutuyor. Çok yakınımaya eğilirken sıcak nefesi boynuma çarpıyor.

"Sen neden ?"

"meşgul olduğunu biliyorum. Diğer kızlarla."

"Bu fikir de nereden çıktı?"

Öfke anında bile Valentin'den bahsetmeye cesaret edemiyorum. İsim. Bu onun hatası değil, neredeyse hiçbir şey söylemedi. Ben sadece bir ipucu aldım ve onunla koştum.

"Senin gibi bir adam başka ne yapıyor olabilir ki?" Törpülüyorum. "Sen evdeyken tek yaptığımız sevişmek. Doyumsuzsun. Sonra ne oluyor? İki günlüğüne gittiğinde, sadece pantolonunda mı tutuyorsun?"

Bileğimi sırtıma bastırıyor ve boğazımı sıkıyor.

"Senin için doyumsum," diye . "Ve sana sahip olamadığımda, seninle tekrar birlikte olma düşüncesiyle mastürbasyon yapıyorum."

"Yalanlar. İstedığın her kıza sahip olabilirsin, o neden mastürbasyon yapmaya zahmet ediyorsun?"

"Başka kız istemiyorum."

"Neden? Bütün gün mastürbasyon yapmakla meşgul olduğun için mi?" Kendime engel olamayarak boğuluyorum. Andrei'nin boynumdaki tutuşu sıkılaşıyor. Hissedebiliyorum Pantolonundaki şişkinlik büyüyor. Büyük ve sıcak ve içimde görmezden gelinemeyecek bir baskı yaratıyor.

"Bütün gün bunu mu yaptığımı sanıyorsun?"

"Başka ne yapıyor olabilirsin ki?"

"Bu gerçekte başa çıkabileceğini sanmıyorum, küçük geyik." "Dene bakalım."

Andrei leğen kemiğini kıcıma sokuyor, sonra hiçbir uyarı olmadan omzunun üzerinden fırlatıyorum.

Çığlık atıyorum. "Sen ne-"

Kıçıma sert bir şaplak atarak sözümü kesti.

"Bakalım gerçekten neyle başa çıkabileceksin."

"Bırak-"

Whap! Yanağımdan sıcak bir acı fışkırıyor. Hassas tenim zonkluyor ve elbisemin altında onun dev el izinin titreştiğini hissedebiliyorum. Tekmelemek ve çığlık atmak istiyorum ama Andrei'nin bana tekrar şaplak atmasına dayanamıyorum. Çok iyi hissettiriyor ve bunun için çok kızgınım.

Andrei telefonunu çıkarır ve hoparlöre kükrer. "Aşağıya geliyoruz. Bensiz başlamayın."

Asansöre bindik ve aynada kendime bir kez daha baktım. Daha önce sert göründüğümü düşünüyorsam, bu hiçbir şey değildi. Saçlarım , yanaklarım kıpkırmızı ve gözlerim kan çanağı.

"Beni nereye götürüyorsun?" Andrei beni tekrar tokatlamadan önce ciyaklamayı başarıyorum.

"Senin için bir hediyem var. Zaten sana vereceğim bir hediye. Ama şimdi sana etin nasıl yapıldığını da göstereceğim. Seni becerme düşüncesiyle mastürbasyon yapmadığım zamanlarda ne yaptığımı bilmen için."

"Bu ne anlama geliyor?"

"Yakında ."

Asansörün kapısı açıldı ve koridora çıkarıldım. Bir kapının önünde duruyoruz ve Andrei sonunda beni yere

bırakıyor. "Kıpkırmızı olmuşsun," dedi.

"Yok artık. Çok ."

"Anlaştık."

Kapıyı çalıyor, biri kapıyı açmadan önce tek bir komutla bağıyor.

"Gözler duvara!"

Ayak duyuyorum. Andrei içeri giriyor.

Onu hemen takip etmiyorum ve o da bunu fark edince bir sandalye kapıp kapıya dayıyor ve içeriği görebilmem için kapıyı açıyor.

Önümüzde geniş bir toplantı odası uzanıyor. Uzun, siyah bir masanın iki yanında yarım düzine silahlı adam duruyor. Herkes duvarlara bakmak için sırtını dönmüş.

... Masanın diğer ucunda duran iki adam dışında herkes. Tavan yüksekliğindeki pencereden dışarı bakıyorlar.

"Benimle gel," diye Andrei, o kadar zorluyor ki başka seçeneğim . Pencereden dışarı bakan adamlara doğru masadan aşağı inerken onu dikkatle takip ediyorum. Biz onlara birkaç adım yaklaşana kadar arkalarını dönmüyorlar.

Döndüklerinde ise olduğum yerde .

İkisinden daha uzun boylu olanı, kır saçlı ve sert bir ihtiyardı, Açgözlü bir bakışla bana bakıyor. Ama bu kadar şaşırmamın nedeni onun açgözlü bakışı değil. Hayır. Onun yerine, yanındaki genç adam. Hemen tanıdığım domuz suratlı bir piç, ama hatırlamam bir dakikamı aldı. "Sen..."

Nefes nefese kaldım.

Andrei bana dönerek, "Sanırım Mike Spolanski ile daha önce tanışmıştınız," dedi. "İkiniz ilk tanıştığımız gece kulübümde karşılaşmıştınız.

Eğer doğru hatırlıyorsam, sana benim için çıkma teklif eden de oydu... bir bakıma."

Andrei'nin sarhoşun boğazına bir cam parçası dayayıp nasıl özür dilediğini hatırlıyorum. Sonra Mikey'e onu rehin tutan gizemli adamla yukarı çıkmam gerektiğini nasıl söylediğini.

Neden dinlemenin iyi bir fikir olduğunu düşündüm ki?

"Hey, bakın, kulüplerinizden uzak durdum," diye itiraz ediyor Mikey, Sarhoşken taciz ettiği tüm kızları hatırlamaya zahmet etmeyen bir adam gibi bana bakıyordu. "Eski sorunları deşmeye gerek yok."

"Bu neyle ilgili?" Yaşlı adam konuşur.

"Ah, bu da Mike'ın babası, Federick Spolanski. Caddenin karşısındaki binanın sahibi. Neredeyse benimki kadar büyük olan."

Yaşlı adam kendini beğenmiş bir tavırla, "Tadilat bittiğinde daha büyük olacak," diyor.

Andrei, "Hiçbir tadilat olmayacak," diyor. "Benimle yeniden pazarlık yapmak için yanlış zamanı seçtin Frederick. Biliyorum ki İmparatorluğum saldırı altındayken bir kısmını geri almaya çalışmanın akıllıca olduğunu düşündüm. Ama ne kadar zayıf ya da savunmasız olayım, asla benim seviyeme inemeyeceksin."

Yaşlı adam Andrei'nin söylediklerini anlamak için bir an durur. O yaparken, Mike'ın obur gözleri bana yapışıp kalıyor. Salyalarının aktığını duyabiliyorum. Tüylerim diken diken oluyor.

"Anlıyorum," diye homurdanır yaşlı adam. "Peki, şimdi ne olacak? Benden bir bina daha mı koparmaya çalışacaksın? Oğlum nihayet uslu durmayı öğrendikten sonra bile mi? Bu fahişeyi bana bu yüzden mi getirdin? Önce işleri yoluna koymak için-"

Andrei tek bir hareketini bile boşa harcamaz. Yaşlı adamın hakaretine karşılık olarak arkasına uzanır, bir silah çıkarır, adamın kafasına doğrultur ve ateş eder.

Frederick'in kafası geriye gitti. Dehşet içinde nefesim kesildi. Mikey dışında kimse irkilmedi bile.

"Ne... Ne yaptın sen az önce? İşbirliği yapıyordu. O..." Andrei silahı

Mikey'e doğrultur ve hüngür hüngür ağlayan adam .

"Kızıma dokundun," diyor Andrei, silahını bir kenara fırlatarak. Silah masaya çarpıyor ve kayarak durabiliyor.

"Ben... Ben

hatırlamıyorum." "Ben

hatırlıyorum."

Andrei'nin Mikey'i boğazından yakalaması için tek bir uzun adım yetiyor. Andrei'nin mensesine karşı koymaya çalışan ayyaşın gözleri korkudan büyür. Bu nafile bir mücadeledir.

"Andrei..."

Nefes almaya çalışıyorum ama hiçbir şey . Mikey'nin etrafındaki deri Andrei'nin gergin parmaklarının altındaki boğaz yırtılır. Bir şey çatırıyor. Mikey gargara yapıyor. Kan dökülür. Andrei ayağını Mikey'nin karnına dayar ve tekmeler.

Ölen adam cama vuruyor, kendi kanı şeffaf cama kıpkırmızı bir silüet bulaştırıyor. Andrei gitmesine izin vermiyor.

"Senden bıktım artık." Şiddetli bir çekişle, çeker ve Mikey'nin iç organları dışarı dökülür. Solgun bir beden yere yığılır ve geriye Chicago silüetine yayılmış kanlı bir melek kalır.

"Havlu," diye emrediyor Andrei.

Gardiyanlardan biri duvardan döner ve bir dolaba doğru koşar. Andrei'ye bir havlu ve bir şişe su verdikten sonra yerine döner. Andrei bunları elindeki kanı silmek için kullanır.

"Artık kendimi tutmayacağım," diye herkese duyuruyor. "Düşmanlarıma merhamet gösterilmeyecek. Ve sen..." sonunda bana doğru baktı.

Yutku

nuyor

um.

"Ben

mi?"

"Sen benimsin. Bunu daha önce fark etmediğin için üzgünüm. Başka kimse yok Natalya. Seni istiyorum. Ama sen haklıydın, böyle bir adam Ben bir şey istiyorum, o alıyor. Ve onu elinde tutar. Gitmekte özgür değilsin."

Midem bulanıyor.

"BEN... BEN..."

"Buraya gel."

Andrei yeni temizlenmiş eliyle bana işaret ediyor. Kol düğmelerinde hâlâ kan lekeleri var. Hemen cevap vermediğimde, hareketleri daha yavaş ve daha tehditkâr hale geliyor.

Başka seçeneğim yoktu. Yaşlı adamın cesedinin üzerinden geçip kanlı pencerede Andrei'ye katılıyorum.

"Yalan söyledim," diyor elimi kendi eliyle

tutarak. "... Ne hakkında?"

"Karşıdaki binada tadilat yapılmaması hakkında Sokak. Bütün bu yer sana hediye. Ne istersen yap. Tadilat yap ya da yapma. Bugün seni buraya çağırmamın nedenlerinden biri de bu."

Anlamıyorum.

"Bana bir bina mı veriyorsun?"

"Sana dünyayı veriyorum. Benim . Kararımı verdim. Seni sadece bunun için hazırlamıyorum, Natalya. Seni karım olman için hazırlıyorum. Kraliçem olman için."

Kalbim göğsümün içinde şiddetle çarpıyor. Yerde bir yerde bir uzvum seğiriyor. Söylediği hiçbir şey kaydedilmiyor.

"Neden bana bir bina veriyorsun?" Dehşete kapılmış zihnimin tek şey bu olduğu için soruyorum.

"Böylece benimkinin hemen yanında bir tane olacak. Şimdi gel, küçük geyik." Parmaklarını avucuma doladı ve elimi avucuna bastırdı göğüs. "Seni bugün buraya getirmemin diğer nedenini göstereyim."

ANDREI

Çatı katındaki ofisimin arka tarafına gizlenmiş siyah kasanın önünde yan yana duruyoruz.

Bu Natalya'nın gördüğü üçüncüsüydü ve bu onu nadir bulunan bir topluluğa sokuyor. Yine de bir kâbusun içinde kaybolmuş küçük bir kız çocuğu gibi kafatasına ve engerek armasına bakıyor.

... Ya da belki az önce yönetim kurulu odasında yaptığım şey yüzündendir.

Elini sıkarak, her şeyin bu kadar değişken olmasından dolayı sessizce özür diledim. Asıl planım Frederick ve Mike'ı onun önünde öldürmek değildi ama o yaşlı adam ona fahişe dediği anda kör oldum. Öfkeyle.

Elbette o ikisi zaten ölecekti ama daha gizli bir şekilde. Amacım onları sessizce ortadan kaldırmak ve Natalya'ya hediyesini sunmaktı. Ama o benim istediğim gibi bir ruh halinde değildi. beklerken ve aramızda işler kızıştığında, ona gerçekte kim olduğumu göstermem gerekiyordu.

Tek umudum bu acı gerçek karşısında paramparça olmaması.

"Avucunu benim için aç," diyorum olabildiğince nazik bir şekilde.

Natalya direnmiyor. Parmaklarını açıyor ve titreyen elini yukarı kaldırıyorum.

"Her yoluna girecek. İyi olacaksın," diyorum, onu böyle görmekten nefret . gerekli olduğunu biliyorum ama hiç de hoş değil.

"Tabii..."

"Bana bak."

Bu sefer, benim sözümü dinleyecek gibi görünmüyor.
Bu yüzden dikkatlice çenesini sıkıp yüzünü kendime doğru çeviriyorum.
Yine de mavi gözleri kapalı duruyor.

"Natalya..."

"Bu... bu çok korkunçtu."

"Benim bu," diyorum ona. "Etrafta olmadığım zamanlarda
nerede olduğumu sana göstermek istedim."

"Ben... Sanırım dışarıda başka kadınlarla olmanı tercih ederdim." Küçük
kahkahası o kadar zayıf ve kırık ki ona sarılmadan edemiyorum.

"Bu asla olmayacak," diyorum. "Seni kırdığım için üzgünüm."

Göğsüme gömüldü.

"Ben senin dünyan için yaratıldım."

"Ben bunun için buradayım. Sizi koruyacağım. Sana öğreteceğim.
Seni yapacağım-"

"... Karınız mı?" sözümü bitirdi.

Sonunda önce onu daha sıkı sıkıyorum. "İşte sana

göstermek istediğim başka bir şey."

Kasanın kodunu yazarak kapıyı açıyorum. İçinde küçük siyah bir kutu
var. Natalya'nın görebileceği kadar dışarı çekiyorum.
İçindekileri koruyan garip bir kilit. "Nedir

bu?" diye sorar.

"Çok önemli bir şey."

Kutunun yanında, rafın derinliklerinde bir hançer var. Onu çekip çıkarıyorum ve siyah kutunun altın kilitli kapağını çevirerek açıyorum. İki küçük kase benzeri girinti alanın çoğunu kaplıyor. İkisinin de ortasını küçük bir delik dolduruyor.

Bıçağı yüzük parmağıma batırıyorum ve bir damla kanın küçük kaselerden birine düşmesine izin veriyorum. Kıp kırmızı sıvı delikten aşıağı szlyor ve eski altın kaplama boyunca belli belirsiz bir iz bırakıyor.

"Bunu neden yaptın?" Natalya sorar.

"Göreceksin. Bana elini ver."

Dediğimi yapıyor ve yüzük parmağına iğne batırıyorum.

"Ah!" diye irkiliyor, çalıyor. Ama ben onu sabit tutuyorum. "Şimdi izle."

Kanayan parmağını ikinci kassenin üzerine koyarak, bir damla kan küçük deliğe düşüyor. Sonra Natalya'nın elini kaldırıp yarayı emerek temizliyorum.

"Bu ses..." diye fısıldıyor, dudaklarımın dokunuşu karşısında titriyor.

Antik kilidin sihrini nasıl yaptığını dinliyoruz. Bir an sonra, bir tıklama sesi işlemin başarılı olduğunu gösteriyor.

"Oldukça havalı, değıl mi?" Kutuyu açarak

gülümsedim. "Nasıl... nasıl çalıştı bu?"

Sadece omuz silktim. "Hiçbir fikrim yok. Bu şey son Pakhan'dan geldi. O Bunu kimseye açıklamadı, bildiğini de sanmıyorum. Ama bunun eski, ritüelistik bir Bratva teknolojisi olduğına inanıyorum."

"Ritelistik mi?"

"Evet," diye başımı salladım.

"Ne tür bir ayın?" "Bu

tür."

Kapağı kenara kaydardım ve küçük siyah kutunun içinde olduğunu zaten bildiğim şeyi ortaya çıkardım. Pırıl pırıl bir elmas yüzük. Oyulmuş altın bir bandın üzerinde duruyor, öfkeli bir ateş gibi parlıyordu.

Natalya'nın nefesi kesildi.

"şey bu mu?"

"Yönetim kurulu odasında blöf yapmıyordum." "Seninle evlenmemi mi istiyorsun?"

"Hazır olduğunuzda."

"Kabul etmeye hazır olduğumda mı demek istiyorsun, yoksa kabul etmeye hazır olduğumu düşündüğünde mi?"

"İkisinden de biraz."

"... Lütfen bana yalan söyleme."

Başparmağımı elinin arkasına sürtüyorum. "Tam olarak ne hakkında yalan söylediğimi düşünüyorsun?"

"Başka olduğunu. Şu anda herhangi bir seçeneğim olduğunu. Sen... bunu daha önce kendin söyledin. Gitmekte özgür değilim."

"Gitmek mi istiyorsun?"

Mavi gözleri sonunda benimkilerle buluştu. Bulmak istemediği bir cevabı arıyor.

" bu değil." "Bana göre

Öyle."

Natalya i geçiriyor ve bakışları tekrar parlayan elmas yüzüğe

kayıyor. "Bu çok güzel."

"Senin gibi bir kıza yakışıyor."

"Neden benimle evlenmek

istiyorsun?" "nk istiyorum"

"Bu kadar basit olamaz."

"O kadar basit."

Kapağı yüzüğün üzerine geri çevirerek kutuyu kapatıyorum ve itiyorum. Kasa tıkırdayarak kapanıyor.

"Bana karşı dürüst ol," diyor Natalya, gevşeyen eli nihayet yeniden canlanıp beni sıkarken. "Bunu neden yapıyorsun? Neden ben?"

"Dürüst bir cevap mı istiyorsun?" Diye sordum. Başıını sallıyor. "Gerçek şu ki: Bilmiyorum. Sadece kalbimin bana yapmamı söylediği şeyi yapıyorum. Ve onun hakkında konuştuğu tek kişi sensin."

"Kalbin mi?"

"Benim bile bir tane olduğuna inanmak zor, ha?" Kıkırdıyorum. "Evet, var. Ve onlarca yıl boyunca donmuş toprağın altında gömülü kaldı. Sonra seni kulüpte gördüm ve içimden bir ses, senin bu işi yapabilecek tek kişi olduğunu söyledi. "l kalbime sert bir şans ver."

Natalya'nın gözlerinde yaşlar birikiyor. İlkinin yanağından fıralıyorum ama arkası geliyor.

"Kafam çok karışık," diye mırıldanıyor. "Neler olduğunu bilmiyorum. Ne istediğimi bilmiyorum."

". Seni istiyorum. Ve biliyorum, derinlerde bir yerde, sen de beni istiyorsun. Bu yüzden sana bu kadar sert davranıyorum çünkü bunu görmeni istiyorum. Çünkü görmezsen, kalbime ne olur?"

"Tekrar gömebilirsin..."

"Hayır. Onu canlı canlı şokladın. Ve eğer onu gömersem, canlı canlı gömülmüş olacak. Bu çok acı verici."

"Beni gerçekten önemsiyor musun? Bunun bir oyun olduğunu sanıyordum..."

"... en azından ben öyle sanıyordum. Ama artık daha iyi biliyorum. Bu herhangi bir oyundan daha büyük. Bu gelecek. Benim geleceğim. Senin . Bizim geleceğimiz. Seni özledim, küçük geyik. Seni bir daha özlemek istemiyorum."

"Ben de seni özledim," mırıldanıyor, göğsüme yığılırken hıçkırıkları kahkahalara karışıyor.

"Öyleyse bu işi bitirelim. Ne dersin?" "Sanırım deneyebilirim."

Yumuşak yanaklarından daha fazla gözyaşı siliyorum. "İşte benim güzel kızım."

"... Şimdi ne olacak?"

"Şimdi yatağa gidiyoruz."

Bu kez hıçkırarak gülmesi, hıçkırmaktan çok kahkahaya dönüşüyor.

"Bugün beni buraya getirmenin diğer nedeni de bu mu?"

"Üçüncü ve son."

"Yapabilir miyim bilmiyorum," diye iç geçiriyor. "Çok...
yorgunum." "O zaman birbirimizin kollarında uyuyalım."

ANDREI

bir yerde bir kapının çarparak açıldığını duyduğumda aniden uyanıyorum.

Elim hemen yastığımın altında, silahı arıyor.
Ama onu bulamadan sesin kaynağını fark .

Natalya odanın karşısında duruyor, bacak bacak üstüne atmış ve ellerini kasıklarına doğru uzatmış.

"Ne haltlar dönüyor burada?" Gözlerimdeki uykuyu silerek homurdanıyorum.

"Banyo nerede? Hiçbir yerde bulamıyorum..."

Başparmağımla koridorda ilerliyorum. "Soldaki son kapı. Burada ebeveyn banyosu yok. Ödümü kopardın."

"Özür dilerim."

Ayaklarını sürüyerek uzaklaştı ve ben de yastıklarımın üzerine çöktüm. Bir an için bir suikastçıyı savuşturmak zorunda kalacağımı düşündüm. Geçen hafta olanlardan sonra, sonunda biri ortaya çıkarsa hiç şaşırmam. Ama bunu Natalya etraftayken yapmasalar iyi olur. Çünkü eğer yaparlarsa, ödeyecekleri cehennem olacaktır.

Spolanskiler dün gece o cehennemin tadına baktılar.

Lanet olsun. Natalya da öyle.

Gözlerimi tavana dikeyorum ve onun ne kadar korktuğunu hatırlıyorum.
Gerçek beni görmek. Bir an için onu kaybedebileceğimi düşündüm.

Sert bir şey yapmak zorundaydım. Yüzüğü göstermek onu biraz sakinleştirmiş gibi görünüyordu. Ayrıca onu bana daha da yaklaştırdı.

Birbirimizin kollarında uykuya daldık ve kısa bir süre için kendimi huzurlu hissettim.

İç çekiyorum. Artık geri dönüş yok, ona söylediklerimden sonra olmaz. Söylediklerime inandı. Kollarıma sarılışından bunu hissedebiliyordum. Eğer sözümünden dönersem, bu onun kalbini kırabilirdi... ve Benim.

Yatağımın başucundaki masaya uzanıp telefonumu alıyorum. Ama kullanmıyorum. Onun yerine ekrana bakıyorum. Valentin'den cevapsız bir arama var. Hay sikeyim. İtalyan bir varis olmayan biriyle evlenmeye söz verdiğimi bilse dehşete düşerdi.

Natalya ile birlikteliğimden hiçbir ittifak elde edemeyeceğim ama bunun artık bir önemi yok çünkü o bana bundan çok daha fazlasını verdi.

Yatak odasının kapısı gıcırdayarak açılır ve Natalya tökezleyerek içeri girer. "Özür dilerim, daha fazla tutamadım..."

"Neden daha önce gitmedin?" yatağı okşayarak sordum. "Çünkü bana çok sıkı sarılıyordun."

"Kahretsin. Beni uyandırmalıydın." "Hayır.

değil. Ben... Ben biraz sevdim."

"Bu dün gece seni korkutmadığım anlamına mı geliyor?"

Natalya yatağa sürünüyor ve ben yorganı kenara itiyorum. İpeksi formu yan tarafımı okşuyor.

"Sanırım hâlâ olanları sindirmeye çalışıyorum," diye fısıldıyor başını omzuma yaslayarak. Parmağı göğsümde gezinmeye başladı. Tutuyorum

onu sıkıca.

"Tek seferde sana yüklenen çok şey vardı. Ama çok güzel üstesinden . Seninle gurur duyuyorum, küçük geyik."

Elini tutuyorum ve yüzük parmağının ucundaki küçük kesiği nazikçe öpüyorum. O da elinin tersini avucumun içinde gezdiriyor ve bileğimde duruyor. Sıcak dokunuşu eski ip yanıklarımı yatıştırıyor.

"Eminim daha kötülerini de yaşamışsındır," diyor.

Başımı salladım. "Belki, ama birini hayatta ve mutlu tutmak konusunda hiç bu kadar endişelenmemiştim."

"Mutlu olmamı mı istiyorsun?"

"Tatmin olmanı istiyorum. Tatmin oldun mu meleğim?"

Natalya bir an düşünür.

"Hayır," diye dürüstçe cevap

veriyor. "Bunu

değiştireceğim."

Yataktan kalktım ve onun üstüne yuvarlandım. Garip bir şekilde kıkırdıyor ve bileğime yapışıyor. "Bekle. Bu ne?" diye sordu, parmakları başka bir üzerine düşüyor.

Bu kolumun iç kısmı boyunca, dirseğimden bileğime kadar uzanıyor. Dövmeler sıg yaranın üzerinden geçerek onu gizliyor. Dokunmak dışında her şey. Pek çok insan orada bir yara izi olduğunu bile fark etmez. Ama yine de, yarayı aldığımdan beri beni tişörtüm açıkken gören ya da beni bu kadar iyi hisseden pek kimse olmadı.

"Bu Valentin'in yarası."

Natalya burnunu kıvırıyor. "Valentin'in yara izi mi? Bu da ne demek oluyor? İkiniz kavga mı ettiniz?"

"Hayır. Kan kardeşi olduğumuzda o çizgiyi koluma kesti. Onun kolunda da aynı yara izi var. Ona benim verdiğim bir tane. Üstteki dövmeler bir çeşit hiyeroglif gibi. Nasıl kardeş olduğumuzun hikayesini anlatıyorlar. Bir çete savaşında bağlanmış. Bu yara aynı kanı paylaştığımız anlamına geliyor. Aynı zamanda ihtiyacımız olduğunda ikimizden birinin diğerinin canını alabileceği anlamına da geliyor."

Mavi gözleri genişliyor. "Seni öldürmesine izin mi vereceksin?"

"Eğer gerekliyse. O da benim onu öldürmeme izin verirdi." "Ben... neden?"

"Herkesin uğruna savaşacağı, öldüreceği, uğruna öleceği birine ihtiyacı vardır," diye açıklıyorum. "Uzun bir süre birine sahip değildim. Sonra Valentin geldi ve gerçek kardeşler gibi birlikte savaştık. o zaman bir aileye sahip olmanın nasıl bir şey olduğunu anladım. tür."

"Sen de mi yetimdin?" "Doğru."

"Ama artık yalnız değilsin. Valentin var..."

"Ve sen. Ve ben varım. Senin için savaşacağım Natalya. Senin için öldürürüm." "Benim için ölmek mi?"

Bunu düşünmeme bile gerek yok. Bir bakıma, niyetimi ona söyleyerek zaten bu riski almış oldum.

"Evliliğimiz benim ölümüm olabilir," diyorum belli belirsiz bir kahkaha atarak. "Ama senin için bunun sadece bir başlangıç olmasını sağlayacağım."

"Bu da ne demek şimdi?" diyor, elini kolumdan çekerek.

Daha fazla uzatmayacağım. Natalya'nın İtalyanları ya da onların yardımına ne kadar ihtiyacımız olabileceğini bilmesine gerek yok. Valentin bunun sonuçlarıyla başa çıkabilir. Ben kararımı verdim. İttifakımız evlilik dışında bir yolla olmalı. Bu benim mahvolmam anlamına geliyorsa, öyle olsun. Savaşmadan gitmeyeceğim.

"Bak," diyorum, tüm kaçınarak. Natalya gözlerimi takip ederek göğsümdeki, kollarımdaki, karnımdaki ve kalçalarımdaki dövmeleeri işaret ediyor. "Dövmelerimin hepsinin kendi anlamları var. Bunların çoğunu eski Pakhan'da piyade askeriiken almıştım. Bir Bratva patronu adamlarını Hem başarılarını hem de başarısızlıklarını. Bu şekilde kimse sadakatlerini, geçmişlerini ya da yeteneklerini sorgulayamaz çünkü her adam iyi ya da kötü yaptığı her şeyin yazılı bir kaydını taşır. Burada Saklanıyorum. Bu dövmeleerin geri kalanı Pakhan olduğum zamanlardan kalma. Şimdiye kadar hepsi zafer işaretleri."

Natalya şaşırtıcı bir şekilde ilgisini çekmiş görünüyor.

"Dünyanızın bu kadar karmaşık olduğunu bilmiyordum."

"Karmaşık mı? Hayır. Bana göre basit - her ne kadar benden öncekiler bunu ritüel ve geleneklerle süslemeyi sevseler de. Dövmeleri alacağım. Onlar

Yeterince. Bunlarla benim gibi bir adam dünyanın her yerine gidebilir ve hak ettiği saygıyı görebilir. Ayrıca bir yabancıнын kim olduğunu anlamak için ona bir kez bakmanız yeterli."

"Önce tüm kıyafetlerini çıkarması gerekmez miydi?"

Natalya yarı şaka yapıyor ama ben başımı

sallıyorum. "Evet, kesinlikle." Çenesi düştü. "Bunu

yaparlar mı?"

"Evet. Benim gibi. Her insan özgeçmişini yanında taşır. Bunu saklayamazsınız."

"Peki... bu dövme ne anlama geliyor?" diye soruyor, göğsümdeki kanlı aslanı göstererek. "Bekle, arkasında başka bir yara izi var."

"Evet. Bu Victor'un, bu da Luca'nın. Eski Pakhan'ı devirdiğimizde dördümüz de kan kardeşi olduk. Birbirimiz olmasaydık asla başarılı olamazdık."

"Başka kan kardeşlerin var mı? Onlar nerede?"

Kelimeler ağzından çıktığı anda Natalya . Aklından geçenleri okuyabiliyorum, onların öldüğünü düşünüyor.

"Victor kendi yolunu çizmek için New York'a gitti ve Luca da Rusya'ya geri döndü," diye onu temin ediyorum. "Gittiğinden beri Luca'dan haber almadım. Ama Victor'un durumu oldukça iyi görünüyor. New York Pakhan'da patron oldu."

"Birden fazla kişiyle kan kardeşi olunabileceğini bilmiyordum."

"Tek yol buydu. Birlikte savaştık çünkü buna mecburduk. Yaşlı Pakhan güçlüydü ve eğer kazanamasaydık hepimiz öldürülecektik... ya da daha kötüsü olacaktı."

Natalya yutkunur. "Daha mı kötü?"

Başımı salladım. "Bu kadar yeter. Dün çirkinliğe doydun. Bugün şımaracaksın." Yorganı geriye doğruluyorum. " gel. Kahvaltıya, brunch'a ya da öğle yemeğine çıkıyoruz... ya da saat kaç olursa olsun."

Telefonuma bakmaya zahmet etmiyorum. Saatin bir önemi yok. Sadece Natalya'yı dün gece hayatta kaldığı için ödüllendirmek istiyorum. Bana yeni bir umut verdi.

Kıyafet seçmek için dolaba yöneldiğimde hâlâ bana bakıyor.

"Beni dışarı mı çıkarıyorsun?"

"Bu kadar şaşırmış gibi davranma," diye gülümsüyorum ona. "Sana hava atma zamanım geldi."

"Yapmak zorunda mıyım?" Çıplak bir şekilde yatağa uzanıyor ve kollarını başının üzerine uzatıyor. "Sanırım bütün günü yatakta geçirmeyi tercih ederim. Hâlâ çok yorgunum..."

"Bu cazip bir teklif. Ama sana başka seçenek bırakmıyorum. Bugün şımartılıyorsun meleğim. Bunu kabullen."

"Peki, tamam." Ayağa kalkıyor ve gömleğini giyerken ona hayranlıkla bakıyorum. Kahretsin, çok uzun zamandır seks yapmamıştık. O kadar azdım ki canım yanıyor. Ama dün gecedan sonra kendimi kontrol etmem gerekecek. Beni paramparça edemez.

"Bekle. Burada hiç kıyafetim bile yok," diye fark eder Natalya.

"Dünkü elbise sende."

"O şeyi tekrar giymemi mi istiyorsun?"

Pantolonumu çektim ve yatağa doğru yürüdüm. "Tatlım, bana kalsa bir daha asla kıyafet giymeysin. Ama o zaman seni kilit altında tutmam gerekirdi, çünkü hiçbir erkek bu vücudu görüp yaşayamaz. Anladın mı?"

Yutkunuyor. Tehdit artık onun için çok gerçek. Güzel. Dalga geçmediğimi bilmesi daha iyi.

"Anlıyorum."

"Güzel. Seçenekleriniz bunlar. Hazırlan ve benimle gel ya da çıplak kal ve sonsuza kadar içeride kilitli kal."

Sanki bir işaretmiş gibi, karnı

gurulduyor. "Ben yemekli

seçeneği seçiyorum."

"Akıllı kız."

Onu yataktan çektim ve banyoya doğru kışına şaplak attım. Koridorda tökezledi ve ben de hazırlanmayı bitirdim. Sonra elbisesini alıp kapının dışında bekliyorum.

Kafasında bir havluyla dışarı çıkıyor ve hepsi bu.

" bakalım," diye başımı salladım ve elbiseyi ona uzattım. "Fikrimi değiştirmeden önce giy."

Natalya tereddüt ediyor ve pantolonumdaki şişkinlik

büyüyor. "Bunu istemezdim."

O giyinirken ayağım sabırsızca yere vuruyor. Bu gece, kendime söylüyorum. Bu gece onu tekrar alacaksın. Ama eğer bir projeden fazlası olacaksa, o zaman onu pantolonunun içinde tutmayı öğrensen iyi olur.

"Hazır mısın?"

Natalya elbisesini çekiştiriyor ve tavana bakıyor. "Saçlarım hâlâ ıslak."

"Yolda kuruyacak."

Elini tutup onu asansöre doğru çekiyorum. Havlu oturma odasında başından düşüyor ve ıslak saçları serbest kalıyor. O kadar taze kokuyor ki artık kendime engel olamıyorum.

"Buraya gel."

Onu duvara yapıştırıyorum ve uzun, şiddetli bir öpücük çalıyorum. Dudağını ısırıldığında iç geçiriyor.

Asansör kapıları açıldı. Kendimi zar zor onun üzerinden atmayı başardım.

"Saved by the bell," diye yutkunuyor.

"Zekanızın hâlâ olduğunu görmek güzel."

Limuzin çoktan bizi bekliyordu. Şoföre aklıma gelen ilk yeri mesaj atıyorum. Sonra Natalya'yı arka koltuğa atıyorum ve ona tekrar saldırmak.

"En fazla beş dakikamız var."

"Andrei... Ben..."

"Ne?"

Okyanus mavisi gözleri bana parıldıyor. "Yok bir şey."

Yakamı tutuyor ve öpüşmeye başlıyoruz. İlk başta dudakları yumuşaktı ama ben ona daha sert sokuldukça o da beni daha umutsuzca öpüyordu. Kemerimi çözdüğümde, dudaklarımı ısırmaya başladı. Dil.

Ondaki değişimi hissedebiliyorum. Anlamaya başlıyor. Korku azalıyor. Bu gittiğinde, geriye kalan tek şey şehvet ve güçtür. Bunu çok iyi biliyorum.

"Sus artık meleğim," diye homurdanıyorum, eteğini yukarı kaldırarak. "Bu araba ses geçirmez değil. Çığlıklarını başka kimsenin duymasına izin yok."

"Ne-"

Elimi ağzının üzerine koyuyorum ve sikimi ıslak amına sokuyorum. Kıpırdanıyor ve yüksek sesli bir çığlık avucuma çarpıyor.

"Çok iyi hissediyorsun, küçük geyik."

Natalya'nın gözleri, ben onu gerilmiş derinin üzerine vururken Koltuklar. Ben daha sert ittikçe, boğuk ıgılları daha da . Ama onu tutuyorum.

"Avucumu ısır, meleğim. Kan akıt. Seni sessiz tutacak her şeyi yaparım. Bu gece tekrar ıgık atmaya başlayabilirsin."

Keskin dişleri avucuma saplanıyor ve ben derin bir inilti çıkarıyorum.

"Aynen , küçük geyik. Durma."

Limuzinin bir köşeyi döndüğünü hissediyorum ve çok uzakta olamayacağımızı biliyorum. Bitirmek duyduğum çaresizlik beni ileri itiyor, daha hızlı ve daha sert...

"O güzel ağzını benim için aç," diye kükrüyorum.

Elim Natalya'nın dudaklarından kayıyor ve sikimi amından çıkarıyorum. Haykırmaya başladı, ama sikimi boğazına soktuğumda başka hiçbir şeye yer kalmadı.

"Hepsini al," nefes alıyorum, içine patlayarak. "Son damlasına kadar."

Tam istediğim gibi yapıyor ve içimde hiçbir şey kalmadığında dikkatlice . Dudaklarından tükürük ve döl damlıyor. Ama parmağımı çenesinin altına yerleştiriyorum ve ağzını kapatıyorum.

"Yut, meleğim."

Yaptığı şey tam olarak bu. Ve sonra tatmin olmuş zihnimi tek bir düşünce dolduruyor.

Lanet olsun.

Sanırım aşık olabilirim.

NATALYA

Dilimde hâlâ dölünün tadı var. Ama şehir merkezindeki güzel bir restoranın verandasında otururken aklımı meşgul eden şey bu değil.

Onun yerine, aynı şeyi tekrar tekrar düşünüyorum. Yutuyor.

Ama bunu daha ne kadar bilmiyorum.

Elimin tersiyle yanağımı silerken, arabada yaptıklarımızdan kalan hissediyorum. Ama korku kadar güçlü değil. Lanet olsun. Seks ne kadar iyi olursa olsun, hiçbir erkek Andrei'nin dün gece bana yaşattıklarına değmez.

Malikaneye geri dönüp onu almalıyım. Telefon. Bir çıkış yolum olduğundan emin olmalıyım - eğer iş noktaya gelirse. Ve içimden bir ses öyle olacağını söylüyor.

"Şimdiden doldu mu?" Andrei soruyor. Karşımdaki koltukta oturuyor. sokak kenarındaki verandada. Düzinelerce silahlı adam etrafımızda nöbet tutuyor, bazıları diğerlerinden daha ihtiyatlı.

Dün o iki insanı nasıl vahşice öldürdüğünü hatırlıyorum. Titrememek için içimdeki gücün son zerresini kullanıyorum.

Tabağıma bakıyorum. Somonun sadece yarısı yenmiş. Yenmişti. Lezzetli ama artık havamda değilim. Dünkü şiddet ve sonrasında Andrei'nin bana davranış şekli arasında gidip geliyorum.

Garip bir şekilde tatlıydı. Bana lanet olası bir bina hediye etti ve sonra neredeyse evlenme teklif etti. Ama tüm bunlar sadece benim durumu daha da kötüleştiriyor.

Bir yanımda bu adama aşık oluyor ama vücudumdaki diğer tüm içgüdüler de aynı şeyi haykırıyor.

Kaçın!

"Üzgünüm, gerçekten çok iyi. ... Sanırım hâlâ yorgunum."

O ateşli yeşil gözleriyle beni inceliyor ve kalbimin onunla birlikte olmak için yalvardığını hissedebiliyorum. Bu çatışma ağlama isteği uyandırıyor bende. Ama kararımı verdim. Mantıklı tarafım çok güçlü.

Gözümün önünde iki adam öldürdü. Dışarı çıkmam gerek. Ve malikanedeki telefon bunu yapmamın tek yolu.

"değil. Öğleden sonra seni kuzeye geri ve uyumana izin vereceğim," diyor, neredeyse aklımı okuyarak. "Ama merak etme, seni bir daha bırakmayacağım. Yapmam gereken işleri oradaki ofisimden halledebilirim."

Yutkunmamı bir yudum suyla

gizliyorum. Kahretsin.

"Ben... Dünkü tepkim için özür dilerim," diye mırıldandım. "Yani, toplantı odasındaki tüm o şeyler önce. Yeterince etrafta olmadığın . Meşgul bir adam olduğunu biliyorum ama sanırım sıkıntıdan aklımı kaybediyordum."

"Anlıyorum. Bunu düzeltmenin bir yolunu bulacağım. Sanırım kütüphanedeki kitaplar tam olarak size göre değil?"

"Yıllardır iyi bir kitap okumadım," diye itiraf ediyorum. "Bugünlerde tek yaptığım ders çalışmak."

Bu günlerde. Hayatımın en büyük sınavına en son neredeyse bir buçuk hafta önce çalıştığımı düşünmek bile çılgınca.

korku ve kafa karışıklığına suçluluk duygusu da katılıyor. Bu noktada, giriş sınavımın ne kadar uzakta olduğunu bile bilmiyorum. Zamanın nasıl geçtiğini anlamıyorum.

"alışmak mı?" Bu Andrei'nin ilgisini çeker. "Ne için?"

Bu soru beni neredeyse şaşırttı. Birbirimizi aslında ne kadar az tanıdığımızı, daha doğrusu Andrei'nin beni ne kadar az tanıdığını anladım... Çünkü ben artık onun hakkında çok şey biliyorum.

"Mimarlık okulu," diyorum. "Bu yaz bir giriş sınavına girmem gerekiyordu ama artık bunun olacağını sanmıyorum."

"Neden olmasın?"

saran silahlı muhafızları işaret ediyorum. Onlara teşekkür etmek, neden olduğumuz manzara konusunda beni daha da utandırıyor. Burada yemek yiyen başka insanlar da var. Nasıl fark etmezler?

"Hayatım son iki haftada boka sardı," diye hatırlatıyorum ona.

Glmsemeden nce "Zor oldu," diye kabul ediyor. "Ama şimdi tasarlayacağın kendine ait bir şehir merkezi mülkün var. Vay be. Bir mimar. Zeki olduğunu biliyordum."

"Henüz bir mimar değilim," diyorum. "Ve senin yeteneğinle bile asla bir mimar olamayacağım..." Her şeyin zenginliğini düşünüp duruyorum. Hala

Chicago şehir merkezinde bir binam inanamıyorum. Bu nasıl oluyor?

"deme. İhtiyacınız olan ders kitaplarını malikaneden alacağım."

"Bugünlerde ders kitapları yeterli değil," diye açıklıyorum. Dizüstü bilgisayarına ne olduğunu hatırladıkça içim daralıyor. Birdenbire alevler vizyon. Tüylerim diken diken oluyor. Andrei'nin hala ne olduğunu bilmediğini fark ettim. Nikolai... "İhtiyacım olan her şey bilgisayarımdaydı, ama kayboldu evim yandığında. Başvuru makalem. Portföyüm. CAD çizimleri, eskizler ve diyagramlar..."

"Bunların hiçbirini internette desteklemedin mi?"

Başımı salladım. "O kadar depolama alanına erişmek paraya mal oluyor ve bu benim sahip olmadığım bir paraydı."

"Benim çok var. Sana yeni bir bilgisayar alacağım ve başka neye ihtiyacın varsa. Bir hayalin var Natalya. Bu özel bir hediye. Çoğu insan ne yapmak istediğini bilmez. Sen biliyorsun. Buna hayranım."

Ona bakıyorum, bu adamın dün iki kişiyi vahşice öldüren kişiyle aynı kişi olabileceğine inanmakta güçlük çekiyorum.

"Neden bana yardım ediyorsun?" Kafam karışmış bir şekilde sordum. "Sadece beni meşgul için mi? Dün seni dinledim Andrei. Karından başka bir şey olmamı istiyor gibi ."

"O zaman çok dikkatli dinlememişsin," diyor öne doğru eğilerek. "Çünkü ilk tanıştığımızdan beri aynı şeyi söylüyorum. Potansiyelinin tamamına ulaşmanı istiyorum. Tatmin olmanı istiyorum. Ve bu sadece yatakta değil."

Ona kaşlarımı kaldırıyorum.

"Hayallerimi destekler misin?"

"Elimden gelen her şekilde."

Sandalyemde arkama yaslanırken içimdeki çatışma yükseliyor. Andrei neden olması gerektiği gibi bir pislik olamıyor? Neden her zaman

tatlı ve şefkatli bir tarafı var mı? Kenarları pürüzlü olsa bile, beni çok özel hissettirmenin bir yolunu bulabiliyor. Çok istedim.

Daha önce hiç bu kadar önemli olduğumu hissetmemiştim.

Neden ilk seferim katil bir psikopatla olmak zorundaydı ki?

"Ne tür binalar tasarlamak istiyorsun?" diye soruyor öne doğru eğilerek.

Tereddüt ediyorum. "Ben... şey, herkes gökdelenler ve saraylar inşa etmek istiyor..."

"musun?"

"Hayır. İstiyorum. Ama aynı zamanda sığınma evleri, yetimhaneler ve uygun fiyatlı konutlar inşa etmek istiyorum. Ama klişeleşmiş bir şekilde değil..."

"Ne demek istiyorsun?"

"Şey... genellikle, daha az şanslı barındırmak için kullanılan yerler yıkık döküktür ve sadece artık onları reddedemeyen insanlara yardım etmek için yeniden kullanılır. Bundan bıktım. Bir şeyler yapmak istiyorum. Sıfırdan bir şey. İnsanlar için güzel bir şey Mücadele etmek. Onlara, kendilerine layık olduklarını kanıtlayan bir şey. çaba. Onlar için yapılmış bir şey. Bilmiyorum... Kulağa aptalca geliyor ama..."

"Hayır, kulağa aptalca gelmiyor," diye başını sallıyor Andrei, benden daha ilgili bir şekilde olmasını beklerdim. "Kulağa çok güzel geliyor. Ortaya ne çıkacağını görmek için sabırsızlanıyorum."

Başımı sallıyorum.

"Konakta odaklanabilecek miyim bilmiyorum," diyorum, şimdiden bahaneler bulmaya başlamıştım.

"Eğer o eski köhne ders çalışmanın bir yolunu bulduysan, eminim malikanede de bir yolunu bulursun. Ben sana inanıyorum."

Birdenbire ensemdeki tüyler diken oldu.

Ama bu sadece evime olanlarla ilgili ateşli görüntülerle dolup taşıtığım için değil. Sanki biri beni izliyormuş gibi hissediyorum. Uğursuz biri.

Omzumun üzerinden bakıyorum. Bunu hayal mi ediyorum?

"Sorun nedir?" Andrei soruyor. Korku yüzümden okunuyor olmalı.

"Ben... hiçbir şey..." Mırıldanıyorum. Ama bu his beni yalnız bırakmıyor. Kendimi tutuyorum ve titrememeye çalışıyorum.

"Konuş benimle, Natalya."

Gözlerim avluda geziniyor ama dışı bir şey görmüyorum. Sadece diğer müşteriler ve Andrei'nin bir grup muhafızı. bana bakmıyorlar. Kimse bakmıyor .

"Sadece biraz rahatsızım," diye geçiştirmeye çalışıyorum. "Bilirsiniz, tüm bu güvenlik. Sanırım insanlar bakıyormuş gibi hissediyorum."

Andrei başını sallar. "Anlıyorum."

Elini kaldırarak bir garson çağırmasını işaret

etti. "Buyurun, efendim?"

"Herkesin hesabını ben ödeyeceğim, lütfen restoranı boşaltın." Garson da en az benim kadar bu istek karşısında şoka girmiş durumda.

"Andrei, sen-"

" değil, kk geyik. bana ait."

Garson dik durur ve Andrei'ye sert bir bakış atar. "Özür dilerim efendim ama sahibini tanıyorum ve siz o değilsiniz. İstersen seni sonra tanıştıtabilirim. şu an bir toplantıda ama sadece arka ofiste..."

"Onu bana getirin, Andrei Zherdev'in huzuruna çıkmak istediğini söyleyin."

"Efendim, dediğim gibi, şu anda bir-"

"Ona adımı söyleyin, eminim ortaya çıkacaktır." Andrei araya giriyor. Sonra elini cebine atar ve bir tomar para çıkarır. Parayı saymıyor bile, sadece tomarı ikiye bölüyor ve şok olmuş garsona uzatıyor. "Diğer yarısı bana müdürü getirdiğin zaman için."

"... evet, efendim... Ben... hemen döneceğim."

Garson parayı beceriksizce önlüğüne tıkıştırır ve neredeyse sersemlemiş bir halde uzaklaşır.

enem yere düşmüş olmalı, çünkü Andrei bana gülümsüyor. "şiddet her zaman değildir. Bazen arılarımı yakalamak için bal kullanmayı severim."

Garsonun yanında kel bir adamla dönmesi sadece bir dakika sürer. Bu sahibi olmalı. şimdiden gergin görünüyor.

"Özür dilerim, Bay Zherdev. İsteğiniz için minnettarım. Ama biz herkese gitmelerini söyleyemezsiniz. Asla geri gelmezler. Burada bir iş yürütmeye çalışıyorum. Lütfen anlayın. Saygısızlık etmek istemem."

Adam alnından akan terleri siliyor.

Andrei başını sallar. "Anlıyorum. Anlıyorum. Ama bu artık seni . Satın almaya karar verdim."

"Sen... bu restoranı satın almak mı istiyorsun?"

"Onu satın alıyorum. Ve sanırım fiyatı memnuniyetle kabul edeceksiniz. İşte, e-postanızı yazın."

Andrei telefonunu çıkarır ve adama uzatır. Adam bakar Kafası karışmış, şüphelenmiş ve aynı anda dehşete düşmüştür ama Andrei'nin kim olduğunu biliyor olmalıdır çünkü isteksizce Andrei'nin telefonuna yazmaya başlar.

Başka seçeneği olmadığını anlıyor. "Bay

Zherdev ben-"

"İşte teklifim," diye onu durduruyor Andrei, işi bitince telefonu alıyor. "E-postanıza doğrudan para yatırma şeklinde olacak. Çok büyük olduğu için yatmaz diye endişelenme. Bankada arkadaşlarım var. Bütün havalelerim kabul ediliyor."

Andrei bir numara yazıyor ve sahibine gösteriyor.

Neredeyse yere yığılıyordu. Neyse ki garsonu onu desteklemek için oradadır. "Bu çok cömert-"

Andrei elini uzatarak, "Bana sadece duymak istediklerimi söyle," diyor.

Ev sahibi sadece gülüyor. "Burası senin."

El sıkışırlar ve Andrei ayağa kalkar. "İşte, para hesabınızda. Şimdi," diyerek verandadaki diğer konukları işaret eder. "Herkes dışarı!"

Andrei'nin korumaları hemen işe koyulur. Ama onlar evlerini terk etmek istemeyen konuklara derhal şiddet uygularlar. bitmemiş yemekler. Onun yerine para dağıtmaya başladılar. Andrei'nin garsona verdiği kadar büyük tomarlar.

"Bu da senin için," diyor Andrei, elindeki tomarın ikinci yarısını şaşkın garsona uzatırken. "Burada bizimle işini bitir, sonra da günün geri izin yap."

İlk başta, herkesin bir araya toplanmasını izledim. Şaşkınlık. Ama ne olduğunu anlamaya başladıklarında gözleri bize doğru kayıyor ve ben utançtan yerin dibine giriyorum.

Neyse ki Andrei'nin adamlarının son kalanları da temizlemesi uzun sürmez.

böyle, hepimiz yalnızız.

"Şimdi daha rahat hissediyor musun?" Andrei koltuğuna tekrar oturarak soruyor.

"Hayır," diye mırıldandım. "Herkes bakıyordu."

"Artık kimse bakmıyor. Şimdi, ne hakkında konuşuyorduk?" Suyundan bir yudum alır ve sonra başını sallar. "Ah evet, senin çalışma ve eski yerinizden ne kadar daha iyi olacağını. Oh, bu bana hatırlattı. Son zamanlarda işler o kadar karıştı ki sormayı unutuyorum. Dairen nasıl ?"

Az önce olanlardan dolayı hâlâ şaşkınlık içindeyim. Elbette, Andrei'nin zengin, güçlü ve çok tehlikeli olduğunu biliyordum, ama aslında onun tüm bu parçalarını iş başında görmek başka bir şeydi.

"Ben... Ben emin değilim," diyorum kendimi toparlamaya çalışarak. Aklımda, yapmam gereken son şey Nikolai konusunu Andrei'ye açmaktı, özellikle de şimdi. Biri beni tehdit ettiğinde nasıl davrandığımı gördüm.

Öte yandan, o canavar Nikolai, Mike ya da babası gibi değil. Hâlâ bir yerde ve eğer haklıysam, sadece malikaneyi değil, telefonumu da biliyor.

"Daha yeni geldin ve gitmiş miydi?" Andrei dürtüyor. "Ev eskiydi," diye omuz silkiyorum. "Muhtemelen hatalı tesisat."

Başka ne diyeceğimi bilmiyorum. Yavaş yavaş bir karmaşanın içine batıyorum. Karmakarışık yalanlar ve duygular. Andrei beni baş aşağı çeviriyor ve sarsıyor. Tüm hislerim karmakarışık. Kime güveneceğimi ya da ne yapacağımı bilmiyorum.

Andrei dudaklarını büzerek, "Belki," diyor. Belli ki ikna olmamış. "Gerçekten tok musun?"

Tabağıma başıyla işaret etti ve ben de yarım kalmış tabağıma baktım. Somon balığı. İştahım kaçtı, mantıklı düşünme yeteneğim de öyle. "Evet..."

Sanırım malikaneye geri dönmek istiyorum."

Tüm bu çılgınlığın arasında, şu anda sadece bir şey benim için net bir şekilde öne çıkıyor gibi görünüyor. Telefonum. Nedense, henüz düşünmediğim bir sorunun cevabı gibi geliyor.

... Ya da belki de Andrei'nin etkisi altına girmemi engelleyen tek şey olduğu için yanımda bulundurmam gerekiyordur.

O bana sahip. Bedenimin. Zihnimin. Benim ruhum. Eğer açık olmasaydı Önceden öyleydi, şimdi öyle. Ayrıca bu kasabadaki diğer her şeyin de gerçekten onun nihayet anladım.

Bu da kaçış olmadığı anlamına geliyor - tabii bu konuda akıllı davranmazsam. Ve ben kesinlikle akıllı hissetmiyorum.

Bundan sonra ne yapacağımı bilmiyorum. Ama net olan bir şey var, kendim için seçim yapma seçeneğine ihtiyacım var. Aksi takdirde kendimi tamamen ona .

Ve bundan geri dönüş yok.

NATALYA

Verandadaki ögle yemeğimizden bu yana iki gün geçti -Andrey'in gözümün önünde iki kişiyi öldürmesinden bu yana üç gün geçti- ve ben hâlâ yapılması gerekeni yapacak cesareti bulamadım.

Telefonum elimde hafifçe titriyor. Sürekli bataryaya bakıyorum. Yarısından azı bitmiş. Bu kadar yeter. Bir sürü şarjım var. zaman, kendime söylüyorum. Telefonun var. Kaybetmeye başlayan benim.

"Kahretsin." Dışarıda bir kapı çarpınca neredeyse yerimden sıçrayacaktım. Uzaktan ayak sesleri geliyor. Andrei geliyor. Telefonu yatağın altına sokup normal davranmaya çalışıyorum.

Aklım karmakarışık. Her şey .

Gizemli metne hala bir cevap bulamadım ve Kendimi bu sıkışıklıktan kurtarmak için telefonumu nasıl kullanacağımı kesinlikle bulamadım. Polisi aramak faydasız görünüyor -Andrei zaten teşkilatın yarısına sahip olduğunu söyledi- ve Yelena'yı ya da arkadaşlarımdan herhangi birini bu işe daha fazla bulaştırarak tehlikeye atmak istemiyorum.

Ama bir şeyler yapmam gerekiyormuş gibi hissediyorum. Herhangi bir şey.

Sanırım bir şeyler yapıyorsun. Çalışıyorsun. Yangında kaybolan dosyaları yeniden oluşturuyorsun. Hayatını yeniden ele geçiriyorsun.

Bu doğru. Andrei bana son iki gündür kullandığım güçlü bir masaüstü bilgisayar aldı. Ama bu beni sadece daha kötü hissettiriyor.

Hayallerimi hatırlıyorum. Tutkularımı. onca emeği. Kendimi hiç olmadığım kadar kapana kısılmış hissediyorum. Bu çok iç karartıcı.

o gizemli mesajcıyla şansımı denemeye neredeyse hazırım. Onun Nikolai olmadığına kendimi ikna etmek için çok çalıştım. Ama bunu söylemek yapmaktan daha kolay.

Ellerime bakıyorum. Hâlâ titriyorlar. Andrei'nin ayak sesleri gittikçe yükseliyor. Banyoya koşup kapıyı kapatıyorum.

"Kendine gel Natalya," diye fısıldıyorum lavaboyu açarken. Kasenin etrafına su sıcıyor. Derin bir nefes alıyorum.

"Orada her şey yolunda mı?" Andrei banyonun kapısını çalarak sorar.

"Evet! çıkıyorum!"

Ellerimi yıkıyormuş gibi yapıyorum ve dışarı çıkarken ona gülümsemek için elimden geleni yapıyorum. "Yardımcı olabileceğim bir şey var mı?"

Kanepeye uzanıyor. "Sorman komik. Berbat bir gün geçiriyorum."

"Ve benden daha iyisini yapmamı mı

istiyorsun?" Gülümsüyor. "Zaten ."

Kalbim seğiriyor. İşte bundan bahsediyorum. Andrei böyle , ona karşı olan hislerimi görmezden gelmek neredeyse imkânsız. Gücü, tehlikeyi ve şiddeti bir kenara bıraktığımda geriye kendimi birlikte görebileceğim bir adam kalıyor.

Ama tüm bu yükler olmadan, Andrei, Andrei değildir. Peki ben gerçekte neye ilgi ?

Gömleğinin en üstteki birkaç düğmesini açarak güçlü, dövmele göğsünü ortaya çıkarıyor.

Oh, evet. İşte bu.

Benim bariz tepkime gülümsemesi derinleşiyor. Gamzeleri ortaya çıkıyor.

O da var sanırım.

"Daha iyisini bilmesem, benden hoşlandığını söyledim," diye geçiyor, kemerini belinden çekerek.

"Bana fazla seçenek bırakmıyorsun," diye kızarıyorum.

Gerçek bu. Bu adama aşık olduğumu inkar etmek mümkün değil ve en sinir bozucu kısmı da bu. Taleplerine boyun eğip hayatımı bir kenara mı atayım, yoksa onu reddedip bundan bir çıkış yolu mu bulmaya çalışayım?

Reddet onu. Kahretsin, bu o kadar komik ki neredeyse beni güldürecek. Kimse Andrei'yi reddetmez.

Ama kartlarımı doğru oynarsam, belki ondan kaçabilirim.

"Teselli olacaksa, ben de senden hoşlanıyorum," diye sırtıyor.

"Bana yaptığınız gibi bir teklifle öyle olmasını umuyorum."

"Bir teklif değil, küçük geyik. Bir söz. Bu yolda devam edersen sana o yüzükten daha fazlasını vereceğim. Sana dünyayı vereceğim."

"Bilgisayardan memnunum." "Peki

ya bina?"

Hay sikeyim. Buna hala

inanamıyorum. Başımı

salladım. "Ve bina."

"Güzel. Şimdi beni mutlu et."

"Varlığım yeterli değil mi?"

Gülüyor. "Her zaman öyledir ama sanırım şu anda ekstra özel bir şeye ihtiyacım var."

Derin bir nefes dolduruyor.

"Aklında ne var?" Çenesini

sıvazlıyor.

"Doğru yapana kadar sana defalarca striptiz yaptırdığım zamanı hatırlıyor musun?"

Yutkunuyorum. "Evet."

"Hiç doğru yapamadın, değil mi?" "Senin

için tekrar soyunmamı ister misin?" "Bu

yardımcı olur."

bir panik duygusu kapladı.

Aklımın bir köşesinde hâlâ bir sonraki adımda ne yapacağımı düşünüyorum. Kaçmak. Teslim ol. O yabancıya mesaj at. Telefonumu fırlatıp atmak. Bilmiyorum.

Andrei beni aldığı anda, bu düşüncelerden kurtulabilir ve şehvetinin tadını çıkarabilirim. Ama burada durup içimde olup bitenleri görmezden gelmeye çalışmak çok rahatsız edici olurdu.

"Ben... Havamda olduğumu

sanmıyorum." Ayağa kalkıyor.

"Evet, öyleyim."

Andrei'nin tekliflerini geri çevirmek nadiren işe , ama o Bana o yüzüğü gösterdiğinden beri ona karşı kendime daha fazla güveniyorum - çünkü artık bunun sadece çarpık bir oyun olmadığını biliyorum. O Aslında bana saygı duyuyor. Yoksa neden beni karısı yapmak istesin ki?

"Andrei, ben-"

"Ben başlasam daha rahat eder misin?" Bu soru beni hazırlıksız yakaladı.

"Sen de mi soyunacaksın?"

"Birinin size nasıl yapıldığını göstermesi gerekiyor."

Andrei gömleğini çıkarıp bir kenara atar. Yerde çırpınıyor Yatak. Yatağın altında ne sakladığını düşününce irkilmemek için kendimi zor tutuyorum. Telefonda haberi olamaz.

"Senin sıran."

Kendi vücuduma bakmadan önce onun ağız sulandıran vücuduna bakıyorum. Üzerimde sadece uzun bir tişört ve eşofman altı var.

"Tam olarak striptizci kıyafetleri giymiyorum," diye belirttim. "Git üstünü değiştir."

Andrei dolaba doğru başını sallıyor ve bana daha önce hiç düşünmediğim bir şeyi yapmamı söylediğinde her zaman hissettiğim o küçük heyecanı hissediyorum.

Heyecanımı gizlemeye çalışarak, "Peki," diye homurdandım.

Neden beni her zaman bu kadar kolay ?

Dolaba gidip bulabildiğim en sürtük elbiseyi seçiyorum. O- halkası kesilmiş bir kravat. Sırtı açık. Kahretsin, neredeyse bir bikini.

Yeni kıyafetimle döndüğümde Andrei gözle görülür bir şekilde sertleşiyor. "Bu daha iyi"

"Emin misin?" Seçimimi gözden geçirerek soruyorum. "Çıkaracak pek bir şey yok."

"O zaman önce ben bir tur daha atacağım."

Kemerini kanepeden alıp omzuna atıyor ve kalçalarını dışarı çıkarıyor.

Bir kahkaha patlattım.

"Aman Tanrım..." Ağzımı kapatıyorum.

Andrei de gülüyor.

"Ne oldu? Bu senin için çok mu fazlaydı meleğim?"

"Böyle hareket edebileceğini düşünmemiştim."

"Şimdiye kadar bundan daha iyisini bilmen gerekirdi."

Sırıttırıyor, baştan çıkarıcı bir ritimle ilerlerken karın kasları esniyor. Sırtım açılıyor ve dudaklarımda sıkı bir gülümseme kalıyor.

Ne haltlar dönüyor burada? Kim bu adam?

Sikeyim. Önemli değil.

"Çalış bebeğim," diye bağıriyorum.

Buna karşılık Andrei kemerini boynuma doluyor ve kendini yakınımı çekiyor. Üstsüz vücudu benimkine sürtünüyor. Bir sonraki nefesim gergin.

"Ben sadece tavsiyeleri dinlerim, bebeğim. Bana ne yapacağımı söylemek istiyorsan, buna degecek bir şey yapsan iyi edersin."

Yutkunuyorum. "Evet, efendim."

Kasıtlı bir bakışla işaret parmağımı 'baştan çıkarıcı' bir şekilde omuz askılarımdan birinin altından geçirip kolumdan aşağı kaydırıyorum.

"Aynen öyle, küçük geyik. Güzel ve

yavaş." "Böyle mi?"

"Mükemmel."

Ben diğerine uzanamadan Andrei benim yerime yapıyor.

"Senin için soyunmam gerektiğini sanıyordum?"

"Oops," diye sırtıyor. "Pantolonum hâlâ üzerimde. Soy beni."

Bir eliyle boynumdaki kemeri tutarken diğer eliyle omuz askımı çıkarıyor. Elbise göğüslerimden aşağı yuvarlanıyor. Andrei boynumu öpmeye başladı.

Tavana bakarken ve beceriksizce pantolonunun düğmelerini açarken gözlerim dalgalanıyor. Bu iş bittiğinde, hemen külotunu çıkarmaya koyuluyorum.

Beni durdurdu.

"Ellerinle değil. Dişlerinle. böyle."

Andrei kemeri boynumun arkasında tutarak vücudumdan aşağıya doğru iniyor. Elbisemin durduğu noktaya geldiğinde, onu dişlerinin arasına alıyor ve yolun geri kalanına kadar getiriyor onunla birlikte.

"Sıra sende" diyor.

Elbiseyi bir kenara atıyorum. Tekrar ayağa kalkıyor, yükseliyor.

Gergin külotuna doğru inerken tasmam sıkılaşıyor. Çıkıntı o kadar büyük ki çenemi üzerine vuruyorum. Seğiriyor. Andrei inliyor.

Bandını ağzıma alıyorum ve dişlerimle çekiyorum. Onu serbest bıraktığım için bir teşekkür olarak, Andrei'nin siki yüzüme tokat atıyor.

"Ah," diye yalandan ağlıyorum.

"Bunun bedelini ödet."

Külotu yere düştüğü anda beni eliyle yukarı çekti. kemer. Aletine ulaştığımda kemeri bırakıyor ve elini kafatasımın arkasına doğru uzatıyor.

Tam zamanında açtım ve onu boğazıma kadar soktum.

"Harikasin amına koyayım," diye inliyor Andrei. "İlk seferinden bile daha iyisin. Buraya kadar geleceğini biliyordum, küçük geyik. Biliyordum amına koyayım."

Zevki için yüzümü kullanırken övgüsünü sevinçle kabul ediyorum. Ağzımda şişiyor ve kendime dokunmak için aşağı uzanıyorum. Ama oraya varamadan beni sikinden çekti.

"Hayır. Sana dokunmasına izin verilen tek kişi benim."

Beni tekrar ayağa kaldırıyor ve yatağa fırlatıyor. Yatağın altında saklanan telefon aklıma bile gelmiyor. Çok eğleniyordum.

"Lanet olsun," diye ağlıyorum.

Andrei aç bir canavar gibi üzerimde. Kalın dili şişmiş klitorisimin etrafında dönüyor, içimdeki hayatı zorla emiyor. Saçlarına tutunuyorum ve yüzüne doğru itiyorum.

Paramparça olmam uzun sürmüyor. İlk orgazmda cam gibi kırılıyorum ama sarsılmaya başladığım anda Andrei dilini amımdan çıkarıp yerine sikini koyuyor.

Beni ne kadar süre siktiğini bilmiyorum ve umurumda da değil. Sadece doğru süre. İki kere daha boşaldım. Sonra o bir kez boşaldı. sonra, tekrar sertleşene kadar beni sıkıca tutuyor. Sonra başlıyoruz. İkinci tur, durula ve bayılacak kadar yorulana kadar tekrarlar.

"Bu gece burada uyuyalım," diye pantolonunu indirdi Andrei, sonunda yanıma yığıldı.

Pencereye doğru baktım. Başladığımızda güneş hala dışarıdaydı. Artık karanlık.

"Odana gitmek istemiyor musun?" Yüzümü tavana dönerek soruyorum.

Yüzümdeki endişeli ifadeyi görmesini istemiyorum. Genelde onun yatağında uyuruz. Kendimi rahat hissetmemin tek nedeni bu. Bu yatağın altındaki telefon. "Bu gece

olmaz."

Andrei elimi tutuyor ve göğsüne koyuyor. Kalbi hâlâ deli gibi çarpıyor ama yavaş yavaş sakinleşiyor. Nabzımı hissetmemesi için ona yalvarıyorum. Kesinlikle yarışıyor.

Ya bir mesaj alırsam ve telefon ? Ben duyabilecek miyim? O duyacak mı?

Sonra ne olacak?

İlk düşüncem, bu gece yaşadığımız eğlenceyi nasıl mahvedeceği; etrafımızda beliren bu ışık balonunu nasıl deleceği. İkinci düşüncem ilk düşüncenin ne kadar çılgınca olduğu.

Asıl endişem sırrımın bu eğlenceyi mahvetmesi olmamalı. yaşadığımız küçük gece, bu memnun ve mutlu Andrei'yi canı ve aşâğılık Andrei'ye dönüştürebilir. Ama her nasılsa, bu endişe yapışmıyor -tamamen değil. İçimden bir ses, bana zevk vermediği sürece bana zarar vermeyeceğinden emin.

Yine de kendimi .

Onu kandırdım ve bunun kanıtı nefes nefese kalmış bedenlerimizin yarım ayak altında yatıyor. Ama tek yapabildiğim orada uzanıp Andrei'nin nefesleri uykulu bir ritimle derinleşene kadar tavana bakıyorum. Ancak o zaman ona bakmaya cesaret edebiliyorum. Gözleri kapalı. Kalın dudakları hafifçe açık.

Uyuyor.

Şimdi tek şansım.

Mümkün olduğunca dikkatli bir şekilde elimi göğsünden çekiyorum ve yataktan sürünerek çıkıyorum. Bu işin kolay kısmı. Zor kısmı çömeldiğimde geliyor kolumu yatağın altına sokuyorum, gözlerimi uyuyan devden ayırmadan telefonu arıyorum.

Bir şekilde, fazla telaşlanmadan bulmayı başarıyorum. Ama ne kadar çok istersem isteyeyim, öylece koşamıyorum. Bunun yerine, parmak basarak dikkatlice banyoya gidiyor ve kapıyı arkamdan kapatıyorum.

Rahatlayarak iç çektim. Ama işim henüz bitmedi, lavabonun altında, bir düzine tuvalet kağıdı rulosunun hemen arkasında mükemmel bir saklanma yeri bulana kadar değil. Umarım sesleri bastırmaya yardımcı olurlar. Tuvalet kağıdını ekran açıldığında telefonu kaldırıyorum. Mesaj görünmüyor ama ışık beni duraksatıyor. Tekrar göğsüme doğru çektim.

Ne yapıyorum ben?

Kapıya doğru bakarken, yarı yarıya Andrei'nin içeri dalmasını bekliyorum. Bir yanımla öyle olmasını umuyor. Bu geceden sonra ondan sır saklamak istemiyorum. Sadece çok stresli olduğu için de değil.

Bu gece ilk kez gerçekten erkek arkadaşım gibi hissetti. İlk kez bir çift gibi hissettik. Özel bir şeyimiz varmış gibi.

Birbirimizi güldürdük ve boşalttık. Yan yana, tatmin olmuş bir şekilde uykuya daldık.

Buna alışabilirim.

Telefonumun ekranına bakıyorum ve tekrar iç çekiyorum.

Bir yanım Yelena'ya mesaj atmak istiyor, tıpkı onun bana bazen erkekler hakkında mesaj attığı gibi. Ama Andrei erkek değil. O tamamen erkek. Ve Yelena'yı elde etmek bu karmaşaya dahil olmak iyi bir fikir gibi görünmüyor.

Yine de ona içimi dökmek istiyorum. Ona neler olduğunu ve nasıl hissettiğimi anlatmak istiyorum, sadece kendim için anlamlandırmaya çalışmak için bile olsa. Buraya geldiğim andan itibaren tüm düşüncelerimi içime attım. Şimdi dışarı dökülmek istiyorlar, özellikle de Yelena'ya aslında ne söyleyeceğimi fark ettiğimde.

Gitmek istemiyorum.

Andrei ile her ne yaşıyorsam, ilk kez hissediyorum. Saygıdeğer. Ödüllü.

Bugün gerçekten eğlendik. Garip bir şekilde savunmasızdı. Şüpheliyim. Daha önce kimse onu bu kadar aptalca davranırken görmemişti. Ve kimsenin onu striptiz dansı yaparken görmediğine eminim.

O bir canavar olabilir. Ama o benim canavarım.

Kalbim güm güm atıyor.

Mesajlarımı kaydırıyorum ama Yelena'nın başlığına ulaşmadan o uğursuz mesajı görüyorum.

Bilinmiyor.

Siktir , sanırım. Peşimden gelmeye çalış, bak bakalım Andrei'yle ne .

Kontağa basıyorum ve sonunda ne söyleyeceğimi

biliyorum. Beni yalnız bırak!

Gönder'e tıklıyorum.

Adrenalin damarlarımda patlıyor ve telefonu lavabonun altına itiyorum, ancak tuvalet kağıdının arkasına bırakamadan vızıldıyor
Elimde yüksek sesle. Çok yüksek sesle.

"Kahretsin," diye mırıldanarak onu göğsüme doğru geri çekiyorum.

Ekrana bakıyorum ve midem bulanıyor. Mesajıma

çoktan bir yanıt almıştım.

Bu düşündüğün değil.

Aklım başıma gelmeden önce mesaja sonsuzluk gibi görünen bir süre boyunca bakıyorum.

Kim olduğunu düşündüğümü nereden biliyorsun?

Cevap veriyorum. Biliyorum işte. Güven bana.

Sana neden güveneyim ki?

Bir sonraki mesajın gelmesi bir saniye sürüyor ama geldiğinde tüm dünyam başıma yıkılıyor.

Çünkü ben senin babanım.

ANDREI

Uyanık bir şekilde uzanıp bir şeyler düşünüyorum ama Natalya yatağa döndüğünde hâlâ uyuduğumu düşünsün diye gözlerimi kapalı tutmaya dikkat ediyorum.

Yatağın altına uzandığı anda bir şeyler olduğunu anladım. Ama birkaç dakika öncesine kadar ne sakladığından emin değildim.

Bir telefon.

Banyo kapısının dışında durup sessizce dinlerken gelen bir mesajın kusursuz vızıltısını duydum.

Bir yanımda bu kadar cesur ve sinsi olduğu için onunla gurur duyuyorum - beni uyandırmadan yataktan gizlice çıkmasına imkan yoktu
-Ama bir şekilde buraya bir telefon kaçırmak?

Etkileyici.

Yine de bu gurura içten içe kaynayan bir öfke eşlik ediyor. Paylaştığımız gece o kadar tuhaftı ki neredeyse birine aitmiş gibi hissettiriyordu. Başka. Daha önce birinin yanında hiç bu kadar rahat hissetmemiştim.

Diğer ayağın düşmesini beklemeliydim. Natalya ben uyuyana kadar bekledi ve sonra bana ihanet etti.

Ama ne için?

Kimin için?

O uyuyakalırken ben sessizce oturuyorum. Saatler geçiyor ve tek yaptığım tavana bakmak. Onu sarsıp uyandırmak istiyorum.

ama ben istemiyorum. Ne yapmış olursa olsun, bu şekilde davranılmayacak kadar saygımı kazandı.

Ama bu onun paçayı kurtaracağı anlamına gelmiyor.

Güneş doğana ve Natalya kadar bekledim. Duş almasına bile izin verdim. Sonra yatağın kenarında oturmuş giyinirken tetiği çekiyorum.

"Yorgun görünüyorsun," diye başlıyorum. "Dün gece iyi uyuyamadın mı?"

"Öncelikle, kabalık," diye şaka yapıyor Natalya. Kahkahası kalbimin etrafını sarıyor ve sıkıyor. "İkincisi, evet, iyi uyuyamadım."

Kurnazca banyo kapısına doğru bakıyor. "Neden

olmasın?"

O okyanus mavisi gözler, zaten bildiğim bir şeyi anlamaya çalışıyormuş gibi bana bakıyor. Beni kandırmaya çalışması hayal kırıklığı yaratıyor. Yine de, yardım edemem ama oynuyorum.

"Yok bir şey. Bazen... geceleri... yangınla ilgili korkularım oluyor. Pek uyuyamıyorum. Burada güvende olduğumu biliyorum ama yapamıyorum..." diye devam ediyor. Yüzündeki hafiflik kayboluyor. Bir şey tıklıyor. "Sana bir şey söyleyebilir miyim?"

İtirafını duymaya hazırlanırken rahatladığımı gizlemeye çalışıyorum. İşte iyi bir kız. Bana itiraf et, sonra seni affedebilirim... biraz sonra Ceza.

"Tabii ki."

Natalya yere bakıyor.

"Yangına sebep olan hatalı kablo tesisatı değildi. Bir adamdı. Evime giren bir adam. Eve girdiğimde beni bekliyordu.

kulüpten eve. Onunla gitmediğimde bir kibrit çaktı ve mekânı yaktı."

Rahatlamam buharlaşıyor.

"Bunu bana neden daha önce söylemedin?" Homurdanıyorum, yumruklarım sıkılıyor.

Kime daha çok bilmiyorum, Natalya'ya mı yoksa bahsettiği adama mı?

Hayır. Cevap çok açık. O şerefsiz neredeyse kızımı öldürüyordu. Bunu ödeyecek.

Ama benim kızım da öyle.

Natalya verdiğim tepki karşısında yüzünü buruşturdu. "Korkuyordum... özellikle de Mike'a ne yaptığını gördükten sonra-"

"Kimdi o?" Sözünü kestim.

"Bilmiyorum. Pisliğin teki. Akıl hastası da olabilir. Bana nasıl sahip olduğu hakkında saçmalayıp duruyordu. Ama onu hayatımda daha önce hiç görmemiştim."

Bunu ondan daha önce nasıl anlamadım? Benim neyim var böyle?

Öfkem içime dönüyor. Kaşlarımı çatmadan duramıyorum. Bu benim hatam. Şimdiye kadar bana bunu söyleyecek kadar güvenmedi.

... Ya da belki de sadece telefonun dikkatini dağıtmasıdır.

Eğer öyleyse, işe yaradı, çünkü şu anda o lanet telefon umurumda değil.

"Bir isim buldun mu?"

Tereddüt ediyor. "Ben... Sanırım adının Nikolai olduğunu söyledi."

"O ölü bir adam."

Arkamı dönüp telefonumu çıkarıyorum ama arama Natalya'nın elini sırtımda hissediyorum.

"Andrei!" diye bağılıyor usulca.

Arkamı döndüm. Mavi gözleri kocaman açılmış, alt dudağı titriyor.

"Ne?"

"Öldür

onu."

Şok oldum. O kadar şaşırdım ki, sözleri yerine oturmadı. Ama yerine , boş göğsümde bir gurur kabarması geri dönüyor.

Eğildim ve yüzünü avuçlarımdan arasına sıkıştırdım. Sonra dudaklarımı onunkilere yapıştırdım.

O da beni aynı sertlikte öpüyor. Ama eli yüzüme değdiği anda geri çekiliyorum.

"Ben de tam olarak bunu yapacağım," diyorum ona, hâlâ öfkeyle. "Ama önce cevaplaman gereken birkaç soru daha var."

Telefonumu aldım. Ben bir görüşmesi yaparken Natalya

bana bakıyor. "Sana her şeyi anlatacağım..."

Başımı salladım. "Soruları ben sormayacağım." "O

zaman kim soracak?"

Çenesini çimdikliyorum ve telefonum çalarken onu

dinliyorum. "Yalan söyleyemeyeceğin biri."

NATALYA

Andrei yaklaşan helikopterin gürültüsünü duyana kadar benimle neredeyse hiç konuşmuyor. Sonra elimi tuttu ve beni aşağıya indirdi. Mutfak.

Çok geçmeden dizüstü bilgisayar çantası taşıyan bir adam içeri girdi.

"Natalya, bu Ilya Rykov. Ilya, bu Natalya. Siz ikiniz bu Nikolai denen herifin kim olduğunu öğreneceksiniz."

"oldum," diye başını sallıyor Ilya.

Rus aksanı beni hemen etkiledi. "Ben de

tanıştığımıza memnun oldum."

Andrei'ye bakıyorum ama artık pek dikkat etmiyor, telefonundaki bir şey dudak bükmesine neden oluyor.

"Bunu duydun mu?" diye İlya'ya doğru havlar. "Evet,

Pakhan. Bununla başa çıkabilirim-"

"Hayır. Sen burada kal ve onu sorgula. Ben geri

geleceğim." "Gidiyor musun?" Şok olmuş bir şekilde

sordum.

Andrei elimi tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "İlya'ya komik şeyler yapmaya kalkma. O kandırılmaz, bu yüzden en iyisidir. Ayrıca imkansız şeyleri çözmede de en iyisidir. Bu yüzden sorularına dürüstçe cevap ver ve bu pisliğin izini sürmemize yardım et.

kabuslar görüyorsun. Rüyalarına girmesine izin verilen tek erkek benim, küçük geyik."

Beni alnımdan öpüyor ve arkasını dönüyor. "Bekle!"

Kapıda durdu. "Ne

oldu?"

Kalbim hala bu sabah olanlardan ve dün gece öğrendiklerimden dolayı çarpıyor.

"Ben... Ben özür dilerim."

Telefonu biliyor, bunu söyleyebilirim. "Üzülme,

iyi ol."

Andrei, Ilya'ya ters ters bakar. "Ona fazla yüklenmeyin... ama ihtiyacınız olan her şeyi aldığınızdan emin olun."

"Evet, Pakhan."

"İkinizle de yakında görüşürüz."

Ayrılmadan önce Andrei bana son bir kez uzun uzun bakıyor, sanki bir şey söylemek istiyor ama bir söyleyemiyor.

Onun yerine sadece başını sallar. Kapı kapanır.

Birdenbire sadece Ilya ve ben kaldık. Karmakarışık bir sinirle arkamı döndüm.

Yine de Andrei'nin beni başka bir adamla, özellikle de Ilya kadar yakışıklı biriyle yalnız bırakmasına şaşırarak kadar aklım var.

Ama sanırım ikimize de güveniyor... bana güvenmemesi bile.

Bunu ondan sakladığım için garip bir şekilde suçlu hissediyorum. Telefonu da. Midemde bir çukur açılıyor.

Telefon. Lanet olsun.

Hala telefonu bildiğine inanamıyorum. Yani, biliyor olmalı, değil mi? Ben ona Nikolai'den bahsederek kendimi kurtarmaya çalışmadan önce o da bu konuyu açacaktı.

Yüzümü ellerimin arasına gömmek istiyorum. Ama mesele sadece Andrei'nin telefonda haberdar olması değil. O telefon bildiklerimle ilgili.

Ben senin babanım.

Mesaj zihnimde bir tren kornası gibi çınlıyor. Bu nasıl mümkün olabilir?

Korkumu ve kafa karışıklığımı yutmaya çalışıyorum ama boğazım çok kuru, bu yüzden kendime bir bardak su doldurmaya gidiyorum. Ilya dizüstü bilgisayarını kuruyor, ben hepsini içerken bana pek dikkat etmiyor. Ama bu bile daha zor olması gerekenden daha fazla. Ellerim hala titriyor.

Sana inanmıyorum.

Sonunda mesaj başarmıştım. Bunu kanıtlayabilirim.

Nasıl?

İşte o zaman kapıdaki sesi duymuştum... ya da duyduğumu sanmıştım. Andrei dinliyor muydu? Bir şekilde dinlediğini biliyorum.

Eğer durum buysa, o konuda ne yapacak? Ben bu konuda ne yapacağım?

Uzaktan, özel helikopterin havalandığını duyuyorum. Andrei şehre gidiyor olmalı. Sonsuza kadar orada kalmayacak. Benim küçük dikkat dağıtma girişimim uzun sürmeyecek.

Elbette, Andrei'ye Nikolai'dan bahsederek biraz zaman kazandım ama ortalık yatışır yatışmaz telefonumu hatırlayacaktır.

Konuyu açtığında ihanete uğramış gibi görünüyordu. Bu kalbimi acıtıyor.

"Ben hazırım," diyor Ilya. "Peki ya sen?"

Bir yudum su daha içiyorum ve başımı sallıyorum. "Ben de hazırım." Başlamadan önce adaya oturmama izin veriyor.

"Dairenizi yakan adam size bir verdi mi?"

"Hayır. Sadece kendisine Nikolai diyordu."

"Çok yaygın bir isim," diyor Ilya. "Dünyada milyonlarca Nikola var."

"Ben sadece bildiklerimi anlatıyorum."

"Neye benziyordu?"

"İri yarı, uzun boylu ve genişti."

"Pakhan gibi mi?"

"Daha büyüktü. Fark edilir derecede daha uzun ve daha iriydi." Ilya kaşlarını çattı. "İlginç."

"Neden ilginç?"

"konuşuyordum." Rus aksanından çıkan kuru mizah beni şaşırttı. Bunu hiç beklemiyordum. "Daha fazlasına ihtiyacım var."

Başımı salladım. "Özür dilerim. Çok ağır yara izleri olan bir yüzü vardı, Çarpık dişler... Kanalizasyondan yeni çıkmış gibi görünüyordu. Saçları bile ıslaktı... Sanırım."

"Büyük bir kanalizasyon olmalı."

Ellerimi havaya kaldırdım. "Size başka ne söyleyebilirim bilmiyorum."

"Onu tanımlamama yardımcı olacak herhangi bir şey; dövme, yara izleri...."

"Az önce yüzünün yara izleriyle kaplı olduğunu söyledim."

"Dövme var mı? Nikolai bir Rus ismi ve Rus Bratva'sı üyelerini işaretlemek ve tanımlamak için dövme kullanıyor."

"Hiç dövme görmedim. Tamamen giyinikti." "Elleri?"

Boynunda? Yüzünde? Dövme var mıydı?"

Canavarı hayal zorlanıyorum ama o kadar uzun zamandır onu engellemeye çalışıyorum ki düşündüğümden daha zor oluyor.

"Hatırlayamıyorum... bekle... yüzündeki yara izlerinden biri... neredeyse bir dövme gibi görüldüğünü hatırlıyorum."

Ilya dizüstü bilgisayarına bir şeyler yazarken, "İşte bu ilginç," diyor. "Başka birinden bahsetti mi?"

"Hayır. sanmıyorum."

"Senden ne istediğini söyledi mi?"

"Pek değil... en azından ben öyle düşünmüyorum. Sadece bana sahip olmasıyla ilgili bir şey. Tam kelimeleri hatırlayamıyorum."

"Sana nasıl sahip olacağım?"

"Sanki benim için para ödemiş gibiydi. Bilmiyorum. Bu hiç mantıklı , mi?"

"Henüz değil."

"En azından yardımcı oluyor mu?"

"Olabilir. Size haber veririm."

Ilya dizüstü bilgisayarına uzanır ve başlarken biraz sessizlik içinde oturuyoruz. Yazmaya devam ediyor. Bir öksürüyorum ve kafasını kaldırıp bakıyor, hala burada olduğuma şaşırmış gibi.

"İşimiz bitti, teşekkürler," diyor. "Bu kadar mı?"

"Bu . Daha fazla bilgiye ihtiyacım olursa size haber veririm. Uzağa gitme."

Bu benden rahatsız edici bir kahkaha aldı.

"Sanki gidecek bir yerim varmış gibi."

Ilya eğleniyormuş gibi yapmıyor. Ben beceriksizce mutfaktan çıkarken o yine işine dalmıştı bile.

O kadar da kötü değildi. Andrei'nin gelmeden önce Ilya hakkında anlattıklarından, bir tür korkunç kötü polis sorgusu bekliyordum. Bu öyle bir şey değildi. Şaşırtıcı derecede alaycı olsa da Ilya o kadar da kötü değildi.

Yine de odama dönerken sinirlerim çok gergindi. Ne yapmam gerektiğini biliyorum. Andrei gitti. Ilya'nın dikkati dağıldı. Valentin hiçbir yerde yok.

Eğer bana gerçekten kimin mesaj attığını bulacaksam, bu son şansım olabilir.

Kendimi banyoya kilitleyip telefonu saklandığı çıkarıyorum. Bir mesaj çoktan beni bekliyordu.

Güvenli olduğunda, ana yatak odasına gidin. Gömme dolabın arkasına yakın bir yerde bir kasa olmalı. Şifre senin doğum günün. Ay/Gün/Yıl. Aç onu. İçine bak. Söylediğim kişi olduğumu sana kanıtlayacak.

Çarpan kalbim sıkışıyor. Andrei'nin ipi sakladığı kasadan bahsediyor. Orada başka ne var? Şifre neden benim doğum günüm? Bu adam bunu nereden biliyor?

Başım başladı. Ama tek bir sorunun cevabını almayı önemsiyorum. İçimde büyüyen korkuyu yatıştırabilecek bir soru.

Orada ne bulacağım?

Nefesimi tuttum ve bir yanıt bekledim. Çok uzun sürmez. Ben.

Dehşet patlar.

Bu ne anlama geliyor? Yazmaya başlıyorum ama aklımda milyonlarca düşünce ve soru dönüp dururken parmaklarım gevşiyor

Ne haltlar burada?

Arkamı dönüp yüzüme biraz su sıçrattım. Bir faydası olmadı. Dünya baş döndürücü bir karmaşa içinde sallanıyor. Telefonuma bakıyorum ve bitmemiş mesajımın hala metin kutusunda beklediğini görüyorum.

Gönder tuşuna bastım.

Git, tatlı kızım, hala şansın varken. Güven bana, lütfen. Ne yaptığımı bildiğime güvenmeni istiyorum.

Burnumun kenarını sıkıp odaklanmaya çalışıyorum.

Şimdiye kadar babamın öldüğünü sanıyordum. Öyle olmasını umuyordum. Öldü. Bu en azından beni terk etmek için iyi bir bahane olurdu.

Ama şimdi ne düşüneceğimi bilemiyorum.

Bu yüzden içimde korku, dehşet ya da kafa karışıklığı olmayan tek şeye tutunuyorum.

Merak.

"Ben ne halt ediyorum..." Telefonu bel kemerimin altına sokarak mırıldanıyorum.

Banyo kapısının kilidini açarak destek almak için duvara tutunuyorum ve dikkatlice Andrei'nin yatak odasına doğru ilerliyorum. Biliyorum. ve eminim ki yol meraklı gözlerden olacaktır. Her zaman öyledir.

Yine de dolabın önünde durana kadar zorlukla nefes alıyorum. Ancak o zaman sığ bir nefes dudaklarımdan titreyerek çıkıyor.

Andrei'nin arması karanlığın içinden bana bakıyor. Kafatasının ağzı asla duyulmayacak bir çığlıkla ardına kadar açılıyor. Siyah engerek yılanı yuvalarından kıvrılıyor. Ona doğru bir adım atıyorum.

"Ay, gün, yıl..." Doğum tarihimin güvenlik paneline yazarken kendi kendime fısıldıyorum.

Ekranda yeşil bir ışık yanıp söner. Kilit açıldı. Duygularım kabarmaya başladı. Bu gerçekten doğru olabilir mi?

Telefonuma bakıyorum ve yutkunuyorum.

Baba?

Evet. Dediğimi yap, sevgili kızım. Düz tahta bir kutu olmalı. İçine bak.

Kasa kapısı gıcırdayarak açılır.

Orta rafta çok iyi tanıdığım siyah bir kutu var. Andrei'nin ipinin orada olduğunu biliyorum. Bunun altında, neredeyse küçük sürahilere benzeyen bir dizi zanaatkâr cam şişe yer alıyor. Parmak uçlarımda duruyorum ve Üst rafta.

, köşeye sıkıştırılmış koyu renkli ahşap bir kutu. Onu alıyorum.

Hafif ve mütevazî, kolayca açılıyor. İçinde katlanmış, çentikli bir kağıt parçası var, görebileceğim kadar beyaz. içinde bir resim olduğunu fark ettim. Derin,

titrek bir nefes alıyorum ve açıyorum.

"Hayır..."

Kutu elimden düşüyor. Ama görüntü parmaklarımdan arasında kalıyor.

Kâğıt oyulmuş, kesilmiş, yırtılmış, yakılmış ve delinmiş. Siyah ve koyu kırmızı lekeler sayfayı kirletiyor. Buruşturulmuş her santimden nefret fişkırıyor.

Başka tarafa bakamıyorum.

Zar zor tanıdığım ama kesinlikle hatasız olan bir adamın yırtılmış ve işkence görmüş fotoğrafına bakmak zorunda kalıyorum.

Babam.

Onun burada ne işi var?

NATALYA

Banyo kapısını arkamdan çarparak kapattım ve yere çöktüm.

Gözlerim yaşla doluyor. Göğsüm boş bir mağara gibi hissediyor. Ellerimi yüzüme bastırıp hıçkıra hıçkıra ağlarken çarpan kalbim bile fark etmiyor.

Bu, babamın on yılı aşkın bir süredir gördüğüm ilk fotoğrafıydı ve o kadar ki, gittiğinden beri içimde biriktirdiğim acının her zerresini hissettim. O kadar bunaltıcı bir hal aldı ki onu tekrar katlayıp kilitlemek zorunda kaldım.

Kasanın düzgün bir şekilde kapandığından emin olduktan sonra odama geri döndüm.

"Ne haltlar dönüyor?" Son gözyaşlarım da yuvalarımdan boşalırken elime doğru inleyerek ağlıyorum.

Tavana bakıyorum ve iç çekiyorum. Gözlerim yanıyor. Kendimi boş hissediyorum.

Sonra telefonum banyo fayanslarına çarptı ve dikkatim ona yöneldi. Bunun yeni bir mesaj olmadığını gördüğümde içimi garip bir rahatlama duygusu kaplıyor. Ama bu rahatlama uzun sürmüyor. Uzun.

"Kahretsın."

Telefonu elime alıp ekrandaki pil simgesini inceliyorum. Kırmızıda. Daha fazla kullanamayacağım.

Kendimi tekmeleyerek, dün gece kapıdaki sestten ürktükten sonra onu kapatmayı nasıl unuttuğumu hatırlıyorum. Dikkatli olmak buraya kadarmış. Her şey dağılıyor ve ben hâlâ tamamen kaybolmuş durumdayım.

Telefonumun şarjı bitmek üzere, sözde babam olan adama mesaj atıyorum. Daha ne kadar süreceğinden emin değilim-

İkinci metni yazmayı bitiremeden, ilkinde gelen bir yanıtla bölünüyorum.

Yalnız mısın?

Evet.

Dışarı çıkabilir misin?

Sanırım çıkabilirim.

Kendimi toparlayıp ayağa kalkıyorum sallana sallana yatak odasına girip balkona yöneliyorum.

Arazinin güneybatı kenarında bir kulübe var. Karanlık çökene kadar bekleyemiyorsanız, hemen gidin. Mermer büstlerin arkasında ve Çitlerin diğer tarafında. Orada senin için bir şeyim var.

Talimatlara göz kırpıyorum. Her santimim olduğum yerde kalmak için çılgılık atıyor. Bunların hiçbirisi doğru gelmiyor. Ama bu adam Andrei'nin kasasında ne bulacağım konusunda . Başka ne konuda haklı olabilir ki?

Tamam.

Telefonumu bir kenara bırakıp titrek topuklarımın üzerinde dönüyorum ve aşağıya, arka kapıdan geçip uzun çimenliğe doğru ilerliyorum. Mümkün olduğunca rahat davranmaya çalışıyorum. Gözlerimin ucuyla. devriye gezen muhafızları görebiliyorum. Ama daha önce de arazide dolaşmışım. Burada olmaya iznim var. Sadece buraya aitmişim gibi davranmalıyım.

Şaşırtıcı bir şekilde kimse beni durdurmadı, daha önce de durdurmamışlardı. Sanırım bir şeylerin ters gitmesini bekliyorum. Bir şeyler hep ters gider.

Mermer büstleri bulurken ve uzun, bakımlı çitlerin etrafından dolanırken o ağır korku benimle kalıyor.

Tıpkı söz verdiği gibi, büyümüş çalılıkların altına saklanmış köhne bir kulübe var. İçeri girmeden önce omzumun üzerinden son bir kez bakıyorum.

Toz ve küf kokuyor. Her köşede örümcek ağıları var. Döşeme tahtaları ağırlığının altında gıcırđıyor.

Telefonum için hepsini
görmezden geliyorum. Ben
yaptım.

Telefon anında bir aramayla çalmaya başlar.

Bilinmeyen bir numaradan.

Dehşetim büyüyor. Görüşüm küçük ekranda tünelleniyor. Kalbim çarpıyor.

Ama cevap vermem gerektiğini
biliyorum. "... Alo?"

"Sesini tekrar duymak çok güzel Natalya."

Diğer uçtaki ses hatırladığımdan daha boğuk, ama bunca yıldan sonra bile bir şekilde ayırt edilebiliyor.

"Baba," diye , yeni gözyaşları akıyor.

"Ağlama, sevgilim. Daha sonra gözyaşlarıyla yeniden bir araya gelmek için zamanımız olacak ama şimdi o zaman değil. Benim için bir arada tutabilir misin? Senin için Baba?"

Kederden yutkunurken tüm vücudum titriyor.

"Nerelerdeydin?" Sesimi titreten ani öfkeye şaşıırarak soruyorum. Yıllardır bu anı düşünüyordum-ya da

Onun gibi bir şey. Öldüğünü bile, her zaman yüzüne nasıl tüküreceğimi hayal ettim. Ama şimdi, tek istediğim babam.

Yine de öfke geçmiyor. Sadece üzüntü ve çaresizliğe katılıyor.

Bunca zamandır hayattaydı... ve ben acı çekerken o uzak durdu.

"Benden alınan hayatı geri almaya çalışıyordum," açıklıyor, sesini bastıran tanıdık bir öfkeyle. "Seni geri almaya çalışıyordum."

"O zaman benim için gel," diye kaçırdım. "Ben de seninle geleceğim."

İçimdeki terk edilmiş küçük kız, babası için çığlık atıyor. Diğer her şey arka planda kaybolur, Andrei bile... Ta ki...

"Yapamam," diyor babam. "Henüz olmaz. Seni tutan adam çok güçlü."

"Andrei..."

Babamın tükürdüğünü duydum. "Lanet olsun o isme. Andrei Zherdev. Kendini yenilmez sanıyor... ama her kralın bir sonu vardır. Bir planım var, sevgili tatlı kızım. Onu yok edecek ve seni kurtaracak bir plan."

Şaşkınlıkla göz

kırpıyorum. "Bir plan

mı?"

İçim çalkalanmaya başladı. Bir şeyler ters gidiyor ama ne olduğunu .

"Bu doğru. Seni koruması için bir koruyucu melek tuttum. Ve seni o şeytanın soğuk, ölü ellerinden kurtarmak için ne gerekiyorsa yapacak."

Babamın sesindeki nefretten , bu bana Andrei'nin kasasındaki parçalanmış fotoğrafında hissettiğim nefreti hatırlatıyor.

"Kasadaki o resim..." Ben başlıyorum.

Babam sözümü kesti. "Şimdi olmaz. "Şimdi değil. Güvende. Ama orada güvende değilsin. Kaçmana yardım edeceğim. Kaçman gerek."

"Neden?"

"Neden?!" diye patlıyor babam. "Andrei Zherdev acımasız bir katil, canım, işte bu yüzden. Böyle bir canavarla iş birliği yapmana asla izin vermem. Seni en kısa zamanda onun etkisinden kurtaracağım. mümkün. Bu konuda hiç şüpheniz olmasın."

"Onun kim olduğunu nereden biliyorsun?" Şaşırdığımdan daha çok şok olmuş bir şekilde soruyorum.

"Şimdi zamanı değil Natalya. Telefonunun ne kadar kaldı?"

Giderek artan bir şüpheyile bakıyorum. "Yüzde beşten az."

"Sorun değil. Kapattığımızda, o telefonu parçala. Yok et. Parçaları sakla. Andrei Zherdev'in konuştuğumuzu bilmesine izin verme. O öğrenecektir. ikimize de ödet."

"Telefonum kaybolursa sizinle nasıl iletişime geçeceğim?"

"Arkana bak. Bir çalışma tezgahı olmalı. Koltuğu aç ve bana içinde ne olduğunu söyle."

konuştuğuma hâlâ inanamıyorum ama önemli değil. Bana söyleneni yapıyorum.

Levhayı kenara ittiğimde odayı toz kaplıyor. İçeride görmeyi beklediğim son şey.

"Cep telefonu mu?"

"Orada bir de şarj aleti olmalı. İkisini de al. Biliyorum. Numara. Eski telefonunu yok et. Bu yenisini sakla. Seni oradan çıkaracağım Natalya."

"Nasıl... bunu nasıl yaptın?" Fısıldıyorum, parlak yeni telefonu elime alıyorum.

"Bilmemen en iyisi. Bu şekilde, seni esir alan kişi de asla bilmeyecek. Sadece dediğimi yap ve söz veriyorum her şey yoluna girecek. Bana güveniyor musun?"

Evet. Hayır. Hayır. Bilmiyorum. Ağzım açılıyor ama bir şey .

Bu adam beni terk etti. Ben çocukken beni kendi başımın çaresine bakmam için bıraktı. Şimdi, hayatıma geri döndü, peki ne için? Beni kurtarmak için mi? Neyden kurtarmak için?

Neler bilmiyor. Andrei'nin gerçekte nasıl biri olduğunu bilmiyor.

Ben . Biraz zaman aldı ama Andrei Zherdev'e baktığımda zümrüt gözlerinin ardındaki adamı görüyorum.

Beni gören birini görüyorum.

Babam beni çocukluğumdan beri görmedi. Ve bu kendi tercihi olmalı... değil mi?

Bir yanımda öyle olmadığına inanmak istiyordum. Ama bu konuyu zorlamıyorum. Özellikle de dehşet verici bir ses duyduğumda.

"Gitmeliyim," diye çırpınıyorum.

Uzaklarda bir yerde, yaklaşan bir helikopterin gürültüsünü duyuyorum. Andrei dönüyor.

"Yeni telefonu al. Eskisini yok et. Güvende ol ve endişelenme canım. Kabus neredeyse bitti."

Hayır, sanırım değil.

"Temas halinde olacağım," diye mırıldandım soğuk bir şekilde.

Telefonu kapatıyor ve ben de tozlu kulübenin etrafına bakıyorum. Duvardan bir şekiş alarak eski telefonumu tezgahın üzerine koyuyorum ve parçalara ayır.

O parçaları cebime attım. Andrei işin bir hediye. Sadakatimi kanıtlayacak bir şey. şnk şu anda bu sadakatin nerede yattığından emin olmasam bile, onun yanında olduğuna inanmasına ihtiyacım var.

şarj kablosunu yeni telefonun etrafına sararak yerleştiriyorum. şalışma tezgahının altına. Andrei bunu bulamaz. Babam işin ne kadar zgn olsam da, beni buradan çıkarabileceğine inanıyorum.

şimdi, bu teklifi kabul edip etmeyeceğime karar vermek bana kalmış.

O zamana kadar Andrei'nin bu yeni telefonu öğrenmesine izin veremem. İşler giderse, bu benim tek kaşış yolum olacak. En azından buna ihtiyacım var.

Derin bir nefes alarak kulübeden çıkmadan önce kendimi sabitlemeye şalışıyorum. Hızlı adımlarla çitlerin etrafından, mermer büstlerin yanından ve şimenlerin üzerinden geri yürüyorum. Tam yatak odama dönmüştüm ki balkondan helikopterin inişini görmek işin.

Ama Andrei dışarı çıkmıyor. Aslında, işindeymiş gibi bile görünmüyor.

Onun yerine, Ilya'nın elinde dizüstü bilgisayarıyla iniş pistinde ilerleyişini izliyorum. Arkaya biniyor ve uşak tekrar havalanıyor.

Kkreme uzaklarda kayboluyor.

Kalbim yerinden çıkacak.

Zaten yine yalnızım.

Ve Şimdi beni berbat kararımđan uzaklaŐtıracak hiçbir Şey yok.

ANDREI

Valentin ve ben, grubumuzun üçüncü üyesinin gelmesini beklerken sessizce oturuyoruz.

"Siktir," diye homurdanarak elimi yüzüme sildim.

Natalya'yı ve benden sakladığı şeyi düşünmeden edemiyorum.

Telefon meselesi etkileyici ve neredeyse anlaşılabilir - eminim sadece arkadaşlarıyla iletişimde kalmaya çalışıyordu - ama bana dairesini yakan adamdan bahsetmemesi?

Parmak eklemlerim beyazlaşana kadar yumruklarımı sıkıyorum.

"Bir sorun mu var?" Valentin soruyor. Arkamda duruyor, kitaplığı ortalayan kafatası ve engerek armasına hayranlıkla bakıyor.

"Her şeyi."

"Hâlâ aynı fikirde olduğumuzu bilmek güzel," diye kıkırdıyor. Adımlarını hızlandırmaya başladığını izliyorum, ama sürekli tepeye geri dönüyor. "Bunun arkasında ne olduğunu bana daha önce hiç söylememiştin," diyor.

"Bu kişisel bir şey."

"Malikanedekinden daha mı kişisel?" "Neden anlamıyorum."

"O kolonyayı asla unutmayacağım," diye şaka yapıyor.

Ben de gülümsemiyorum. Tek düşünebildiğim o ipleri Natalya üzerinde nasıl kullandığım. Şimdiden daha basit bir zaman gibi geliyor.

"Eğer bize kimin saldırdığını bulmamıza yardım edersen, sana o kasanın anahtarlarını veririm," diye . "İçindekiler de sende kalabilir. Bence hoşuna gider."

"Bir anlaşmamız var."

Tam o sırada ofisin kapısı açılır ve Ilya içeri girer.

Natalya ile ne kadar ilerlediğini merak etmeden duramıyorum. Ama şu anda elimizde daha acil meseleler var. Zaten biliyorum ki tüm helikopter yolculuğu boyunca Valentin'in ona gönderdiği bozuk görüntülerin üzerinden geçti.

"Çalıştırabildin mi?" diye sordum.

Ilya masamın karşısına oturuyor ve dizüstü bilgisayarını çıkarıyor. "Evet, sonunda kuyumcunun güvenlik kamerası görüntülerini bulduk," diyor. "Bütün yolculuk boyunca sürdü ama hepsini kurtarmayı başardım."

"Ve?"

Ilya dizüstü bilgisayarını açtı ve ters çevirdi. Valentin ve ben yaklaşıp gözlerimizi kısarak ekrana bakıyoruz. Ilya bir şeye tıklıyor ve video başlıyor.

Valentin görüntülere sinirlenerek, "Lanet olsun," diye bağırıyor. "Bu hafta vurdukları üçüncü işyeri bu. Sonra da kuyumcu müdürünü evinin önünde öldürme cüretini gösterdiler. Piçler bu çatışmayı sivil hayata da bulaştırıyor. Bu sonları olacak hepimizin."

"gelse yapmam," diye homurdanıyorum, daha yakına eğilerek. "Ilya, videoyu izledin mi?"

Başını sallıyor.

"Peki ben ne ?"

"Bunu kaçırmamız mümkün değil."

Grenli güvenlik videosunu dikkatle izliyorum.
Saldırı. Sonra, Ilya kuyumcuyu yakından patlatan devasa bir figürün
üzerinde donup kalmak için tam zamanında duraklatır.

Öfkem tavan yaptı.

"Orospu çocuğu!" Valentin tıslıyor. "Bu Nikolai Fist." Ilya
kaşlarını kaldırıyor. "Bu adamı tanıyor musun?"

"İkimiz de biliyoruz," diye cevap veriyorum. "O dünyanın en kötü şöhretli suikastçısı.
Kıta. Ama yıllardır bir iş yaptığını duymadım. Adam ucuza gelmiyor. Çoğu
kişi onu karşılayamaz."

Valentin, "Ayrıca böyle tekil, münferit saldırılar da yapmıyor," diye
belirtiyor. "Gizemli meydan okuyucularımız bize karşı bu saldırıları
gerçekleştirmesi için onu kiralamış olmalı. Bu neden bu kadar acımasız
olduklarını açıklıyor.

Nikolai başka nasıl çalışılacağını bilmiyor."

Ilya aniden dizüstü bilgisayarını ona doğru çevirir. "Hey, ne
halt ediyorsun sen?" Valentin bağırır.

"Nikolai Fist... Hayır, bağlantılı olamazlar... Evet, olmak zorundalar."

Öfkeyle yazmaya başladı. Valentin ve ben bakışlarımızı
paylaşıyoruz. "Konuş benimle," diyorum.

"Ben Nikolai Fist, değil mi?" diye soruyor ve dizüstü bilgisayarını geri
çeviriyor. Eski bir sabıka fotoğrafı ekranı dolduruyor.

"Evet," diye alay ediyorum.

"O zaman Natalya'nın dairesini yakan da aynı adam." Öfkem patladı.

"Ne?"

Ilya dilini çiğniyor. "Natalya bana o adamın Evini yakan adamın adı Nikolai'ydi. Onun büyük olduğunu söyledi. -Senden bile daha büyüktü ve yüzü bu adamınki gibi ağır yara izleriyle doluydu. Bak, yüzünde siyah bir yara izi dövmesi bile var. yanak, tıpkı söylediği gibi. Bu o olmalı."

Ben kırmızı görüyorum. Ama Valentin ekrana kaşlarını çatmakla yetiniyor. "O görünüyor videoda, sabıka fotoğrafındakinden farklı. Kenarları çok daha sert."

"Bu sabıka fotoğrafı on yıl önce çekildi, sadece yaşlanmış olabilir."

Valentin başını sallar. "Hayır. Bu başka bir şey. Videoda, çukurdan sürünerek çıkmış gibi görünüyor. Böyle bir adam genellikle Düşmanına korku salmak için bile olsa, kişisel görünümüyle gurur duyuyor. Bu adam yıllar önce o kadar korkulan adam değil."

"Haklısın," diyorum daha da yaklaşarak. "Bu bizim bildiğimiz o yenilmez suikastçı değil. Bu adam savunmasız ve bizi de kendisi gibi zayıf düşürmeye çalışıyor. Buna izin vermeyeceğim."

"O sadece bir semptom," diye hatırlatıyor Ilya bana. "Onu kim işe aldıysa asıl sorun o."

Hayır, asıl sorun kız arkadaşımı almaya çalışması, bağırarak istiyorum ama kendimi tutuyorum.

Nikolai Fist neden Natalya'nın peşine düştü? Hem de onunla ilk tanıştığım gece? İzliyor muydu? Takıntılı olduğumu anlayabilir miydi? Bir rehine mi istiyordu?

Yoksa tüm bunlar büyük bir tesadüf mü?

Bu sorular zihnimde hızlanan mermiler gibi yarışıyor. Yumruğumu duvara vuruyorum.

"Bunun İtalyanlarla bir ilgisi olmalı," diye homurdanıyor Valentin. "Bu ittifakı mühürlemen için sana baskı yapıyor olmalılar. Tek açıklaması bu."

"Tek açıklama bu değil," diye onu durdurur İlya. "Aslında, tek açıklama bu değil. hiçbir açıklama yok. İşletmelerimizi vurmak ve insanlarımızı öldürmek bir ittifakı mühürlemenin yolu değildir. İtalyanlar bile bu kadar aptal olamaz. Pakhan'ın koruması altına girmeyi umarken onu istemezler. Aklını kullan, dostum."

Valentin oflayıp pufluyor ve çenesini ovuşturuyor. "Tamam. Bu konuda haklı olabilirsin."

"Haklıyım." İlya bana döndü. "Peki Pakhan, bu Nikolai Fist denen şerefsizle nasıl başa çıkacağız?"

Boynumu kranklıyorum.

"On yıl önce, kendimizi zahmetten kurtarmamızı ve şu anki işvereninden daha fazla teklif vermemizi söyledim. Ama artık öyle değil. Valentin haklı. O videodaki adam daha az rafine... daha az tehlikeli görünüyor..."

"Ama yine de tehlikeli," diye İlya.

"Evet, o hâlâ tehlikeli. Ama ben de öyleyim."

Özellikle de bana ait olanla oynadığında. İşlerimle. İmparatorluğum. Benim kızım.

En önemlisi de kızım.

Valentin, "Hadi yakalayalım onu," diye kükrüyor.

Ama Ilya ikimizden de daha mantıklı. "Eğer dediğin kadar tehlikeliyse, ne kadar düşmüş olursa olsun, yine de dikkatli olmamız gerekir. Ön işletmelerimizin yarısını yok etti ve sayısız insanı katletti. Böyle bir adamın peşinden gitmek bela aramaktır."

Valentin eline bir yumruk vurarak, "Bela istemekten bıktım," diyor. "Tekrar dağıtmaya başlamamızın zamanı geldi."

"Neden mantığın sesi ben olmak zorundayım?" Ilya iç geçiriyor, destek için bana bakıyor.

Dişlerimi gıcırdatıyorum, her açığı hesaplıyorum.

"Belki de onun peşinden gitmeyiz," diyorum. "Belki de onu bize getirmenin bir yolunu buluruz."

"Onu bize mi getireceksin?" Valentin bağılıyor. "Tek yaptığı peşimizden gelmek. Ben ona gidelim derim."

"Nerede olduğunu bilmiyoruz," diye Ilya. Başımı

sallıyorum. "Kesinlikle. Ama o bizim nerede

olduğumuzu biliyor." "Öyleyse neden gelmedi?"

"Çünkü bekliyor." "... Ne

için?"

"Doğru yem."

Zihnim olasılıklarla parçalanıyor. Öfkemin içinden bakmaya ve bana her zaman çok iyi hizmet etmiş olan kurnazlığa ulaşmaya çalışıyorum. Ama her geçen saniye daha da zorlaşıyor.

Natalya'yı korkuttu.

Ödemesi gerekiyor.

Ofis kapısına doğru fırladım.

"Nereye gidiyorsun?" Valentin arkamdan sesleniyor.

"Cephaneliğe."

Kapı çarparak kapandı. Duvarı yumruklamak istiyorum, ama ellerimin yüksek kalibreli silahlar. Nikolai Fist dövüşe eli boş gelmez, eğer onu tuzağa düşürmeye çalışırsam, hazır olmam gerekecek.

Ama onu hemen öldüremem, kimin için çalıştığını bulmam gerek. Ve biri için çalışıyor. Böyle bir adam kendi hırsları var. Sadece öldürmeyi seviyor. Peki neden bunun için para almıyor? Onun için önemli olan tek şey bu.

bir adamı nasıl tuzağa düşürebilirim?

Alt kattaki mahzene ulaştığımda hâlâ olasılıklar üzerinde çalışıyordum. Doğrudan cephaneliğe çıkıyor. İlerideki zırhlı kapıyı görebiliyorum. Ama ona doğru ilerlemiyorum.

Bir şeyler ters gidiyor.

Silahıma uzandım ama onu yukarıda bıraktığımı fark ettim. Genellikle kendi işyerlerimde silahlı olmak zorunda kalmam.

Genellikle.

Aniden ışıklar kapanıyor ve bodrum karanlığa gömülüyor. Sustalı bıçağımı çıkarıp geriye, basamaklara doğru ilerliyorum.

"Andrei Zherdev..."

Ses, ilerideki karanlıkta bir yerden alçak bir hırıltıyla geliyor. Merdiven boşluğunun dibinde duruyorum ve dövüŖe hazırlanıyorum.

İçimden bir ses kim olduğunu zaten bildiğimi söylüyor. "Dışarı çık ve bir erkek gibi yüzleş benimle... Nikolai." Derin bir kahkaha etrafımda yankılanıyor.

Alay ediyorum.

Sonra odanın ortasında tek bir ışık yanar. Karanlık değıŖir ve heybetli bir figür loş ışığın içine girer.

"Ben olduğumu nereden anladın?" Nikolai, çarpık gülümsemesiyle yaralı yüzünü buruşturarak soruyor.

". "

Kafasını sallıyor ve ben de iyi görebilmek için kafamı eğmek zorunda kalıyorum. Şuna bir bak. Bu herif hatırladığımdan da büyükmüş. Kahretsin, onu bıçaklı bir kavgada öldürmeyi başarsam bile, beni de kendisiyle birlikte götürecektir kadar hasar verme ihtimali yüksek.

için değıl, her zaman savaşta ölmek istemişimdir.

Hayır. Şu anda ne için yaşamak zorunda olduğunu düşün, diye içimden bir ses.

Natalya.

Kahretsin. Ben ölemem. Burada olmaz. Şimdi olmaz.

"Korkuyorsun," diye sırtıyor. "Ama korkma, küçük çocuk. Sana zarar vermek için burada değılim. Sadece bir mesaj taşıyorum."

"Kimden?" Hızlı düşünüyorum. Nikolai'yi yalnız yakaladım. Onunla dövüşmem ama belki onu satın . Daha önce söylediklerimin canı cehenneme. Bu hiç de dövülmüş bir adam gibi. Bu aç bir canavar. "Kimin için çalıştığını söylersen sana beş milyon dolar veririm."

Sadece gülüyor.

"Yeterli değil. Bana çok daha fazlası vaat edildi." Hay

sikeyim.

Bıçağımın ağzını sıkıca kavıyorum. "Mesaj nedir?"

Homurdanıyorum.

Bana attığı sırtış tüylerimi diken diken ediyor. Yüzümü buruşturuyorum. Birinin üzerimde böyle bir etki bırakmasının üzerinden onlarca yıl geçti.

Benim neyim var böyle? "Mesaj

benim," diye gürlüyor Nikolai.

Başka bir şey söylemeden karanlığa geri döner. Tek ışık söner. Karanlık değişir ve ışıklar yandığında Yine, kiler boş.

Nikolai gitmiş. "Siktir!"

Kükrüyorum.

Telefonumu çıkarıp Valentin'i ararken içimde öfke ve hayal kırıklığı parlıyor.

Hemen cevap veriyor.

"Nikolai Fist burada," diye bağıriyorum. "Piç kurusu şu anda Bina. Sadece bodrumdaydı. Burayı kapatın. Bulun onu. Herkesi kullanın. Bu iş bu gece bitecek."

NATALYA

Bir haftadır tecrit altındayız, Andrei neden şimdi beni dışarı çıkarmaya karar verdi?

Başımı kaldırıp ona bakıyorum, her şeyi bir araya getirmeye çalışıyorum, ama o sadece ileriye bakıyor, büyük eli benimkinin etrafında kenetlenmiş. Parlak güneş ışığı koyu renk güneş gözlüklerinden parılıyor. Gözlerimi kısıyorum.

Daha iyi bilmesem, telefonda hâlâ kızgın olduğunu söyledim. Ama bu doğru olamaz. Uysal bir şekilde kırık parçaları ona sunduğumda nasıl gülümsediğini hatırlıyorum. Nasıl sarıldığını ve beni öptü. Telefonu ne için kullandığımı sorması ve arkadaşlarımla iletişim kurmak için kullandığımı söylediğimde bana inanması. İşte bu yarı gerçek. Yalan söylemiyordum. Şehre geri döneceğimizi söylediğinde o da yalan söylemiyordu. Bir daha benden o kadar uzakta olmak istemiyordu.

Ancak söylemediği şey, beni neden gerçekten şehre getirmek istediğiydi.

İçimden bir korku geçiyor ve bakışlarımın ondan uzaklaşmasına izin veriyorum. Omzumun üzerinden baktığımda, yanımızdan geçen maiyetimizin bir anlık görüntüsünü yakalıyorum. Garip ve korkutucu bir Yansıma. Siyah takım elbiseli ve koyu renk gözlüklü altı adam Andrei ve beni çevreliyor. Valentin gruba liderlik ediyor.

Herkes bakıyor. Ama artık alıştım.

Alışkın olmadığım şey yine dışarıda olmak. Halkın içinde. Etrafım insanlarla çevrili. Bu bana evimin dışında kocaman bir dünya olduğunu hatırlatıyor.

Hayatımı işgal eden karanlık dram.

Bir köşeyi dönerken Andrei elimi sıkıyor. Hâlâ nereye gittiğimizi bilmiyorum ama ona güveniyorum.

Bana güveniyor
mu?

Kahretsin. mı?

Ona parçalanmış telefonumun parçalarını gösterdiğimde güvenini tekrar kazandığımı hissediyorum, ama bu beni daha da suçlu hissettiriyor yeni telefonumun sırrı hakkında.

İki gün önce, Ilya malikaneden ayrıldığında yalnız olduğumu biliyordum, Açmaya çalıştım ama pil bitmişti. Bu yüzden günün geri kalanını saklanacak bir yer bulmaya çalışıyorum. Şu anda o telefon arka verandanın altındaki bir güç adaptörüne takılı.

Henüz kullanamadım. Gecenin ilerleyen saatlerinde Andrei döndü. Konuştuk ve bana telefonu bildiğini söyledi. Ona ne yaptığımı gösterdim, öpüştük, beni helikoptere taşıdı ve şehre uçurdu.

O zamandan beri, yani bugüne kadar, onun çatı katına hapsedildim. Nedense, Andrei bu sabahın cümlemi kesmek için mükemmel bir zaman olduğuna karar verdi.

"Neredeyse vardık mı?" Terin alnımdan aşağı damladığını hissederek soruyorum. Sıcak bir gün ve ben korunaklı, klimalı bir yaşam tarzına alışmışım.

"Sadece biraz daha uzun."

"En azından nereye gittiğimizi söyleyecek misin?"

Başını eğen Andrei gözlüklerinin üzerinden bana bakıyor. Zümrüt yeşili gözleri güneş ışığında parıltıyor.

"Hiçbir yerde."

"Hiçbir yerde mi?"

"Sadece yürüyüşe çıkıyoruz."

"Neden?"

"Çünkü yapabiliriz."

"O zaman neden bütün hafta boyunca bunu ilk kez yapıyoruz?" Andrei durur. Korumaları da öyle.

"Size zaten söyledim. Saldırı altındayız. Birileri senin peşinde. Çatı katı daha güvenliydi."

"Orası artık daha güvenli değil mi?"

"Hâlâ öyle. Seni saklamaktan yoruldum. Bu bir güç gösterisi, Natalya. İzleniyoruz. Bundan eminim. Düşmanlarımızın bizi sonsuza kadar gölgede tutamayacaklarını bilmeleri gerekiyor."

"Neden daha önce yapmadık?"

Andrei'nin elimi tutuşu sıklaşıyor.

"Çünkü şimdiye kadar o pislikleri yakalamış oluruz sanıyordum. Ama onlar kaçtılar ve bizim boğulmamızı istedikleri gölgelere saklandılar. O yüzden ilk hamleyi ben yapıyorum. Eğer dövüşmek istiyorlarsa, gelip güpegündüz bizimle yüzleşin."

Sıcağa rağmen tenimi bir ürperti kaplıyor.

"Bekle... Şu anda yem mi olmamız gerekiyor?"

Andrei güler. "Hayır, küçük geyik. Seni asla böyle bir tehlikeye atmam. Yaptığımız şey tamamen bir mesaj göndermek."

"Ama gelirlirse savaşacaksın. Değil mi?"

Andrei çenemi çimdikliyor. "Bu doğru. başlıyorsun." Bana bakarken dudaklarında bir gülümseme beliriyor. "Bratva kraliçesi gibi konuşuyorsun."

Yüzüm kızardı. "Bu ne demek oluyor?"

"Bu, bir imparatorluğu yönetme stratejisini anlamaya başladığın anlamına geliyor. Benim ." Kulağıma eğildi. "Bizim ."

Hissettiğim soğuk ürperti yerini sıcak bir dalgaya bıraktı. Andrei'nin kasasındaki yüzüğü hatırlıyorum.

Ayrıca babamın yırtık pırtık fotoğrafını da hatırlıyorum. Bu düşünce hala başımı döndürüyor. Aradaki bağlantı ne? Onu oraya babam mı yerleştirdi? Nasıl?

Umutsuzca Andrei'ye bunu sormak istiyorum ama bunun aptalca biliyorum. Kasasına girdiğimi bilemez ve şifreyi nasıl bildiğimi de kesinlikle bilemez.

"Bizim ," diye sessizce , ihanetimi ve yol tüm kafa karışıklığını düşünüyorum. "Madem bizim , o zaman neden hâlâ benimle evlenmedin?"

"Çünkü savaş halindeki bir imparatorluğu miras almayı hak etmiyorsunuz. Önce bize meydan okuyanları yok edeceğim. Sonra da size hak ettiğinizi vereceğim."

"Bu güzel bir söz."

"Hayır. Şiddet içeren bir şey. Şimdi, devam edelim. Birlikte güzel, güneşli bir günün tadını çıkarmak için dışarı çıktık. Söyler misiniz, başvuru süreciniz nasıl gidiyor?"

Bununla birlikte Andrei elimi tutuyor ve tekrar yürümeye başlıyoruz.

"Ben... Çatı katına geldiğimden beri üzerinde çalışamadım."

"Sana aldığım dizüstü bilgisayar yeterince iyi değil mi?"

"Hayır. Bu harika. Sadece... Bir barikatın üzerindeyim ve buradan nereye gideceğimi bilmiyorum."

"İnternette bir çözüm bulamıyor musunuz?"

"Deniyorum ama zihnim her zaman fiziksel kitaplarla daha iyi çalışıyor. Eskiden kütüphaneye gitmeyi ve mimarlık bölümünde kaybolmayı çok severdim."

Andrei başını sallar. "Anlıyorum..." Bir an için bunu düşünür gibi oldu. "Valentin," diye sesleniyor ileriden. "En yakın kütüphane nerede?"

Valentin etrafımızı saran muhafız duvarının üzerinden bakıyor.

"Ben nereden bileyim?"

"Okumuyor musun?"

"Körler alfabesini okuyabiliyorum," diye sırtarak yumruklarını kaldırıyor.

Andrei kıkırdıyor ve başını sallayarak bana bakıyor.

"Anlamıyorum," diye itiraf ediyorum.

"Parmak eklemlerinin Braille alfabesi olduğunu söylüyor. Yani insanlara yumruk attığında, sanki onlar onun mesajını okuyormuş gibi oluyorlar."

"Bu mesaj: siktir git!" Valentin övünüyor.

Bir an düşündüm. "Bu hiç mantıklı değil, Gerçi. Braille alfabesiyle yazdığını söylemeliydin. Eğer okuyorsanız, o zaman suratına yumruk yiyen sizsiniz demektir."

Andrei öyle bir gülüyor ki eli karnına düşüyor. "O haklı!"

"Şey, yani... Daha önce de birçok kez suratıma yumruk yedim. Sanırım hala işe yarıyor."

İki kan kardeşi bir anı paylaşırken gülmekten kendimi alamıyorum.

"Natalya?!"

Bu kahkaha, aniden tanıdık bir sesin seslendiğini kesiliyor.

"Vay, küçük hanım, nereye gidiyorsun? Burada yürüdüğümüzü görmüyor musun?"

İleride, Valentin'in bir kadını kolundan yakalayışını izliyorum.

İzlerimde duruyorum. Andrei de öyle.

"Burası halka açık bir kaldırım, teşekkürler," diye suçluyor kadın. "Ve o benim arkadaşım, bu yüzden lütfen ve nazikçe gitmeme izin verin."

Valentin koruma duvarının üzerinden Andrei'ye doğru bakıyor. Andrei bana bakıyor. Çevremizdekilerin arasından kadını tam olarak göremiyorum ama bu sesi nerede olsa tanırım.

"Yelena?"

Andrei'nin elinden kurtulup ileri atılıyorum. "Sorun yok Valentin," diyor.

Valentin onu bırakırken Yelena'ya . Bir

kucaklaşmada çarpıştık,

"Lanet olsun!" diye ağlıyor. "Şansın nedir ki? Uzun zamandır sana ulaşmaya çalışıyorum ama aramalarım doğrudan-"

Telefonla ilgili konuşmaya devam edemeden sırtına bir tokat attım. Bu hala hassas bir nokta. Anlamış gibi görünüyor.

"Özür dilerim," diye kızardım. "Çılgın bir ay oldu. Neler inanamazsın."

Yelena omzumun üzerinden az önce içinden çıktığım korkutucu gruba bakıyor. "Görünüşe göre kendine epey bir erkek kervanı edinmişsin. Her ne yapıyorsan, devam . Ayrıca, nereye ?"

"Keşke bilseydin..." Ayrıntılara girmek istemediğim için zayıfça kıkırdıyorum. "Milano nasıldı?"

"Harika," diye gülümsüyor. "Her şey planlandığı gibi gidiyor. Yakında kendi küçük moda imparatorluğumu kurmuş olacağım. Bunun ne anlama geldiğini biliyorsun, değil mi? Ölene kadar kızım için bedava elbiseler."

Yelena kıkırdıyor ama benim tek düşünebildiğim son görüşmemizden bu yana ne kadar çok şeyin değiştiği. Eğer bir daha hiç bedava elbise alamazsam, yine de çok erken olacak. Andrei bana bir ömür boyu giyebileceğimden çok daha fazla kıyafet hediye etti.

"Natalya, beni arkadaşınla tanıştırmayacak mısın?" Sıcak gölgesi güneşi engellerken, Andrei'nin alçak sesi arkamdan gürlüyor.

Yelena ona bir tanrıya bakıyormuş gibi bakıyor. "Peki burada kim var?"

"Andrei Zherdev," diyor Andrei başını sallayarak. "Ya sen?"

"Yelena Laskin."

"Sizi kulübümden tanıyorum," sakince.

"Hangi kulüp bu?" Yelena saçını geriye atarak şaka yapıyor. "Özür dilerim, bu tür pek çok mekana sık sık giderim."

"Club Silo247."

Yelena'nın çenesi düşüyor ve bana bakakalıyor. "Başka bir şey söyleme. Şimdi her şey anlaşılıyor. Demek sen de oraya kaçtın. Ve işte buradaydım, Endişelendim. Ne kadar aptalım. Daha iyi bilmeliydim. Sen her zaman kendine nasıl bakacağını bilirsin."

Bana bilmiş bir şekilde göz kırpmıyor. İçim biraz çalkalanıyor.

Andrey telefonu nasıl aldığımı hiç sormadı ama tek bir yanlış kelimeyle Yelena da bu işe bulaşabilirdi. O bu dramı hak etmiyor- Gerçi o daha çok eğlenebilir.

Valentin, "Sanırım harekete geçme zamanı geldi," diye araya girdi. "Programa sadık kalmalıyız."

"Sadece yürüyüşe çıktık," diye hatırlatıyor Andrei ona. "Acelelerimiz yok."

Yelena omzunun üzerinden Valentin'e bakarak, "Evet," diye alay ediyor. "Acelesi yok, değil mi? Tabii benden kurtulmaya çalışmıyorsan."

Çenem neredeyse yere çarpacak. Valentin'le flört mü ediyor? Yelena'nın omuzlarından tutup onu sarsmak istiyorum ama biliyorum ki Bu sadece onu daha çok istemesine neden olacaktı.

"Şimdi neden böyle güzel bir kuştan kurtulmak isteyeyim ki?" Valentin karşılık veriyor. "Bela değilsen tabii?"

"Ben beladan en uzak şeyim," diye yanıtlıyor Yelena, dönüp ona bakarak. "Ama bana bir daha kuş dediğini duyarsam, bu sadece değişim."

Küstahlık Valentin'e bir buhar gibi çarptı. Bir an için dudaklarını ayırıp öylece durdu. Sonra Andrei'ye ve bana bakıp sırtıttı.

"Bunu sevdim."

"Ben buradayım," diyor Yelena. "Benimle konuşabilirsin."

Valentin alt dudağını ısıyor. "Sanırım yeterince konuştuk."

Yelena'nın nefesi kesiliyor. Valentin öne doğru bir adım atarak onu kendi gölgesiyle kaplıyor. Gözlerini Yelena'nın gözlerine kilitleyerek çantasına uzanıyor ve telefonunu çıkarıyor. Sonra Yelena'nın elini tutuyor ve kilidi açmak için parmağını ekrana bastırıyor.

Adam telefona bir şeyler yazıp çantasına geri koyarken kadının tek yapabildiği şaşkınlıkla izlemektir.

Bunu beklemediğini söyleyebilirim, ben de beklemiyordum.

Elbette, Yelena güçlü erkeklerle uğraşmaya alışkın, ama Valentin gibi biriyle herhangi bir deneyimi olduğunu hayal edemiyorum. Ben Onun için gerginim. Ama olması gerektiği kadar korkmuş görünmüyor. Aslında, gözlerindeki küçük heyecan şokunu tanıyorum. Bu Andrei beni beklenmedik bir şeyle şaşırttığında hissettiğim duyguyla aynı.

"Şimdi evine uç küçük kuş," diye gülümsüyor Valentin. "Biz burada yürüyoruz." Elini havaya kaldırarak çevremizdekilere ilerlemelerini işaret ediyor. "Hadi gidelim."

Andrei elimi tuttu. "Adamı duydun."

Beni öne doğru çekiyor ve peşinden sendeliyorum, ama gözlerimi Yelena'dan ayırmıyorum. Valentin'le karşılaşmasından dolayı hâlâ sersemlemiş durumda.

"İrtibatta olacağım," diye onu temin ederim.

Bu onu getirmiş gibi görünüyor.

"Nasıl?" diye sesleniyor. "Telefon numaranı mı değiştirdin? Size e-posta gönderebilir miyim?"

"... uh... hayır... Sana ulaşmanın bir yolunu bulacağım." Valentin'de numarası var, diyorum kendime. Eğer ihtiyacım olursa, ondan alırım. Ama içimden bir ses bunu sadece kendisi için istediğini söylüyor.

Yelena uzaklarda kaybolurken tek yapabildiğim el sallamak - hayatım üzerinde ne kadar az kontrolüm olduğunu hatırlatan boğucu bir hatırlatma.

İzin istemeden arkadaşım ile iletişime bile geçemiyorum.

Gökyüzünde bir bulut yuvarlanıyor ve güneşi geçici olarak engelliyor. Andrei'ye bakıyorum. Yine önüne bakıyor.

O telefona ihtiyacım var.

"Sanırım malikaneye geri dönmek istiyorum," diye mırıldanarak hayal kırıklığımı belli ediyorum.

Bana bakıyor ve çenesini sıkıyor. "Bunu düşüneneğim."

ANDREI

Natalya'yı çatı katına geri bırakıyorum ve akşam yemeği yemeden önce biraz takılıyorruz. Ama tüm bu süre boyunca aklım bir milyon mil uzakta.

Her şey hâlâ berbat durumda. Yine de, birlikte olduğumuzda hayatım bir şekilde biraz daha iyi hissediyor. Ve bu çok kötü, çünkü ben yapamam. Şu anda daha iyi hissetmeye gücüm yetmiyor. Görünmez düşmanlarımı yeryüzünden silene kadar beklemek zorundayım.

Bugünün sadece bir güç gösterisi olması gerekmiyordu, zihnimi temizlemesi de gerekiyordu. Umutsuzca her şeye yeni bir bakış açısıyla bakmaya ihtiyacım var. Sürekli çıkmaz sokaklara giriyormuşum gibi geliyor. Bir kabusa dönüşüyor.

Nikolai geçen hafta bir şekilde kulüpten kaçtı. Ama onun mesaj beni uyandırmaya yetti. Bu adam daha önce karşılaştıklarımın çok daha tehlikeli ve özellikle beni ve imparatorluğumu hedef alıyor. Natalya'yı da.

Bu bana başka seçenek bırakmadı. Onu şehre getirmek zorundaydım. Bu bloktaki neredeyse her binanın sahibiyim ve sokağı 7/24 koruyan adamlarım var. En güvenli yer burası. Ama onu yakında malikaneye geri göndermek zorunda kalacağımı şimdiden biliyorum ve bu sadece geri dönmek istediğı için değil.

Fırtınanın yaklaştığını hissedebiliyorum. Şiddet patlak verdiğinde burada olamaz. Onu bu kadar tehlikeye atamam.

Yemekten sonra Natalya'yı çalışmalarıyla baş başa bırakıp Club Silo247'deki ofisime gidiyorum. Vardığımda Valentin beni bekliyordu. Sandalyeme çöküyorum. O ayakta kalıyor.

"Nikolai'den hâlâ bir iz yok," diye beni güncelliyor. "Ama tüm adamlarımız bunun üzerinde çalışıyor. Onu bulacağız. Bulmak zorundayız. O pislik sonsuza dek saklanamaz."

"Yemin ederim bugün yürüyüşümüzde bizi izlediğini hissettim," diye homurdandım. "Hissettin mi?"

Valentin başını sallıyor. "Bir şeyler deneyeceğini umuyordum." "Hayır. Natalya oradayken olmaz."

"Ah, Natalya," diye iç geçiriyor, çenesini sıvazlıyor. "Oldukça iyi bir arkadaş, değil mi?"

Başımı ona doğru eğiyorum. "Nikolai'den mi yoksa Yelena'dan mı bahsediyorsun?"

Bir şey söylemek için ağzını açıyor ama sonra .
Onun yerine yüzünü sinsi bir sırıtma kaplıyor.

"Sürükleyici sosyal hayatlarımızdan bu kadar bahsettiğimiz yeter," diyerek omuz silkiyor. "Bence Natalya'yı malikaneye geri göndermelisin. Bu onun güvenliği için iyi olur."

"Ben zaten bunu planlıyordum."

"Güzel. Nikolai'nin ne kadar tehlikeli olduğunu

biliyorsun." "Biliyorum. Bana sürekli

hatırlatmana gerek yok."

Mahzendeki karşılaşmamızı hatırladıkça içimde bir öfke patlaması hissediyorum. Beni aptal yerine koymuştu.

Valentin zorlamaya devam ediyor. "Görünüşe göre öyle. Şu anda bizim için tek gerçek tehdit o. İtalyanlar onunla kıyaslanamaz bile. onu işe alan onlardı."

"Hâlâ bunun üzerinde mi duruyorsun? Onu İtalyanlar işe almadı."

"O zaman kim yaptı?"

"Sen söyle," diye karşılık veriyorum. "Onu takip etmesi gereken . Bir yerde uyumak zorunda. Bir yerde yemek yemeli. Para harcamak zorunda. Öylece ortadan kaybolamaz."

"Ben. Bulacağım. Bulacağım. Onu," diye bağılıyor Valentin. "Sadece bana biraz daha zaman ver."

Sonra onu herkesin önünde öldüreceğim. Söz veriyorum."

"Herkes değil," diyorum ona. "Onu polislerden uzak tut. Ve önce ondan işe yarar bir bilgi alacağımızdan emin olun. Önce bağırsaklarını dökmezse cesedi işimize yaramaz."

" geleni yapacağım," diye homurdandı Valentin. "Ama bir şey yapmak zorundayız onu örnek almalıyız. Tüm yeraltı dünyasının bize meydan okuyanlara ne olduğunu görmesi gerekiyor. Yapmazsan ne olacağını biliyorsun. Sokaktaki her üç kuruşluk dolandırıcı senin tahtına göz dikecek."

Alay ettim. "Farkındayım."

Valentin bir an sessiz kalıyor ve ben kendi düşüncelerime dalmaya başlıyorum. "Aklında ne var?" diye soruyor, yavaşça sakinleşerek Aşağı. "Bugün çok sessizsin."

"Yok bir şey. Sadece Nikolai'ı düşünüyorum," diye yarı yalan söylüyorum. Elbette Nikolai zihnimin büyük bir kısmını dolduruyor ama Natalya diğer yarısını işgal ediyor. Her zaman öyle. Onu tekrar göndermek istemiyorum ama buna mecbur kalacağımı biliyorum.

"Özel bir şey var mı?"

"İşverenini ispiyonlaması için ona bodrumda beş milyon teklif ettim ama o sadece güldü ve bunun onu satın almak için yeterli olmadığını söyledi."

Valentin kaşlarını çatı. "Bu çok garip. Daha önce hiç bu kadar ücret almamıştı."

"Artık o kadar ücret almıyor. Kimse almıyor, bu da başka bir fiyata çalıştığı anlamına geliyor."

"Ne olduğunu düşünüyorsun?"

"Bilmiyorum. Ama bir şey istiyor olmalı... parayla elde edemeyeceği bir şey."

"İtalyanlar kesinlikle böyle bir şeyi karşılayamazlar."

"Size söylüyorum, bu işin arkasında İtalyanlar yok," diye alay ediyorum. "Başka biri olmalı."

"Uzun bir düşman listeniz var..."

"Düşmanlarımdan hiçbiri böyle çalışmaz. Bunu onların yaptığını bilmemi isterlerdi. Ekmek kırıntıları, kartvizitler, bir şeyler bırakırlardı..."

Valentin ayağa kalkıyor. "Bana bir iyilik yap, olur mu? Sakın İtalyanlar çok kolay. Evet, ittifak görüşmeleri yapıyorlar ve kızlarını sana veriyorlar ama ben onlara güvenmiyorum. Bunu onlar yapmamış olsa bile, onlara güvenmiyorum."

"Ben de öyle," diye kabul ediyorum. "Gözüm olacak." Birden ikimizin de telefonu aynı anda çalıyor. "Kahretsin," diye küfrediyorum, mesajı okurken. "Yine mi?"

Ilya bilgisayar ekranını işaret ediyor. "Buraya arka kapıdan girdiler. Sonra dört tezgâhtarı vurdular ve diğer üçünü yaraladılar. kasa üzerinde çalışmaya başlamadan önce."

Şehrin diğer yakasındaki kara para aklama işlerimden birinin görüntülerini izliyor. Siyah kar maskeli bir grup adam kasanın yanında. Menteshelerin yanına patlayıcı yerleştirip kapıyı havaya uçururlar.

Valentin kulağıma, "Bu Nikolai değildi," diye hırlıyor. "Her zaman yalnız çalışır. O olmalı-"

"İtalyanlar değildi," diye sözünü kesiyor Ilya. "Bu operasyonda yüzde elli payları var. Sırf bir noktaya parmak basmak için böyle bir kaybı asla göze almazlar."

"Onlar da bizim hakkımızda aynı şeyi düşünüyorlar, o yüzden başlasak iyi olur. bu seçeneği masaya koymak." Valentin bana döndü. "Her üç aileden de kara para aklama ofislerini neden vurduğumuzu öğrenmek isteyen kırk mesaj aldım. Bunu bizim yaptığımızı düşünüyorlar. çünkü ittifakı mühürlemeyeceksin. Onlarla dalga geçtiğini düşünüyorlar... ve bana sorarsan ben de aynı şeyi düşünmeye başlıyorum."

Kan kardeşimle alay ediyorum. "Kendine dikkat et." Natalya'nın adını ağzına almaya tehlikeli bir şekilde yaklaşıyor. Buna izin vermeyeceğim.

Valentin dilini ısırtıyor ama adım atmıyor.

"Görüntülerde yüz tanıma özelliğini çalıştırdım," diye araya giriyor Ilya. "Bu maskelerinden bile saldırganların yarısından fazlasını teşhis edecek kadar bilgi toplamayı başardı. Bu adamlar Arnavutluk merkezli bir paralı asker grubundan. İtalyanlarla ya da Nikolai Fist ile hiçbir bağlantıları yok. Bağımsızlar..."

"Bana bu saçmalıkları anlatma," diye patlıyor Valentin. "Arnavutlar Chicago'daki bir Bratva'yı sikine takmaz. Başka biri için çalışıyor olmalılar."

"Aslında katılıyorum," diye kestirip atıyor Ilya. "Onlar kesinlikle Ama Nikolai Fist'i kim tuttuysa bu gruba ihtiyacı yoktur. Başka bir meydan okuyucu olmalı."

Yumruğumu masaya vuruyorum. "Benimle dalga geçiyor olmalısın."

Valentin öfkesini bana yönelterek, " bu," diye bağıyor. "İtalyanlardan büyük bir tutkuyla nefret ediyordun ama sen ve Ilya bu işin içinde olmadıklarından bu kadar eminseniz, onları görmezden gelmeye devam edemezsiniz. Bir ittifakı kritik önem taşıyor."

Kendini tutuyor ama korktuğunu söyleyebilirim.

Ona ters ters bakıyorum, ne kadar haklı olduğundan nefret ediyordum. Ama çok kişiselleştiriyor. Natalya'yı terk etmem gerektiğini söylemesine bir adım kaldı.

Bu konuşmayı Ilya'nın önünde yapmayacağım. Bu kan kardeşler arasında.

"Çalışmalarınız için teşekkür ederim," diye başımı sallıyorum Ilya'ya. "Gidebilirsin."

"Elbette, Pakhan." Dizüstü bilgisayarını kapattı ve başka bir şey söylemeden çıktı. Sonra sadece ben ve Valentin kaldık.

Bana Natalya'yı anlatmak için can attığını hissedebiliyorum. Söylediği hiçbir şeyi tartışmayacağım. İtalyanların kızlarından biriyle evlenirsem imparatorluğumuzun karşı karşıya olduğu tehdit hemen azalır. Ama bunu yapamam. Natalya'nın gitmesine izin verme düşüncesi beni hasta ediyor. Onunla ilişkiyi kesmek bir seçenek değil.

Eğlenceli bir proje, oynanacak bir oyuncak olarak başladı. Şimdi hiçbir şeyin onu benden almasını istemiyorum. Ama onun için imparatorluğumu feda eder miyim?

"Dinle dostum," diye başlar Valentin. "Sen benim İtalyanlara danışmanlık yapıyorsun, bu yüzden onlarla nasıl başa çıkacağınız konusunda size tavsiyelerde bulunmak benim görevim."

"Biliyorum."

"Eee? Hangisi olacak-Tizziana La Plata mı, Giovanna Santarelli mi, yoksa Nina Cuzzo mu?"

Başımı salladım. "Düşünmem için bana bir saniye ver." Gidip kanepeye oturuyorum ve boşluğa bakarken şakaklarımı ovuyorum. Tüm sorunlarımın bir çözümü . Sadece onu bulmam gerekiyor.

Düşün, Andrei. Bu senin beklediğin meydan okuma. Natalya senin içindi. Seni bunun için hazırladı. Kazanmanın bir yolunu bul. Her zaman yaparsın.

Valentin ve ben seçeneklerimizi düşünürken sessizce oturuyoruz. "Bunun ne olduğunu biliyor musun?"

Sonunda söyledim.

Valentin'in başı döndü. "Ne?"

"Bu." Elimi hiçbir şeye sallamıyorum. "Tüm bu saçmalıklar. Birisi Devraldığım zamanki koşulların aynısını yeniden yaratmaya çalışıyorum."

Bana göz kırpmıyor ve sonra kaşlarını çatıyor. "Sanırım... öyle."

"Beni devirmek ve yeni Pakhan olmak için kaos yaratıyor ve zayıflık arıyorlar. Yoldaş Vadim'e yaptığımın aynısını yapıyorlar. Bizim yaptığımızı."

"Ama neden?" Valentin soruyor. "Nikolai'nin bir takipçisi yok. O çetesi olmayan yalnız bir kurt. Nasıl yönetebilir ki?"

"Nikolai'den bahsetmiyorum. Onu kim işe aldıysa ondan bahsediyorum. Nikolai o Arnavut paralı askerleri getirebilirdi ama paralı askerler ona sonsuza kadar sadık kalmayacaktır. Son Bratva ve mafya ailesini yok etmeyi planlamıyorsa, asla gücü ele geçirdiğinde onu elinde tutabildi."

"Ve onu işe alan kişi de öyle."

Başımı sallıyorum ve ikimiz de tekrar sessizliğe gömülüyoruz. Bu bizi hiçbir yere götürmüyor. Yine de ikimiz de umudumuzu koruyoruz, ofiste volta atarken umutsuzca çözümler düşünmeye çalışıyoruz. Birbiriyle çelişen o kadar çok düşünce beynimi dolduruyor ki hepsini bir arada tutamıyorum.

Huzursuzlanmaya başladım. Natalya'yı düşünüyorum. Onu bu gece malikaneye nasıl geri göndereceğimi. Sabaha kadar beklemenin bir anlamı yok. Yakında ciddi bir şeyler olması gerekiyor.

Yine de, onu içine soktuğum bu çekişmeden nefret ediyorum. Onu çeşitli kafesler arasında ileri geri gönderiyor. Bu olmalı onun için yorucu.

Sadece biraz daha, meleğim, sanırım. Tüm bunlar bittikten sonra, tasmanı gevşetip yerine bir halka takacağım.

Parmaklarım yumruk oldu. İtalyanlar bundan hoşlanmayacak. Ama o zamana kadar onlara ihtiyacım kalmayacak.

Birden aklıma bir fikir geldi.

"Bunun arkasında gerçekten İtalyanların olduğunu mu düşünüyorsun?" Valentin'e sordum.

"Bilmiyorum. Ama aklıma başka biri gelmiyor. Onlar olmak zorunda, Ilya ne derse desin. O zeki biri ama bazen çok fazla düşünemiyorsun. Sadece harekete geçmeniz gerekir."

"O zaman harekete geçelim," dedim ona. "İtalyanlarla bir toplantı ayarlayın. Bu gece. Onlara kızlarını getirmelerini söyle. Ben bir seçim yapacağım ve ittifakımızı kuracağız."

Valentin'in çenesinin yere çarptığını duyar gibiyim.

"Gerçekten onlardan biriyle mi evleneceksin?"

"Hayır," diye . "Ama öyle olduğumu düşünmelerine ihtiyacım var. Tüm yeraltı dünyasının Pakhan'larının bir ittifak kurmaya hazır olduğunu düşünmesine ihtiyacım var.

Yem bu. Bu gerçeği ortaya çıkaracaktır. Eğer bizim gizemli meydan okuyan İtalyan çetesinin bir parçası değilse, ittifak mühürlenmeden önce saldırmak zorunda kalacak ve biz de onu gölgelerden çıkarmış olacağız. Eğer bunca zamandır İtalyanlarsa, o zaman saldırılar durmalı, değil mi? Blöfünü görelim. Nikolai bu haberden sonra durursa

yayılırsa, İtalyanların da işin içinde olduğunu anlarız. O zaman intikamımızı alırız ve hepsini katletmek için benden izin almış olursunuz."

Valentin'in yüzünü muzip bir sırıtma

kaplıyor. "Bana uyar.

"Mükemmel. Sen tuzağı kur. Ben yem olacağım. Detayları bana mesaj at. Etkinlikte buluşuruz."

Natalya'ya bunu yaptığım için şimdiden kendimi kötü hissederek kapıya yöneliyorum.

Bunu asla öğrenemeyecek. İstedğini alacak. Onu bu gece malikaneye geri göndereceğim, tüm bu pisliklerden uzakta. Ve ne zaman Toz duman yatıştıktan sonra onu serbest bırakacağım. O zaman istediği yerde yaşayabiliriz.

Ama önce bizi oraya götürmeliyim.

"Bekle. Nereye gidiyorsun?" Valentin seslendi.

"Aslında evleneceğim kıza," diye bağıriyorum ona.

Tüm bunları telafi etmek için ona bir şeyler getirmeliyim, diye düşünüyorum, aklıma bir fikir gelmeden önce.

Bir şey biliyorum.

NATALYA

Andre'nin dönüşünü duyduğumda saatlerdir bilgisayarımda aynı 3D modele bakıyordum.

Kahretsin, diye düşünüyorum, vücuduma bakarken. Hâlâ daha önce duştan sonra kurulandığım kısa havluya sarılı. I kendimi değiştirmeye ikna edemedim. Hiçbir şey yapamayacak kadar dikkatim dağınık.

Bir çıkmazın içindeyim ve bundan nasıl kurtulacağımı bilmiyorum. Belki de Mimarlık okulu bana göre değil. Belki de pes etmeli ve sadık bir ev kadını olmalıyım.

"Natalya?"

İç çekiyorum. "Burası."

Sandalyeme gömülüyorum ve Andrei'nin kapıdan hantalca girdiğini görmek için tam zamanında tembelce dönüyorum.

Çenem düştü.

"Bunlar da ne?" Nefes nefese kaldım.

O kadar yüksek bir kitap yığını taşıyor ki yüzünü bile göremiyorum.

"Bunlara kitap deniyor," diye şaka yapıyor ve yığını yere koymak için çömeliyor.

"Söylemiyorsun." Sandalyemden fırladım ve onun yanında diz çöktüm. Kalbim güm güm atmaya başladı. "Bunlar mimarlık ders kitapları. Nereden aldın bunları?"

"Illinois Üniversitesi kitapçısı," Andrei pantolonunu indiriyor. Bir elini terli saçlarında gezdiriyor. Tüm bu kitapların ne kadar ağır olduğunu hayal bile edemiyorum ve onları buraya kadar benim için mi taşıdı? "Kitabevini temizledim. dışarıda."

"Sen... ne dediğimi hatırladın."

"Gerçek ders kitaplarıyla çalışmayı tercih ediyormuşsun. Dinliyorum, küçük geyik. İnanın bana, biliyorum."

Parmaklarım yığının en üstündeki kalın kitabın sayfalarını hızla karıştırıyor. Planlar ve renkli resimlerle dolu. Kendimi bir metnin içinde çoktan yarı yarıya kaybolmuştum.

"Teşekkür ederim," diyorum. Öne doğru uzanarak, Andrei'yi kollarımla sararken havlunun vücudumdan kaymasına izin veriyorum.

O da bana sarıldı.

"Mutlu yıllar, küçük geyik."

Burnumu kırıştırıyorum. "Bugün benim doğum günüm değil." "O zaman neden doğum günü kıyafetini giyiyorsun?"

Arkasına yaslanıyor ve çıplak bedenime uzun uzun bakıyor. Sanki beni daha önce hiç çıplak görmemiş gibi kızarıyorum.

"Ben... Ben duştan yeni çıktım," diye yalan söylüyorum. Andrei saçımın bir tutamını eline alıyor. "Saçların kuru."

"O duş birkaç saat önceydi."

Yüzümü avuçluyor. O zümrüt yeşili gözler ruhumun derinliklerine işliyor.

"İyi misin?"

Dokunuşuna gömülüyorum. Avucunun sıcaklığı stresimi eritiyor. Hâlâ yüzleşmem gereken zor kararı düşünmemeye çalışıyorum. O bekleyebilir. Bu çok daha kolay.

"Ben iyiyim. Sadece biraz stresliyim."

"Senin için başka bir hediyem var."

Başımı yana eğiyorum. "Bir tane daha mı?"

"Seni malikaneye geri gönderiyorum, tıpkı istediğin gibi. Helikopter her an burada olabilir."

"Benimle geliyor musun?"

Andrei gülümsüyor ama gözlerindeki bakışta hüznü bir şey var. "Hayır, meleğim. Burada bana ihtiyaç var. Ama her gün ziyarete geleceğim. Geçen seferki gibi olmayacak. Söz veriyorum."

Stres geri döner.

Andrei malikanede olmadan, o lanetli şeyi kullanmakta özgür olacağım. Telefon. Ama onun düşünceli hediyesinden sonra daha da fazla şüphe duymaya başladım. "Kitaplardan memnun musun?" diye soruyor.

"Evet."

"Helikopterde yer varsa onları da yanınızda götürebilirsiniz." Küçük bir kahkaha paylaşıyoruz. Andrei bakışlarını bana kilitliyor.

"Teşekkür ederim," diye

fısıldıyorum. "Bunu hak

ediyorsun." "... Hak

ettiğimden emin

değilim."

Çenem düşüyor ve Andrei parmaklarıyla yanağımı okşuyor. Sonra elimi tutuyor ve yüzüme doğru kaldırıyor.

"Sen dünyayı hak ediyorsun, küçük geyik," diyor elimin arkasını öperek. "Seni seviyorum."

Gümbür gümbür atan kalbim durdu. Dünya sessizleşiyor.

Onu doğru mu duydum?

Andrei Zherdev az önce beni sevdiğini mi söyledi?

"Gerçekten mi?" diye sorduğumu ama sanki bir film izliyor gibiyim. Bedenimden kopmuştum.

"Gerçekten mi?" diye başını sallıyor Andrei. O zümrüt gözler her zamankinden daha güçlü yanıyor. "Beni seviyor musun?"

Elimi aramızda tutarken başparmağı avucuma bastırıyor. Zihnim yarışmaya başlıyor. Söyleyebileceğim tek şeyi söylüyorum. Gerçeği.

"Ben... Ben bilmiyorum."

Elimi sıkıca kavırıyor ama gözlerindeki ateş titriyor. İncindiğini anlayabiliyorum ve bu kalbimi acıtıyor. Ama ona yalan söyleyemeyeceğimi de biliyorum.

Ne haltlar bilmiyorum. Ve o bunu hiç kolaylaştırmıyor.

"Anlaşıldı."

Uzakta, alçak bir gümbürtü tam bir kükremeye dönüşüyor.

"Helikopter geldi," diyor Andrei. Beni ayağa kaldırdıktan sonra nihayet elimi bırakıyor. "Sen git giyin. Ben kitaplarla ilgileneceğim."

"Andrei, ben-"

Elini kaldırıp beni durdurdu.

"Dediğimi yap meleğim. Gitme vakti geldi. Yakında görüşürüz." Dönüp uzaklaşırken gözlerimde yaşlar birikiyor.

Ne yaptım ben?

Andrei'nin itirafının üzerinden iki gün geçti ve hala her düşündüğümde verdiğim tepkiden irkiliyorum. Ama bu hiçbir şeyi değiştireceğim anlamına .

Sözünü tuttu, aldığımdan beri günde iki kez konağı ziyaret ediyor. Geri. Ama sadece yemek yedik ve biraz sohbet ettik. Beni öpüyor ama sevişmiyoruz. Beni dinliyor ama sanki orada değilmiş gibi hissediyorum.

Kalbim o kadar ağır ki göğsüm ağrıyor. Ben bile yapamadım gizli telefonumun yanına gitmeye cesaret edemiyorum. Ama benim de çalışabileceğim gibi değil. Andrei'nin harika hediyeleri bile beni odaklanmış. Ne zaman ders kitaplarından birinin sayfalarını açsam, tek düşünebildiğim o oluyor.

Onu seviyor muyum yoksa bu sadece bir tür dengesiz Stockholm sendromu mu?

İncelemek dursun, anlayacak enerjim bile yok. Çoğunlukla yatakta kalıyorum. Acıktığımda mutfağa . Artık burada daha fazla nöbetçi var ama yatak odama gidip gelirken her zaman açık bir yol bırakıyorlar. Bunun için minnettarım. Kimsenin beni böyle görmesini istemiyorum.

Yatakta dönüp saate bakıyorum. Saat sabahın ikisi. Normalde şimdiye kadar çoktan uyumuş olurdum ama vücudum kullanmadığım için huzursuzlanmaya başladı. Tavana bakıp net düşünmeye çalışıyorum ama tüm düşüncelerim karmakarışık.

Andrei ve ben bu akşam yemek yedik ama ben zar zor yiyebildim. Coğunlukla sessizce oturduk, ara sıra sohbet etmeye çalıştık. Hiç kabul etmediler. Sonunda Andrei bir telefon aldı ve gitti. Helikopterin uçup gittiğini duydum, sonra yattım.

O zamandan beri dönüp duruyorum. Neden bu kadar zor olmak zorunda?

Bir süre daha tavana bakıyorum. Sonra karnım guruldamaya başlıyor. Neredeyse iki gündür tam bir öğün yemedim ama bunu hak ettiğimi de düşünmüyorum.

Çok fazla olana kadar açlık sancılarına katlanmaya çalışıyorum.

"Siktir et," diye mırıldanarak çarşafı bir kenara fırlatıyorum. Bir uyurgezer gibi karanlık koridorlarda yavaşça mutfağa doğru yürüyorum ama kapının hemen dışında duruyorum.

Sesler duyuyorum.

biri var.

"Pavel dur!" diye kıkırdıyor bir

kız. "Sadece yalvarırsan."

Duvara yaslanıp dinlerken nabzım hızlanmaya başlıyor. Kızın sesini tanıyorum -Andrey'in aşçılarından birine ait... Anya, sanırım adı buydu- ama adamınki bana yabancı geliyor.

Kahretsin.

Açlıktan ölüyorum ama içinde başka insanlar varken o mutfağa girmem mümkün değil. Belki burada biraz beklersem giderler.

"Pavel. Sana durman için yalvarıyorum," diye devam ediyor Anaya.
"Başımız belaya girecek."

"Pakhan burada değil. Seni cezalandıracak tek kişi benim." "Natalya burada. Bizi yakalayıp ona söyleyebilir."

"Böyle bir şey olmayacak. Yatak odasından çıkmıyor." "... Acıkmadığı sürece, o zaman mutfağa gelir."

"Uyanması için çok geç. Endişelenmeyi bırak."

"Hayır. Ben ciddiylim."

Yanağımı duvara dayayıp kapıdaki aralıktan bakıyorum ve tam zamanında Anya'nın Pavel'in omzuna bir tokat atıp onu ittiğini görüyorum. Adam ipucunu almıyor ve ben daha gözümü kırpamadan Anya'nın üzerine atlıyor.

Bu kez Anya onun yüzüne tokat atar. Pavel'in kafası yana kayar ve Anya onun etrafından dolanır.

"Sana durmanı söylemiştim!" Anya boğuk bir nefesle bağırır.

"Her neyse," diye homurdanıyor Pavel, zedelenmiş egosunu okşarken. "Ben sadece Hâlâ yapabiliyorken bu malikanenin tadını çıkarmak istersiniz diye ama sanırım bunu çok fazla..."

"Ne demek hala yapabiliyorken?"

Pavel huffs. "Duymadın mı? Pakhan evleniyor. Bu olduğunda, artık sana ihtiyacı kalmayacak. Bir daha asla böyle bir malikanede sevişmeye bu kadar yaklaşamayacaksın. Hazır fırsat varken bundan yararlanmana yardım edeyim dedim..."

Daha yakına eğildim. Neden bu?

"Kapa ," diye verir Anya. "Karısının da yemek yemesi gerekecek. Ben hiçbir yere gitmiyorum."

"Hüsnükuruntu," diye alay ediyor Pavel. Tezgâha yaslanarak ayaklarına bakıyor. "Kelimeler tükendi. Şu mafya ailelerinden İtalyan bir kızla evleniyor. Onlar bizden farklı yemekler severler... bilirsin, İtalyan yemekleri gibi. Senin uzmanlık alanın Rus yemekleri. Buna gerek kalmayacak. Muhtemelen kendi getirecektir. Sonra hepimiz fettuccine ve cannoli yiyerek şişmanlayacağız... yani sen hariç herkes..."

"Sen tam bir pisliksin," diye Anya.

Konuşmaya devam ediyorlar ama ben onları duymuyorum. Tüm vücudumu soğuk bir ter kapladı. Pavel neden bahsediyor? Andrei ne zamandan beri bir İtalyan'la evleniyor?

Pavel ve Anya'nın konuşmasına yavaşça geri dönerken boğazıma bir korku çukuru doluyor.

"Doğru," diye omuz silkiyor Pavel. "Pakhan şu anda İtalyan ailelerle bir ittifak kurmak için görüşüyor. Hepimiz dün duyuruldu. Yakında evlenecekler. Olan bunca şeyden sonra çabuk olmalı."

"..." Anya'nın nefesi benim inançsızlığımı yansıtıyor.

Tüylerim diken diken oldu. Andrei'nin beni malikaneye geri göndermesinin gerçek nedeni bu muydu, başka biriyle evlenirken beni uzak tutmak için mi?

Kalbim milyonlarca parçaya ayrıldı.

Bunu neden yapsın ki? Onu sevdiğimi söylemediğim için mi?

Dehşet midemi pençeliyor. Diz çöküp bağırsaklarımı kusmak istiyorum ama duvara karşı felç olmuş durumdayım. Gökyüzü her an düşebilirmiş gibi hissediyorum.

"Yıllardır bunun hakkında konuşuyorlar," diye devam ediyor Anya. "Gördüğüm zaman inanacağım. Pakhan yemeğine çok bağlı. Belki karısı İtalyan yemeği yer, o da Rus yemeği yer."

"Pakhan sadece gücü önemser," diye hatırlatıyor Pavel ona. "Bu şehirdeki hükümdarlığını sağlamlaştıracaksa her şeyi yapar. Ve duyduğuma göre, İtalyan kızlarından affedici eşler çıkmamış, özellikle de mafya ailelerinden geliyorlar. Onu mutlu etmek için ne gerekiyorsa yapacaktır."

"Onunla evleniyor. Bu her kızı mutlu etmeye yeter," diye karşılık verir Anya. "İttifakı mühürledikten sonra, iyi davranmak zorunda değil. artık. Ona diğer kızlara davrandığı gibi davranacak..."

Pavel sırtmaya başlar. "Peki diğer kızlara nasıl davranıyor? Natalya'ya oldukça iyi davranıyor gibi

görünüyor." "Evet, şey-"

"Küçük misafirimize ne olacağını düşünüyorsun?" Pavel araya girer.

"Kim bilir... Yine de haklısın. Belli ki ondan hoşlanıyor. Belki de diğer mülklerinden birine taşınır, böylece onu saklı tutabilir."

"Bundan şüpheliyim. İtalyanlar hiç mutlu olmazlar."

"Şaka yapıyorsun, değil mi?" Anya homurdanır. "Bu şehirdeki her donun en az bir metresi vardır. İtalyanlar için neredeyse bir zorunluluk. Neden bilmiyorum..."

Ben nefes nefese kalmaya başlayınca sesleri kayboluyor. Gözlerim yaşla doluyor. Yanaklarım yanıyor.

Bu gerçek olamaz.

Hayır, kendime söylüyorum. Öyle. Her şey mantıklı.

Bunca zamandır Andrei hakkında yanılmışım. Ben onun için küçük kirli bir sırdan başka bir şey değilim. Beni hiç gerçekten önemsediy mi?

Lanet olsun. Beni sevdiğini söyledi... ve şimdi bunu mu öğreniyorum? Çıkarıcı piç.

Dönüp merdivenlere doğru koşuyorum. Daha fazla duymak istemiyorum, ama sözlerini aklımdan çıkaramıyorum. Andrei... evleniyor... bir İtalyanla...

Benimle ilgileneneğini söyledi ama sonunda beni bir tutsağa dönüştürdü. Beni sonsuza dek tuzağa düşürmesine izin veremem. Beni daimi esiri yapmasına izin vermeyeceğim.

Merdivenlerden u dönüşü yapıp arka verandaya yöneliyorum. O telefona ihtiyacım var.

ANDREI

"Tam bir belasıydı," diye homurdanarak kravatımı çıkardım.

"Ama buna değdi," diye belirtiyor İlya. "İtalyanlar senin samimi olduğuna ikna olmuş görünüyordı... beni kandırdığından değil."

"Demek , ha?" Limuzinin renkli camından dışarı bakarak ofluyorum. "Yoksa Valentin mi söyledi?"

Valentin koltuğunda sallanarak, "Ben muhbir değilim," diye mırıldanıyor. Toplantıdan dolayı hâlâ biraz çakırkeyifti. Bu kadar çok İtalyan'ın olduğu bir etkinliği kavgaya karışmadan atlatabilmesinin tek yolu buydu.

"Tehlikeli bir oyun oynuyorsun Pakhan," diye uyarıyor İlya.

"Her zaman öyleyimdir."

"Onlarla oynadığınızı öğrendiklerinde ne olacak?"

"Zamanı geldiğinde bununla ilgileneceğim. Şimdi, bir içki al ve sahte evliliğime ve gerçek bir ittifaka kadeh kaldırabilirsin... ya da ayık kalıp Valentin'in bu gece için şoförü olabilirsin. Eminim kafayı ."

"Parti yapmak ister misin?" Valentin bana sırtıyor.

Başımı salladım. "Hayır. Ben dönüyorum. Helikopter zaten bekliyor."

"Gerçek bir evli adam gibi konuştun."

"Keşke gerçek nişanlına dönüyor olsaydın," İlya.

"Ben. Natalya benim karım olacak... eninde sonunda..." Çenemi sıvazlıyorum ve Natalya'ya onu sevdiğimi söylemekle ne kadar aptallık ettiğimi düşünüyorum.

Lanet olsun. Neyim var benim böyle? Her zaman bundan daha fazla kontrolüm vardı. Ama o bana bir şeyler yapıyor.

Doğru olmadığından da değil, ağzımdan kaçana kadar bu kelimeyi kullanmayı hiç düşünmemiştim. Yine de gerçeği bilmesine sevindim. Bir gün, duygularıma karşılık vereceğini biliyorum. I sadece biraz daha sıkı çalışmalıyım. Ve bu gece döndüğümde başlayacak. Artık garip akşam yemekleri yok. Artık havadan sudan konuşmak yok. Ona söyleyeceğim. Her şeyi. İtalyanlarla olan bu karmaşadan hoşlanmayacak ama bilmesi gerekiyor. Artık sır yok.

"Bu da ne böyle?" Limuzin bir köşeyi dönerken Valentin koltuğundan fırlayıp yüzünü cama dayadı.

Bakışlarını takip ediyorum.

"Bu bir yangın mı?" Öne doğru eğilerek soruyorum.

Uzakta, geniş turuncu bir parıltı ufuk çizgisini kaplıyor. Siyah duman karanlık gökyüzüne doğru yükseliyor.

"Bu büyük bir yangın," diye açıklıyor Ilya.

"Nereden geliyor?"

Birden hepimizin telefonları çılgınca çalmaya

başlıyor. "Bizimkilerden biri," diye kükrüyor Valentin.

Ilya öfkeyle ekranını bantlamaya başlar. "Saldırganlar hâlâ olay yerinde," diye hırlıyor. "Onları iş üstünde yakalayabiliriz."

"Sonunda," diye homurdanıyor Valentin, .

Yumruğumu bölmeye vuruyorum ve şoför bölmeyi aşağı yuvarlıyorum.

"Planlar değişti," diyorum ona. Ama ona yeni varış noktamızı söylemeden önce duraksıyorum. Bir yanım hâlâ malikâneye dönüp Natalya'yla aramı düzeltmek istiyor.

Hayır. Yapamam. Sorumluluklarım var.

Beklemek zorunda.

Limuzin gıcırdayarak hareket ederken Ilya, "Sanırım İtalyanlar değilmiş," diye sırtıyor.

Valentin silahlarının dolu olduğundan emin olmak için kontrol ederken, "Yüzüne vurmaya gerek yok," diye kıkırdıyor. "Ama seni affedeceğim... eğer bu piçlerden benden daha fazlasını öldürmeyi başarırsan."

"Bu seve seve oynayacağım bir oyun." Kendi

silahımı kuruyorum.

"Bu bir oyun değil," diye hırladım. "Bu bir savaş."

NATALYA

Son mesajıma yanıt gelmesini beklerken sağ ayağım durmaksızın tozlu zeminine vuruyor.

Çıkmak istiyorum. Şimdi!

Yanaklarım acıyor ama son gözyaşlarımı da sildim. Geriye kalan tek şey öfkeli bir kararlılık.

Andrei beni kullandı. Bana ihanet etti. Ama aynı zamanda sonunda ondan kurtulmam için gereken bahaneyi de verdi.

Peki ben neden mutlu değilim? Neden bu kadar mutsuzum?

Çünkü sen de onu seviyorsun, kendime bağıriyorum. Çünkü o senin kalbini kırdı.

Elimde titreyen telefon çalıyor ve dikkatimi telefona veriyorum o.

Kaçışın için her şey hazır, canım. Hazır mısın? Kalbim çarpıyor ama tereddüt etmiyorum.

Evet.

Şu an neredesin? Kulübede.

Güzel. Seni bekleyen bir aracım var. Tek yapman gereken onu. Kulübeden çıkın ve araziye geçerek ormana doğru ilerleyin. Takip et

Talimatlarımı aynen uygula. Yürü. Yavaşça. Dikkatleri üzerinize çekmeyin ve ilk silah sesini duyana kadar koşmaya başlamayın.

Gümbür gümbür atan kalbim son kelimeyi duyunca yerinden fırladı. Kim bu adam? Ne atışı?

Sadece dediğimi yap. Ben senin babanım. Güven bana. Şimdi kaçma şansın var. Seni o canavardan kurtaracağım ve bir daha sana zarar vermeyeceğinden emin olacağım. Şimdi git ve arkana bakma. Git!

Nabzım hızla atıyor. Soru sormak için zaman yok. Yakında cevaplarımı alacağım.

İşte bu kadar.

Son bir derin, titrek nefesle, çürük kulübeden dışarı çıkıyorum. Ormana ulaşmak için çimenliğe geri dönüp kuzeye gitmem gerekecek.

Yürümeye başladım.

Dışarısı soğuk değil ama bacaklarım uyuşmuş gibi. Ayaklarımın yere bastığını bile fark etmiyorum.

Telefon tekrar çalıyor.

Ağaçlara ulaştığında dur. İlk atışı bekle. Duyduğun zaman sağa doğru koş. Araba yoluna doğru. Kimse seni takip etmeyecek. Seninle orada buluşuruz. İyi şanslar, sevgili tatlı kızım. Bunu yapabileceğini biliyorum.

Omzumun üzerinden konağa bakıyorum. Yüzlerce ışıkla parlıyor. Yatak odamdan yayılan sıcak ısıltı balkonda hâlâ parlıyor. Bilgisayarımın ekranı duvarda yanıp sönüyor. Uygulama projem o sabit diskte. Bütün kitaplarım orada.

Sadece Andrei'den değil, tüm bunlardan da uzaklaşıyorum. Bana hiç sahip olmadığım bir şans vermeye çalıştı. Ben de almaya çalıştım. Şimdi her şey çok uzak görünüyor. Çok soğuk.

Titrek bir nefes yutuyorum.

Andrei gittiğimi öğrenince ne yapacak? Bana bir düşman gibi mi davranacak? Ya da daha kötüsü, bir yabancı gibi mi?

Ona ihanet ettiğim için beni öldürmeye çalışacak mı?

Bilmiyorum. Bildiğim tek şey, beni asla kendi isteğiyle . Ne olursa olsun, beni aramaya devam edecek, tıpkı ilk tanışmamızdan sonra yaptığı gibi. İstediyinden vazgeçmeyecek kadar kararlı.

Ve beni istiyor.

En azından ben öyle düşünmüştüm.

Sessiz gece havasında bir silah sesi patladığında düşüncelerimden sıyrılıyorum. Manzara boyunca yankılanıyor.

Sonra gece patlar.

Telefonum çalıyor ama kontrol etmiyorum. Artan silah sesleri beni ileri fırlatıyor. Koşmaya başladım.

Nereye gittiğimi düşünecek zamanım yok. Tarlanın geri kalanını ağaçlara doğru koşarak geçiyorum, sağıma doğru sertçe dönüyorum ve araba yoluna doğru koşmaya devam ediyorum.

Patlayan silah sesleri havayı boğucu bir kakofoni içinde dolduruyor. Bu hissediyor Kulak zarım patlayacakmış gibi. Düzgün düşünemiyorum. kadar hızlı koşmaya devam ediyorum.

Garaj yoluna girdim ve sola doğru kayarak yola ıktım. Ama oraya vardığımda bir araba göremedim. Doğru yerde miyim acaba?

İşaretimi kaçıırırsam ne olur? Chicago'dan kilometrelerce uzaktayım. Andrei'den önce oraya varma şansım yok.

Birdenbire, çatırdayan havayı gıcırdayan lastiklerin sesi bastırıyor. Beyaz bir minibüs arkamdan hızla yaklaşıp birkaç metre ötemde durduğunda yüksek sesle çığlık atıyorum.

Yolcu kapısı çarparak açıldı ve ben içeriye baktım.

Sürücü koltuğundaki adamı hemen tanıdım. Rüyalarımındaki adam. Kabuslarımdan. O nefret dolu fotoğraftaki adam Andrei'nin

kasasında. "...

Baba?"

Arabadan atlıyor ve beni kollarının arasına alıyor.

"Sorun yok, hayatım," dedi. "Artık güvendesin."

ANDREI

Natalya'nın yatak odasına açılan paramparça pencerelere bakıyorum. Kurşun delikleri balkonu işaretliyor. Ölü bedenler çimenleri kaplıyor.

Yumruğumu sıkıp mermer bir büste yumruk atıyorum ve onu . Natalya gitti. Ve ben dünyayı yakıp yıkmaya hazırım.

Hepsi benim hatam.

"Ne. Ne. Sikeyim. Ne oldu?"

Valentin bile vahşi öfkem karşısında irkildi.

"Bu bir tuzaktı," diye homurdanıyor ve evin arkasındaki ormanı işaret ediyor. gerekçesiyle. "Tetikçi şurada mevzilenmişti. Ama alarm çalmadan önce kadar çok hedefi vurduklarına göre oldukça hızlı hareket ediyor olmalılar. Görünüşe göre tüm güvenlik ekibimizi öldürmüş. Beş yüz metreden fazla mesafeden kafasına ateş etti. Sonra evin diğer tarafına geçti ve personelin geri kalanının işini bitirdi. Tüm saldırı on beş dakikadan az sürdü."

"Nikolai." Hırladım.

Valentin başını sallar. "Öyle olmalı. Başka hiç kimse bunu başaramazdı. Şehir merkezindeki yangın dikkat dağıtıcıydı. Bu adam Arnavutlar. Bu artık neredeyse kesinleşti. Daha önce yakaladığımız kurtulanlar hâlâ sorgulanıyor ama eminim eninde sonunda ağzından kaçıracaklardır - özellikle de Nikolai'nin onları başarısızlığa uğratmak için tuzağa düşürdüğünü öğrendiklerinde."

"O şerefsiz. Nereye gitti? Natalya'yı nereye götürdü?"

"Hala garaj yolundaki lastik izlerini takip ediyoruz, ancak minibüsün araziye hiç girmediği oldukça açık..." Valentin yutkunuyor, bir sonraki söyleyeceği şeyden korkuyor. "Görünüşe göre şoförle buluşmak için dışarı çıkmış."

Ona doğru döndüm, dişlerimi sıkarak tısladım. "Bu da ne demek şimdi?"

Ayaklarına bakar. "Gitmek istediği anlamına geliyor."

İtiraf etmekten nefret ediyorum ama en mantıklı açıklama bu. Bu koordineli bir saldırıydı ve Natalya da işin içinde olmalıydı.

Siktir. Siktir. SIKTIR.

Neden? Nasıl?

... Telefon...

"Pakhan, bunu görmelisin." Ilya kapının girişinde duruyor ve bize ilerlememizi işaret ediyor.

"Ne?" Şak diye söyledim.

"Emin değilim, ama bileceğinizi hissediyorum."

Çenemi esneterek onu araba yoluna kadar takip ediyorum. Siyah lastik izleri benimle alay ediyor. Natalya'nın gönüllü olarak bir yabancıyla gittiği düşüncesi kanımı kaynatıyor.

" tarafa."

Ilya kaldırımın kenarına çömelir ve
Karanlıkta bir şey. Yanına çömelene kadar ne olduğunu anlayamıyorum.

" ne lan..."

Uzandım ve tanıdık bir arma aldım. Benim armam. Çığlık atan kafatası koyu kanla lekelenmiş. Kara engerek bana doğru tıslıyor.

"Bu senin arman, değil mi?" Ilya soruyor. "Neden biri onu bulmamız için buraya bıraksın ki?"

Valentin bize katılıyor ve kartviziti gördüğünde gerildiğini hissedebiliyorum. "Bunun burada ne işi var?" diye soruyor şaşkınlıkla.

Parçaların bir araya gelmesi bir saniye sürüyor ama kanım donuyor.

"Her zaman benim armam değildi," diye gürleyerek ayağa kalkıyorum. Başım çatlayacak gibi. Kalbim öfkeyle çarpıyor. "Onu son Pakhan'dan çaldım onu devirdiğimde. Onu kendimin yaptım. Ama benim olmadan önce ona aitti."

Ilya başını eğiyor. "O öldü, değil mi?" "Öyle olması gerekiyordu."

Valentin armayı alır ve inceler. "İşaretlere bak. Yaralar. Kan. Hayır... bu ..." "Konuş," diye emrediyorum.

"Ayarladığımız patlama... son Pakhan'ı öldüren patlama... onun ofisindeydi. Oraya daha önce birçok kez gitmiştik. Bu değil mi arma tanıdık geliyor mu? Yani, hepsi aynı görünüyor, ama bunun boyutu?"

"Bunun onun ofisinin arması olduğunu mu düşünüyorsun?"

Ilya onu inceliyor. "Bir patlamadan kurtulmuş gibi görünüyor."

"Bu da bana patlamadan başka nelerin kurtulduğunu merak ettiriyor..." Aramızda soğuk bir rüzgar uğulduyor.

"Hayır," diye alay ediyorum. "O öldü. On iki yılı aşkın bir süredir ölü."

Valentin yüzünü buruşturuyor. "Cesedini asla teşhis edemedik."

"Çünkü o binanın yıkıntılarındaki her ceset cayır cayır yanmıştı. Kimse bu boktan kurtulamazdı."

"O zaman bu kartviziti kim bıraktı?"

Tepeyi alıyorum metal bükülüp şekilsiz hale gelene kadar kenarlarından büküyorum. Sonra onu garaj yoluna fırlattım. Gümbürdeyerek uzaklaşıyor, gece havasında yankılanıyor.

"Hâlâ ona sadık olan birinden gelmiş olmalı."

"İmkânsız," diye hatırlatıyor Valentin. "Kimse ona sadık değildi. Kazanmamızın bir nedeni de bu."

"Ya öyle ya da hâlâ hayatta." "Yani-"

"O hayatta değil."

"O zaman Natalya'yı kim aldı?"

Öfkeden kör oldum. Sonra baktım, Valentin'in yakasına yapışmışım.

"Pakhan..."

Yüzündeki ifade beni kendime getirdi. Bu benim kan kardeşim. O benim tarafımda. Buradaki herkes öyle.

Yıllar sonra ilk kez bileğimdeki yanık izleri zonklamaya başlıyor. İpi hatırlıyorum. O adam beni hapsedip bir hayvan gibi bağladığında ettiğim yemini hatırlıyorum. Hatırlıyorum

Sonunda kaçtıktan sonra saklanmak zorunda kaldığım soğuk, yalnız baraka. Aylarca,

Bir korkak gibi yaşıdım çünkü onu edecek kadar güçlü değildim.
Tek yapabildiğim onun resmini duvara asmak ve
Sonsuz öfke ve nefret. Onu yaktım. Vurdum. Oydum. Bıçakladım. Ama
hiçbir şey daha iyi olmadı.

O ölene kadar hiçbir şey düzelmedi. Onu ben
öldürdüm. Yaşıyor olamaz. Buna izin
vermeyeceğim.

Omzumun üzerinden bakıyorum. "İlya. İşini yap. Bu boku .
Helikopterle şehre dönüyoruz. İndiğimizde cevaplar istiyorum."

Görev bilinciyle başını sallıyor. "Elimden geleni yapacağım."

Valentin sessiz kalıyor ama arkamı kolladığını biliyorum. Ben dönüp
yolu gösterirken o da beni takip ediyor.

"Bu gece bitecek."

" olmaz..."

On limuzinin arkasında oturuyoruz,
Şehir merkezindeki ofisime doğru ilerlerken İlya aniden bilgisayarından
başını kaldırıyor.

Ona bakıyorum. "Cevaplarımı aldın mı?"

"Ben... Ben bilmiyorum. Bu gerçek olamayacak kadar
çılgınca geliyor." "Açıkla. Şimdi açıkla."

Dizüstü bilgisayar bana bakacak şekilde çeviriyor. "Bu. Natalya
hakkında. Çıkmaz sokaktaydım, bu yüzden bir önseziyi takip ettim.
Natalya'nın her şeyle bağlantısı varmış gibi hissettim.
Bu. Ben... Sanırım haklıydım."

Tüm vücudum gerildi.

"Nasıl?"

"Bu... şey, biliyorsunuz onun hakkında daha fazla bilgi arıyordum - emirleriniz doğrultusunda. Ama bunca zamandır Datsyuk ailesinin geçmişini araştırıyordum. Daha spesifik olarak. Natalya'nın babası Vladimir Datsyuk'u arıyordum. biri yok gibiydi. Bir dereceye kadar, o da bilmiyordu. Yalan söylediğini düşünmüyordum, ama bir şeyler doğru gitmiyordu..."

"Bunu zaten biliyoruz."

İşaret parmağını kaldırıyor. "Ah, ama sorun da bu, anlıyor musun?"

"Hayır. Anlamıyorum."

Sanki söylemek üzere olduğu şeye tam olarak inanamıyormuş gibi gergin bir şekilde gülüyor. "Datsyuk'un onun soyadı olmadığı ortaya çıktı. İlk başta birinin aile kayıtlarını sildiğini düşünmüştüm. Ama şimdi... kahretsin... Datsyuk'un annesinin adı olduğunu öğrendim, bu da babası Vladimir'in farklı bir soyadı olduğu anlamına geliyor. Onun annemin adı..." Bilgisayarında bir şeyler yapıyor ve güzel bir kadın resmi çıkıyor - Natalya'ya tıpatıp benzeyen bir kadın. "Vera Datsyuk."

Resme bakıyorum. Bu Natalya'nın annesi olmalı. Kardeş gibi görünüyorlar.

"Yirmi yıl önce Natalya iki yaşındayken ölmüş. Görünüşe göre Natalya, kızına Vera'nın soyadını veren babası tarafından kısa bir süre büyütülmüş, ancak gerçek adı kızının üzerinde kalmış. orijinal doğum belgesi. Bu yüzden onun hakkında hiçbir şey bulamadık. Sekiz yaşlarındayken koruyucu aileye verilmiş ve koruyucu bakım görevlilerine soyadının Datsyuk olduğunu söylemiş. Onun için yeni bir kimlik oluşturdular - yeni bir doğum belgesi ve her şey - ama o isim... ne diyorsunuz ona- bir takma ad."

"Peki kim o?" Valentin araya giriyor. "Gerçek ne?"

Ilya bilgisayarında başka bir şey yapıyor. "Vera Datsyuk... Vladimir ile evliydi. Vladimir Anatolievich Dimitrov... ya da sizin deyiminizle Yoldaş Vadim - görevden aldığınız Pakhan."

Midem bulanıyor.

Natalya... en nefret ettiğim düşmanımın kızı mı?

"Bu doğru olamaz," dedi Valentin bana bakarak. "Vadim'in bir kızı olduğunu hiç ."

Birden Natalya ile yediğim ilk akşam yemeğini hatırladım. Malikane. Bana çocukluğuyla ilgili silik anılarını nasıl anlattığını. Büyürken babasının evinden çıkmasına nadiren izin verildiğinden bahsetti.

"Hayır..." Ellerimi yüzüme doğru iterek homurdanıyorum.

Valentin, Ilya'ya havlıyor. "Yanılıyorsun. Bu doğru olamaz."

"Hayır. Bu doğru. Kanıt tam burada. Ben bile güçlük çekiyorum ama doğru olmalı. Natalya öldürdüğünüz adamın kızı... yani sözde öldürdüğünüz adamın."

Yüzümü ellerimden ayırıyorum.

"Sence onu o mu kaçırdı?"

"Mantıklı olurdu, mi?"

Valentin homurdanıyor. "Bu Vadim'in Nikolai ile çalıştığı anlamına gelir. Ama bu mümkün değil."

"Neden?"

"Çünkü Vadim bir şekilde hala hayatta olsaydı, beş parasız ve güçsüz olurdu. Yönetimi devraldığımızda tüm mal varlığına el koyduk. Söyle ona, Pakhan."

Tüm bunları anlamlandırmaya çalışırken zihnim allak bullak oluyor - eğer bu doğruysa, o zaman en başından beri bana tuzak mı kuruluyor yoksa bu sadece vahşi bir tesadüf mü?

Natalya'nın adımı haykırışını düşündüğümde kalbim titriyor. Bana sarılışını. Bana gülümsedi. Gülüşünü Ben. Kollarımda uyuyakaldı.

"Babasının o küçük bir kızken ortadan kaybolduğunu söyledi," diye mırıldanıyorum onlardan çok kendime. Tüm acı verici parçalar yerine oturuyor. Bu beni hasta ediyor.

"Sekiz yaşlarındayken ölmüş olmalı," diye iç geçiriyor İlya. "Vadim'in ölüm belgesinde on iki yıl önce öldüğü yazıyor. Neredeyse yirmi yaşında, değil mi? Zaman çizelgesi birbirine uyuyor..."

"On iki yıl, lanet olsun," diye küfrediyor Valentin nefesinin altında. "Eğer biraz akılsaydı, para bulmak için bolca zamanı olurdu. Ayrıca, paramızı çalarken gerçek bir servet çaldı- aklama operasyonları."

"Bunu Nikolai yaptı," diye hatırlatıyorum ona, dikkatimi tekrar toplayarak. "Bu da Vadim'in bunu yapması için ona ödeyecek parasının henüz olmadığı anlamına geliyor."

İlya omuz silkiyor. "Belki de ona kârdan pay vereceğine söz vermiştir?"

Valentin aynı fikirde değil. "Hayır. Bu hiç mantıklı değil. Nikolai gibi bir adama peşin ödeme yapmalısın. Aksi takdirde, çaldığı tüm parayı alır, sonra da seni öldürür. Bu daha önce de oldu. Vadim'in deliliğine rağmen, bu kadarını anlayabilirdi."

"O zaman Nikolai'yi kendisi için çalışmaya nasıl ikna etti? Adamlarımızı katletmesini ve iş yerlerimizi soymasını nasıl sağladı? Onu nasıl

Natalya'nın dairesini yaktı? Neden yaktı?" Ilya belli ki sesli düşünüyor, ama bu her Şeyi bir araya getirmeme yardımcı oluyor.

Limuzin Club Silo247'nin önünde durdu ve ben arka kapıyı tekmeleyerek açtım.

"Lanet olsun!" Aya a fırladım ve Valentin'i işaret ettim. "Elimizdeki tüm adamları sokağa çıkarın. Daha önce savaşta de ildiysek Şimdi kesinlikle  yle."

"Evet, Pakhan."

Alt kattaki cephaneli e vardığımızda çoktan telefonundan askerlere emir vermeye başlamıştı.

" nce Nikolay'ı yakalamalıyız," diye strateji belirliyor Ilya. "Eğer ölürse, sadece gereken bir tehdit eksilmiŐ olmayacak, aynı zamanda kalan Arnavutların ve Vadim'in işe almayı baŐardığı diğer kiŐilerin de moralini ."

Valentin telefonunu bir kenara koydu. "Bunca zamandır Nikolai'yi arıyorduk. Onu Şimdi bulabileceğimizi düŐündüren ne?"

Şifreyi kırıp zırhlı kapıyı iterek açıyorum, ama içeri adım atmadan önce Valentin ve Ilya'ya dönüyorum.

"Natalya'yı bul," diye açıklıyorum, büyüyen öfkem ve artan endişem arasında kaybolmamaya çalışarak. "Onu bulursak onu da buluruz."

"Vadim'le birlikte olması gerekmez miydi?" Valentin soruyor. "Ne de olsa onun babası."

Homurdanıyorum ve bulabildiğim en büyük silahı

kapıyorum. "Hayır. Vadim'le birlikte olmayacak." İçim

 alkalanıyor.

"Neden olmasın?"

Hırladım. "Çünkü Vadim'in Nikolai'ye nasıl ödeme yaptığını biliyorum. Parayla değil... kızıyla ödedi."

Silahı kuruyorum ve her kafatasına iki kurşun sıktığımı hayal ediyorum. Lanet olası hayvanlar. Vadim, Natalya'yı bu şekilde malikaneyi terk etmeye ikna etti. O onun babası. Onu koruması gerekiyordu. Onun yapacağına inanıyordu. Şimdi, onu hayvanlarla besleyecek. Kurtlar.

Hayır.

Ona izin vermeyeceğim.

Valentin ve Ilya oldukları yerde durdular. "Nikolay'a... kendi kızıyla mı ödeme yaptı?"

"Vadim'in biri olduğunu hatırlamıyor musun?" . "Düşmanlarına saldırmak için araçlar kullanır, kendi bir sır. Düşmanlarının müttefiklerinden şüphe etmesini sağlayacaktı. Birbirlerine düşman oldular. Bana da aynı şeyi yapıyor. İtalyanlardan şüphe etmemi ve onlarla ittifak yapmayı ertelememi sağladı. Artık şüphe etmiyorum. O hayatta... ama çok uzun süre hayatta kalamayacak."

Tüfeği omzuma ve duvardan bir Glock alıyorum. Kemerimin altına giriyor. İki tabanca daha.

"Ama Nikolai'yle birlikteyse Natalya'yı nasıl bulacağız?" Valentin soruyor. "Onu buraya kadar takip etme şansımız olmadı..."

Ilya .

"Malikânedeki güvenlik kameralarına erişimim var..." diye yüksek sesle düşünür. "Eğer minibüs kameraya yakalandıysa, izini . Tek yapmam gereken uydu yayını üzerinde çalıştığım yeni bir algoritmayla birleştirmek..."

", " diye emrediyorum. "Konumu öğrenmez tüm adamlarımıza iletin ve saldırıya hazırlanın."

"İtalyanları çağırmaya ne dersiniz?" Valentin soruyor. "Artık müttefikimiz olmaları gerekiyordu, unuttun mu?"

"Hayır," diye . "Bu benim kavgam."

Ve benim kızım, sanırım.

Resmen affedildin, küçük geyik.

Ama sadece beni kurtaracak kadar uzun süre hayatta kalırsan.

NATALYA

Bir şeyler ters gidiyor.

Malikaneden beri beni takip eden bir huzursuzluk bu.
Ve yol aldıkça daha da ağırlaşıyor.

"Neredeyiz biz?" Minibüsün camından bakarak soruyorum.

"Güvenli bir yer," diyor babam. "Andrei Zherdev'den uzakta bir yerde.
Merak etme canım. Her şey bitti. Seni asla bulamayacak..."

Sanayi mahallesindeki bir deponun yanında yavaşlıyoruz. Neredeyse

hiç düşünmeden, "Eninde sonunda... olacak," diye iç geçiriyorum.

"Hayır, yapmayacak," hırlıyor babam. "Bu yüzden buradayız.
Bakacağı son yer burası. Ve o piç seni aramaya çıkacaktır. Neyse ki,
zamanını daha iyi geçirmesi için bir dizi başka dikkat dağıtıcı şey
hazırladım."

"Dikkat dağıtıcı mı?" Kafam karışmış bir şekilde sordum.

Babam beni konağın önünden aldığından beri zihnim dönüp duruyor.
Ona o kadar çok soru sormak istedim ki, ama cevap veremeyecek kadar
gergin görünüyordu.

Bu buluşmayı mahvetmek istemiyorum. Ama umutsuzca olduğunu
bilmek istiyorum. Göründüğünden çok daha fazlası varmış gibi geliyor.
Belli ki babam tek başına çalışmıyor. Güçlü biri
ona yardım etti. Sanki koca bir ordu malikaneye geri dönmüş gibiydi, ama
babam bir nereden bulmuştu ki?

"Geldik." Motoru kapatıyor ve koltuğunda dönerek bana bakıyor. "Andrei Zherdev'i unut. Beni anlıyor musun? O senin için öldü. Ve yakında, dünya için de ölü olacak." Kapıyı açtı ve minibüsten dışarı çıktı. "Şimdi benimle gel."

Tereddüt ediyorum. Kalbim o kadar ağırlaştı ki onu kaldıracabileceğimden bile emin değilim.

"Onu öldürecek misin?" Bu planın saçmalığı dank etmeden önce soruyorum. "... Senin gibi biri böyle bir adamı nasıl öldürecek?"

Bu babamı çılgına çevirdi. Minibüsün etrafından dolanıp yolcu kapısını yırtarak açtı.

"Benimle bir daha asla Andrei Zherdev hakkında konuşmayacaksın!" diye bağırıyor, çıldırmış bir halde. "Onu aklına bile getirmeyeceksin. Anlaşıldı mı?"

Kolumdan tutup beni depoya doğru çekti. "Dur! Baba, canımı yakıyorsun."

Beni ileri doğru çekti ve açık bir kapıdan geçerken tökezledim.

"Hayır. Beni incitiyorsun," diye . "Neler olduğu hakkında hiçbir fikrin yok. Hayatım boyunca Bratva'yı senden uzak tutmak için çalıştım ve Sonra o piç kurusu tam da yanlış zamanda ortaya çıktı ve seni tüm bunların ortasına sürükledi. Senin benim kızım olduğunu bile bilmiyor ve hâlâ bunu yüzüme vuruyor." Korkunç bir küçümseme yüzünü buruşturuyor ve uzaklara bakıyor.

"Bu şehri bir zamanlar ben yönettim... Ta ki o beni öldürmeye çalışana kadar. Bunu biliyor muydun? Andrei Zherdev'in öz babanı öldürmeye çalıştığını? Uğruna çalıştığım her şeyi çaldı, her şeyi! Ve şimdi kendi kızım onu öldürebileceğime inanıyor musun? Sana göstereceğim Natalya. Herkese göstereceğim."

Kulaklarıma kan hücum ediyor.

"Az önce ne dedin sen?" Her şeyi anlamaya çalışarak mırıldanıyorum.
"Bu şehri sen mi yönettin? Sen neden bahsediyorsun?"

"Aptal kız. Şimdiye kadar anlamışsındır diye ama sanırım anlamamışsın. Andrei Zherdev'den önce ben Pakhan'dım. O beni devirdi. Ve bu süreçte neredeyse beni öldürüyordu."

Babam gömleğini kaldırıp yanık izleri ve derin yara izleriyle kaplı parçalanmış gövdesini ortaya çıkardığında nefesim kesiliyor. "O patlamadan kıl payı kurtuldum. Ama kabusum daha yeni başlıyordu. On iki yıl boyunca saklanmak ve sıradan bir pislik gibi yaşamak zorunda kaldım. Ama sonunda, yeniden yükselme zamanım geldi. Ve sen benim anahtarısın."

Bana doğru adım atıyor ama ben .

"Sen Pakhan mıydın?" Kulaklarıma inanmakta güçlük çekerek

ağzımı açtım. "Doğru. Ve yine olacağım. Yakında."

"Neden... neden bana söylemedin?"

"Çünkü sen bir çocuktun. Bu dünya için yaratılmamış değerli küçük bir kız. Seni saf tutmak zorundaydım. Seni güvende tutmak zorundaydım. I -"

"Güvenli mi?" Sözünü kestim. "Beni terk ettiniz! Geçtiğimiz on iki yıl boyunca hayatta kalmak için mücadele ettim. Tek başımaydım baba. Tek başıma. Çok yalnız... Neredeydin?"

"Hazırlanıyorum."

"Ne için hazırlanıyorsunuz?"

"Bunun için hazırlanıyorum. İntikamım için. Geri dönmem için. Senin için..."

Başımı sallıyorum. Sonunda onu tekrar gördüğüm için hissettiğim mutluluk buharlaşıyor. Geriye kalan tek şey kızgınlık. "Sen hiç

benim hakkımda."

"Ben yapmam gerekeni yaptım!" diye kükrer. "Ve şimdi iyiliğe karşılık verme zamanın geldi. Tek dileğim seni kilit altında tutabilmektir. şimdiye kadar. Senin saflığını kurtarabilirdim. O zaman bana çok daha yüksek bir fiyat getirebilirdin. Ama sorun değil. Seni affediyorum. Her şey yine de planlandığı gibi olacak."

Yutkunuyorum. "Ne... Neden ?"

Babam gözlerini devirir. "Bir imparatorluğu yıkmak pahalı bir iştir, sevgilim. Sen benim ödememsin. Bunun için sana teşekkür ederim."

Aniden, kabus gibi bir kahkaha çorak depoyu dolduruyor. Korkuyla titriyorum ve geriye doğru sendelemeye başlıyorum ama hızla paslı bir duvara çarpıyorum.

O gülüş. O gülüşü biliyorum.

"Ne güzel bir , Yoldaş Vadim."

Nikolai gölgelerin arasından çıkıp babamın yanına geliyor. Dizlerimin bağı çözülüyor ve kirli zemine çöküyorum.

"Sen... sen onu benim daireme gönderdin..." Farkındayım.

Babam sadece başını sallar. "Hayır. Sen benim muhatabım değilsin. Artık yok hayatım. Nikolai ve ben bir anlaşma yaptık. Artık ona aitsin. Kendisine ait olanı almaya gitti. Ben karışmadım."

Nikolai babamın omzunu sıvazlayıp bana doğru ilerlemeye başladığında gökyüzü yerle bir oluyor. Bir topun içine kaybolmak istiyorum. Bu kâbustan uyanmak istiyorum. Ama kaçış olmadığını biliyorum.

Bu dünyada beni gerçekten önemseyen tek adamdan kaçtım ve şimdi bunun bedelini ödeyeceğim.

Nasıl bu kadar aptal olabilirim?

Mutfakta duyduklarını unutma, diye kendime telkinde bulunuyorum. Ama kelimeler düz düşüyor. Her şey bundan daha iyidir.

"Andrei..." Sessizce törpülüyorum, ağrıyan kalbim göğsümü parçalıyor.

"O da neydi?" Nikolai alay ediyor. "Yüksek sesle konuş kızım. Baban seni duyamaz."

İçimden bir şey koptu. Dönüp deponun girişine doğru fırladım. Ama Nikolai o kadar hızlı hareket ediyordu ki ben onu görene kadar Yüzüm onun devasa göğsüne çarptı. Kollarımı tuttu ve arkamdan tutturdu.

Ona karşı koymaya çalışıyorum ama faydası yok. O korkunç, manyak kahkahasını atıyor ve ben donup kalıyorum.

"beni!" Hıçkıra hıçkıra ağlıyorum.

"Bunu neden yapayım ki?" Nikolai gülmeye devam eder. "Dışarıda tehlikeli bir dünya var. Ama burada benimle güvendesin."

"Andrei seni bulacak," diye bağırdığımı duyuyorum. "Seni öldürecek." "Bundan şüpheliyim."

Nikolai saçlarımdan bir avuç tuttu ve beni tekmeleyerek sürükledi. Tozlu depo zemininde çığlık atıyor. Babam sakince kenara çekilip geçmesine izin veriyor.

"Bana yardım et," diye yalvarıyorum.

Omuz bile silkmiyor.

"Neden oturmuyorsunuz?" diye homurdandı Nikolay.

Beni metal bir sandalyeye öyle bir fırlatıyor ki nefesim kesiliyor. I Yerden bir ip çekip beni bağlamaya başladığında nefes nefese kaldım.

"Seni bulacak," diye tekrar nefes nefese kaldım. "Seni öldürecek."

"Buna cesaret edemez. Sen yanımdayken olmaz. Tüm gücüne rağmen, Andrei Zherdev yumuşaktır. Seni incitme riskine girmez. Öte yandan benim böyle bir kısıtlamam yok."

Nikolai beni bağlamayı bitirdiğinde çeneme bir fiske vurdu. Kurtulmaya çalışıyorum ama ip daha çok batıyor. Gözlerim yaşlarla doluyor, ama ağlamak istemiyorum. Bu adamlar bu tatmini hak etmiyorlar.

Babam orada öylece duruyor ve çarpık dudaklarında garip bir gülümsemeyle izliyor. Nikolai bana sırtını dönüyor ve ellerinin tozunu .

Başımı eğiyorum.

Gözlerimden yaşlar süzölmeye başladığında üzüntü korkuya ağır basıyor. Yanaklar. Andrei'nin beni sevdiğini nasıl söylediğini hatırlıyorum. Çok samimiydi. Çok şefkatliydi. Ona inanmıştım. Ama kendi kalbime inanmak istemedim. Ben de onu seviyordum. Sadece bunu kendime itiraf etmekten çok korkuyordum.

Ve sonra başka biriyle evlendiğini duyduğumda, kendimi aklanmış gibi hissettim. Kalbimi ona açmamakta haklıydım, en azından ben öyle düşünmüştüm. Şimdi pişmanım. Hem de nasıl pişmanım.

Kendime karşı dürüst olsaydım, en azından biraz umudum kalırdı.

Ama artık tüm umutlar kayboldu. Andrei beni kurtarmaya gelmiyor. Başka birini buldu ve bunu yapması için onu ben zorladım.

"Bu senin için kolay olmayacak, kızım," diye bağılıyor Nikolai. Kafa derimi tutuyor ve kafamı geriye doğru yırtıyor. "Sen zaten benimken benden kaçtın. Hakkı olmadığı halde o hainin seni izin verdin. Bunu telafi edeceksin. Ve nazikçe değil. Seni istediğim gibi kullanacağım.

O pisliđi tuzađa dűűűrmek için seni kullanacađım. Seni benden almanın bedelini űdeyecek, tıpkı senin ona izin vermenin bedelini űdeyeceđin gibi."

"Anlaűmamızı unutma," diye araya giriyor Papa. "Andrei Zherdev'i űldűrmesi gereken benim. İntikamımı almak için on yıldan fazla bekledim."

"Sen űdűlűnű al, ben de benimkini." Nikolai parmaklarını yűzűmde gezdiriyor. "Sana ihanet eden adamı űldűreceksin. Ben de sevgili, tatlı kızına űlműű olmayı diledeteceđim. İűleri yoluna koymanın tek yolu bu."

Boğazımı tutup sıkıyor.

"űimdi bizi yalnız bırak Vadim. Kızın ve benim telafi etmemiz gereken kayıp zamanlarımız var."

ANDREI

Gözlerimi kısarak depoya bakıyorum. "Buranın doğru yer olduğuna emin misin?"

Valentin telefonunu kontrol eder. "Bunlar koordinatlar Ilya iletili. Eğer biri hata yaptıysa, o yaptı ve ikimiz de biliyoruz ki o yapmaz... ne kadar nefret etsem de Bazen itiraf et."

"Terk edilmiş görünüyor." Zemin kattaki açık garaj kapısından içeri bakıyorum. "Minibüs burada değil."

"değiştirmiş ya da saklamış olabilirler."

"Belki." Yukarıdaki duvarlardaki boş pencereleri tek tek inceliyorum. "Burası Vadim'e hiç benzemiyor. Ne nöbetçi var, ne gözcü, hiçbir şey yok."

"Bunun tek açıklaması Nikolai'den başka kimsesinin kalmamış olması. Yangını başlatan Arnavutlar, Nikolai'nin ve hepsini ya öldürdük ya da yakaladık."

"Eğer durum buysa, o zaman aklını kaçırmış demektir," diye . "Çok erken saldırdı. Oraya kolayca saldırabilirdik." Elimi gözlerimin üzerinden geçiriyorum. "Bundan hoşlanmıyorum."

"Şey... bu bir tuzak da olabilir."

"Ben de öyle düşünüyorum. Ama bunu öğrenmek için beklemeye niyetim yok. Natalya içerideyse, harekete geçmeliyiz."

"Ilya öyle olduğuna ikna olmuş görünüyor." Valentin telefonunu kaldırarak bana bu depoya giren beyaz bir minibüsün geliştirilmiş uydu görüntüsünü gösteriyor. "Bekle. Başka bir şey gönderiyor."

Sola kaydırıyor ve bir video görüntünün yerini alıyor. Başka bir aracın depoya girmesini izliyorum. Köşede gömülü bir görüntü beliriyor. Sürücü aynasının görüntüsünü gösteriyor.

"Kahretsin," diye ikimiz de aynı anda

küfrediyoruz. Bu Nikolai.

Çenemi sıkıp binaya geri dönüyorum. O içeride. Kızımı aldı. Ölecek amına koyayım.

"Siktir!" Valentin yine tıslıyor. "Bir tane daha .
Bak."

Telefonunu tekrar kaldırıyor. Bu kez beyaz minibüs depodan ayrılıyor. Yerleşik görüntü açılıyor ve ikimiz de Vadim'i direksiyonda görüyoruz.

Bir hayalete bakıyor da olabilirim. Yani,

o yaşıyor.

Bunu değiştireceğim.

"Hangi cehenneme gidiyorsun?" Görüntüye bakıp homurdanıyorum. Her içimden bir ses peşinden gitmek için bağılıyor. Ama eğer gidiyorsa, bunun tek bir anlamı olabilir.

Nikolai içeride Natalya ile yalnız.

Tam o anda binadan delici bir çığlık yükseliyor. Sesi hemen tanıdım.

Natalya.

"Sikerim böyle işi," diye kükreyerek sokağa fırlıyorum.

Ama Valentin elini uzattı ve beni yakaladı. "Oraya yalnız gitmeyeceksin. Henüz desteğimiz yok ve bu bir tuzak gibi kokuyor."

"Umurumda değil."

"En azından çocukların bekle. Saldırı emrini veren sendin."

"Hayır. Eğer bu bir tuzaksa, Nikolai bir kuşatma bekliyor demektir. Ben yalnız gideceğim. Onu gafil avlamak yeterince aptalca olabilir."

Valentin beni daha da sert geri çekiyor.

"Sen aklını kaçırmışsın. Ne kadar güçlü olduğunu biliyorum kardeşim. Ama Nikolai Fist'e tek başına karşı koyamazsın. Bu intihar olur. En azından yardım etmeme izin ver."

"Hayır. Bunu yalnız yapmalıyım. Sen ve Ilya Vadim'in izini sürün. Yakalayın şu pislği. Canlı olarak. Bu sefer gerçekten öldüğünden emin olmak istiyorum. O yüzden ben kendim yapana kadar onu tutun."

Tekrar kaçmaya çalışıyorum ama Valentin tüm gücünü beni kamçılıyor.

"Andrei..."

Adımı söylediğini duymak beni neredeyse kendime getiriyor. Valentin bana asla Andrei demez. Ciddi olmadıkça.

Sonra Natalya'nın tekrar çığlık attığını duydum ve kararımı verdim.

"Dinle," diyorum ona, omuzlarını tutarak. "Eğer bana bir şey olursa, sen devralacaksın. Sana güveniyorum. İyi bir Pakhan olacaksın."

Yüzü buruşuyor ama sonunda ne anlamış gibi görünüyor. Oraya girmem gerekiyor. Ve bunu şimdi yapmalıyım.

Başını sallıyor ve gözlerini indiriyor. "Pekala. Git hadi. Kızını kurtar. Arkanı kollarım."

Valentin ön kolunu bana doğru çeviriyor ve ben benimkini onunkine çarpıyorum. Sonra ikimiz de kollarımızı birbirimize doluyoruz ve ben ayrılıyorum.

Caddeyi koşarak geçerken arkama bakmıyorum. Kan kardeşime güveniyorum. Valentin yapılması gerekeni yapacaktır. Ben de öyle.

çekmeden garajdan içeri girdim. Tüm zemin kat terk edilmişti ama o çığlık üst kattan geliyordu. Hikayeler. Merdivenlere yöneliyorum, yedinci kata ulaşana kadar basamakları çıkıyorum. Sonra bir çığlık daha duvarları parçalıyor ve doğru yerde olduğumu anlıyorum.

O burada.

"Geliyorum küçük geyik," diye homurdanıyorum nefesimin altında.

Susturuculu tabancamı omuz kılıfımdan çıkarıp kapıyı gıcırdatarak açıyorum. Elbette Nikolai açık zeminin karşısında duruyor, alaycı kahkahası karanlıkta yankılanıyor. Nikolai'nin Sadece onu görmek bile beni öfkeliendirmeye yetiyor ama sonra Natalya'yı görüyorum ve midem bulanıyor.

Bir sandalyeye bağlı. Yanakları ağlamaktan kızarmış ve çiğ. Hıçkırıkları boğuk.

"Sadece öldür beni," diye meydan okurcasına yalvarıyor. "Asla senin olmayacağım."

Nikolai'nin kahkahası daha da yükselir. "Hayır. Ölü olarak işime yaramazsın... henüz."

Bıçağı gördüğümde silahımı sıkıca kavradım. Nikolai bıçağın kör kenarını yanağından aşağı, boynuna ve göğüs dekoltesine doğru sürüklüyor. Saldırmaya hazırlandım.

İçeri dalamadan önce, odanın üst köşesinden gelen parıltı yakalıyorum. Dikkatim oraya yöneldi. Tavana bir misina bağlanmış. Odanın uzunluğu boyunca, doğruca kapıya doğru uzanıyor.

Siktir, sanırım. İşte tuzak.

Kapının hemen üstünde bir şey sallanıyor olmalı. Eğer itersem Şimdi içeride, doğrudan kafama düşecek. Nikolai'yi tanıyorsam, bu bir el bombası ya da başka tür bir patlayıcı olacaktır. Paramparça olacağım.

Natalya'nın buna tanık olmasına izin vermeyeceğim. İçeri girmenin başka bir yolunu bulmalıyım.

Ben sessizce merdiven boşluğuna koşarken Natalya "Siktir git," diye mırıldanıyor. Köşede kırık bir pencere var. Dikkatlice itip açıyorum ve aşağı bakıyorum.

"Kahretsin..."

Yüz metreden fazla bir düşüş bana bakıyor. Yanlış bir hareket ve ben ölürüm. Ama umurumda değil. Natalya'nın bana ihtiyacı var.

Silahımı yeniden kılıfına sokarak çıkıntıya tırmanıyorum ve yavaşça başka bir kırık pencere setine doğru kayıyorum.

"Ölmene izin verilmeden önce, beni kral yapmalısın. Nikolai'nin "Yeraltı dünyası" dediğini duydum. Pozisyonumu alıyorum. "Bunu nasıl yapacağını biliyor musun?"

Natalya'nın doğrudan Nikolai'nin yüzüne tükürdüğünü görmek için tam zamanında vitraydan bakıyorum. Nikolai hemen yüzüne bir tokat atıyor. Kafası yana savruldu.

Pencere çerçevesini tuttum ve silahımı çıkardım. Öfke imgelerimi fark ediyor... sonra Natalya'nın gözleri tekrar açılıyor. Beni fark ettiğinde yüzüne yayılan şaşkınlık ifadesini görebiliyorum. Ağzı seslenmek için açılıyor ama parmağımı dudaklarıma götürüp kalması için yalvarıyorum

Sessiz. O anlıyor. Okyanus mavisi gözleri parlıyor. Çatlamış dudaklarını çürük bir gülümseme dolduruyor.

Ben de gülümsüyorum.

Sonra Nikolai onun saçlarından bir avuç tutuyor ve onu tekrar yerine çekiyor. "Beni dinliyor musun, kızım?"

"Hayır," diyor Natalya. Boğazından delice bir kahkaha dökülüyor. İşte benim kızım.

"Başlasan iyi olur. Çünkü size tam olarak ne olacağını söyleyeceğim ve kendimi tekrar etmeyeceğim. İlk olarak, sen dizlerinin üstüne çöküp bana tapacaksın. Sonra, parmağına yüzüğü taktığımda mutluluk gözyaşları . Gülümseyeceksin Düşün. Yeraltı dünyasına benim yeni kral olduğumu söyleyeceksin. Sonra da babanı herkesin önünde katledişimi izleyeceksin. O piç artık hükmedecek kadar güçlü değil. Yeterince zeki değil. Ya da. Meşruiyetini yeniden kazanmak için o kadar çaresizdi ki, her şeyi bana nasıl teslim ettiğini göremiyordu. Eski Pakhan'ın kızı bende. Ben onun yasal varisiyim. Ben kral olacağım ve sen de-"

"Kral olmayacaksın," diye araya giriyor Natalya.

Sakin ol küçük geyik, ona söylemek istiyorum. Onu daha fazla zorlamadan önce bana bir saniye ver.

Umutsuzca başka bir tuzağın izlerini ararken gözlerim duvarlarda ve odanın her köşesinde yarıyor. Daha fazla misina ilkin kesiyor, ama söyleyebileceğim kadarıyla hiçbir pencereye doğru gitmiyor. Sadece emin olmalıyım. Natalya'nın hayatını riske atmayacağım.

"Ben bu dünyanın gördüğü en büyük katilim," diye kükrüyor Nikolai. "Ama bu artık yeterli değil. Sıkıldım. Bu yüzden şimdi Bu şehirdeki son Rus'a, İtalyan'a ve suç örgütüne boyun eğdireceğim. Ayaklarıma kapanacaklar, çünkü kapanmazlarsa ben kapanacağım.

kişisel olarak varlıklarını sona erdirmek. Gerçek bir Pakhan bunu yapar. Baban gibi değil, emirlerini yerine getirmesi için kendisinden daha büyük adamlar tutuyor."

"Sen. Yapacaksın. Asla. Olmayacaksın. Pakhan," Natalya yutkunuyor, dudaklarını yeni bir manyak gülümseme geriyor.

"Neden olmasın ki?"

"Çünkü sadece bir kişilik yer var. Ve Andrei Zherdev senin kışını tekmeleyecek."

"Seni kaltak." Nikolai Natalya'nın saçını bırakır ve bıçağını kaldırır. "Bana karşı gelenlere ne olduğunu tüm dünyaya göstereceğim. Bu olacak yüzünün her yerine

oyulmuş." Bu kadar yeter.

"Sikerim böyle işi," diye kükreyerek pencereyi tekmeledim. Nikolai'ye nişan alırken camlar etrafımda paramparça oluyor. Yukarı bakıyor, sarı gözleri kısılıyor.

Tetiği çektim.

NATALYA

Nikolai geriye doğru tökezlerken, "Al şunu," diye bağıyorum.

Bıçak elinden düşer. Andrei'nin silah sesinin yankısı kayboluyor. Acımasız kurtarıcıma bakıyorum. Bana göz kırptıyor ve kalbim yeniden canlanıyor.

"İyi misin?" diye sorar, öne doğru koşarak.

"Şimdi iyiyim..."

Ona yaklaşmak için ipi zorluyorum ama o bana ulaşmadan öfkeli bir inilti soluk silah sesinin yerini alıyor.

Andrei olduğu yerde duruyor ve silahını tekrar kaldırıyor. Göz ucuyla Nikolai'nin iri bedeninin yerden kalktığını görüyorum. Ben daha gözümü kırıpamadan ayağa kalktım.

Andrei ona ateş eder. Kurşun Nikolay'ın omzuna isabet etti ama bu onu yavaşlatmadı. Katil canavar hala bir şekilde bıçağını alıp bana doğru hamle yapmayı başarıyor.

Başımızın üzerinden bir kurşun daha geçiyor ama Nikolai onu da savuşturuyor ve Nikolai bıçağının ağzını boğazıma dayayınca Andrei ateşi kesmek zorunda kalıyor.

"Baştan savma iş ," diye hırlıyor Andrei'ye, vahşi bir hayvan gibi Hayvan. Omzundan kan damlıyor ama yaralı görünmüyor. Sadece kızgın. "Adını duyduğum Andrei Zherdev o ilk kurşunu kafama sıkardı. İkincisini de."

Andrei silahını düzelterek, "Hâlâ zaman var," diye bağıyor.

Ama Nikolai sadece başını sallar. "Hayır. Bu kız senin dikkatini dağıtıyor. Bu senin çöküşün olacak. Şansını kullandın. Bu iş bitti... eğer boğazını kesmemi istiyor..."

Bıçağı derimin daha derinlerine bastırıyor. "Hayır!"

Andrei bağıırıyor.

Sesinde daha önce hiç duymadığım bir kırılganlık var. İlk başta içimi umutla dolduruyor -beni gerçekten önemsiyor; beni gerçekten seviyor- ama bu umudun yerini hızla korku alıyor.

Korkmuş.

Tanıştığımızdan beri ilk defa kontrol Andrei'de değil. Nikolai.

"Buraya gelmek yerine Vadim'in peşinden gitmeliydin," diye tısladı Nikolay. "Ama neden gittiğini anlıyorum. Küçük oyuncağını bağırtmamı izlemek istiyorsun. Öyle değil mi? Bu konuda iyidir..."

"Geri. Geri. Siktir. Çekil."

"ne yapacaksın?" Nikolay kocaman elini ceketinin içine sokar ve bir silah çıkarır. Buna karşılık Andrei de kendi silahını ateşler.

Nikolai yıldırım refleksiyle eğilir ve kafatasını delip geçecek olan kurşundan bir kez daha kurtulur. Bir an için, bıçak boğazımdan düşüyor. Ama daha yere düşmeden Nikolai silahının namlusunu şakağıma dayıyor.

"Bunu bir daha denersen tereddüt etmem," diye hırlıyor. "Önce o gidiyor. O zaman sana acı çektiririm."

"Buna cüret edemezsin," diyor Andrei, bir adım öne çıkarak. Nikolai silahı daha derine bastırıyor. "Dene beni, evlat."

"Ne dediğini duydum. Benim yerimi alma planların hakkında. Ona ihtiyacın var."

"Hayır. Ona ihtiyacım yok. O sadece işleri kolaylaştırır. Eğer bu kız ölürse, bir tane daha alırım ve yoluma çıkan herkesi katlederim. Tıpkı senin yaptığın gibi, Pakhan."

"Sen o değilsin," diye yutkunduğumu duyuyorum.

"Doğru," diye sırtıyor Nikolai, bana ters ters bakarak. "Ben daha iyiyim."

Andrei, Nikolai'nin dalgın gözlerinden yararlanır. Üç el ateş odayı doldurur ve Nikolai'nin göğsünde patlar. Nikolai'nin silahı da patlıyor, ama güçle geriye doğru itilmeden önce değil. Kurşunu kulağımın ucunu sıyrıp geçti.

"Kızımdan uzak dur," diye kükrer Andrei.

Nikolai silahını savurur ama Andrei ona çok hızlı saldırır. Yarım saniye içinde zemini geçer ve Nikolai'yi geriye doğru çeker. Duvara çarparlar ve Nikolai'nin silahı tekrar ateş alır.

Çığlık atıyorum ve kaostan uzaklaşmak için geriye doğru yuvarlanıyorum. Ama tek yaptığım sandalyemi devirmek oldu. Yan tarafıma düştüm. İki adam hızla bana katılıyor, boğuşuyor, güreşiyor ve yerde şiddetle yuvarlanırken birbirlerine vuruyorlar.

Depodan daha fazla silah sesi geliyor. Sesin hangi silahtan anlayamıyorum. Andrei'ye yardım edebilmek için bağlarımdan kurtulmaya ama ip çok sıkı. Cildime bir çivi gibi saplanıyor. Acı veren bir ateş. Kanamaya başladım.

... Sonra, yavaşça, ip gevşiyor, kendi kanımla yağlanıyor.

Sağ bileğimi bir şekilde dışarı çıkarmayı başardığımda homurtular ve kükremeler odayı parçalamakla tehdit ediyor. Gerisi kolay. Yine de ayağa kalkmadan başımın üzerinden bir mermi sağanağı geçti. Tekrar yere düştüm.

"Koş, Natalya!" Andrei bağılıyor.

İri yarı Nikolai'nin yüzüne indirdiği yumruk, mide bulandırıcı bir çıtırtıyla kesiliyor. Andrei'nin kafası kopuyor.

Nikolai'nin devasa gövdesini Andrei'nin üzerine eğip iki dev kanlı eliyle kafasını tutuşunu dehşet içinde izliyorum. Sıkıyor ve midemi bulandıran bir başka çatırtı beni olduğum yerde donduruyor.

"Kaç, Natalya!" Andrei çığlık atıyor, çığlıkları daha boğuk hale geliyor. "Seni seviyorum. Şimdi kaç lan! Lütfen!"

Kalbim boğazımda düğümleniyor. Ama korkum kendi güvenliğimden çok onun güvenliği için. Yardım etmem gerekiyor.

Hiç düşünmeden, devrilmiş sandalyemin dibine düşmüş bıçağa doğru koşmaya başladım. Nikolai'nin ateşli bakışları üzerime dikildi.

"Sıra sende!" diye gürlüyor.

Andrei Nikolai'nin bileklerini tutuyor ve ikisini de bana tekrar bakabileceği kadar ters çevirmeyi başarıyor. O zümrüt yeşili gözler beni dinlemem için yalvarıyor. "Kaç..." diye boğuluyor. Nikolai'nin dev elleri boğazına yapıştı.

Sesindeki çaresizliği duyabiliyorum. Son bir emir gibi kalbime dokunuyor.

Gitmek istemiyorum. Ama beni kırsa bile dinlemem gerektiğini biliyorum.

"Seni seviyorum," diyorum, kelimeleri ağızımdan çıkaramadan.

Andrei'nin gözleri anlayışla parıldıyor. Yüzü kıpkırmızı oluyor. "İyi olacağım," diye mırıldanıyor.

Bastırılmış bir kükremeye Nikolai'yi yan tarafına fırlatır. İki adam duvara o kadar sert yuvarlanır ki tüm bina sarsılır gibi olur.

Çabuk .

Dinlemem gerek.

Gözlerim yaşla doldu, ayağa fırladım ve kapıya doğru atıldım. Nikolai kafasını kaldırmıyor. Andrei ile uğraşmakla meşgul.

Biri bağılıyor. Şu anda kim olduğunu söyleyemiyorum. Ama karanlık merdiven boşluğundan aşağı atlarken kan donduran çığlıklar beni takip ediyor.

Gözyaşlarımı ısııyorum. Şimdi yıkılamam. Yardım almalıyım... ama nasıl? Andrei'nin kiminle geldiğini bilmiyorum. Nerede olduğumuzu bilmiyorum. İşe yaramazın tekiyim.

Telefonumu babamın minibüsünde unuttuğumu hatırlayınca kendimi tekmeliyorum. O piç beni Nikolai'ye teslim etti ve sonra da çekip gitti. Ona güvendiğime inanamıyorum.

Merdiven boşluğundan dışarı fırlıyorum, zemin kattan geçiyorum, kaldırıma doğru kayıyorum... ve Valentin'e doğru koşarken çığlık atıyorum.

Kollarımdan tutup beni güreştiriyor. "Hey! Hey! Sakin ol, Natalya. Neler oluyor? Nerede-"

"Andrei!" Titrek bir parmakla geldiğim yolu göstererek boğuluyorum. "O... onun başı dertte. Yardıma ihtiyacı var..."

Ağlamak istiyorum. Valentin Andrei'yi kurtaracak. zorunda.

Andrei'nin kan kardeşi binaya bakıyor ama hayat arkadaşını kurtarmak için acele etmiyor. Onun yerine elimi beni uzaklaştırmaya başladı.

"!"

"Ne hakkında-"

"!" diye bağılıyor. "Şimdi tartışmayın! Seni güvenli bir yere . Andrei de bunu isterdi."

Beni caddenin karşısına ve birkaç blok aşağıya çekiyor. Siyah bir minibüs gözden uzakta park halinde duruyor ve yan kapısı kayarak açılıyor. yaklaşım.

İçeride bir düzine adamın sıkışık bir şekilde durduğunu görünce duruyorum. Hepsi tüfek taşıyor ve taktik teçhizat, kurşun geçirmez yelekler, kulaklıklar ve çelik yeleklerle donatılmışlar.

Valentin başparmağını doğru salladı. "Hadi gidelim!"

Adamlar minibüsten dışarı akıyor. Sonra köşeden daha fazla silahlı adam görünür.

Valentin beni minibüsün içine itti. "Oraya gir ve olduğun yerde kal!" diye emretti. "Ne olursa olsun bu minibüsten inmeyin. Sen Beni anlıyor

musun?"

Hızlıca başımı

salladım.

"Teşekkür ," diyor, sesi kısa süreliğine yumuşuyor.

İçeri girdim ve kapıyı çarparak kapattı. Arkamı döndüğümde Ilya'yı ön yolcu koltuğunda buldum. Dizüstü bilgisayarında hararetle bir şeyler yazıyor, varlığını fark etmek için başını bile kaldırmıyor.

"Kahretsin!" diye bağıırır. "Artık çok geç... Nikolai Pakhan'ı çoktan binanın dışına çıkardı."

"Ne?" Nefes nefese kaldım. "Nereye gidiyorlar?"

"Söyleyemem ama onları takip ediyorum. Fazla uzağa gidemezler... eğer bu konuda söyleyecek bir şeyimiz varsa."

Panik içinde yutkunuyorum. "O... o hala hayatta mı?"

İlya dudaklarını şapırdatır. "Nikolay ölmüş olsaydı Pakhan'ı başka bir yere götürmezdi. Bunun bir anlamı olmazdı."

Cevap vermiyorum. Veremem. Boğazımda bir yumru belirdi. Daha önce tuttuğum gözyaşlarım akmaya başladı.

"Ben... uh... ne yapıyorsun?" İlya rahatsız bir şekilde kıpırdanır. "Oh, hayır... lütfen... lütfen ağlama... ben... her şey yoluna girecek... sanırım."

Gözyaşlarımı silmeye çalışıyorum ama akmaya devam ediyorlar. "Özür dilerim." "Sorun değil."

Omzumda garip bir dokunuş hissettim. Kafamı kaldırdığımda, İlya olduğunu görüyorum. Beni rahatlatmak için elinden geleni yapıyor ama belli ki nasıl yapacağını bilmiyor.

"Teşekkür ," diye fısıldıyorum.

Başını salladı. "Onu bulacağız."

Nazik davranıyor ama ikimiz de bunun benim hatam olduğunu biliyoruz. Andrei beni kurtarmaya gelmeseydi bu kadar tehlikede olmazdı ve ben beni kurtarmak zorunda kalmazdı.

Eğer hayatta kalırsan, sanırım bir daha asla kaçmayacağım. Lütfen, sadece hayatta kal.

Birden minibüsün kapısı kayarak açılır ve Valentin tekrar görünür. "O gitti. Nikolai Pakhan'ı aldı."

"Biliyoruz," diye yanıtlıyor

İlya. "Onu takip edebilir

misiniz?"

"Evet. Sadece anlamaya çalışıyorum... Kahretsin... Sanırım nereye gittiğini biliyorum."

"Nerede?" Valentin ve ben aynı anda bağıırıyoruz.

"Görünüşe göre Vadim'in bulunduğu yere doğru gidiyorlar."

Nikolai'nin babamın Andrei'yi öldürebileceğine dair verdiği sözü hatırlayarak nefes nefese kaldım.

"O zaman biz de oraya gidiyoruz." Valentin beni minibüsten çıkardı ve tüm silahlı adamlar geri yüklenmeye başladı. "Koordinatları telefonuma gönder."

Ilya başını sallar. "Aye aye."

"Ne yapacaksın?" Valentin beni götürürken titriyorum. "Ne düşünüyorsun? Pakhan'ı almaya gidiyorum."

"Seninle gelmeme izin ver."

"Hayatta olmaz," diye karşılık verir. "Senin güvenliğin benim önceliğimdir." "Andrei'nin hayatını kurtarmaktan bile mi?"

Duraksar, sonra başını sallar. "O da bunu isterdi."

"Hayır! Beni dinle, Valentin-"

"Hayır. Sen beni dinle," diye tersledi. "Andrei benim Pakhan'ım. O benim kan kardeşim. O benim liderim. Ne isterse yaparım. Ne istediğini bilirim. İstiyor. O da seni istiyor. Onu kurtaracağız. Ama geri döndüğümüzde bekliyor olman gerek, aksi takdirde ölmüş olmayı dileyecek."

"Hiçbir şey yapmadan duramam."

"Hiçbir şey yapmayacaksın ve bu bir emirdir. Bir gün hizmet ettiğim kraliçe sen olabilirsin ama o zamana kadar sadece Andrei ve Andrei için en iyi olanı yapacağım. Şu anda bu, senin için en iyi olanı yapmak anlamına geliyor."

Nikolai'nin Andrei'nin kafatasını neredeyse nasıl parçaladığını hatırladıkça aklım başımdan gidiyor. O bir canavar... ama Andrei'yi öldürecek olan o değil. Babam öldürecek.

"Yardım edebilirim," diye ciyakladım.

"Dinle, çabanı takdir ediyorum ama yardıma ihtiyacımız yok. Sadece harekete geçmemiz gerekiyor."

"Hayır, anlamıyorsun. Nikolai'nin peşinden gideceksin, ama bu babamı Andrei'yi öldürmek için serbest bırakacak. Bunu yapacak olan o."

"Bu yüzden o biz onu öldüreceğiz."

Valentin'in babamın kim olduğunu öğrenince hiç şaşırmadığını fark edene kadar tartışmaya devam .

Zorlamıyorum. Şu anda endişelenecek daha önemli şeyler var.

"Babam bir yılandır," diye uyarıyorum onu. "Bir korkak. Öylece gelip onu öldürmene izin vermez. Kaç adamın olursa olsun. Andrei'yi kalkan olarak kullanacaktır. Dikkatini dağıtacak birine ihtiyacın var."

"Bunu yapabilirim."

Başımı sallıyorum. "Yapamazsın. Seni umursamıyor. Ama ben Derinlerde bir yerde hâlâ beni önemseydiğine inanıyorum. Onunla konuşabilirim. Sen, Ilya ve diğer herkes pozisyon alırken ben onun dikkatini dağıtabilirim. Bu Andrei'nin hayatını kurtarabilir..."

"... Sizinkini riske atarken."

"Umurumda değil."

". O biliyor."

"Ölürse hiçbir şey umurunda olmaz."

Adamlarını taşıyan minibüs gecenin karanlığına doğru hızla uzaklaşırken Valentin bunu düşünüyor.

Sonunda başını sallar. "Peki. Seni de yanımda götüreceğim." "Teşekkür ederim, Valentin!"

"Ben sadece işimi yapıyorum. Şimdi gidelim."

Beni caddede ilerletirken ona yetişmek için yarışıyorum. Yalnız kalana kadar daha fazla siyah minibüs bölgeden ayrılıyor.

"İşte geldik." Valentin ağır renkli camları olan siyah bir sedanın sürücü kapısını açtı. "Atla."

"Ne?" Şok olmuş bir şekilde sordum. "Ben..."

Ben araba kullanamam." "Ehliyetin var, değil mi?"

Başımı salladım.

"O zaman sen . Kullanırdım ama büyük bir silahı tutabilirsem daha güvenli olur Şimdi bin ve Andrei'yi kurtarmama yardım et."

Söylemesi gereken tek şey bu. Omuzlarımı dikleştirip direksiyonun arkasına geçiyorum. Anahtarlar kontakta. Motoru çevirirken Valentin yolcu koltuğuna tırmanıyor.

"Nereye gitmemi istiyorsun?" Arabayı vitesine takarak soruyorum.

Telefonunu kontrol ediyor. "294. Otoyol'a çık ve kuzeye git."

Dışarı çıkıyorum ve Valentin'in talimatlarına uyarak otoyola doğru hızla ilerliyorum.

Ben arabayı sürerken, o arka koltuğa doğru eğiliyor ve uzun, kare bir çantayı öne doğru çekiyor. Kilidi açıp devasa bir keskin nişancı tüfeği çıkarmasını göz ucuyla izliyorum.

"Buradan dönün," dedi bana.

"Neredeler?"

Çantayı kaldırır, silahı kucağına koyar ve telefonunu tekrar kontrol eder. "Nikolai kuzeye doğru gidiyordu ama şimdi dönüyor. Görünüşe göre doğruya, Güney Yakası'na doğru gidiyor."

Dönüp ona bakıyorum. "Burası benim eski mahallem."

Valentin yine kaşlarını çatarak telefonuna bakmadan önce gecenin ilerleyen saatlerine doğru yol alıyoruz. "Duruyor... senin eski dairenin hemen dışında. bina."

"Neden?"

"

"Bilmiyorum," diye omuz silkti Valentin. Telefonunu cebine sokup tüfeğini aldı ve pencereden gözlerini kısarak şehre baktı. Dışarıdan geçerken. "Ama fark etmez. O da aynı şekilde ölecek."

ANDREI

Öksürüyorum ve kan tadı

alıyorum. "Lanet

olsun..."

Kabarcıklı bir baş ağrısı kafatasımı parçalıyor, parçalamakla tehdit ediyor. Gözlerimi kırıştıtırıp odaklanmaya çalışıyorum ama hareket edemiyorum. Sert ipler bileklerimin, ayak bileklerimin ve kollarımın etrafındaki deriyi kazıyor.

"Tekrar uyandığını gördüğüme sevindim," diye alay ediyor Nikolai. Arabanın motoru devirleniyor ve bir tümseğe çarpıyoruz. Acı vücuduma yayılıyor. "Seni kazara öldürdüğümü sandım. Buna izin veremeyiz -yani işi kendin yapmak istemiyorsan..."

O gülüyor ve ben el bombasının omzuma saplandığını hissediyorum. Yavaşça, beni bagaja yüklerken onu göğsümün altına nasıl sıkıştırdığını hatırlıyorum. Sonra, emniyet kolunu pimi çekti. Bir santim bile kıpırdarsam, her şey bitecek.

Hay sikeyim. Ondan sonra, . Nasıl hala hayattayım?

"Bu şeyin patlamasına izin verirsem, seni de yanımda götürür," diye inliyorum.

"O kısmı açıkladığımda bilincini kaybetmiş olmalısın."
Nikolai kıkırdar. "Sandığın içini zırhlı çarşaflarla kapladım. Aramızdaki cam bölme 4 inç kalınlığında. Ellerime kanını bile bulaştırmayacağım."

O konuştuğunda aklım karışıyor ve tehlikeli bir şekilde tekrar bayılmak. İkinci kez bu kadar şanslı olmamın imkanı yok. Gözlerim kapanırsa, ölürüm.

... Ama en azından Natalya yaşayacak. O kaçtı. Önemli olan tek şey bu.

"Beni Vadim'e götürüyorsun," diye öksürüyorum, bilincimin açık kalması için kendimi zorluyorum.

"Görünüşe göre henüz beynini dağıtmamışım..."

"Ona tahtı ele geçirme planından bahsetmeyeceğimi mi sanıyorsun?"

Nikolai huffs. "Beni hafife alıyorsun, evlat. Eminim ki Vadim senden tek bir duymadan önce o geveze çeneni kapat... ama gıcırdatmayı başarsan bile, bu bana onu daha erken öldürmek için bir bahane verecek."

"Ondan korkuyorsun."

Bu onu o kadar şiddetli güldürüyor ki neredeyse arabanın kaybediyor. Bir tümseğe daha çarptık ve yüzümü buruşturarak el bombasının yerinden çıkmasını engellemeye çalıştım.

"Kokladığın o korku... senin korkun, evlat."

"Ölmekten hiç korkmadım."

"... Şimdiye kadar. Ona kadar."

Bağırmak istiyorum. Kısıtlamalarımı kırmak ve oymak istiyorum Nikolai'nin sarı gözleri dışarıda. Ama hareket edemem. Eğer yaparsam, her şey biter. Ve o haklı.

Natalya'ya aşık olana kadar ölmekten hiç korkmadım.

"Onun güvende olduğunu bilerek öleceğim için mutluyum. Adamlarım onu canları pahasına koruyacaktır."

" zaman çığlık atarak ölecekler. Ve umarım, o da öyle olur." Nikolai kasıtlı olarak başka bir tümseğe çarparken i çekiyor. Acı veren bir sarsıntı beni kalıcı bir karanlığa srklemekle tehdit ediyor. "Ah, depoda sonunda senin yerine benim için çığlık attığı o birkaç anın tadını nasıl da çıkarmıştım. O kayıtları ne kadar uzun süre dinlediğimi ve dlme o şeyleri yapanın ben olmasını dilediğimi biliyor musun?"

"... Kayıtlar mı?" Kafam karışmış bir şekilde soruyorum.

Nikolai beni görmezden geliyor. "Onun saflığını mahvetmiş olabilirsin. Ama seni mahvettim. Ve sonunda bu her şeyi telafi edebilir - Vadim rolünü düzgün oynadığı sürece..."

Sert bir sağa dönüyoruz ve ağrıyan omzum bagajın iç kısmına çarpıyor. Yüksek sesle homurdandım.

Nikolai, bilinmeyen bir noktasına geldiğimizde yolun karşısına geçmekten büyük keyif alıyor. Bir an için bayılmış olmalıyım çünkü Ben de geldiğimde bagaj açıktı.

Nikolai'nin bulanık sureti eğilip beni inceliyor. "Hala hayattayım. Çok kötü."

El bombasının pimini geri taktı ve cebine koydu. Gözümü kırıyorum ve birden tozlu bir zeminde buluyorum kendimi. Dizlerimin zerine yuvarlanmaya çalışıyorum ama biri dalağıma tekme atıyor ve tekrar yere yığılıyorum.

"İpleri tanıdın mı?" Alaycı bir ses soruyor. Vadim. "Nikolai'ye onları senin malikanenden getirttim. Bununla birlikte."

Bir kağıt parçası yere düşerken gözlerim dalgalanıyor. Bunu fark etmem sadece bir anımı alıyor.

"Bunu nasıl aldın?" Nefes almak için mücadele ederek homurdanıyorum.

Vadim meliyor ve şişman parmağını kasamda sakladığım parçalanmış fotoğrafına sokuyor. Bulunduğum yere gelmek için nelerin üstesinden geldiğimin bir hatırlatıcısı.

"Beni bu halde görmek zorundaydı," diyor parmağını silahın namlusuyla değiştirerek. "Kendi kızım. şimdi seni de aynı durumda bulmasını sağlayacağım."

"Kasama nasıl girdin lan?" Kükrüyorum, acıyla ısırıyorum. "Cevap ver bana!"

"Talepte bulunacak durumda değilsin," diye alay ediyor Vadim. Tüfeğinin dipçiği çeneme iniyor ve yanağım yere çarpıyor. "Ama yine de söyleyeceğim..." Beni çenemin altından tutuyor ve ona bakmaya zorluyor. şşte o zaman kokuyu fark ediyorum... duman ve kömür... uzak ama kesin. Neredeyiz biz? "Sen asla şifreyi değiştirdin, seni geri zekalı. Ve ikimiz de o kasanın sen onu benden çalmadan önce kime ait olduğunu biliyoruz."

"Neden şifreyi değiştireyim ki? Sen ölmüştün..."

"Öldüğümü sandınız. Öldüğümü umdunuz. Ama yanıldınız. Hem de çok yanıldınız. Neyse ki, kayıtsızlığınız benim lehime çalıştı. Böceklerle, dahili kameralara ya da dinleme cihazlarına hiç bakmadınız..." Vadim'in kirli tırnakları derimin derinliklerine batıyor. "Masum kızımı kirletirken beni dinlettin... hem de bu iplerle..."

"Bizi dinliyor muydun?"

"Başından beri."

Hay sikeyim. Nikolai'nin bahsettiği kayıtlar bunlar olmalı. daha önce arabada. Tenimi bir ürperti kaplıyor, ama bu benim iyiliğim için değil. Natalya için.

Öz babası, onu almam için yalvarırken, daha fazlası için yalvarırken, en büyük düşmanına aşık olurken onu dinledi...

"Seni lanet domuz," diye tükürdüm.

"Ben lanet olası bir dahiyim," diye karşılık veriyor Vadim. "Ben hayatta kalan biriyim. O kasada ne sakladığını gördüm ve bunu kendi avantajıma kullandım. Hâlâ da avantajıma kullanıyorum..." bağılı bedenime bakıyor. "Şimdi bana cevap ver: Tanıdık geliyorlar mı?"

Suratına kükrüyorum ve o da kafamı yere çarpıyor.

Dünya etrafımda dönerken silahının emniyetini kapattığını duyuyorum. Beni vuramadan önce, görüşüm yeniden odaklandı ve ben sonunda nerede farkına vardık.

Natalya'nın yanmış dairesi.

Daha iyi görebilmek için boynumu zorluyorum -bundan kurtulmanın bir yolu olmalı, her zaman vardır- ama her yer çorak ve karanlık...

Ve sonra onu gördüm.

Pencerede, mükemmel dairesel kırmızı bir ışık parlaması. Sokağın karşısındaki bir binadan geliyor. Anında ne olduğunu anlıyorum: bir keskin nişancı tüfeğinin dürbününün merceği, hemen dışarıda asılı olan Coca-Cola tabelasından yansıyor.

Birisi izliyor. Birisi bekliyor. Ama dost mu

düşman mı?

öğrenmenin tek bir yolu var.

"Bratva seni asla takip etmeyecek," diye oyalamaya çalışıyorum. "Bir daha olmaz. rezaletten sonra olmaz."

"Başka seçenekleri yok. Seni öldürmek benim yeni Pakhan olduğum anlamına geliyor. Ve bunu yeraltı dünyasını uzun bir savaşa sürüklemekten yapacağım. "Seni öldürmek İtalyanlar buna bayılacak. Beni evlerinde ağırlayacaklar ve herkes beni takip etmek zorunda kalacak."

"Bu göze almak isteyeceğin bir risk mi?"

"Beni kim durduracak?"

Konuştukça, o keskin nişancının arkasındakinin bir şey beklediği daha da netleşiyor. Eğer benim tarafımdaysalar, o zaman ben onlara ateş etme fırsatı vermeliyiz. Belki de açıları bozuktur, bilemiyorum. Emin olduğum tek şey. Bir şeyler. Yoksa ölürüm. İnledim

ve dizlerimin üzerine

yuvarlandım.

"Ah, infaz tarzı," diyor Vadim. "Mükemmel seçim." "Natalya ve ben evliyiz."

Yalan, odayı keskin bir bıçak gibi keser.

"Seni lanet... bunun ne alakası var?"

"Her şey var. O hala . Eğer evlenirsek ve ben ölürsem, Bu da demek oluyor ki Bratva'nın fiili lideri o. Eğer onu öldürüp yönetimi ele geçirmek , adamlarımı geçmen gerekecek. Bu da bir savaş başlat. Bu kazanamayacağınız bir savaş. Ama kazansanız bile İtalyanlar katliamdan memnun olmayacaklar. Onlarla ittifak yapmak için taviz vermeniz gerekecek ve o zaman bile sayıca az olacaksınız. Yanınızda duracak Rus kalmayacak, çünkü hepsini öldürmek zorunda kalacaksınız..."

"Neyi anladığınızı sanmıyorum," dedi Vadim. hırlıyor. Silahının soğuk çeliğini kafatasımın arkasına bastırdığını hissediyorum. "Onunla evlenmiş olman umurumda değil. Onu mahvetsen de umurumda değil. Savaş olmayacak. Kızımı bulacağım ve onu buraya geri getireceğim. senin cesedini ve eski hayatının küllerini görecek.... sonra da o itaatsiz küçük kaltağı öldüreceğim."

Nikolai, "Artık onu öldürmek sana düşmez," diye konuşur. O öne çıkarken yanmış döşeme tahtaları gıcırdıyor ve inliyor. "Ben işimi yaptım. O artık benim."

Vadim'in Nikolai ile yüzleşmek için döndüğünü hissediyorum ve bunun benim tek şansım olduğunu biliyorum.

Ciğerlerimi havayla doldurarak ayağa fırlıyorum ve Vadim'i geçip odadaki en büyük tehdide doğru hücum ediyorum.

Dikkatini Vadim'den çekemediğim omzum Nikolai'nin karnına çarptı. İkimiz de yere çarpıyoruz. Vadim Kükrüyor ve göz ucuyla silahını bize salladığını görüyorum.

Ayaklarımın üzerine yuvarlanıyorum ama ellerim bağlı olduğu için saklanmaktan başka yapabileceğim bir şey yok. Ve burada arkasına saklanabileceğim kadar büyük tek bir nesne var.

Nikolai.

Sırtına saldırmam için tam zamanında kendini yerden kaldırdı. Vadim'in silahı ateş ve kurşun Nikolai'nin tam kürek kemiklerinin arasına isabet etti. Kuvvet gömleğini, vücudunu kaplayan kalın kurşun geçirmez yeleği kadar yırttı.

"Seni lanet olası piç," diye bağırır Nikolai.

"Çekil lan yolumdan!" Vadim karşılık verir. "Seni geberteceğim."

Nikolai Vadim'e saldırıyor ve ben yere düşüyorum, bağlı ellerimi ayaklarımın altından kaydırıyorum, böylece kollarım nihayet önümde oluyor. Ama hâlâ bağlı ve işe yaramaz durumdayım.

"Kaçacak," diye bağırıyor Vadim.

Nikolai olduğu yerde durdu ve omzunun üzerinden bana baktı. Öfkeli bakışlarını karşılıyorum.

"Bunu bilerek yapıyorsun," diye alay ediyor.

Pencereye baktım ve düşündüm, şimdi iyi bir zaman
Ateş et, her kimsen. Ama ateş edilmiyor ve keskin nişancı dürbününün
yansıması kayboluyor.

Tek başımayım.

Nikolai'ye tam zamanında dönüp baktığımda silahını bana
doğrulttuğunu görüyorum. Tekrar yere düştüm ve kurşun vızıldayarak
Kafa.

"Onu ben öldüreceğim!" Vadim Nikolai'nin omzunu çekiştirerek

ısrar ediyor. Dikkatimi dağıtmak için iki adama doğru koşuyorum.

Kalan tüm gücümle kendimi Nikolai'nin bedenine bırakıyorum.
Homurdanarak geriye doğru tökezledi ve Vadim'i yere düşürdü.
Süreç. Her iki silah da yere düşer... Nikolai'nin cebinde tuttuğu el bombası
da öyle. Yerde dönüyor ve
Duvara.

Nikolai nefesini tutmak için mücadele ediyor. Vadim gözden kayboldu.
Silahları ulaşamayacağım kadar uzakta ama el bombası öyle değil. Anlık bir
karar veriyorum ve duvara doğru hamle yapıyorum.

Kırık cam yığınının üzerine düştüm ve patlayıcıya ulaşmaya çalıştım.
Ama ipler beni tuttuğu için, bırakın fırlatmayı, ellerimi kadar bile
açamıyorum.

Sonra bir dev bir gücün beni yakamdan tutup kaldırdığını hissettim.
Yerden kopmadan önce bir cam parçasına tutunmayı zar zor
başarıyorum. Ayaklarım tekme atarak el bombasına çarpıyor. Bu
apartman boyunca kayar.

Nikolai bunu fark etmemiş gibi görünüyor. Onun yerine öfkeyle bağırıyor
ve beni duvara fırlatıyor. Kırık cam ellerimi kesiyor... ipleri de. Gevşiyorlar.
Sahip olduğum her şeyi
Yolun geri kalanında onları kesmek.

Beni odanın diğerk ucuna fırlattığı anda lifler birbirinden ayrılıyor. Uzaktaki duvara çarpıyorum ve her şey karıyor.

Gözlerimi kırıştırıp kendime geldiğimde kan görüyorum. Kafamdan kararmış zemine damlıyor, unutulmuş kanın etrafında birikiyor. El bombası.

Ona uzandım ve ipler bileklerimden düştü. Parmaklarım silindirin etrafına doluyor ve Nikolai'nin silahını bana doğrulttuğunu görmek için tam zamanında dönüyorum.

Benden Vadim'e bakarak, "Her şey bitti," dedi. "Anlaşmamızın canı cehenneme. Artık onu ben öldüreceğim. Ve bundan zevk alacağım."

Emniyet kemerini indirirken yüzünde hınzır bir sırıtma beliriyor. "Siktir git," diye hırladım.

Pimi çekip, el bombasını ona fırlatıyorum.

Biblo tam ayaklarının arasında takırdayarak durduğunda sırtışı buharlaşıyor.

"Ş-"

Kollarımla başımı kapatıyorum ve el bombası patlıyor. A Kan, vahşet ve kırık kemiklerden oluşan paramparça edici bir bulut apartman boyunca patlıyor. İç organlar mide bulandırıcı bir sesle üstüme sığıyor.

Ve sonra sessizlik.

Yerde homurdanıyor ve inliyorum, ezici acıyla savaşmaya çalışıyorum.

Natalya'yı düşün, diyorum kendime. Onun için hayatta kal. Ben de aynen öyle yapıyorum.

Küçük geyiğimi düşünüyorum. Benim düşmüş meleğimi. Hâlâ birlikte yapmamız gereken şeyleri düşünüyorum. Onun gülüşünü, cesaretini ve Tutku. Onunla evlenme sözümü yerine getirecek kadar uzun süre nasıl hayatta kalmam gerektiğini düşünüyorum. Onun okuldan mezun olduğunu görmem gerektiğini ve her zaman hayalini kurduğu mimar olmak. Onun benimle yaşlandığını görmeye ne kadar ihtiyacım var. Benimle birlikte hükmettiğini görmeye ne kadar ihtiyacım var.

"Eve geliyorum," diye .

Kendimi dizlerimin üzerine iterek başımı

kaldırıyorum... Vadim'in silahının namlusuyla

karşılaşıyorum.

"Şimdiye kadar dersini almışsındır diye düşünmüştüm," diye hırlıyor, gömleğinin yan tarafı yandığı için boz gövdesini görebiliyorum. "Patlamalar beni öldürmez."

"Siktir ."

Parmağı tetiğin etrafında sıkılaştır.

"Cehenneme git, seni hain-"

"Baba!"

Natalya'nın uzaktan gelen sesi o kadar beklenmedikti ki ikimiz de Dikkat. Boynumu düzeltiyorum. Vadim omzunun üzerinden bakıyor.

Bu onun kaderini belirler.

Kükreyerek ona doğru koşuyorum ve tüm ağırlığımla karnına vuruyorum. Silahı ateş alıyor ve kurşunun karnımı yırttığını hissediyorum ama yavaşlamıyorum. Devriline kadar onu geri itmeye devam ediyorum. kırılan pencereden yangın merdivenine.

"Dur!" diye bağılıyor, bacaklarımı tıkırdayan kafese sıkıştırıp onu sertçe parmaklıklara çarpıyorum. Silah elinden uçup gitti.

"Hayır. Sen dur," diye . "O benim."

Korku gözlerini dolduruyor. Alnımı alnına çarpıyorum ve onu kenara fırlatıyorum.

Yol boyunca çığlık atıyor. Sonra, her şey sessizleşiyor.

Yaralarımın yükselen buharın içinden, bu sefer öldüğünden emin olmak için korkulukların üzerinden bakıyorum. Hiç şüphe yok, vücudu dümdüz olmuş; kanlı bir Rorschach testi kaldırım.

"Natalya," diye fısıldadım. Duyduğum gerçekten onun sesi miydi yoksa hayal mi görüyordum?

Hayır. Vadim de onu duydu.

Arkama yaslanıp dizlerimin üzerine çöküyorum.

Dünya titriyor ve odaktan çıkıyor. Yangın merdiveninden yukarı çıkan ayak sesleri duyuyorum. Valentin önce yanıma geldi, elinde keskin nişancı tüfeği vardı.

"Yangın merdiveni yüzünden iyi bir çekim yapamadım," diye umutsuzca açıklıyor. "Yoluma çıkıp duruyordu. Özür dilerim... Ben..."

"Andrei!"

Natalya'nın sesi, kendini bana doğru attığını hissedecek kadar beni hayata döndürüyor.

"İyi misin?" diye hıçkırıyor, bana öyle sıkı sarılıyor ki canım acıyor. "Artık iyiyim," diye öksürüyorum ve onun sıcaklığına gömülüyorum.

Yanaklarımı tutuyor ve gözlerimin içine bakıyor. "Çok üzgünüm... Hepsi benim hatam..."

"Her şey yolunda... Her şey girecek..."

Okyanus mavisi gözleri parlıyor ve ben memnuniyetle iç çekiyorum. Eğer öleceksem, bu şekilde öleceğim. Daha iyi bir son manzara isteyemezdim.

"Seni seviyorum," diye ağlıyor Natalya. Dudakları son bir öpücük için benimkilere çarpıyor.

Depoyu ve ona kaçmasını söylediğimde ağzından aynı şeyin çıktığını gördüğüme yemin ettiğimi düşünüyorum.

Sonunda, sanırım. Kalbim ağzına kadar doldu. Sonunda...

"Beni duydun mu?" Natalya panikler. "Beni duymana ihtiyacım var. Seni seviyorum."

Gözlerim kapanıyor ve dudaklarımdan kanlı bir kahkaha dökülüyor.

"Biliyorum," diye sırtıtıyorum, gidiyorum. "Seni ilk kez duydum..."

NATALYA

Ders kitaplarımı korumak için kambur durarak boş bir caddede aceleyle ilerlerken gri gökyüzünden hafif bir yağmur yağıyor.

"ama," diye mırıldandım kendi kendime. "Sadece biraz şans... bir kez biraz şansım olsun... lütfen..."

Uzaklarda bir yerde, kara bulutların arasından bir gök kopuyor. Tenimde yalnız bir ürperti hissediyorum. Yağmur daha sert yağmaya başlıyor.

Etrafta sığınacak bir yer arıyorum. Ama hiçbir şey yok. Dükkanlar kapalı. Pencereler karanlık. Tentelerin hepsi çekilmiş.

Sokaklar bomboş. Bu hava koşullarında kimse dışarı çıkmaya cesaret edemedi.

Benden başka kimse yok.

Ama gitmem gereken bir yer var. Oraya ulaşmak yalnız bir yolculuk olabilir ama başka ne ki?

Dudaklarımı sıkıca kapatıp tekrar hareket etmeye başlamadan önce küçük bir iç çekişin dudaklarımdan kaçmasına izin veriyorum.

Ayaklarım büyüyen suyun içinde sığıyor. Yağmur yoğun bir sise dönüşüyor. Zihnimde nereye varmak istediğimi biliyorum ama oraya nasıl ulaşacağımı unutuyorum.

Sadece ilerlemeye devam et, diyorum kendime. Her seferinde bir adım.

Yağmur o kadar şiddetleniyor ki başımı eğmek zorunda kalıyorum. Yine de bulanıklaşan ayaklarıma bakıyorum ve ilerliyorum.

Sadece bir blok daha, sonra her şey yoluna girecek. Mutluluk her zaman sadece bir blok ötededir.

Bir araba kornası duyuyorum ve tam zamanında kafamı kaldırıp sert bir göğse çarpıyorum.

Temas beni sersemletiyor ama başımı kaldırdığımda her şey anında daha iyi oluyor ve her şeyin yoluna gireceğini biliyorum.

Bu o.

Yüzüme yayılmış bir ders kitabıyla uyanıyorum. "Yine mi?" diye mırıldanarak kitabı kenara itiyorum.

Tavana bakarken süregelen bir yalnızlık beni rehin alıyor. Sonra yanımdaki yatakta bir şeyin hareket ettiğini hissediyorum ve dönüp bakıyorum.

Andrei inliyor. Gözleri kapalı. Vücudu bir Mısır mumyası gibi alçılara ve bandajlara sarılmış. Rüyamı hatırlıyorum ve içimi bir sıcaklık . O ıssız, gri sokakta karşılaştığım kişi oydu. Beni yağmurdan korudu ve fırtınadan korudu.

O zamandan beri ona ben bakıyorum.

"İçeri girebilir miyim?"

Kapı çalındı ve yarı açık kapı gıcırdadı. Valentin'in koridorda durduğunu gördüm.

Onu sessizce içeri buyur ettim. "Hâlâ uyuyor."

"Görünüşe göre sen de iyi bir uyku çekmişsin," diyerek kıkırdıyor ve yüzümü işaret . "Bahse girerim ne okuduğunu tahmin edebilirim."

"Neden? Hep aynı şeyi okuduğum için mi?" Yere bakıyorum. Yatak odası neredeyse

Ders kitapları. Güzel musky ders kitapları.

Valentin başını sallıyor.

"Çünkü kelimenin tam anlamıyla yüzünüzün her yerinde yazıyor... ya da belki 'damgalanmış' daha iyi bir kelime."

"Ah evet," diye gülüyorum, gözlerimdeki uykuyu

silerek. "O nasıl?"

Doktorun bize söylediklerini hatırlayarak, "İyileşecek," diyorum.

Andrei'nin birkaç kaburgası kırılmış, kafatası çatlamış ve iç organlarında zedelenme meydana gelmiştir. Ama neyse ki, kurşunun Bağırsağının içinde hayati bir şey yok. Tamamen iyileşecek... eninde sonunda.

Valentin omzumu sıktı. "Gerçekten biraz uyumaya ihtiyacın var. Biraz ders çalışmayı bırak. Günlerdir buradasın. Dinlenmezsen kendini hasta edeceksin."

"Ben iyiyim." Fosforlu kalemimin kapağını çıkarıyorum ve kitabımı elime alıyorum. "Çok fazla uyumak istemiyorum. Bana ihtiyacı olabilir."

"Ben göz kulak olurum. Onu önemseyen tek kişi sen değilsin, biliyorsun."

Yukarı bakıp gülümsedim. "Biliyorum. Sadece başka bir yerde olmak istemiyorum."

"Anlıyorum. En azından sana mutfaktan bir şeyler getirmeme izin ver. En son ne zaman yemek yedin?"

Gözlerimi tekrar ovuşturuyorum. "Gerçekten hatırlayamıyorum."

"Ben de onu diyorum." Beni incelemek için başını eğdi. "Hiçbir yere gitme, tamam mı? Hemen döneceğim."

"Yapmayacağımı biliyorsun."

Valentin kapı aralığında durdu ve durakladı. "Bu arada, unutmadan... Buraya sadece uşağı oynamaya gelmedim... Sana bir şey söylemem gerekiyordu."

"Ne?"

"Arkadaşın Yelena burada."

Bu haber beni neredeyse yataktan

düşürüyordu. "Öyle mi? Neden?"

Valentin'in yakışıklı yüzünde muzip bir sırıtma beliriyor.

"Onu ben davet ettim. Bu zor zamanları atlatmana yardımcı olacak bir dişiliğe ihtiyacın olabileceğini düşündüm... Ayrıca, eşleştirme yapması için onu tuttum

Pakhan ve benim için uygun. Kazandığımız bir savaştan sonra yaptığımız bir şey... Bir tür eşleşen dövmelerimiz gibi. Kendimize küçük bir hediye."

Ona sırtıyorum. "Bu gerçekten bir gelenek mi yoksa onu buraya davet edebilmek için mi uydurdun?"

Valentin az önce ruhuna hakaret etmişim gibi elini kalbinin üzerine koydu. "Ne demeye çalışıyorsun?" diye şakacı bir şekilde soluyor.

"Bu oldukça uygun bir gelenek, değil mi?"

"Bratva'da kendi kolaylıklarımızı kendimiz yaratırız," diye sırtıyor.

"Her neyse, sen aşağı inene kadar onu meşgul edeceğim. Eğer yirmi dakika içinde yetişemezseniz, yemeğinizi yukarı gönderirim. Aceleye gerek yok..."

"Eminim yoktur," diye gülüyorum.

Valentin omuz silkiyor ve kapıyı arkasından nazikçe kapatarak koridorda kayboluyor.

"Yelena o çocuğun başını belaya sokacak..." Yüksek sesle düşünüyorum. Sonra Andrei kıpırdanıyor ve dikkatimi ona veriyorum.

"Hey, uykucu. Nasıl hissediyorsun?" Gözlerini açtığında soruyorum. İnliyor ve çalışıyor ama henüz tam olarak başaramıyor.

"gibi hissediyorum," diyor acı dolu bir kıkırdamayla. "Ama dünyadaki en iyi ilaca sahibim."

"Morfin mi?" "Sen."

Bir şekilde yan dönmeyi ve beni alçısız koluna almayı başarıyor. Kıkırdıyorum ama şakacı bir şekilde direnmiyorum bile. Şu anda bunun için çok kırılğan.

"Çok çekicisin," diye gözlerimi deviriyorum.

"Sadece senin için," diye şaka yaparak parmaklarını kolumda gezdiriyor. Bileklerimdeki ip yanıklarına geldiğinde duruyor.

"," diye iç geçiriyorum.

"Asla yok olmayacaklar. Tam olarak değil." Elleri yaraların etrafını ısıtıcı bir merhem gibi sarıyor. "Ama onları dövmelele kapatabiliriz."

"Seninki gibi mi?"

"Aynen benimki gibi. Kimse orada olduklarını bilmeyecek. Bizden başka kimse. Onlar bizim küçük sırrımız olacak."

Çenesini koluma yaslıyor ve ben daha ne olduğunu anlamadan tekrar uykuya dalıyor. Valentin biraz yiyeceklerle dönene ve Andrei tekrar uyanana kadar kıkırdamaya cesaret .

"Orada neler oluyor?" Andrei esniyor. "Her şey kontrol altında mı?"

"Bana güvenmiyor musun?" Valentin alay ediyor.

"Hayatımdan. Aklımı kaçırarak kadar sıkıldım. Bana bir güncelleme yap."

"Sonunda kara para aklama işindeki tüm parayı ele geçirdik ve-"

"Onu İtalyanlara verin," diye araya giriyor Andrei.

Valentin, "Yarısını onlara zaten verdim," diye yanıtlıyor. "Diğer yarısı da şu yatırılıyor-"

"Hayır. Kardeşim. Onlara son kuruşlarına kadar verin. Bir sonraki yapmamız gereken şeyi etmemize yardımcı olacaktır..."

" ne yapmamız gerekiyor?"

"İtalyanlarla bir toplantı ayarla, tercihen bugün." Valentin şok

olmuş görünüyor. "Yapacak durumda değilsin-"

"Bugün, kardeşim."

Valentin ve ben bakıştık. Andrei'nin bu kadar zorlanmaması gerekiyordu. Hasta yatağından yüksek güçlü toplantılar yapmak şöyle dursun.

"Peki onlara bu toplantının ne hakkında olduğunu söyleyeceğim?" Valentin soruyor.

"Bu bir itiraf olacak. Onlara kızlarına ihtiyacım olmadığını ve ittifakımızın asla bir evlilikle mühürlenmeyeceğini söyleyeceğim."

Valentin'in yüzündeki tüm renk kaybolur. "Şaka yapıyorsun, değil mi? Sargılar içindeyken onları buraya getirip daha önce yalan söylediğini söyleyemezsin."

Andrei elimi tuttu.

"Ben de tam olarak bunu yapacağım," diyor Valentin'e. Sonra o zümrüt yeşili gözleri bana dikiliyor "Başka planlarım var ama ittifakımız için yeni şartları konuşmaya hazırım. taviz veririm. Hiçbir güç sevdiğim kadından vazgeçmeye değmez. Bunu yapıyormuş gibi bile davranmayacağım. Artık yapmayacağım."

Kalbim kabarıyor ve ağlayacak gibi oluyorum.

"Andrei-l..." Ne diyeceğimi bilemiyorum. İyileşmeye başladığından beri İtalyanlarla gerçekte neler olduğunu ve mutfakta başımdan geçenleri nasıl yanlış anladığımı zaten açıkladı. Ama bu... resmi bir açıklama yapacak gibi görünüyor.

Çatı katındaki kasasında bana gösterdiği o güzel yüzüğü hatırlıyorum. Sanki bir ömür önceymiş gibi geliyor.

Midemde kelebekler uçuşuyor.

Ama Valentin sadece yutkunuyor. "Bundan hoşlanmayacaklar."

"değil. Ben onların Pakhan'ıyım ve benim cömert şartlarımı kabul edecekler... ya da bu şartlar çok daha az cömert olacak."

Gerginlik havayı dolduruyor. Ve sonra, aklıma bir fikir geliyor.

"Onları gökdelen projesine dahil etmeye ne dersiniz?" Ben öneririm.

"Ne?" diye sorar hem Andrey hem de Valentin aynı anda.

Valentin'e bakıyorum, çünkü Andrei bu ilk kısmı zaten biliyor. "Andrei benden iki gökdeleni birleştirecek bir tasarım yapmamı istiyor. şehir merkezini büyük bir merkeze dönüştürmek. Böylesine önemli bir projede onlardan yardım istersek, kendilerini küçümsenmiş hissetmeyebilirler. Aslında, imparatorluğa böyle bir şekilde dahil olmaktan onur bile duyabilirler.

kişisel bir şekilde. Hatta sadece onlar için bir bölüm bile tasarlayabiliriz. Birliğimizin bir sembolü."

Şimdi Andrei ve Valentin'in bakışlarını paylaşma zamanı.

"Sana mükemmel bir kraliçe olacağını söylemiştim," diyor Andrei.

"Evet, evet," diye gülüyor Valentin. "Sanırım altın vuruş yaptın. Şanslı kaza..."

"Hayır," diyor Andrei elimi tutarak. "Bu kız için çok çalıştım."

Dudaklarıma nazik bir öpücük konduruyor ve ben de onun içine gömülüyorum.

Valentin'e sırtarak, "Şimdi git buradan," dedi. "Yapmam gereken çok daha önemli bir iş var."

Valentin kapı aralığından, "Ben senden çok öndeyim," diyor. "Yemek yemeyi unutma, Natalya."

"Önce ben," diye homurdanıyor Andrei.

Morarmış eli bacaklarımin arasına kayıyor, ama baharatlı bir şey yapamadan kapı bir kez daha çalınıyor.

"Ne oldu?" Andrei gürlüyor.

"Merhaba, Pakhan... efendim... ben Dr. Molginy. Sizi edecektik."

"Daha sonra gel. Ben-"

"Hayır, seni görmeye hazır," diye araya giriyorum, yataktan fırlayarak. Andrei şaşkın görünüyor. Gülümsüyorum ve başımı ona doğru sallıyorum. "Dinlenmeye ve iyileşmeye ihtiyacın var... Nasıl ilerlediğini görmek için daha sonra döneceğim."

"Peki ya tatmin edici bir seviyedeysen?"

"O zaman yiyebilirsiniz."

Andrei dudaklarını yalıyor ve ben de onu öpmek için eğiliyorum. Yanaklarımı kavıyor ve beni sıkıca tutuyor. "Seni seviyorum amına koyayım."

"Biliyorum" diye gülümsedim. "Seni ilk kez duydum..."

Bırakıyor ve ben de Valentin'in getirdiği tabağı alıyorum. "Tamamen sizin çocuklar," diye kıkırdayarak sağlık ekibinin yanından geçiyorum. Aceleyle içeri girdiler ve ben aşağıya iniyorum.

Ebeveyn yatak odamızdan koridora doğru ilerlerken, bir ömür önce ilk geldiğimden bu yana buranın ne kadar değiştiğine bakıyorum. Mekânın bu kadar çok insanla dolu olduğunu görmek tuhaf hissettiriyor. Her konuk odası dolu görünüyor. Her koridor sürekli temizleniyor ve bakımı yapılıyor. Bu arazinin bu kadar canlı olabileceğini hiç düşünmemiştim.

Kütüphanenin önünden geçiyorum ve bir düzine yüksek güçlü bilgisayarın yüksek sesle dönüyor. İçeriye baktığımda Ilya ve ekibini görüyorum. Hem birbirleriyle hem de telefonlarıyla hızla Rusça konuşuyorlar.

Ilya beni görüyor ve ben yoluma devam etmeden önce başımızı sallıyoruz.

Sonunda mutfağa uğradım ve buzdolabından bir soda aldım. Kahvaltı salonuna girdiğimde neredeyse tabağımı düşürüyordum.

Yelena masanın üzerine eğilmiş, mavi - siyah kumaşları ölçülendirmekle uğraşıyor - tüm bunlar olurken, Valentin'in bana onun burada olduğunu söylediğini neredeyse unutmuştum.

"Yelena!"

Beni görünce arkasını dönüp çığlık atıyor. Ben de çığlık atıyorum.

Heyecanlı bir kucaklaşmayla çarpıştık.

"Bak. At. Sen," benimkine doğru eğilmeden önce kulaktan kulağa sırtıyor. "Valentin beni her konuda bilgilendirdi. Artık gerçek bir mafya prensesi oldun, ha? Bu inanılmaz..."

Kıpkırmızı oldum ve soda kutumun arkasına saklandım. "Tam olarak değil."

"Bu kadar mütevazı olma! Rolüne uygun görünüyorsun. Çok güzelsin. Güçlü. Muhteşem."

"Hâlâ yüzümde ders kitabı baskısı var mı?" Yelena

gülüyor. "Bu cazibenin bir parçası."

"Çok nazıksınız."

"Hayır. Sen. Bu proje üzerinde çalışmam için muhteşem evine gelmeme izin veriyorsun."

"Oh, burası benim evim değil..."

"Valentin farklı düşünüyor. Gelmemden hoşlanacağını bildiği için bana izin verdiğini söylüyor."

"Bu konuda haklıydı."

"... Ne kadar sıklıkla bir şeyler hakkında haklı çıkıyor?" Yelena merakla saçlarını parmağının etrafında döndürerek soruyor.

"Ona hayatımı emanet edecek kadar."

"İlginç biri, değil mi?"

"Eğer Bratva tipini seviyorsanız."

Yelena dudaklarını büzüyor. "İşte burada takılıp kalıyorum. Bratva tipine benzemiyor."

"Ben de ilk başta öyle düşünmüştüm. Sonra onu iş başında gördüm."

"Bana kaçmamı mı söylüyorsun?"

"Sana söylüyorum, eğer yaparsan seni yakalar."

Yelena'nın omurgasında tanıdık bir sarsıntı hissediyorum ve güzel gözlerinin ardındaki çatışmayı fark ediyorum.

Dikkatli ol kızım, onu uyarmak istiyorum. Ama Yelena gibi birine bir şeyi yapmamasını söylemenin, ona şeyi yaptırmamanın kesin bir yolu olduğunu biliyorum.

"Bu topuklularla koşmayacağım kesin," diye gülüyor Yelena. "Ama benden bahsettiğimiz yeter. Nasıl hissediyorsun? Çok şey atlattın. son zamanlarda çok."

"Ben iyiyim. Dürüst olmak gerekirse, Andrei'nin iyi olacağı için rahatladım."

"Seni mutlu ediyor, değil mi?"

Gülümsüyorum. "Evet, sanırım öyle."

"Bunu hak ediyorsun. Her şeyi." Etrafımızdaki malikâneye el sallıyor. "Ve bu... şey, oldukça harika, değil mi?"

"Rüya gibi." "Sana

yakışıyor."

Gülmek zorundayım. "Burada daha çok evinde gibi görünüyorsun."

"Saçmalık. Buranın sahibi gibi görünüyorsun. Kulağa da öyle geliyor."

"Bundan emin değilim..."

"Her zaman çok mütevazısın. Al, bana biraz alçakgönüllülük göster, bu malzeme hakkında ne düşündüğünü söyle. Andrei ve Valentin'in takım elbiseleri için kullanmayı planlıyorum."

Masada ona katılıyorum ve kumaşa dokunuyorum. "Çok yumuşak."

"Ve çok sağlam. İçinde ters takla atabilirsin... ya da Valentin gibi adamlar ne yaparsa..."

"Eminim yakında öğreneceksiniz."

"Aceleci davranmayalım," diye direniyor Yelena, şakacı ses tonunun üzerine aniden bir kasvet çöküyor. "Ben çalışan bir kızım ve o da... şey, o bir suçlu. Böyle biriyle ilişkiye giremem."

"Size seçme şansı vermeyebilir."

"Beni ," diye garip bir şekilde kıkırdıyor.

"Özür dilerim. Valentin'i unutam. Bana projenden bahset."

Yelena masaya bakıyor ve omuz silkiyor. "O kadar da ilginç değil. Takım elbiseler asla öyle değildir. Ama ne üzerinde çalışmayı dört gözle bekledisöyleyeyim."

"Ne?"

"Birinin gelinliği."

Kalbim durdu. Andrei o geceden beri evlilikle ilgili hiçbir şeyden bahsetmedi.

"Ben olsam nefesimi tutmazdım," diye mırıldanıyorum. "Bunun gerçekleşip gerçekleşmeyeceğini bilmiyorum..."

"Ben öyle duymadım."

Yelena genişleyemeden kapı açıldı ve Valentin içeri girdi. Delici bakışları ikimiz arasında gidip geldikten sonra isteksizce bana yöneliyor.

"Yukarı çıkabilirsin," diye eliyle işaret etti. "Sağlık ekibinin işi bitti ve Pakhan yemek için ona katılmanızı istedi."

Yanaklarım kızardı ama Valentin bunu anlamamış gibi görünüyor. Ya da belki de biliyordur ve bu onun ilgisini başka yöne çevirmiştir.

Çıkarken kulağına "Ona dikkat et," diye fısıldadım. "Elimden geleni yapacağım, hanımefendi."

Kapı arkamdan kapanıyor ve Yelena'nın sözleri içimde yankılanıyor. kulaklar. Andrei bana hayal edebileceğim her şeyi ve daha fazlasını verdi. Başka bir şey istemek bencillik olur.

Yine de elime baktığımda çok boş görünüyor. O güzel yüzüğün parmağıma dolandığını hayal etmekten kendimi alamıyorum.

İç çektiğimi
duyuyorum.

Bir kız hayal
kurabilir.

ANDREI

"Şu haline bak," dediğini duyuyorum Valentin'in. "Nihayet ayaktasın ve topallıyorsun. Seni aylardır bu kadar çevik görmemiştim."

Gülümsüyorum ve Club Silo247 ofisimdeki armaya doğru dönüyorum, anahtarları gizlice pantolonumun cebine geri sokmaya dikkat .

"Bahse girerim hala senden hızlı koşabilirim."

Valentin ofis kapısını arkasından kapatıyor ve orada durup, ona kadar topallayarak gelmem için bana meydan okuyor.

"Ne kadar?"

Etrafı işaret etmeden önce bir an düşünür gibi yapıyorum. "Eğer kazanırsan, sana bu ofisi vereceğim."

Bu, kan kardeşimin bir kahkaha atmasına neden oldu. "Sanki buradan hiç vazgeçecekmişsin gibi - yanlış hatırlamıyorsam, Pakhan olduktan sonra özel olarak yaptırdığın ilk yer burasıydı. Bu senin sembolün. başarı."

"Bu bizim başarımızın bir sembolü," diye hatırlatıyorum ona, masamın etrafından dolaşıp kenarına oturarak. "Ve artık senin."

Valentin'in benim ve bu imparatorluk için ne kadar önemli olduğuna dair büyük bir konuşma yapmak isterdim ama sanırım bu ona daha çok yakışıyor. Kısa, tatlı ve doğrudan konuya giriyor.

Cebimden anahtarları çıkarıp göğsüne doğru fırlatıyorum.

Gözünü kırpmadan onları yakalar. Ama yüzünü hızla şaşkın bir ifade kaplıyor.

"Sen neden ?"

Kendimi masadan itiyorum ve elimi omzuna koyuyorum.
"Terfi ediyorsun. Şu andan itibaren burası senin ana üssün olacak." Bana
aklımı kaçırmışım gibi bakıyor.

"Nasıl terfi edebilirim? Ben Pakhan'ın ikinci adamıyım, gidecek hiçbir
yer yok. Tabii..." Yanlış sonuca vardığı için gözleri büyür. "Pakhan, ben..."

"Hayır, emekli olmuyorum," diye hemen düzeltiyorum. "Ama vites
değiştiriyorum." Valentin'in rahatladığı hissediliyor. "Nasıl vites
değiştiriyorsun?"

"Bunca yıldır imparatorluğumu kurmaya çalışıyordum. Şimdi ailemi
büyütmeye geldi."

Başını eğiyor. "Natalya?"

Başımı salladım ve gülümsedim. "Natalya... ve sen. Geçtiğimiz birkaç
ay, değer verdiklerimin kıymetini her zamankinden daha fazla bilmemi
sağladı. Aynı zamanda
tek derdimiz yeni ilişkiler kurmak olursa bu imparatorluğun bir önemi
kalmayacağını fark etmemi sağladı. Asıl önemli olan zaten sahip
olduklarımızı geliştirmek. Onları güçlendirmek. Onları desteklemek. Ve
Bu da seni ve hayallerini desteklemek anlamına

geliyor." Valentin duygulanmış ama hâlâ kafası

karışık görünüyor.

"Anlıyorum... Sanırım... ama hala bunun nasıl bir
Promosyon. Benim için aşağıdan başka gidecek yer yok. Bu şehrin
tarihindeki en güçlü Pakhan'ın danışmanıyım ve senin yerini
almayacağım. Peki sırada ne var?"

Hayatı sonsuza dek değişmeden önce ona son bir kez bakarken
sırıtişim daha da büyüyor.

"Nikolai ve Vadim tarafından yok edilen Bratvalar," diye başlıyorum, Ona sırtımı dönerek masamın arkasındaki duvara oyulmuş armaya doğru topalladım. "Yeniden inşa edilmeleri gerekecek ve sonra, yeniden inşa edildiklerinde, bir lidere ihtiyaçları olacak - örnek alabilecekleri birine doğrudan."

"Sizi örnek alacaklar."

"Ben de onlara tepeden bakacağım. Bu imparatorluğu ne kadar istesem de, bu hala çok büyük bir organizasyon. Adamlarımızın her zaman yanında olamam. Ama olabilirsin. Sana Bratvas'ı veriyorum, Valentin. . Yine de bana hesap vereceksin, ama bunun dışında kontrol tamamen sende olacak. Vadim ve Nikolai'nin onlara yaşattığı yıkımdan sonra onları yeniden inşa etmek senin işin olacak. Bu iş için daha iyisini düşünemiyorum."

"Pakhan... Ben... Ne diyeceğimi bilmiyorum."

"Bir şey söylemenize gerek yok. Ben kararımı verdim. Ofisin anahtarları zaten sende. Buradaki her şey sana ait."

Arkamdan yaklaşıyor ve omzumun üzerinden bana bakıyor. "Kasa da dahil mi?"

"Bu doğru."

Odadaki saygılı hava heyecanla kıvılcımlanmaya başlıyor. Az önce omzuna yüklediğim ağırlığı unutmuş gibi görünüyor.

Tipik Valentin "Bu sonunda görebileceğim anlamına mı ?" Kenara

çekiliyorum. "Misafirim ol."

"Kahretsin," diye mırıldanarak dolabı açtı. "İçinde ne olduğunu daha önce hiç kimseye gösterdin mi?"

Tuş takımını görünce duraklıyor.

"Parola, savaşı resmen kazandığımız tarih," diye ima ettim.

"Hangisi?"

". "

Yazıyor ve kilit açılıyor.

"Sorunuzun cevabı: hayır. İçeride ne olduğunu benden başka kimse görmedi - yani ben ve son Pakhan. Ama ben onun hiç görmediği bazı şeyler ekledim. Artık sadece senin gözlerin için. Al
Ne istersen. Neye ihtiyacınız varsa bırakın. Ve gönlünüzden ne koparsa ekleyin."

Siyah kapıyı kenara çektiğinde Valentin'in çenesi düşer. Siyah Ahşap barınaklar çizik izleri, sık kurşun delikleri ve kurumuş kanla kaplıdır.

"Vay anasını," diye soludu Valentin, bir adım geri çekilmeden önce daha yakından bakmak için eğildi. "Bunlar..."

"Evet. Ve en üst rafa bak."

Valentin'in tepkisi karşısında kalbim biraz sıkışıyor.

Huşu ve korku, ve merak, şaşkınlık ve anlayış yüzünde beliriyor ve keşke Natalya'nın tepkisini de görebilseydim demekten kendimi alamıyorum.

İlk tanıştığımızda bu özel armanın ardındaki sırları sormuştu. O zamanlar ona içindekileri gösteremezdim, kısa devre yapardı. Ama bahse girerim bugün hepsini açıklayabilirim ve o da kan kardeşime benzer bir tepki verir-
belki de tamamen aynı değildir.

"Sen gerçekten şeytansın," diyor Valentin, muzip bir inançsızlıkla başını sallayarak.

"Ve şimdi sen de öylesin."

Göğsünde bir gurur kabarıyor ve doğru kararı verdiğimi . Bunların bir kısmını Natalya ile paylaşmak isterdim ama o zaten diğer kasalarımın içeriğini deneyimlemiştim. Halat. Tarih dersi. Kolonya.

Ve şimdi.

"Bu da ne?" Valentin düşüncemi yarıda keserek soruyor. Ağır bir şeye uzandı ve kasanın arkasından süslü bir metal kutu çıkardı.

"Kahretsin," diye homurdandım. "Bunu unutmuştum..." "İçinde ne var?"

Bana uzatıyor ve ben de kulağıma götürüp sallıyorum. Bir şey değişiyor.

"Bilmiyorum."

"Bilmiyorum da ne demek? senin, değil mi?"

Geri almasına izin verdim. "Bu son Pakhan'a aitti," diye açıklıyorum. "Ama nasıl açacağımı hiç bulamadım."

"Burada bir mandal var..." Valentin gümüş bir tokayı aşağı çeker ama yerinden oynamaz, o da yan tarafına vurur. Aniden, bir bölüm kutu sert bir kapı gibi açılır. İki küçük gümüş kase dışarı çıkar. Her birinin ortasında küçük bir delik var.

Valentin yüzümdeki şaşkın ifadeyi fark etti.

"Daha önce hiç şaplak atmayı düşünmedin, ha?"

Gülüyorum. "Bunun hep bir bulmaca olduğunu düşünmüştüm..."

"Bazen parçaları zorla bir araya getirmeniz gerekir."

"Bazen," diye sırtarak iki küçük gümüş kaseye bakıyorum. Ne kadar uygun. Bunların ne işe yaradığını çok iyi biliyorum... Sanırım. "Ve bazen ikisinin bir kombinasyonu gerekir. Görünüşe göre bunu zor yoldan öğrenmen gerekecek."

Telefonumun aldığını hissediyorum ve ofis saatine doğru bakıyorum. Vakit gelmişti.

"Bu ne anlama geliyor?" Valentin iki gümüş kaseye bakarak soruyor. "Bunlar ne?"

"Bunu sen ." Omzunu okşadım ve arkamı döndüm. "Bunu bir geçiş töreni olarak düşün. İyi şanslar."

"Nereye gidiyorsun?" diye sesleniyor arkamdan. Kapı aralığında bile durmadım.

"Bu gece tanıtımını yaptığım tek aile siz değilsiniz," bağırıyorum.

Natalya'nın elini sıkarak, "Sakin bakayım deme," diye uyarıyorum.

"Nasıl bakabilirim ki?" diyor başını bir o yana bir bu yana çevirerek. "Gözlerim bağlı."

"Bu seni ediyor mu?"

Abartılı bir solukla, omzuma vurmak için kr krne uzanıyor ama tamamen ıskalıyor.

İkimiz de gülüyoruz.

"Buraya gel ki sana vurabileyim."

"O müstehcen şeyler bekleyebilir," diye takılıyorum. "Neredeyse geldik." "Nereye?"

"Bir saniye içinde göreceksin. Tırmanmaya devam et." "Sana güvendiğim için şanslısın."

Kalbim kabarıyor.

"En şanslısı." Sonunda kapıya ulaşmadan önce birkaç kat daha merdiven çıkıyoruz. "İşte geldik." Sıkı sıkı tutarak onu çatıya çıkarıyorum. Bir rüzgâr saçlarını geriye savurdu.

"Tanrıya şükür." Göz bağını çıkarmak için uzandı. Elini tuttum. "Henüz değil."

"Ah, hadi ama! Yakışıklı yüzünü görmek istiyorum." "Çok göreceksin. Sadece biraz daha."

"Bunu on beş dakika önce de söylemiştin."

Yine gülüyorum. "Buna değecek. Güven bana."

İnliyor ama dudaklarındaki sırıtıştan onun da en az kadar zevk aldığını anlayabiliyorum.

Onu durduruyorum. "." Göz bağını çıkarıyorum. "Artık bakabilirsin."

O muhteşem okyanus mavisi gözleri, karanlığa göz kırparken parlıyor. "Neredeyiz... neredeyiz?"

"Bir çatıdayız."

Kıkırdıyor ve başını sallıyor. "Anladım. Hangi çatı?"

"Burası Belediye Binası'nın çatısı."

Gülümsemesi şaşkınlıkla çarpılıyor. "Neden Belediye Binası'nın tepesindeyiz?"

Korkuluğun yanındaki muşambaya doğru yürüyorum ve onu . Natalya muşambanın altına gizlenmiş masayı görünce nefesi kesildi. Ortasından parlak bir buket yükseliyor. Yanındaki buz kovaşından bir şişe şampanya çıkarıyorum.

"Mimarlık okuluna kabul edilişinizi kutlamak için buradayız."

Gülümseme yüzüne geri dönüyor... sonra tekrar şaşkınlığa teslim .

"Evet, ama...." Çevredeki blokları araştırıyor. Arabalar vızıldıyor bir ileri bir geri . Burası şehirdeki en romantik yer değil... ya da o öyle düşünüyor. "Neden burası?"

Mantarı açtım ve iki kadeh şampanya doldurdum. Ona uzatıyorum birini, diğerini kendime alıyorum ve kadehimi kaldırıyorum. "Sana içiyorum aşkım, gelmiş geçmiş en zeki, en yetenekli, en parlak mimara. yaşadı."

Gülüyor. "Daha okula bile başlamadım!" "Önemli

değil. Ben sana inanıyorum."

"Minnettarım... ama diğer mimarlardan aynı saygıyı göreceğimi sanmıyorum. Kendimi kanıtlayacak bir şey yapana kadar olmaz."

"Ne tesadüf. Çünkü tam da bu yüzden buradayız."

Güzel yüzü daha da fazla şaşkınlıkla buruşuyor. "Buraya kendimi kanıtlamak için mi geldik?"

Başımı sallıyorum ve bardağımı caddenin karşısına doğru sallıyorum. "Kesinlikle."

Bakışlarımı yakın alışveriş merkezine doğru takip ediyor.
"Anlamıyorum."

"Planlarda bir değişiklik oldu," diye açıklıyorum. "Şehir merkezindeki iki binayı artık yıkmıyoruz. Onlar yeni binalarımız olmayacak. Genel merkez. Orada yaratıcılığınızın gerçekten parlaması yeterli alan yok. Bunun yerine, onları uygun fiyatlı konutlara dönüştüreceğiz, uygun şekilde işletilen koruyucu aileler ve barınaklar. İnşa etmek istediğiniz her şey önceden yapılmış olarak gelecek. Bu şekilde, insanlara yardım etmeye başlayabiliriz hemen."

"Bu harika!" diye nefesini tutuyor, mavi gözleri mutlulukla parlıyor.
"Mükemmel olacaklar. Ben... Ben böyle bir proje için hazır olduğumu sanmıyorum.
her neyse..."

Bardağımı bıraktım ve onu omuzlarından tuttum. "Hayır. Sen . Merkezimizi tasarlayan için seni hala işe alıyorum. Ama ben daha büyük bir şeyle başlamayı öneriyorum. Sen okula gidip kendi binanı nasıl inşa edeceğini öğrenirken yeteneklerini geliştirebileceğin kadar izole bir şey.
mükemmel bir bina. Bir çeşit oyun alanı."

"Chicago şehir merkezindeki iki gökdelenin daha büyük ne olabilir ki?"

Omuz silkiyorum. "Bilmiyorum. Belki dev bir alışveriş merkezi gibi bir şey..."

Çenesi düşer. "Andrei..."

Parmağımı dudaklarına koyuyorum ve onu geniş araziye bakması için çeviriyorum. "Mükemmel, değil mi?"

"Bu... bu çok büyük olurdu..."

"İmparatorluğumuzun mükemmel bir sembolü."

"Çok büyük olur."

"Bölgeye tutku projelerinizden birkaçını daha ekleyebilirsiniz," diye söz veriyorum. "Alışveriş merkezinin bir kısmı kalsın. Burayı marketler ve diğer temel işletmelerle doldurun. Yakınına biraz daha üst düzey ama uygun fiyatlı konutlar inşa edin. Bir ya da iki toplum merkezi. Sonra da arsanın üzerine
Caddeye en yakın arazide karargâhımız için yer bırakın."

"Bu harika olurdu...." Zihninin nasıl döndüğünü izliyorum. Binlerce yön. "Ama ben..." Ayaklarının altındaki çatıya bakıyor ve başını iki yana sallıyor. "Gerçekten de yeni Bratva merkezinizi Belediye Binası'nın tam karşısında tasarlamamı mı istiyorsunuz?"

Ona bakıyorum. "Evet. Tüm o şehir yetkililerinin kim olduğunu unutmasına izin veremem.

Chicago'yu gerçekten yönetiyor." Kolumu ona doladım. "Yıllar alacak ama en iyi eğitimin pratik olduğunu herkes gibi ben de biliyorum. Aceleye gerek yok. Hazır olduğunuzda başlayın. Her şeyi istediğin değiştirebileceksin. Okulda milyarlarca yeni teknik öğreneceğinizden eminim, bu siteyi kum havuzunuz olarak kullanın. Bütün bir inşaat şirketinin parmaklarınızın ucunda olmasını sağlayacağım... ve bir yıkım ekibinin de."

"Ne diyeceğimi bilemiyorum."

"Yapacağını söyle."

"... Elimden geleni

yapacağım." "İşte

benim kızım."

Onu alnından öpüyorum ve sessizce arkasına geçerken caddenin karşısındaki devasa arsaya bakmasına izin veriyorum.

Cebimden küçük siyah bir kutu tek dizimin üzerine çöktüğümü fark etmiyor.

"Bu gece sana sormam gereken bir şey daha var," diyorum.

"Ne-"

Arkasını döner ve donakalır.

"Benimle evlenir misin?"

O iri mavi gözler, yüzüğünden bir halka çıkarken bana inanamayarak bakıyorlardı. çatı katı kasası gece yıldızlarının altında parıldıyor. Sonsuzluk gibi gelen bir süre boyunca konuşamayacak kadar sersemlemiştir.

"Yüzük..."

"Bu doğru. Bir aile yadigarı. Aile yadigarınız... ondan önce bana aitti, annene aitti. Ama o öldüğünde baban onu kilitledi. Onu geri aldım ve şimdi sana veriyorum. Bir şartla..."

Natalya sadece parıldayan elmaslara bakar. "Ne

diyeceğini bilemiyor musun?"

Gülümsüyorum.

Başını öfkeyle sallayarak şoktan kurtuluyor. "Hayır. Ne söyleyeceğimi çok iyi biliyorum."

"O zaman duyayım, küçük geyik. Benimle evlenir

misin?" "Evet!"

Kollarıma atlaması için tam zamanında ayağa kalkıyorum. Vücudum hala yaralarımından dolayı ağrıyor, ancak acı hızla eriyor. Sevdığım kadın bana sarılıyor.

"Hayatımın geri kalanını seninle geçirmek istiyorum, Natalya Vladimirovna Dimitrov."

Sarıldığımızda gözyaşları yanaklarıma düşüyor. "Bana bir daha asla öyle deme," diye fısıldıyor. "Şu andan itibaren ben Natalya Zherdev'im. Anladın mı?"

"Açık ve net, kraliçem."

Başını geri çekiyor ve onu daha önce hiç öpmediğim kadar sert öpüyorum.

"Seni o kadar çok seviyorum ki," diyorum her santimini

hissederek. "Ben de seni seviyorum," diye karşılık veriyor.

Yüzüğü parmağına takıyorum. oturdu. "Bu

dünyayı yönetelim."

"Sadece birlikte yapabilirsek."

Ona sıkıca sarıldım.

"Bir anlaşma yaptınız."

EPILOG

NATALYA

1 yıl sonra...

Baret yine gözlerimin üzerine düşüyor ve bugün yüzüncü kez onu kafamın üzerine geri itmek zorunda kalıyorum.

"Bu projeye harcadığımız onca paraya bakınca, benim de Doğru düzgün bir kask alabilecek durumdayım," diye şakacı bir şekilde mırıldanıyorum, en ufak bir gerçek kızgınlık bile hissedemiyorum. Bir rüyayı yaşıyorum ve günlerim ne kadar sıkı çalışmayla dolu olursa olsun, sonunda Bir yere varıyormuşum gibi.

Şantiye şefim Evgeni, "Baretleri bu kadar küçük yapmıyorlar," diyerek gülüyor. "Bu şeyler kalın işçiler için üretiliyor. benimki gibi Neandertal kafaları."

Alnına vuruyor ve ben de eğlenceye katılıyorum.

"Bana en iyi kafatası büyütme verin. Bu gece çalışmaya başlayacağım."

Evgeni ayaklarının üzerinde kayıyor, bakışları belli belirsiz karnıma kayıyor. "Ben doktor değilim ama-"

"Patron!"

Köşede bir işçi beliriyor, gözlerini vahşi bir bakış dolduruyor. "Ne oldu?" Evgeni ve ben cevap veriyoruz.

Bakışıyoruz ve gülmekten kırılıyoruz.

"Özür dilerim Bayan Zerdhev. Evgeni'ye çukurda ihtiyaç var, ekskavatörlerden birinde bir sorun var."

Evgeni kaskını bana doğru uzattı. "Hanımefendi."

Ben de başımı salladım. "Sen git çocuklara yardım et. Ben planlara bakmaya devam edeceğim."

Aceleyle uzaklaşıyor ve ben de yıkılmış alışveriş merkezinin ortasında sahiplendiğim derme çatma ofisin ortasındaki masaya geri dönüyorum. Uzakta, iş makineleri gıcırıyor ve inliyor. Kulağa cennet gibi geliyor. Buradaki herkes benim vizyonum üzerinde çalışmaya kendini adanmış durumda -her ne kadar ben bu vizyonun ne olduğundan henüz tam olarak emin olmasam da.

"Uygun fiyatlı konutları buraya koyarsak, oraya da marketleri ve sübvansiyonlu restoranları ekleyip hepsini büyük bir yapboz gibi bir araya getirebiliriz," diye yüksek sesle düşünüyorum. planlar. "O zaman genel merkez bölümlerine geçebiliriz..."

Andreï'nin ilk önerisinden bu yana bu projenin ne kadar büyüdüğünü düşünerek sevinçle iç geçiriyorum. Ama henüz hiçbir şeyi işaretlemedim. İçinde Sonuçta ben hâlâ bir öğrenciyim. Herhangi bir plan yapmadan önce Evgeni dönene kadar bekleyeceğim.

Ön kollarıma yaslanarak ayaklarıma biraz ağırlık veriyorum. Yüzük parmağımdaki iki bant yukarıdaki filtrelenmiş ışığın altında parlıyor. Gözlerimi bileklerime indirmeden önce onlara sevgiyle bakıyorum. Yeni dövmelemler kollarımı sarıyor, yara izlerini örtüyor. Kalbim çırpınıyor. Eve gidip Andreï'yi görmek için

sabırsızlanıyorum... "Natalya? Tanrıya

şükür..."

Tanıdık bir ses beni masadan çeviriyor. Yelena'nın bir beton sütuna yaslanmış, hayalet görmüş gibi baktığını görünce şok oluyorum.

Baretimi çıkardım ve onu karşılamaya gittim. "Yelena! Uzun zaman oldu. Nasıl... bekle, sen iyi misin?"

Boncuk boncuk ter alnını dolduruyor. Onu hiç görmediğim kadar solgun. Her an bayılacakmış gibi görünüyor.

"Ben... Ben iyiyim," diye yutkunuyor, muhteşem gözleri ayaklarının dibine düşmeden önce etrafta geziniyor. "Hayır... bu doğru değil. Ben iyi değilim."

Elini tuttum. "Gel otur..."

"Hayır. Uzun süre kalamam," diyor tekrar ayağa fırlayarak. "Ben... Ben özür dilerim."

Kaşlarımı çatarak ona bakıyorum, endişe midemi dolduruyor. Bir şeylerin ters gittiği çok açık.

"Sorun nedir?"

"Bu... şey, ben..." elimi düşüncesizce karnıma koyduğumda duraksıyor. Bir an için o iri gözler buraya ne için geldiğini unuttu. "Sen... hamile misin?"

"İkinci üç aylık dönem," diye gülümsüyorum. "Kendimizi anlatmaya karar verdiğimizden beri sana ulaşmaya çalışıyordum-"

"Çok özür dilerim." Yelena'nın yüzü düşer. Ağlayacak gibi görünüyor. "Ben çok kötü bir arkadaş oldum."

"Hayır! Kes şunu! İkimiz de çok meşguldük. Ben okulla ve bu projeyle. Sen de işini geliştirmekle. Arayı kapatacak zamanımız olmadı. Bu da benim hatam..."

"Sen çok iyi bir insansın," diye iç geçiriyor Yelena ve bana sarılıyor. "Bütün bunları hak ediyorsun. Senin adına çok mutluyum."

"Teşekkür ederim," diyorum sırtını sıvazlayarak. Beklediğimden daha uzun süre bana tutunarak oyalanıyor - bu beni daha da endişeli. "Şimdi, bana ne söyle."

Geri çekiliyor ve gözlerindeki gerginlik geri dönüyor. Midem bulanıyor. Arkadaşımı daha önce hiç böyle görmemiştim. Genelde dünyadaki hiçbir şey onu rahatsız edemezmiş gibi görünür. Ama belli ki bir şey onu rahatsız etmiş.

"Yardıma ihtiyacım var," diye fısıldıyor. "Ama kimseye söyleyemezsin. Ne Andrei'ye, ne Ilya'ya... ve kesinlikle Valentin'e."

Başımı eğiyorum. "Ne oldu?"

Yelena ağzını açıyor ama tekrar şişliğime bakınca kendini durduruyor.

"Yapmalı mıyım bilmiyorum-"

"Anlat bana," diye ısrar ediyorum. "Yardım edebilirim."

Derin bir nefes alır. Alt dudağı titremeye başlıyor. O iri gözleri tekrar benimkilere dikiliyor.

"Başım ciddi belada."

SIRADAKİ GAZABIN EFENDİSİ'Nİ OKUYUN

İletişim Botu: @cevirigiller_bot

Çeviri Kitapların Olduğu Telegram Kanalımız
<https://t.me/cevirigiller>

Sohbet Grubumuz
<https://t.me/cevirikitaplarsohbet>

Çeviri Yedek Telegram Grubumuz
<https://t.me/+O3tsm8j0C7kxM2Y1>

Kitap İstekleri Kanalımız
<https://t.me/cevirikitapistekleri>

Çeviri Kitaplar Yorum + Öneri
<https://t.me/cevirigilleryorum>

Not: Türkiye’de basılmamış kitapların ya da yarım kalmış serilerin yapay zeka çevirisini paylaşan bir topluluğuz. Kitaplarımız paylaşılacak içindir.Ama lütfen emeklerimizi hiçe sayarak kendi oluşumunuz gibi yansıtmayınız. Çok fazla zaman ve emek verilerek oluşturulmuş bir arşivimiz mevcut.Lütfen anlayışlı olunuz.

Sevgiler.

Çevirigiller Ekibi.

